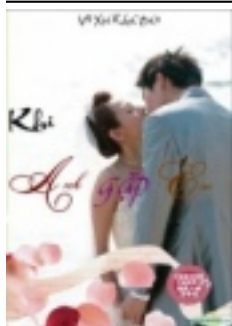

Khi Anh Gặp Em

Contents

Khi Anh Gặp Em	2
1. Chương 1: Tôi Đã Nói Tất Cả Chỉ Là Dối Trá (1)	2
2. Chương 2: Tôi Đã Nói Tất Cả Chỉ Là Dối Trá (2)	8
3. Chương 3: Tôi Đã Nói Tất Cả Chỉ Là Dối Trá (3)	11
4. Chương 4: Tôi Đã Nói Tất Cả Đều Là Giả Dối (4)	14
5. Chương 5: Tôi Đã Nói Tất Cả Đều Là Giả Dối (5)	18
6. Chương 6: Tôi Đã Nói Tất Cả Đều Là Dối Trá (6)	22
7. Chương 7: Night Moment (1)	27
8. Chương 8: Night Moment (2)	31
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	46
12. Chương 12	49
13. Chương 13	54
14. Chương 14	57
15. Chương 15	59
16. Chương 16	62
17. Chương 17: Chương 17	66
18. Chương 18	69
19. Chương 19	72
20. Chương 20	74
21. Chương 21	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23	84
24. Chương 24	89
25. Chương 25	92
26. Chương 26	96
27. Chương 27	98
28. Chương 28	101
29. Chương 29	104
30. Chương 30	107
31. Chương 31	110
32. Chương 32	112
33. Chương 33: Chương 33	118
34. Chương 34: Chương 34 (1)	129
35. Chương 35	133
36. Chương 36	137
37. Chương 37: Chương 37 (1)	140

Khi Anh Gặp Em

Giới thiệu

Anh chưa bao giờ nghĩ cuộc đời này lại đẹp đến vậy. Mỗi lần gặp anh... Bốn năm trước, một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-anh-gap-em>

1. Chương 1: Tôi Đã Nói Tất Cả Chỉ Là Dối Trá (1)

“Tổng giám đốc mới nhậm chức cuối tuần sẽ qua đây đây.”

“Biết rồi.” Tang Tử Quan không thèm ngẩng mặt, vẫn tiếp tục hăng say gấp cá viên cho vào miệng.

Elle gọi một suất cơm cà ri gà, mới ăn có hai ba miếng đã bỏ đĩa xuống, trông thấy dáng vẻ chẳng có gì gọi là thích thú của đối phương, không khỏi có chút thất vọng: “Tất cả các nhân viên nữ còn độc thân của công ty này đều sôi sục vì thông tin ấy, sao cậu lại thờ ơ như vậy?”

“Thực sự đẹp trai như trong truyền thuyết ư? Nói không chừng người xuất hiện cuối tuần lại là một ông già bở ỉ ới ấy chứ!” Tử Quan vô cùng nghi hoặc.

“...” Elle bất lực đánh sang phía cô một ánh mắt khinh bỉ: “Lời mời của HR đầu tuần cậu suy nghĩ đến đâu rồi?” (HR: giám đốc nhân sự)

“Cậu giảm béo đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi à? Con gà ngon như này mà không ăn ư?” Tử Quan không hề khách sáo gấp một miếng thịt gà trong suất cơm của cô bạn, miệng đầy thức ăn ậm ừ nói: “Đã cho họ câu trả lời hợp lý rồi, tạm thời vị trí công tác của tớ không có gì thay đổi!”

“Sặc...” Elle lắc đầu, “Cậu cũng chán quá đi! Ngay cả trưởng phòng cũng không thèm làm?”

“Tớ làm gì có tài đức ấy? Hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao đã là tốt lắm rồi.” Tử Quan cười rồi nhai nốt miếng cơm cuối cùng, “Đi trước nhé, công ty vừa mới thay đổi nội thất, tớ phải đi xem tầng trệt làm vệ sinh đến đâu rồi”

Là một cái đình ốc bé tí tẹo trong tập đoàn công nghiệp nặng Quang Khoa, thân phận chỉ là một office assistant (trợ lý văn phòng), Tang Tử Quan thường được bạn bè đồng nghiệp thân mật gọi là Đô-rê-mon.

“Tử Quan, phòng chúng ta bị mất một bưu phẩm chuyển phát nhanh...”

“Tử Quan, bảng kê lần trước cậu có lưu lại không?”

“Tử Quan, tên người nhận của hóa đơn này có đúng không? Có thể báo nợ được không?”

Trong phòng hành chính Tang Tử Quan là một người làm việc không biết ngừng tay, có lẽ tất cả mọi người đều thích tìm cô nhờ giúp đỡ, bởi vì thái độ của cô đối với mọi người luôn luôn ân cần và thân thiện như thế. Cũng chính vì lẽ đó mà phòng ban trong tập đoàn công nghiệp nặng Quang Khoa nhiều như vậy, đồng nghiệp nhiều như vậy nhưng cô cũng quen biết không ít, quan hệ với mọi người cũng không tệ.

“Tử Quan, công việc vất vả như vậy mà cậu không chê phiền sao?” Mấy hôm trước, một đồng nghiệp chuyển đến công ty khác đã hỏi cô như vậy.

Làm việc trong phòng hành chính là nhàm chán nhất mà lại vất vả và không có kết quả tốt nhất, nhưng Tang Tử Quan cô lại không dẻo miệng như những cô nàng tinh anh trong bộ phận PR, cũng không có bản lĩnh ngàn chén không say, cũng không giống với những anh chàng kỹ sư tài ba trong bộ phận nghiên cứu phát triển, ai ai cũng là tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng ở nước ngoài. Người tầm thường như cô cũng chỉ có thể cần mẫn mà làm tốt nhiệm vụ của mình mà thôi.

Vì đang là thời gian nghỉ ăn trưa nên hành lang rất vắng vẻ. Ánh mặt trời xuyên qua bức tường thủy tinh màu lam bị khúc xạ rồi chiếu vào trong, lại rơi xuống mặt đất, sáng sủa nhưng không gay gắt, Tử Quan tâm trạng vui vẻ nhấc chân đạp lên những vết lốm đốm in trên mặt sàn, bỗng nhiên trông thấy cánh cửa phòng họp bị mở ra một nửa.

Lẽ nào là người dọn vệ sinh quên không khóa cửa?

Tử Quan rụt rè đẩy cửa ra lại phát hiện trong phòng họp rõ ràng là có người.

Một người trẻ tuổi đang đứng trước bàn tròn, xem chừng là muốn kết nối máy tính vào máy chiếu, có điều anh ta đứng khom lưng chỉnh đi chỉnh lại rất lâu vậy mà vẫn không thành công.

“Này, xin chào!” Tử Quan bước tới lên tiếng bắt chuyện.

Người thanh niên đó ngẩng đầu lên, làn da anh ta rất trắng, lại đeo một cặp kính gọng kim loại vàng kim nên càng có vẻ hiền lành tuấn tú.

“Laptop Apple không thể cắm thẳng vào máy chiếu đâu, để tôi tìm giúp anh bộ chuyển đổi.” Tử Quan đã tìm thấy bộ chuyển đổi trong ngăn kéo quen thuộc, làm người tốt phải làm đến cùng, dễ dàng kết nối máy tính giúp anh ta, sau đó lại khởi động máy chiếu rồi cười nói: “Được rồi đây.”

“Cô là thư kí của bộ phận nào?” Đôi mi thanh thoát của người thanh niên hơi nhướn lên.

“Tôi làm ở phòng hành chính.” Tử Quan mỉm cười, tuy rằng những việc thế này đều do thư kí làm giúp ông chủ, thế nhưng những người trợ lý ở phòng hành chính chính là thư kí của thư kí rồi. Ví dụ như thư kí cao cấp của giám đốc kinh doanh – Elle luôn lòng nóng như lửa đốt gọi điện cầu cứu cô trước mỗi cuộc họp: “Cậu tới đây cứu mạng đi! Máy chiếu không lên hình!” “Tử Quan, PPT loạn rồi!”

Cô làm nhiều đến mức tình huống nào cũng đã từng gặp, tự nhiên cũng sẽ thành thạo.

“Cảm ơn cô nhé.” Anh ta gật đầu, nhẹ nhàng nói.

“Khách sáo quá!” Tận đáy lòng cô đang không ngừng phỏng đoán liệu người này có phải là kỹ sư mới tới của phòng công trình hay không, nếu không thì tại sao cô chưa từng trông thấy anh ta bao giờ?

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cô phải đi rồi, bỗng nhiên trông thấy Elle từ thang máy nháo nhào chạy thẳng tới đây, giày cao gót gõ lên sàn đá cẩm thạch tạo ra những âm thanh chói tai như tiếng mưa rơi. Cô bị trận mưa này dọa cho phát sợ, không thể không đứng sững lại, ngơ ngác nhìn bạn.

“Này, cậu vội vàng thế, có chuyện gì vậy?”

Elle dừng bước, vịn tay lên vai cô thở dốc, mùi nước hoa Poison nhàn nhạt từ trên người cô nàng bay tới: “Ông chủ mới tới rồi.”

“Thật không?” Tử Quan nhú mày, “Vậy sao cậu còn không về phòng làm việc chuẩn bị đón tiếp đi? Chạy đến đây làm gì?”

“Hai giờ có một cuộc họp quan trọng, anh ta đi thẳng tới phòng họp luôn rồi!” Elle kiễng chân, cách một lớp kính mở vụng trộm đảo mắt vào trong phòng họp, “Tớ phải xuống dưới đây.”

Người thanh niên vừa nãy kia chính là tổng giám đốc mới ư?

Tử Quan có chút không tin nổi – thực ra là không ngờ.

Thật ra, trong công ty chỉ lưu truyền một tin tức đó là Thái tử gia của Quang Khoa – Phương Gia Lăng sẽ đến tiếp quản, nhưng khâu tuần tin tức ra ngoài cũng không được chuẩn xác lắm.

Ai ngờ đúng là anh ta – Phương Gia Lăng sát phạt quyết đoán, không hề nương tay trên thương trường trong truyền thuyết lại là một anh chàng hiền lành tuấn tú như thế.

Sự ngạc nhiên ấy chợt lóe lên rồi cũng nhanh chóng biến mất, Tử Quan vỗ vỗ vai Elle: “Mau vào đi, anh ta ở bên trong đấy.”

Chiều hôm đó, từ trên xuống dưới, đám nhân viên của Quang Khoa như bị trúng tà

Bất kể là ai đi xuống tầng trệt dường như đều nghe được tiếng buôn chuyện thì thầm to nhỏ:

“Xem ra lần này tới thật đấy.”

“Thái tử gia tự tới canh giữ, đội ngũ quản lý nhất định sẽ bị chinh ghê lắm!”

“Mối nguy cơ cả mới cả cũ đã kéo dài lâu như vậy, chỉ sợ sẽ động thủ ngay lập tức!”

Là một nhân viên nhỏ cùn cù, thật thà, chỉ muốn làm tốt bổn phận của mình, Tang Tử Quan tất nhiên không thể nhìn xa trông rộng như những người đồng nghiệp trong bộ phận chiến lược công ty, cô thực sự cũng chẳng quan tâm bọn họ đang nói chuyện gì, chỉ là hết sức cẩn thận ghi lại những máy tính cần bảo dưỡng, sau đó chào hỏi: “Ngày mai người sửa chữa sẽ đến, tôi đi trước nhé!”

“Vẫn chưa chúc mừng cậu, Đô-rê-mon, sắp được làm trưởng phòng rồi! Phải khao đấy nhé!” Không biết ai mà tin tức lại nhanh nhạy đến thế, kéo Tử Quan đến hỏi han này nọ.

Tử Quan T.T (Biểu tượng mặt khóc): “Ai bảo thế?”

“Đừng giả bộ nữa, boss chúng ta nói thế, lần họp phòng lần trước cũng nhắc đến rồi.”

Tử Quan vừa định biện bạch thì điện thoại reo, là Boss gọi tới.

“Tử Quan đến HR tầng 17 một chuyến đi, việc gấp đấy.”

Cô cũng không còn thời gian tán gẫu với đám bạn đồng nghiệp nữa, vội vàng chạy đến cửa thang máy.

Lần này đến văn phòng của HR với Tử Quan không phải lần đầu tiên trong tuần.

Lần trước, cô đã bình thản mà từ chối lời mời thăng chức.

Đối phương ngạc nhiên đến mức suýt thì đứng bật dậy: “Tử Quan, lần thăng chức này là do trưởng phòng Lương của các cô đề cử đấy. Trên dưới trong công ty đều rất hài lòng với biểu hiện của cô, cô có thể nói cho biết vì sao lần này cô lại từ chối không?”

Tử Quan hơi do dự, có nên ăn ngay nói thật hay không?

Thực ra, cô chỉ là không muốn khiến bản thân bận rộn hơn mà thôi.

Giả sử như tiếp nhận chức vụ Administrative Supervisor cũng là đồng nghĩa với việc tăng ca như cơm bữa, cô thích bận rộn vào giờ làm việc nhưng đó không có nghĩa là lúc tan làm vẫn phải mang việc lớn quần lên người.

“Hơn nữa, về phía Lương Thủ cũng sẽ có cơ hội thăng chức rất lớn...”

Cô im lặng không chịu mở miệng, đối phương dường như hơi nóng nảy: “Rốt cuộc cô nghĩ thế nào đây?”

“Tôi vẫn không thể...” Tử Quan do dự nói, “Người như tôi chỉ có thể làm những việc nhỏ bé thôi, phải gánh vác cả một bộ phận, tôi thực sự không làm được đâu.”

Sau khi thăng chức không khéo lại biến thành “không bệnh mà chết” ấy chứ.

Sau lúc ra khỏi đó, lão Lương – người sắp phải chuyển công tác tức giận đến mức xông về phía cô đập bàn chan chất: “Rốt cuộc là cháu không được ở chỗ nào? Sao chú không trông ra?”

Cô ù ù cạc cạc, bị mắng hai ngày trời cuối cùng cũng thoát được kiếp nạn.

Không biết lần này lại là chuyện gì nữa.

HR cười tủm tỉm nhìn cô: “Tử Quan, thông báo thăng chức đã được gửi đến hòm thư của cô rồi, nhưng theo trình tự tôi vẫn nên thông báo cho cô một câu.”

“Không phải tôi đã từ chối rồi sao?” Tử Quan nhú mày, “Công ty không thể chưa có sự đồng ý của tôi mà đã chuyển công việc của tôi như thế chứ?”

“Nói vậy không sai, nhưng cũng mong cô hãy thông cảm cho sự khó xử của chúng tôi.” HR dở khóc dở cười, “Trưởng phòng Lương cuối tuần sẽ chuyển công tác, trong phòng của các cô tuần này còn có một ông nhân viên già xin nghỉ hưu, tạm thời vẫn chưa tìm được người thích hợp, cô hãy làm tạm một thời gian đi đã.”

“Huống hồ lại còn là thời kì đặc biệt, mọi người đều nên đồng tâm hiệp lực một chút...”

“Thời kì đặc biệt gì chứ?” Tử Quan nhướn mày

“Ồ, cô không biết sao?” HR cười mờ ám, “Dần dần sẽ biết.”

Tử Quan quay lại phòng làm việc, mọi người nhìn thấy kêu đều hét ầm lên: “Giám đốc Tang, khao đi!”

“Các người làm vậy lão Lương sẽ buồn lắm đấy.” Tử Quan cười khở, ngoài đầu lại vừa vặn trông thấy ông già Lương đang mỉm cười nhìn mình, cô nhất thời có cảm giác như bị sập bẫy.

“Trưởng phòng Tang đương nhiên là phải khao rồi, có điều tối nay thì không được.” lão Lương an ủi mọi người, ngược lại quay mặt nói với Tử Quan: “Tối nay có bữa tiệc chiêu đãi chào mừng tổng giám đốc mới, cháu cũng phải đi.”

Tử Quan rên rỉ.

“Được rồi, kể từ bây giờ nhiệm vụ ăn uống gì đó đều thuộc bốn phận công tác của cháu, chú cũng chẳng quản được, nhớ đặt phòng đấy nhé.”

Boss tiền nhiệm chậm rãi chậm rãi đi mất chỉ còn lại Tử Quan đứng như trời trồng ở đó, ngây ngô một lúc lâu mới nhớ ra: “Tiểu Trịnh, nhanh nhanh gọi đến văn phòng của tổng giám đốc đăng kí một chân, rồi đặt trước một phòng VIP nào đó đi.”

Bố trí đâu vào đấy xong, cô mới liếc nhìn đồng hồ: năm giờ mười phút chiều!

Mãi tận tới lúc này cô mới có thể nghỉ ngơi một chútm, nhân tiện nghĩ luôn buổi tối nên ăn gì

Bây giờ, cô nên làm gì đây?

Tiệc đón tiếp được đặt ở nhà hàng Sofia, bảy giờ đúng.

Sáu giờ là các đồng nghiệp đã lục tục về hết, Tử Quan tiếp nhận mạng nội bộ của lão Lương, kiểm tra kĩ càng từng mục công việc phải hoàn thành trong tuần.

Ghi chú chi chút phía bên trên khiến cô hít một hơi khí lạnh:

Quản lý hành trình xe cộ của Tổng giám đốc; kiểm tra thí điểm giám sát chấm công hàng ngày; mua đồ ăn cho ngày lễ Phúc lợi 1-5; kết thúc thử việc của bộ phận nghiệp vụ công ty; đào tạo đội ngũ nhân viên và quản lý mới...

“Đây không phải là chú hại cháu sao?” Ngay cả sức tức giận Tử Quan cũng không có, “Những việc quan trọng như vậy thì đưa cháu quản lý, cháu mấy giờ mới được tan sở đây?”

“Cháu về nhà cũng chẳng có việc gì mà!” Lão Lương hùng hồn nói lí lẽ: “Cũng chỉ bà nội trợ mà thôi, chỉ bằng nhân dịp tuổi vẫn còn trẻ trung thì hãy xây dựng sự nghiệp cho tốt đi!”

“Ai bảo thế?” Tử Quan im lặng một hồi mới ngẩng đầu lên nhìn Boss tiền nhiệm: “Cháu phải về nhà với con gái!”

“Phụt... Haha...” Một ngụm nước trọng miệng lão Lương văng hết ra ngoài, rất không phong độ lườm Tang Tử Quan: “Haha, Tang Tử Quan, đừng đùa nữa, cái gì kết hôn sinh con gái chứ! Nếu vậy thì con trai chú

chẳng sống bằng nước tương!” (Chẳng sống bằng nước tương là một câu nói đùa, giống như câu thể thì tôi đi đầu xuống đất của mình)

Tuy hẹn trước là bảy giờ, nhưng Tang Tử Quan ngồi xe của lão Lương đã chạy đến nhà hàng từ rất sớm, nhận phòng và những thứ có liên quan, đang chọn kiểu món ăn thì lão Lương gọi điện thoại tới: “Xuống đây đi! Đám người tổng giám đốc Phương tới rồi.”

Tử Quan hốt ha hốt hải đi xuống dưới, thấy lão Lương đứng ở sảnh ngoắc ngoắc tay với mình liền vội vàng chạy tới, thấy người bảo vệ ở sảnh đang đón khách.

Mấy vị cán bộ cấp cao và Phương Gia Lăng bước vào, Phương Gia Lăng lịch sự dừng bước, gật đầu ân cần hỏi thăm lão Lương và Tử Quan.

“Chào tổng giám đốc Phương.” Tử Quan đi sau lão Lương, mỉm cười chào hỏi Phương Gia Lăng

“Cô Tang, chiều nay cảm ơn cô.”

Anh ta có một đôi mắt sáng ngời ẩn sau cặp kính gọng vàng kim, rực rỡ mà thâm sâu, Tử Quan mỉm cười: “Ngài khách sáo quá, đây là việc trong bốn phận của tôi mà.”

Lúc chờ thang máy, Elle đứng ngay bên cạnh Tử Quan, xem chừng là có rất nhiều chuyện lá cải mà không thể mở miệng ra buồn, tinh một tiếng cửa thang máy mở ra.

Bên trong chỉ có hai người.

Một cô gái còn rất trẻ đưa tay kéo người đàn ông cao gầy bên cạnh, có vẻ rất thân mật mà thấp giọng cười nói, còn người đàn ông kia chỉ hờ hững nghe, trên nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng có vài phần không tập trung, chắc là một đôi tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, đúng là cảnh đẹp người vui.

Lúc đầu Tử Quan không để ý, đột nhiên cánh tay bị người ta néo một cái rất mạnh, đau đến mức cô phải lườm xéo Elle đứng bên cạnh.

“Nhìn kìa! Tiêu Trí Viễn!” Elle mở to mắt nhìn, khẩu hình trên khóe môi vẫn không đổi, cố gắng nói thật nhỏ.

Nếu nói đến tướng mạo, Tiêu Trí Viễn văn nhả đẹp trai hoàn toàn không giống với Phương Gia Lăng, màu da anh là màu lúa mạch khỏe mạnh, thậm chí còn có phần ngăm đen, ngũ quan và cơ thể cường tráng, rất có nội hàm, lúc vẻ mặt không có biểu cảm gì càng giống một pho tượng được khắc tỉ mỉ từng nét hơn. Bình thường đã nhìn quen vẻ cẩn trọng nghiêm túc của anh trên báo và tạp chí, biểu cảm dịu dàng như lúc này lại khiến khóe mắt Tử Quan giật giật.

Khác với một chút rung chấn trong góc nhỏ này, các nhân vật lớn phía trước đã bắt đầu chào hỏi đầy khách sáo, ngoài mặt hòa hợp đến kì lạ.

Quang Khoa và Thượng Duy hiện nay được coi như hai tập đoàn ngang tài ngang sức trong ngành công nghiệp nặng, mấy năm gần đây đối chọi rất gay gắt, người nằm trong cuộc chiến đấu ấy cũng dần hiểu rõ. Hai ông tổng thường ngày cũng là “vua không gặp vua”, trường hợp như ngày hôm nay, Phương Gia Lăng vừa nhậm chức đã chạm mặt Tiêu Trí Viễn, tin tức này mà bị tuồn ra ngoài đã đủ để biến thành câu chuyện dư trà hậu tửu của nội bộ ngành trong một thời gian dài.

Tử Quan đứng từ xa không nghe rõ bọn họ nói chuyện gì, chỉ biết là tầm một hai phút, đoàn người tự động nhường ra một lối nhỏ đủ để Tiêu Trí Viễn ung dung đem bạn gái cùng rời đi.

Tang Tử Quan không quay đầu lại mà theo Elle đi vào thang máy, khoanh khắc cửa thang máy khép vào nhau, cô thấy được cô gái kia vô cùng thân mật mà dựa đầu lên vai Tiêu Trí Viễn, không biết nói gì, anh bèn giơ tay vuốt ve mái tóc dài của cô ta.

“Bên cạnh Tiêu thiếu gia không thiếu nhất chính là đàn bà!” Lúc ra khỏi thang máy Elle lắc đầu buông câu bình phẩm, “Như vậy khiến tớ càng thích ông chủ của mình hơn, trước nay đều thủ thân như ngọc”

Thủ thân như ngọc cũng được, trêu hoa ghẹo nguyệt cũng được, tất cả đều chẳng liên quan gì đến những nhân viên nhỏ bé như các cô. Tử Quan ngồi trong phòng nhưng không dám ăn quá nhiều, rót rượu gặp

thức ăn đều là cô phải hầu hạ người ta, có điều như vậy cũng tốt, có thể tránh được một vòng tấn công kính rượu.

Ông tổng mới mặt không đổi sắc uống hết chén này đến chén khác, thế mà ngay cả sắc mặt cũng chưa từng đổi.

Tử Quan vừa bước vào cửa đã thấy Phương Gia Lăng rất thanh tao đem khăn giấy lau nhẹ khóe môi, cô ngẫm hiểu ra, nói với người phục vụ: “Phiền anh thay cho tôi khăn giấy mới!”

Thực ra, giọng nói của cô rất nhẹ và nhỏ, không biết làm sao mà Phương Gia Lăng dường như lại nghe thấy được, hơi hơi liếc mắt nhìn cô một cái, trên đôi môi mỏng là nụ cười ấm áp ôn hòa.

Cô cười đáp lại rồi đi tới vị trí của mình, ngồi xuống, chợt nghe thấy Phương Gia Lăng nói: “Ngày hôm nay tôi rất cảm ơn các vị. Vốn là định chơi một lần thật thoải mái nhưng lại là người mới, còn một số việc vẫn chưa làm xong, tôi cáo từ trước, các vị từ từ ăn!”

Ông chủ phải đi, hơn nữa lại có mấy bậc cán bộ cấp cao uống không ít, Tử Quan lại phải gọi thêm vài chiếc xe từ đoàn xe của công ty tới, an bài cho từng người thật cẩn thận. Cô dù sao cũng đã uống vài chén, không thể lái xe, định ra cửa nhà hàng gọi một chiếc taxi. Bước đi được mấy bước thì hai ngọn đèn pha chiếu thẳng vào người cô, dọa cô sợ đến mức nhắm mắt nhắm mũi lại.

Bên vỉa hè có một chiếc xe vừa đỗ xích lại, Tử Quan đứng tại chỗ ngẩn ngơ rồi vội vàng sai bước qua đó, kéo cửa sau, ngồi vào trong.

“Tử Quan, sao sớm thế?” Cô gái ngồi ghế lái phụ phía trước quay đầu lại, mỉm cười nhàn nhạt với Tử Quan, “Thấy cậu đứng ở cửa tiền khách từ nãy rồi.”

Tử Quan cong khóe miệng mỉm cười: “Iris, đã lâu không gặp, lần trước vẫn chưa cảm ơn cậu đã chăm sóc Lạc Lạc hộ tót!”

“Đừng khách sáo!” Iris cười cười, ánh mắt hơi dừng lại, “Ngài Tiêu cũng chờ từ nãy đến giờ đấy.”

Dường như mãi đến tận lúc này cô mới chú ý đến trên xe vẫn còn một người nữa, nghiêng đầu, lãnh đạm lên tiếng bắt chuyện: “Em tưởng anh đã về rồi?”

“Ừm” Tiêu Trí Viễn đang dán mắt vào màn hình laptop đọc tin tức, đầu cũng không ngẩng, “Còn chút việc, chưa thể đi ngay được.”

Tài xế chạy xe đến bãi đỗ xe ngoài trời, Iris xuống xe trước. Tử Quan uống một chút rượu, cảm thấy trong xe có chút ngột ngạt bèn giơ tay ấn cửa sổ xe xuống, tiện miệng nói: “Lại đổi người khác? Người ban nãy là ai?”

Anh nghiêng đầu liếc cô một cái, hồ hững nói: “Bạn!”

Tử Quan mỉm cười châm chọc, cũng chẳng hỏi thêm nữa, chỉ tựa đầu lên thành ghế rồi nhắm mắt lại.

Cô thật sự hơi vầng đầu, mấy chén rượu cô uống tuy chỉ là rượu trắng, tuy là đã nhỏ vào khăn ăn rất nhiều, bản thân nuốt chỉ có vài ngụm mà thôi. Tử lượng của cô lại không tốt, toàn bộ lúc này bày hết lên mặt, nóng hổi, chỉ hận không thể bảo tài xế mở điều hòa.

Lúc ngủ đến mơ mơ màng màng, bên cạnh có người đẩy cô một cái, Tử Quan lập tức mở mắt, vị trí còn trống giữa hai người đặt một bình nước tiện lợi màu bạc.

“Uống đi, sẽ dễ chịu hơn một tí” Tiêu Trí Viễn dường như muốn giơ tay đặt lên trán cô, nhưng sau cùng vẫn chỉ buông thông tay xuống, giải thích: “Iris để lại cho em.”

Tử Quan uống vài ngụm, đúng là nước trà lạnh có vị chan chát. Nó giống một một lần nước suối mát lạnh, trong giây lát thực quăn và dạ dày nóng cháy đã dịu đi rất nhiều. Cô hít một hơi dường như muốn uống hết cả bình nước này – nếu như không có lời nói đã làm gián đoạn hành động của cô của Tiêu Trí Viễn.

“Thôi. Đồ lạnh như vậy em đừng uống nhanh quá như thế.”

Tử Quan dừng lại một lát, dường như là cùng lúc đó cô rất muốn đứng dậy, bản thân vẫn đang trong kì sinh lý. Cô buông bình nước ra, nhớ tới việc điều động công tác của mình đang do dự nên mở miệng thế nào thì xe đã dừng lại.

“Tối rồi.” Tử Quan bước một chân ra ngoài, quay đầu lại nói thêm, “Lạc Lạc giờ này chắc là đã ngủ, anh không cần đến thăm nó nữa.”

Tiêu Trí Viễn hơi nheo mắt lại, mỉm cười: “Được, anh biết rồi.”

2. Chương 2: Tôi Đã Nói Tất Cả Chỉ Là Đối Trá (2)

Tử Quan về đến nhà. Trong phòng khách to như vậy chỉ bật một ngọn đèn, sofa màu trắng sữa dưới ánh đèn toát ra một màu sắc cực kì êm dịu, từ phòng khách đi tới, nhỏ giọng nói: “vừa mới ngủ.”

Cô cười hỏi: “Cơm tối ăn món gì?”

“Ông nội nó cho ăn một miếng bánh gatô, nửa bát cơm.” Dì mỉm cười nói “Cô chủ, tối nay không có chuyện gì đặc biệt tôi muốn về nhà một chuyến, nhà tôi có việc.”

“Muộn rồi, cô gọi xe về đi.” Tử Quan nhìn bà đi bước ra cửa, bèn buông túi xách xuống vào phòng thăm con gái.

Căn nhà này là mua lúc kết hôn, một tầng, hai phòng thông nhau. Phòng trẻ em đặt trong phòng ngủ, Tử Quan đẩy cửa phòng ra một cách vô cùng nhẹ nhàng. Vì Lạc Lạc sợ tối nên ở đây luôn bật một ngọn đèn, bà mẹ trẻ bước đi thật nhẹ, đi tới bên cạnh chiếc giường nhỏ, mái tóc của Lạc Lạc xõa tung, sợi tóc mềm mại vương trên gối, ôm chú gấu bông nhỏ Tiêu Trí Viễn mua cho ngủ rất say.

Cô cúi người xuống hôn lên má con gái, sau đó lặng lẽ đi ra cửa.

Tắm rửa xong đặt lưng xuống giường, Tử Quan rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Từ lúc bắt đầu làm một bà mẹ tối nay cô chưa bao giờ ngủ say như chết, có đôi lúc nửa đêm Lạc Lạc sẽ khát nước, có đôi lúc lại mơ thấy ác mộng, Tử Quan sớm đã có thói quen thức dậy giữa đêm đi xem con gái.

Đêm nay, Tử Quan trong mơ mơ màng màng bị cơn đau bụng giày vò cho tỉnh giấc. Giống như có một bàn tay nào đó đang giầy bụng cô, cô ngay lập tức nhớ tới bình trà lạnh ấy, ban này đáng lẽ không nên uống dữ như vậy. Một cơn đau dớn trôi đi, Tử Quan vội vàng hít một hơi sâu, bỗng nhớ tới ở phòng bếp có đường đỏ, cô cố gắng ngồi dậy nhưng lại không muốn rời khỏi chiếc chăn ấm áp, ngồi ngây ra thật lâu, ngay cả đi cũng không còn ở đây, cô chỉ có thể tự lực cánh sinh mà thôi.

Dép đi trong nhà đã đổi thành dép trúc, chân trần chạm vào lạnh đến thấu xương, Tử Quan bắt giác run lên, đi thật chậm đến phòng bếp, lúc lấy đập gừng cho vào nước đường đỏ tay cũng run rẩy, cô pha xong rồi tự mang về phòng mình, chỉ một ngụm đã uống hết toàn bộ chỗ nước nóng ấy vào bụng. Thế nhưng, cơn đau bụng không hề giảm đi một tẹo nào, ngược lại càng dữ dội hơn.

Hòm thuốc trong nhà để ở đâu nhỉ? Haiz... bên trong không có thuốc giảm đau, Tử Quan nhớ ra trong cơn hỗn loạn. Cô không còn sức mà đứng lên nữa vì vậy liền trón luôn trong chăn, đưa tay sờ soạng điện thoại bên cạnh, bấm một dãy số.

Tiếng tút tút đơn điệu nhàm chán kéo dài nhắc nhở cô từng giây từng phút đã trôi qua.

Một giây trước khi cô cảm thấy mình đau đến ngất xỉu, Tiêu Trí Viễn cuối cùng cũng bắt máy.

“Tiêu Trí Viễn, thuốc giảm đau... để ở đâu?”

“Tử Quan?” Giọng Tiêu Trí Viễn từ ngái ngủ chuyển nhanh thành vô cùng tỉnh táo, “Em làm sao vậy? Dì đâu?”

“Thuốc giảm đau... Em đau bụng...”

“Anh đến ngay” Anh vội vàng nói, “Em đừng ngủ, nói chuyện với anh.”

“Ừm” Tử Quan hệt hơi nói

“Tang Tử Quan, tối nay em ăn gì?”

“Không ăn gì cả, vài miếng cà om dầu... Thịt kho tàu...”

“Uống bao nhiêu?”

“Một hai ngụm thôi, nhỏ hết ra khăn ăn mà...”

Tiêu Trí Viễn có vẻ như đối diện thoại sang tai kia, miệng thì nói chuyện với cô, chân thì đạp ga, trong tiếng động cơ ù ù anh vẫn hết sức chăm chú lắng nghe giọng nói càng ngày càng nhỏ đi của cô.

“Tiêu Trí Viễn, em ngủ một lát trước đã... Đừng nói chuyện với em nữa được không?” Giọng nữ ở đầu bên kia rất yếu đuối.

Tiêu Trí Viễn bỗng nhớ tới buổi tối hôm đó, anh đã đá văng cánh cửa nhà cô ra, ôm lấy cô từ trên giường, cô ở trong lòng anh, hai mắt nhắm lẹ: “Anh để em ngủ một lát có được không?” Anh nhìn cô đầy kinh ngạc, một giây đồng hồ đó, anh cảm giác như thể mình sắp mất cô rồi, dưới nỗi hoảng sợ, anh giơ tay tát nhẹ lên má cô một cái, giọng nói khàn khàn hơi gào lên: “Tang Tử Quan em dám đi tìm chết thử xem?”

Tiêu Trí Viễn lúc này cũng không quan tâm đã bị mấy cái hóa đơn phạt đi quá tốc độ, thuận miệng hỏi: “Tang Tử Quan, chúng ta quen nhau từ bao giờ?”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, anh vốn nghĩ cô sẽ không trả lời, nhưng trong cơn hỗn loạn cô lại nói: “Có phải là năm năm trước không? Ngày 24 tháng 4...”

Đường phố đêm khuya đen như mực, chỉ có ánh đèn đường le lói, phẳng phất như im lặng đến không có một tiếng động. Trước mắt anh là một khoảng hư vô, thời gian không gian dường như bị đè nén chỉ còn lại một chút, anh “lần đầu tiên” nhìn thấy cô, sau đó tất cả chuyện cũ đều mở ra từ một chút ấy, có đôi khi số phận thực sự khiến người ta trở tay không kịp.

“Tử Quan, sắp đến sinh nhật Lạc Lạc rồi. Nghĩ xem nên tổ chức thế nào?” Anh hồi tỉnh từ dòng suy nghĩ, vẫn rất kiên trì nói chuyện với cô.

Xe dừng ở trong garage dưới tầng hầm, anh thấp thỏm không yên ấn nút thang máy, con số màu đỏ kia không ngừng chuyển nhưng anh vẫn thấy chậm, lại cúi đầu liếc nhìn đồng hồ, mới có mười lăm phút trôi qua từ lúc anh nhận điện thoại của cô.

Đi hơn nửa vòng thành phố, anh vẫn luôn miệng nói chuyện với cô, mười lăm phút đồng hồ, anh cong môi cười tự giễu, dường như đây là lần nói chuyện dài nhất giữa họ trong nửa năm nay.

“Tử Quan, bây giờ em sao rồi?”

Tang Tử Quan nhắm mắt lại, điện thoại di động vẫn đặt bên tai, nghiêng rằng nói ra mấy chữ cuối cùng: “Ừm... Vẫn tốt...”

Lời còn chưa dứt, một cánh tay đã đặt lên vầng trán vừa mới khô mồ hôi của cô.

Cô mở mắt, Tiêu Trí Viễn lúc này mới ngắt máy, tay gạt gạt mấy sợi tóc lộn xộn trên trán cô, giọng nói đầy dịu dàng: “Hơi nóng đây này, chúng ta đến bệnh viện nhé!”

Tử Quan vất vả thở hổn hển: “Không được... Lạc Lạc chỉ có một mình.”

“Anh bảo người tới đây trông nó...” Ngón tay thon dài của anh đặt lên môi cô, ý bảo cô đừng nói nữa.

Anh đang định bế cô lên thì bất chợt thấy cánh cửa bí mật của phòng trẻ em trong phòng ngủ đã bị mở ra.

Một bóng người nhỏ bé đang đứng chân trần, sợ hãi nhìn hai người.

Đột nhiên trông thấy con gái, độ cong trên khóe môi Tiêu Trí Viễn hòa hoãn đi rất nhiều, qua đó ôm chầm lấy con bé: “Lạc Lạc bị đánh thức à?”

Lạc lạc trong tay vẫn ôm gấu bông nhỏ, tóc xõa vương trên vai, rung rung người nhìn về phía Tử Quan: “Mẹ, mẹ làm sao thế?”

Tử Quan không muốn làm con gái lo nên miễn cưỡng ngồi dậy, vươn tay ra rồi nói: “Mẹ không sao, tới đây, mẹ ôm.”

Cô gái nhỏ dụi dụi mắt, vùng vẫy trong lòng Tiêu Trí Viễn, dường như muốn bỏ nhà về phía đó.

“Lạc Lạc, mẹ làm việc cả ngày mệt mỏi, chúng ta thông cảm ẹ được không?” Tiêu Trí Viễn kiên trì nói với con gái, “Bố ôm con đi ngủ, đến lúc con thức dậy thì mẹ cũng thức dậy?”

Lạc lạc chớp chớp mắt, lông mi của con bé rất giống Tử Quan, vừa dày vừa dài, chớp chớp mắt rồi bất ngờ gật đầu.

Anh đặt Lạc Lạc lên giường, cúi người hôn nhẹ lên mặt con rồi nhỏ giọng nói: “Ngủ ngon.”

“Bố, bố phải chăm sóc mẹ...” Lạc lạc ôm chặt gấu bông nhỏ, trước khi anh đi lẩm bẩm câu đó

Tiêu Trí Viễn không nhịn được bật cười: “Con chăm sóc cho gấu bông nhỏ thật tốt, bố cũng chăm sóc mẹ thật tốt, có được không?”

Lúc quay lại phòng ngủ, Tang Tử Quan đã vùi mình trong chăn.

Lúc anh kéo chăn lên, chắc là vì thấy lạnh nên cô tiếp tục rúc sâu vào chăn hơn nữa.

Tiêu Trí Viễn nhíu mày, tìm được áo khoác dạ trong tủ quần áo liền khoác lên người cô, một tay nhắc cô lên rồi đi nhanh ra cửa.

“Tiêu Trí Viễn, chỉ là đau vì kì sinh lí thôi... Anh tìm giúp em thuốc giảm đau là được.” Cả người Tử Quan run lên, nửa khuôn mặt vùi vào lồng ngực anh, nhỏ giọng nói.

Anh như thể không nghe thấy, quyết định ấn nút gọi thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, Iris đã chạy vội ra ngoài: “Tổng giám đốc Tiêu!”

Tiêu Trí Viễn hơi gật đầu, người trợ lý này của anh hiệu suất làm việc cao đến không thể trách móc, bình thường chỉ cần anh nói một câu là cô đã có thể sắp xếp tốt tất cả những chuyện phải làm.

“Tài xế và xe đều đang chờ bên dưới.” Iris dè dặt lùi về cạnh cửa, “Tôi sẽ ở với Lạc lạc, sáng mai sẽ đưa con bé đến nhà lão gia bên kia.”

oOo

Mu bàn tay có cảm giác hơi đau. Tử Quan nhìn y tá châm kim tiêm vào mạch máu, đường dây truyền bằng nhựa chứa đầy thuốc có một chút máu chạy lên, rồi rất nhanh được thay thế bằng thuốc nước, chậm chậm chảy vào cơ thể.

Chăn trong bệnh viện đã không còn màu trắng tinh ban đầu nữa, nó có màu hơi ngà ngà giống giống với bố trí trong gian phòng này, ấm áp đến mức như phòng ngủ của thiếu nữ. Cô nghe thấy tiếng nói của Tiêu Trí Viễn ngay ở ngoài cửa, hình như đang nói gì đó với bác sĩ điều trị chính.

Lát sau, một bên giường hơi lồm xồm, có người chỉnh lại chăn cho cô, rất cẩn thận dè dặt, có lẽ là sợ đánh thức cô.

Tử Quan trở mình một cái, cơn đau bụng đã giảm đi rất nhiều, người cũng không còn lạnh lắm nữa, cô khe khẽ nói: “Cảm ơn!”

Anh ngồi bên giường thoạt nhìn không có biểu cảm gì chỉ là giọng nói có chút cứng nhắc: “Em ngủ đi.”

Tử Quan “Dạ” một tiếng, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Rõ ràng sức lực của cơ thể đã bị tiêu hao hết nhưng lúc này ý thức của cô lại tỉnh táo đến kì lạ. Khi gọi cuộc điện thoại kia, cô vốn tưởng rằng cùng lắm thì Tiêu Trí Viễn sẽ gọi Iris đến xem tình hình thế nào. Không ngờ anh lại tự mình chạy tới, còn bỏ hết công to việc lớn ở đây trông chừng cô truyền nước...Hà tất phải vậy, cả hai đều có thói quen độc lập, lúc này cô thực sự không thích ở cùng anh khi tỉnh táo như thế.

3. Chương 3: Tôi Đã Nói Tất Cả Chỉ Là Dối Trá (3)

Tử Quan trần trọc một hồi rồi quyết định ngồi dậy luôn, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đã không còn là màu đen kịt của bóng đêm khi trên đường đi tới bệnh viện nữa, đã có vài tia mặt trời ló rạng, nhuộm màu đen cực hạn cao nhất thành màu xám xám, có lẽ là chẳng bao lâu nữa ánh bình minh sẽ bắt đầu phô ra.

Tiêu Trí Viễn vẫn ngồi trên sofa đọc tài liệu, thấy cô ngồi dậy anh cũng không nói năng gì, chỉ là đứng lên và mang theo tấm chăn nhưng ầm ập đi tới khoác lên vai cô.

“Có chuyện em muốn bàn với anh.” Tử Quan dựa lưng vào gối mềm, do dự lên tiếng.

“Nếu là chuyện ly hôn thì không cần phải mở miệng nữa.” Trong nháy mắt mặt mày anh trở nên lạnh lùng, đứng bên giường, dùng ánh mắt nhìn từ trên cao xuống nhìn cô

“Không phải thế.” Tử Quan giật mình, “Tiêu Trí Viễn, em được thăng chức rồi.”

Anh trầm mặc một lát cuối cùng ngược lại cong khóe môi lên cười nhạt, “Em không phải đã từ chối rồi sao?”

Ý muốn tự vả vào miệng mình lóe lên trong đầu Tử Quan một phút, chuyện công việc, giữa bọn họ thường chẳng bao giờ can thiệp hay hỏi han đối phương.

Một ngày anh trăm công nghìn việc, tất nhiên sẽ không kể kể những chuyện mà cô không hiểu với cô; còn cô chỉ là một nhân viên quen tâm thường, anh cũng chẳng có hứng thú nghe mấy chuyện lật vật kiểu bát cơm, củ hành, củ tỏi của cô... À, hơn nữa thực ra đâu chỉ có công việc? Ngoại trừ vấn đề của con gái, họ thường rất ít khi mở lời với nhau.

“Sao anh lại biết được?”

Tiêu Trí Viễn quay lại ngồi lên ghế sofa, tầm nhìn không rời khỏi màn hình laptop: “Tiêu phu nhân, anh không giống em chẳng quan tâm đến bất kể chuyện gì của một nửa kia.”

Tử Quan nghẹn lời, cô cố gắng bỏ qua ngữ khí đầy trào phúng của anh, nói rất bình thản: “Vốn dĩ em đã từ chối rồi, có điều bộ phận của bọn em thực sự không tìm được người, cho nên đồng ý tiếp quản công việc một vài ngày.”

Anh buông giấy tờ trong tay xuống, mười ngón tay đặt cả lên đầu gối và nhìn cô đầy chăm chú: “Cho nên, bây giờ em muốn nói với anh rằng mỗi ngày sau này em đều phải ở bên ngoài uống rượu xã giao như đêm qua? Để Lạc Lạc ở nhà một mình?”

“Không phải vậy...” Tử Quan bắt lực giải thích, “Em chỉ làm tạm vài ngày...”

“Tiêu phu nhân, em đang trách móc anh mỗi tháng chu cấp ít tiền quá, cho nên em mới phải liều mạng bên ngoài như vậy?” Anh cười lạnh một tiếng, “Ban đầu lúc em muốn ra ngoài làm việc, em đã đồng ý với anh điều gì?”

Lúc đó họ đã quyết định đưa Lạc Lạc gửi nhà trẻ, Tử Quan ở nhà rảnh rỗi hai ngày cuối cùng đã quyết tâm đi ra ngoài tìm việc

Chắc là vì bằng cấp của cô không tệ, trong hồ sơ cũng viết đã từng ra nước ngoài cho nên liên tiếp nhận được thông báo tới phỏng vấn. Trước khi đi làm, Tiêu Trí Viễn thần thông quảng đại đã biết chủ ý của cô, vì vậy hai người lại ầm ĩ một trận.

Cô ném vỡ hết mấy chiếc bình hoa pha lê được làm thủ công ở Italy có giá trên trời ngoài phòng khách, còn anh chỉ khàn giọng nói: “Tang Tử Quan, cô muốn làm việc cũng được, quỹ từ thiện của tập đoàn sẽ giao hết cho cô.”

“Tôi không cần đến công việc anh bố thí.” Cô nhìn anh đầy chán ghét.

Người phụ nữ trước mắt này cứng rắn không được, mềm mỏng không xong, lại không thể đánh chửi, Tiêu Trí Viễn thật rất muốn đập cánh cửa kia rồi xông thẳng ra ngoài, hoặc là tiến lên bóp chết cô. Giằng co một hồi, hiệp thương của hai người đã thu được kết quả trên nền đất đầy mảnh vụn thủy tinh: cô có thể tự đi tìm công việc ỉnh, nhưng tính chất công việc, nội dung công việc phải thông báo cho đối phương, hơn nữa cả hai đều đã đồng ý tiếp nhận điều này.

Nhắc đến chuyện cũ, Tử Quan bỗng nhiên cảm thấy chán chường.

“Tiêu Trí Viễn, Lạc Lạc sốt một tuần, tôi thức đêm ngồi bên cạnh nó đủ bảy ngày, còn anh thì sao? Anh ôm đàn bà ngủ say trên giường!” Cô dừng lại một chút, “So với việc chờ anh tới, tôi thà học cách cân bằng giữa Lạc lạc và công việc còn tốt hơn!”

Mỗi chữ một câu của cô ngữ khí cũng không phải quá sắc bén nhưng lại giống như từng lưỡi dao găm sắc nhọn đâm vào anh nhiều đến mức anh phải run lên, hô hấp càng trở nên gấp gáp.

“Tùy cô” Một lúc lâu sau, có lẽ là đã lấy lại được bình tĩnh, Tiêu Trí Viễn mới hờ hững nhếch môi, chẳng giải thích gì thêm, “Chỉ cần không đến mức chật vật như ngày hôm qua, cô muốn làm gì cũng được.”

Thái độ của anh không cứng đầu như mấy lần trước, Tử Quan thở phào một hơi rồi lại nằm xuống giường cô nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của anh: “Cô có biết vì sao Phương Gia Lãng lại qua đó không?”

Tử Quan không khỏi giật mình, điều động nhân sự cao cấp làm sao cô biết được?

“Xem chừng cô một chút cũng không quan tâm đến biến động trong ngành mình công tác.” Tiêu Trí Viễn vẫn buông lời không mặn không nhạt như trước, “Chỉ mong cô có thể ngồi vững chắc ở vị trí đó.”

Lúc Tử Quan tỉnh ngủ thì Tiêu Trí Viễn đã đi rồi.

Lúc ấy, dì Vương – người đã ở nhà họ Tiêu hơn nửa đời người mới chu đáo mức cho cô một bát cháo trắng: “Ai da, sao tự nhiên lại bị bệnh?”

Tử Quan miễn cưỡng mỉm cười: “Lạc Lạc được đưa đi đâu rồi ạ?”

“Lão gia đang chơi với nó trong vườn.” Dì Vương bật TV, nhìn cô ăn từng miếng cháo, “Bác sĩ bảo sao?”

“Không có gì, hôm nay có thể xuất viện” Tử Quan hờ hững nói.

“À, Tiểu Viễn đi làm rồi.” Dì Vương kể rất tự nhiên, “Sáng sớm đã gọi điện tới bảo dì nấu bữa sáng mang qua đây, nói cháu thích nhất là ăn cháo dì nấu”

Tử Quan nhếch môi: “Phải, cháo dì nấu là ngon nhất.”

“... Nguy cơ của tập đoàn Nguyên Tân càng ngày càng sâu sắc hơn, mấy ngày trước, người phát ngôn của tập đoàn tuyên bố, vì phải bồi hoàn một khoản nợ lớn nên hiện tại đã bán ra ngoài 58.91% cổ phần của công ty công nghiệp nặng Quảng Xương đang nắm trong tay...”

Chiếc thìa dừng lại một lát, Tử Quan ngẩng đầu nhìn lên màn hình TV, người dẫn chương trình tài chính kinh tế đang lật một trang tài liệu trên bàn.

“Dì, bật to volume lên một chút.” Cô bất giác thúc giục

“Công ty công nghiệp nặng Quảng Xương là một tài sản đặc biệt nổi trội của Tập đoàn Nguyên Tân, sản lượng sản xuất bánh răng, hộp biến tốc luôn đứng đầu trong những công ty cùng ngành trên toàn quốc, có rất nhiều mối hợp tác cùng những công ty, tập đoàn nổi tiếng ở nước ngoài. Có thể nói, lần bán công ty Quảng Xương này sẽ tạo ra cho những công ty khác trong ngành công nghiệp nặng một cơ hội ngàn năm khó gặp!”

Tin tức thật ngắn gọn, nhưng khi nó vào tai Tử Quan, nó không chỉ đơn giản như tin tức của một vụ bạo động.

“Xem chừng cô một chút cũng không quan tâm đến biến động trong ngành mình công tác... Chỉ mong cô có thể ngồi vững chắc ở vị trí đó.”

... Tử Quan đã hiểu ý tứ của Tiêu Trí Viễn.

Những công ty làm trong ngành này gần như là chạy song song với nhau, Thượng Duy và Quang Khoa đều có quan hệ hợp tác mật thiết với Quảng Xương. Hiện tại Quảng Xương bị bán đi, xuất phát từ việc nâng cao lợi ích của mình, suy nghĩ đến việc tìm kiếm cơ hội phát triển mới trong ngành, hai công ty này chắc đều sẽ dùng toàn lực mà ra tay, một cuộc đại chiến thu mua nhất định sẽ nổ ra.

Tử Quan vừa nghĩ ngợi vừa tiếp tục những mối phỏng đoán thuận lý thành chương của mình,, bất kể là Thượng Duy hay Quang Khoa, khứu giác của những nhân tài cao cấp luôn khác hẳn với những nhân viên thứ chót tầng dưới, chuyện Quảng Xương bị bán này họ nhất định đã hiểu rõ từ lâu, thậm chí còn có thể là đã âm thầm chuẩn bị từ sớm. Phương Gia Lăng bỗng nhiên được điều tới tập đoàn Quang Khoa chắc cũng theo kế hoạch này. Chỉ có điều, duy chỉ có Tiêu Trí Viễn là chẳng lo lắng chút nào, anh luôn đánh giá quá cao năng lực bản thân. Tuy rằng đối với Quang Khoa cô đã che giấu thân phận bản thân mình gần đây lại được thăng chức nhưng dù xa đến đâu cũng không thể tiếp cận được với nơi cơ mật trong tập đoàn, hà tất phải lo buồn vô cớ?

Đang lúc miên man suy nghĩ, bác sĩ tới kiểm tra phòng. Đầu tiên liếc nhìn bảng ghi chép nhiệt độ cơ thể một chút, lại hỏi đến tình hình sức khỏe hiện tại, cuối cùng ông bác sĩ đó nói: “Sốt cao đến thế còn không chịu tới bệnh viện, đừng ý vào bản thân còn trẻ mà làm xằng bậy, coi thường sức khỏe, vẫn phải chú ý đến thân thể đấy.”

“KHông cần nằm viện chứ ạ?” Bản thân Tử Quan cũng hơi sờ sợ.

“Ngày mai tới đây truyền nước lần nữa là không vấn đề gì.” Bác sĩ ngoáy ngoáy viết rất nhanh, “Về nhà chú ý nghỉ ngơi, thức ăn cũng phải chú ý.”

Bác sĩ vừa đi thì điện thoại của Tử Quan reo

“Tử Quan? Hôm nay có đỡ hơn không?”

“Đỡ nhiều. Tối qua cảm ơn cậu, nửa đêm rồi còn gọi cậu đến giúp đỡ.”

“Cậu về nhà ngủ một giấc thật ngon.” Iris ân cần nhắc nhở, “Buổi tối còn có bữa tiệc gia đình nữa.”

Tử Quan lúc này mới chợt nhớ, hôm nay là sinh nhật của Tiêu Tuyển Liên – cháu trai của Tiêu Trí Viễn, đích tôn của nhà họ Tiêu. Cô bất giác lại thấy đầu ngâm ngấm đau, nhà họ Tiêu là một gia tộc lớn như vậy, cho dù là một bữa tiệc gia đình nho nhỏ nhưng vẫn phải để ý đến sĩ diện mà lo liệu đầy đủ, cô vừa định mở miệng thì đối phương đã “hiểu người hiểu cả ý” nói: “Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, quà cáp đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.”

Tử Quan nói rất thật lòng, “Iris không có cậu, tớ thật không biết phải làm cái gì nữa.”

Tử Quan về nhà rồi ngủ luôn đến tận chiều, thức dậy tắm rửa sạch sẽ, đeo đồ trang sức đẹp đẽ, tài xế vừa vặn gọi điện tới.

Thời tiết tháng năm thực ra rất ẩm áp, vì lí do bị ốm nên cô mặc hơi nhiều quần áo, garage trong tầng hầm luôn bật một ngọn đèn mờ, cô liếc mắt đã trông thấy chiếc ô tô mà Tiêu Trí Viễn hay ngồi.

Cô mơ hồ nhớ lại hình ảnh vẫn còn sót lại trong trí nhớ của ngày hôm qua: tối qua, anh đã bế cô đặt lên ghế sau, cứ như vậy nửa ôm cô, trên suốt đường đi chẳng phút nào buông ra. Kì lạ chính là, trên người anh hình như cũng không có hương vị mùi thơm hỗn tạp của phụ nữ mà chỉ có mùi bạc hà thơm mát sáng khoái – bản thân cô ốm đến mức ấy, ngồi ở trong xe cảm thấy vắng vất, khó mà không có cảm giác buồn nôn.

Tử Quan kéo mở cửa xe, Tiêu Trí Viễn ngồi trên một chiếc ghế khác, nương theo ánh sáng bên ngoài liếc mắt nhìn cô rồi chờ cô an vị trên ghế của mình mới bảo tài xế lái xe đi.

Tiết trời hôm nay thật tốt, ánh mặt trời ngoài cửa kính ẩm áp, cả thành phố cứ như được lướt đi, sáng tỏ đến mức làm người ta động lòng.

Xe trong khu vực trung tâm thành phố tắc thành nhiều hàng dài, chờ vài cái đèn đỏ. Tử Quan lần thức ba nghiêng đầu nhìn Tiêu Trí Viễn, anh không còn tranh thủ từng giây từng phút xem giấy tờ cũng không nhắm mắt nghỉ ngơi, mà đưa mắt ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ đầy vẻ đắc ý.

“Em xem được tin tức rồi.” Đây là câu nói đầu tiên kể từ lúc bắt đầu lên xe của Tử Quan.

“Tiêu phu nhân, tuy đã lấy nhau được bốn năm, nhưng chúng ta vẫn chưa tu luyện được đến cảnh giới hai vợ chồng hoàn toàn ăn khớp – em chỉ nói nửa vời là ý bảo anh đoán tiếp sao?” Tiêu Trí Viễn mỉm cười quay đầu lại, nheo đôi mắt nhìn cô, câu nói của anh nửa là châm chọc nửa là trêu chọc.

“Tin tức của công ty công nghiệp nặng Quảng Xương.” Tử Quan không thêm để ý đến ngữ khí của anh, tiếp tục nói, “Thượng Duy có phải có ý định thu mua hay không?”

Đầu ngón tay anh khẽ gõ nhịp trên đầu gối, ánh mắt trời bên ngoài đem khuôn mặt nhìn nghiêng góc cạnh rõ ràng ấy phân ra thành hai nửa, Tử Quan nhìn anh, cô cũng không rõ mình đang nhìn nửa nào của anh nữa, duy chỉ có đôi mắt anh là sáng như ngân hà.

“Em đang dùng lập trường nào để hỏi anh vậy?” Anh khẽ quay sang, “Vợ? Hay là nhân viên của Quang Khoa?”

Tử Quan mím chặt môi, cố gắng áp chế con tim đang đập loạn, lạnh lùng nói: “Không nói thì bỏ đi.”

“Người xưa còn biết không ngại học kẻ dưới, kính người bề trên mà.” Tiêu Trí Viễn nhìn khuôn mặt vì tức giận mà thoáng đỏ lên của cô, bỗng dừng cảm thấy thú vị liền cười khê: “Mới một chút như thế đã không nể mặt rồi?”

Tử Quan không thêm để ý đến anh.

Anh cũng không giận, chỉ chậm chậm nói: “Công tác thu mua đã tiến hành được hơn một năm nay rồi, bọn anh bên này, Quang Khoa bên kia liên tiếp tiếp cận Quảng Xương. Có điều là tin tức thì mới lộ ra gần đây mà thôi.”

Lực chú ý của Tử Quan lại một lần nữa đặt lên người anh, buột miệng hỏi: “Anh có nắm chắc không?”

Anh cười hờ hững “Nói như thế này đi, Thượng Duy và Quang Khoa đều là phá nổi thành thuyền – Ai thu mua thành công, ai có thể phát triển hoàn chỉnh được nghề nghiệp sẽ trở thành lão đại trong ngành”

Tử Quan rất chuyên tâm lắng nghe, mãi đến cuối cùng mới lưỡng lự hỏi: “Bố nói thế nào? Cho anh phụ trách toàn bộ dự án này ư?”

Tiêu Trí Viễn “ừm” một tiếng.

“Anh cả thì sao? Anh ấy nói gì?”

Anh vẫn chưa trả lời đã giơ tay ra vuốt ve mái tóc Tử Quan: “Sao em lại hỏi lắm như thế?”

Tử Quan bất giác tránh người ra xa, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Anh hơi ngạc nhiên.

Cô chỉ là chợt nhớ tới ngày hôm qua ở nhà hàng Sofia, anh cũng như vậy, thân mật vuốt tóc cô bạn gái ấy.

“Buồn nôn.” Cô ngoảnh đầu đi, thậm chí còn ngoảnh xa hơn một chút.

Tay của Tiêu Trí Viễn vẫn khựng lại trong không trung, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nữa, trong nơi sâu nhất của con người mắt hiện lên một tầng lo lắng mơ hồ, nụ cười cũng rất lạnh: “Tang Tử Quan, tôi còn tưởng em thực sự không thêm quan tâm.”

4. Chương 4: Tôi Đã Nói Tất Cả Điều Là Giả Dối (4)

Hai người dựa sát vào nhau, trông như thể đang hôn môi trong lúc ấy lại đang giương cung bạt kiếm.

Nhà họ Tiêu nằm ở thành Đông, là một ngôi nhà có vườn rộng đã được xây từ nhiều năm nay. Tập đoàn Tiêu thị từ lâu đã tham gia phong trào vận động hợp tác với các công ty nước ngoài, lấy công nghiệp nặng làm xuất thân. Bố Tiêu Trí Viễn – Tiêu Khắc đã đem nghiệp vụ công ty mở rộng ra cả lĩnh vực bất động sản và dịch vụ, biến thành thương nhân tài ba nhất trong thời đại “gió giục mây vần” của nền kinh tế nước

nhà. Hiện tại, Tiêu Khắc đã dần dần lùi về phía sau, giao cho hai con trai Tiêu Bình Chính và Tiêu Trí Viễn quản lý hai lĩnh vực khác nhau của Tiêu thị.

Tiêu Trí Viễn hiện nay là sếp tổng của tập đoàn Thượng Duy – tập đoàn kinh doanh lĩnh vực công nghiệp nặng, là truyền thống của Tiêu thị, còn lại tất cả đều giao cho người con trưởng là Tiêu Chính Bình. Xem bề ngoài thì dường như đó là sự phân chia rất công bằng, nhưng thực ra trong lòng mọi người ai ai cũng hiểu rõ, tình yêu của Tiêu lão gia giành cho con trai trưởng vượt xa con trai thứ.

Tập đoàn công nghiệp nặng Thượng Duy tuy là một trụ cột của Tiêu thị, năm đó Tiêu lão gia đem cả khối cơ nghiệp này giao toàn bộ cho con trưởng, chính là ý niệm muốn cho đứa con ấy nối nghiệp mình. Vậy mà tập đoàn này chỉ rơi vào tay anh ta vài năm đã bị đảo ngược hoàn toàn, hiệu quả và lợi ích càng ngày càng lụi bại, dường như còn liên lụy đến cả tập đoàn Tiêu thị. Trên dưới ban giám đốc đều có ý nghĩ muốn buông bỏ, là Tiêu Trí Viễn cố gắng giải thích giấy bài trước mặt bố để rất nhiều, ông già mới quyết định cho anh thời gian hai năm.

Hai năm trời, Tiêu Trí Viễn vẫn đứng vững trong đồng áp lực chồng chất, làm một cuộc cải cách thẳng tay trong nội bộ Thượng Duy đang bị đủ mọi loại thế lực chiếm giữ làm vướng chân, đồng thời không tiếc vốn liếng tiến cử kỹ thuật và nhân tài được mời từ nước ngoài về, cuối cùng cũng thành công đưa khối tài sản ấy chuyển sang trạng thái tốt hơn, còn có thể đặt ngang hàng với Quang Khoa... Cũng vì trải qua chuyện này nên quan hệ của Tiêu Trí Viễn và bố mới có chút cải thiện.

Đương nhiên, cần phải nói thêm rằng người khiến hai bố con có thể bình thản ngồi ăn cơm cùng nhau như bây giờ lại là một vị đại công thần khác, không ai khác ngoài Lạc lạc.

Đây là đời thứ ba của nhà họ Tiêu, có một con trai một con gái. Ông già Tiêu đương nhiên kỳ thác rất nhiều kỳ vọng lên đứa cháu đích tôn, nhưng nếu nói đứa nào ông thực sự yêu thương thì lại là cháu gái Lạc Lạc. từ ngày đầu tiên cô bé được bế vào cánh cửa lớn nhà họ Tiêu, ông già lúc nào cũng nghiêm nghị khó gần lại mừng rỡ cười vang, tự mình đặt tên cho cháu là “Tiêu Tuyền Cẩn”, còn toàn bộ trên dưới trong nhà đều gọi nó với cái tên rất phổ biến là “Lạc Lạc”

Vợ ông già mất từ khi ông còn trung tuổi, ngoại trừ công việc, ông thật sự rất cô đơn. Cho dù là con cháu nhiều thì cũng chỉ là cùng ăn bữa cơm mà thôi. Chỉ có cô cháu gái này là khác, từ lúc Lạc lạc biết đi ông thường xuyên giục Tử Quan đưa Lạc Lạc đến chơi

Lúc Tử Quan muốn đưa lạc Lạc đi gửi nhà trẻ, về mặt ông già rất không vui: “Lạc lạc còn quá nhỏ, các con không muốn chăm con bé thì đưa nó đến đây bố chăm.”

Thật vất vả lắm mới khuyên được ông lão đồng ý, cô còn nói ra kế hoạch định đi làm của mình. Ông lão không nói năng gì, cô cứ tưởng ông đã ngầm đồng ý.

Nào ngờ hôm đầu tiên đưa Lạc lạc đến nhà trẻ, bọn họ vừa đi chân trước thì chân sau ông lão đã tự mình đến đón cháu gái về nhà.

Tử Quan mãi đến lúc tan học mới biết, hai vợ chồng vội vàng chạy đi tìm con gái, không ngờ ông lão lại nói với vẻ đương nhiên: “Ngày hôm nay, lão Khâu cùng bố đi tham quan trường học, giáo viên ở đó đều đi hết rồi, bố vừa vặn trông thấy Lạc lạc nên thuận tiện đưa nó về luôn.”

Cho nên khi cô tiểu nha đầu này đến nhà ông nội luôn trở nên vô cùng càn quấy.

Tử Quan cầm tay Tiêu Trí Viễn đi vào nhà, dì Vương vội vàng đón lấy áo khoác âu phục trong tay Tiêu Trí Viễn.

“Anh trai chị dâu vẫn chưa tới ư?” Tử Quan mỉm cười, làm như vậy thoáng nhìn rất dịu dàng hiền thực

“Vẫn chưa.” Dì cười nói. “Một già một trẻ vẫn đang ngoài vườn”

Lạc lạc ngồi nghịch bên bờ suối trong vườn, đang vô cùng hứng khởi thò tay xuống nước bắt cá.

Nước trong suối này được lấy từ nguồn đặc biệt, trong vắt có thể soi gương được, thỉnh thoảng cũng có một vài tấm bèo màu xanh đậm lơ lửng trên mặt nước và còn có cả sen vàng nữa. Bên trong suối thả rất nhiều cá gấm Nhật Bản, màu sắc rực rỡ, lúc bơi đi bơi lại phảng phất như có một vài thác nước chảy từ trên núi cao xuống, hơn nữa nó còn mang tính phong thủy, giá ngoài thị trường cao đến kinh người. Ông lão rất

thích nuôi cá nên đã đặc biệt sang tận Nhật Bản chuyên chở bằng máy bay về đây, hơn mười con cá gấm này ngày thường còn có cả người chăm sóc chuyên nghiệp, vài năm gần đây không ngừng sinh sôi.

Trong căn nhà này người thích những chú cá này, trừ ông lão còn có cả Lạc lạc nữa – mặc dù cách con bé thể hiện niềm yêu thích của mình là... giơ tay bắt chúng lên, sau đó hứng thú nhìn chúng sợ hãi nhảy ra tứ phía.

Lần đầu tiên nó làm như vậy, di sợ đến mức giơ tay ôm bồng cô bé lên. Lạc Lạc vừa khóc vừa mếu, khóc to đến mức nước mắt chảy ra thành hàng: “Ồ nhà ông nội không vui gì hết, cháu muốn về nhà!”

Ông già đứng phía sau gấp đến độ giậm chân: “Đừng giữ nó nữa! Thả nó xuống đi!”

Lạc lạc nghe thấy vậy nín luôn. Ông già càng vui hơn, quay đầu sai người cho nước trong ao thấp đi một chút, để tiện cho cháu gái nghịch ngợm.

Lạc lạc từ khi được ông nội cho phép thì càng ngày càng to gan lớn mật, cánh tay nhỏ xíu mập mạp toàn thò hẳn xuống dưới, rất nhanh đã có thể tóm được một chú cá gấm màu hồng đùa nghịch trong tay. Bỗng nhiên có người bế bồng cô bé lên cao, cô bé liếc mắt đầy bất mãn nhìn người đó, trông thấy bố mình, lập tức im bặt, đôi mắt nhìn ông nội... đầy mong chờ,

“Để con bé xuống!” Ông già trầm giọng ra lệnh với con trai.

Vật áo phía trước của Lạc Lạc đã ướt đẫm, có lẽ là chơi rất vui nên trên trán có rất nhiều sợi tóc tung ra. Cô bé lúc này mới gọi “Bố” một tiếng, vừa quay đầu lại trông thấy là Tử Quan, lập tức quay ngoắt lại: “Mẹ!”

Tử Quan đón lấy con gái từ trong tay Tiêu Trí Viễn, cười nói với ông lão: “Bố, con đưa nó đi thay áo!”

“Đi đi.” Ông lão gật đầu, lại liếc mắt nhìn Tiêu Trí Viễn: “Con tới đúng lúc lắm!”

“Mẹ, hôm nay con định gọi điện ẹ cơ nhưng bà không cho gọi, bà bảo mẹ đang ngủ.” Lạc Lạc vùi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên hông vai Tử Quan, cơ thể bé nhỏ ngọc ngậy không ngừng, “Mẹ, mẹ hết bệnh chưa?”

Tử Quan vuốt ve người cô bé, thay cho cô bé một bộ váy liền áo hải quân, rồi đặt cô bé về phía trước mặt mình.

“Mẹ không sao nữa rồi.” Cô đưa tay buộc lại tóc cho con gái, miệng vẫn tiếp tục nói: “Hôm nay là sinh nhật anh họ, lát nữa con sẽ nói điều gì với anh?”

“Sinh nhật vui vẻ!” Lạc Lạc nhướn mắt, vô cùng vui sướng nói.

“Phải rồi.” Tử Quan tán thưởng gật đầu, vừa ngoái đầu lại đã trông thấy Tiêu Trí Viễn dựa vai vào cửa, trên khóe môi cũng là nụ cười nhàn nhạt.

“Nhà anh cả tới rồi.” Ánh mắt anh chạm vào ánh mắt cô, nhẹ giọng nói, “Xong chưa?”

“Xong rồi.”

Lạc Lạc tự giác đứng lên, xòe tay ra muốn được bế, Tiêu Trí Viễn đi tới, ôm chầm lấy con gái: “Đi nào.”

Vợ chồng Tiêu Chính Bình, Ninh Phi quả nhiên đã tới, đang ngồi trên sofa nói chuyện với ông lão,

Lạc lạc trông thấy anh họ từ xa đã lớn tiếng nói khi vẫn còn đang trên cầu thang: “Anh, sinh nhật vui vẻ!”

Thực ra, Tiêu Tuyền Liên rất thích cô em này, đi tới vui vẻ dặt tay Lạc Lạc.

“Tuyền Liên, mau ăn cơm đi, lát nữa lại dặt em gái đi chơi.” Ninh Phi gọi con trai, lại nói với Tử Quan: “Nghe nói hôm qua em bị ốm? Không sao chứ?”

Tiêu Trí Viễn trả lời thay vợ “Không sao ạ, hơi sốt một chút!” Anh nhìn Tiêu Chính Bình, cũng chỉ gật đầu thay lời chào.

Vì Tiêu Trí Viễn lấy mất công việc quan trọng cho nên xưa nay Tiêu Chính Bình luôn không thích cậu em trai này, hai người này không coi là thân thiết cho lắm.

Sinh ra trong một gia đình như thế này, phàm là người có chút chí hướng, không muốn hưởng phần trăm mỗi tháng vì mang dòng họ của gia tộc thì đều phải đối diện với những tranh giành kiêu này. Trong lòng mỗi người đều hiểu rõ nhưng lại không ai phá thùng nó ra, vẫn cứ giả vờ hòa thuận như vậy.

Bữa tiệc gia đình chính là đơn giản như vậy, trong bữa cơm có nhắc tới tình hình hiện tại của công ty, Ninh Phi nói luôn miệng vì vậy bầu không khí cũng không quá tệ nhạt, ngược lại Tử Quan rất ít chen vào chỉ cúi đầu ăn, thỉnh thoảng thì phụ họa một vài câu,

Hôm nay là sinh nhật tám tuổi của Tiêu Tuyên Liên, trên bàn tất nhiên có một bánh gato.

Tiêu Trí Viễn đưa tay ra, đưa phong bì đỏ cho Ninh Phi: “Chị dâu, quà sinh nhật của Tuyên Liên”

Ninh Phi cũng không từ chối, mỉm cười nhận lấy.

Lạc lạc cố gắng bê một hộp quà còn cao hơn cả nửa người mình, lớn tiếng nói: “Anh, còn cái này nữa”

Ông già mặt mày rạng rỡ: “Lạc Lạc cũng chuẩn bị sao?”

Lạc lạc nghiêm trang gật đầu thật mạnh.

Tất nhiên Tử Quan biết những thứ này đều là nằm trong câu nói “đã chuẩn bị ổn thỏa rồi” của Iris ban sáng, thật không ngờ có thể lừa được từ trên xuống dưới khiến ai cũng hài lòng.

Nhân lúc mấy đứa trẻ đang mở quà, cô hơi tò mò hạ giọng hỏi: “Anh tặng gì vậy?”

Tiêu Trí Viễn liếc cô một cái, anh cũng lắc đầu: “Là bộ đồ chơi gì gì ấy... Iris đã nói nhưng anh cũng chẳng nhớ rõ”

Ăn xong bữa tối, dì mang hai đứa trẻ vào nhà trong, ông già như thường lệ gọi hai đứa con trai cùng vào phòng sách bàn công việc. Trong phòng khách chỉ còn lại Tử Quan và chị dâu Ninh Phi.

Tử Quan từ lúc vào nhà họ Tiêu cũng không phải là không phải chịu áp lực gì. Lúc trước, hôn lễ của Tiêu Chính Bình được mệnh danh là “hôn lễ thế kỷ”, tiệc cưới được tổ chức dựa vào yêu cầu của cô dâu, bay đi Hy Lạp cử hành, tiêu tốn mấy chục triệu. Thế mà lúc Tử Quan vào cửa nhà này lại im lặng không một tiếng động, gia đình chỉ coi như là thêm một cô con dâu nữa... Tuy ông già không nói năng gì, đối xử với hai con dâu rất bình đẳng, bất động sản, đồ trang sức tặng cho cô cũng không ít... thế nhưng Ninh Phi vẫn luôn khinh thường cô. Huống hồ kết hôn đã bốn năm, Tiêu Trí Viễn vẫn luôn che giấu, chưa công khai tình trạng hôn nhân càng khiến người ta không tìm được mà đoán già đoán non không biết năm đó Tang Tử Quan dùng thủ đoạn nào mới có thể vào làm dâu danh môn.

Tử Quan không phải không biết thái độ của chị dâu, có điều cô cũng chẳng nghĩ nhiều, đáng vẻ khúm núm ngày thường càng khiến Ninh Phi thêm đắc ý.

“Tử Quan, chú hai dạo này rất ít về nhà phải không? Có một hôm chị đi SPA với bạn, đã rất khuya rồi mà vẫn gặp chú ấy... đang ở cùng một người khác!”

Trong giọng nói của chị ta có một loại biểu cảm “trong lòng ai mà chẳng biết”, tựa như là cố ý khiến Tử Quan khó xử. Tử Quan nhấp một ngụm trà, đang định tìm cách trả lời đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau.

Giọng nói của Tiêu Trí Viễn lịch sự mà lạnh lùng: “Chị dâu trông thấy em hôm nào vậy? Sao không tới chào hỏi?”

Ninh Phi hơi ngượng, bèn dùng nụ cười lấp liếm: “Lúc chị nhìn thấy chẳng phải chú đang bận sao?”

Anh đi tới bên cạnh Tử Quan: “Lạc lạc đâu?”

Tử Quan thuận miệng trả lời: “Ở nhà trong”

Anh trùm bàn tay của mình lên tay cô: “Không còn sớm nữa, chúng ta về đi!” Lúc hai người cầm tay nhau đi vào đến nhà trong, Tiêu Trí Viễn chợt dừng bước, hồ hững nói: “Chị dâu, chị biết cuối tuần trước em đã giúp anh cả ỉm đi bao nhiêu cái tít trên báo giải trí không?”

Sắc mặt Ninh Phi trắng bệch. Chị ta hiểu rất rõ chồng mình, cũng phải đến chục cái chứ chẳng ít... Lại là đi với ngôi sao showbiz mới nổi nào đó chơi bởi lăng nhăng rồi bị chụp ảnh.

Sau cùng vẫn là Tử Quan đánh võ không khí yên ắng khó xử này: “Chị dâu, chúng em đi trước.”

Ninh Phi miễn cưỡng cười nhìn họ đi vào nhà trong rồi đi ra ngoài cổng lớn, Tiêu Trí Viễn bỗng dừng bước, thì thầm gì đó bên tai Tử Quan. Tử Quan lập tức đẩy anh ra, sắc mặt tựa như đang làm nũng.

Đối với Ninh Phi mà nói, một màn như vậy đúng thật là một cái tát rất mạnh, tràn đầy mỉa mai.

Nhưng chị ta cũng không biết rằng - trên thực tế, hai người dựa sát vào nhau, trông như thể đang hôn môi trong lúc ấy lại đang giương cung bạt kiếm.

Sắc mặt Tiêu Trí Viễn cực kém: “Tang Tử Quan, người khác coi thường em, nói những lời khó nghe như vậy mà em cũng để im?”

Tử Quan hơi nhũn mảy, mỉm cười châm chọc: “Anh tức giận cái gì chứ? Lẽ nào chị ấy nói sai ư? Hay là anh thấy làm vậy mất mặt anh?”

Đôi mắt anh hơi nheo lại, nơi sâu thẳm trong con ngươi sáng rực, dường như đang phải nỗ lực áp chế điều gì to lớn lắm.

Nhưng hình như Tử Quan không nhận ra, từ góc độ của cô có thể trông thấy chị dâu đang nhím mắt chăm chăm vào mình. Cô đột nhiên cười tươi như hoa, nhón chân, hành động rất bất ngờ hôn phớt lên đôi môi mỏng của anh.

Loại hương vị này rất nhạt, rất nhạt, giống như mùi thơm ngan ngát của vỏ quýt, trong khoảnh khắc đã đi vào nơi mềm mại nhất trong đáy lòng đối phương. Trong lúc Tiêu Trí Viễn vẫn đang ngẩn ngơ, giọng nói của cô lại như một cây thân leo nhỏ, không từ bỏ mà quấn chặt lấy người ta: “Tiêu Trí Viễn, có một chuyện anh nên hiểu rõ – mỗi lần tới ăn ở đây, điều khiến tôi khó chịu nhất không phải là sự châm chọc của chị dâu; mà là phải ở cùng với anh, giả vờ thân mật tròn một buổi tối.”

Anh buông cô ra, ngược lại mỉm cười không hề tỏ ra giận dữ: “Vậy những ngày tiếp theo sợ là cô sẽ càng thấy khó chịu hơn đây.”

Tử Quan giật mình: “Ý gì?”

Bên khốe môi mỏng của Tiêu Trí Viễn là ý cười rất nhạt: “Ông già không yên tâm để tôi làm chủ việc thu mua, bảo anh cả đi liên hệ trước, thành lập riêng một nhóm nhỏ, tiến hành hợp tác cùng tôi.”

Nụ cười của anh vẫn chưa kéo dài đến đuôi mắt, Tử Quan bỗng cảm thấy hiện tại người đàn ông này vừa kiêu ngạo lại vừa cô đơn, cho dù anh cố gắng thêm bao nhiêu nữa nhưng bản thân vẫn không có được sự tín nhiệm của bố.

“Anh dự tính làm gì?” Giọng nói của Tử Quan chậm lại

“Chẳng làm gì hết. Một dự án tối kỵ nhất chính là có hai người điều hành, tôi bỏ” Tiêu Trí Viễn nhẹ nhàng bật cười “Cứ nhìn thấy ông ta là thấy nuốt không trôi.”

5. Chương 5: Tôi Đã Nói Tất Cả Đều Là Giả Dối (5)

Khoảnh khắc ấy thật là khó kìm lòng nổi

Tiêu Trí Viễn nói là làm, anh hoàn toàn rời khỏi kế hoạch thu mua Quảng Xương, đem tất cả những công việc đã thực hiện được trong một năm trời chuyển cho Tiêu Chính Bình. Khác với hình tượng con người liều mạng vì công việc trong vài năm nay anh trở nên rất an nhàn, sáng sớm đến đón con gái, tiếp đó là ngoài chơi bóng, buổi tối chỉ ngồi nhà đọc sách xem phim với con, trái ngược với vẻ tất bật khác thường của Tử Quan.

Hôm đó là thứ tư, Tử Quan dậy muộn, lúc chuông báo thức reo cô gấp đến muốn chết, cô vội vàng đánh răng rửa mặt, tầm mắt liếc sang bóng dáng cao gầy đã ra đến cửa. Tiêu Trí Viễn mặc một chiếc áo phông màu xám, nhàn nhã khoanh tay trước ngực, bình tĩnh nhìn đáng vẻ luống cuống tay chân của cô, dường như cảm thấy rất hào hứng.

“Sáng nào em cũng vội vã như thế sao?” Anh đã chú ý tới tầm mắt cô, đuôi mày hơi nhướn lên.

Tử Quan không để ý đến anh, nhìn đồng hồ đang tính xem có nên ngồi vào bàn trang điểm hay không thì chợt nghe thấy anh nói: “Anh đưa em đi. Em có thể trang điểm trên xe cũng được.”

Đương nhiên cô không từ chối.

Trước khi ra khỏi cửa, theo thông lệ, đầu tiên là phải cúi đầu thơm con gái một cái thật kêu rồi cùng đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Tử Quan hơi liếc mắt nhìn người nào đó rất ung dung nhàn hạ: “Tuy là anh không chủ trì việc thu mua nữa nhưng cũng không cần giận dữ đến mức không thèm đi làm thế chứ?”

Tiêu Trí Viễn đang cưa xe, chẳng thèm suy nghĩ nói luôn: “Ai không thèm đi làm? Chỉ là kì nghỉ phép cả năm của anh dài hơn người thường mà thôi.”

“Anh ta không nói gì sao?”

“Anh ta” ở đây tất nhiên là ám chỉ Tiêu Chính Bình, Tiêu Trí Viễn cười nhạt: “Anh ấy còn ước anh không xuất hiện ấy chứ, còn nói được cái gì?”

Tử Quan buông mascara trong tay xuống, nghiêm túc hỏi: “Anh thật sự định từ bỏ như thế ư?”

Anh không trả lời nữa, chỉ lấy trong ngăn kéo nhỏ ra một chiếc túi plastic nhỏ rồi đặt vào lòng cô, lái câu chuyện sang chủ đề khác: “Hôm nay nhớ về sớm một chút. Sinh nhật Lạc Lạc.”

Tử Quan mở ra, bên trong là bánh mì multigrain đã được cắt lát ngay ngắn và một hộp sữa tươi còn rất mới, cô cũng cảm thấy đói bèn cắn một miếng to, nhồm nhoàm nói: “Em đương nhiên là nhớ rồi.”

Rõ là cô mặc một bộ đồ công sở rất đoan trang nghiêm chỉnh nhưng lại có thể vừa ăn vừa nói nhồm nhoàm khó nghe như thế, tính cách thật quá giống trẻ con. Tiêu Trí Viễn không nín được mà bật cười, xe dần dần dừng lại: “Từ chỗ này chạy ra kia, chắc là vẫn kịp”

Tử Quan đẩy cửa xe ra, anh lại gọi cô lại: “Chờ đã...”

Tử Quan ngoái đầu lại, anh mới thò người ra một chút, khẽ nói: “Nhắm mắt lại.”

Cô lườm anh một cái thật sắc, người đàn ông trước mặt này không còn có vẻ sắc bén như thường lệ nữa, đổi lại là một nụ cười dịu dàng giống như ánh bình minh nhẹ nhàng ban mai. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nghe lời anh, nhắm hai mắt lại.

Trên mi mắt có một sự tiếp xúc phớt qua nào đó, hơi nhột, bên tai lại nghe thấy tiếng anh nói: “Có phải chưa trang điểm xong không?”

Tử Quan hơi chợt dạ, kỹ thuật trang điểm của cô vĩnh viễn không được coi là thành thạo, người như Tiêu Trí Viễn đã nhìn mỹ nữ quen mắt, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra người phụ nữ bên cạnh chẳng hề dụng tâm cho việc trang điểm. Không biết tại sao nghĩ đến đây cô lại có một chút tức giận, đang định trợn mắt đẩy anh ra thì trên môi lại đột nhiên mát lạnh.

Cô mở to mắt lập tức trông thấy con người thâm thúy của anh, nó rất gần với cô, trong đó hàm chứa ý cười, rạng rỡ như sao trời, còn chóp mũi của họ gần như đang chạm vào nhau, hơi thở của anh khẽ khàng lướt trên da thịt cô, trơn tru, ẩm áp.

Trong giây phút đó tất cả mọi thứ trong đầu Tử Quan dường như bị quét sạch, chỉ còn lại một màu trắng toát. Nhưng cô phản ứng rất nhanh, một tay đẩy anh ra, còn tay kia thì lau môi mình, giận dữ nói: “Dây thần kinh nào của anh bị chập rồi?”

Tiêu Trí Viễn nhìn bóng lưng chạy trốn chết của cô, vẫn không nén được mà bật cười thành tiếng.

Khoảnh khắc ấy thật là khó kìm lòng nổi, hơn nữa một ý niệm cổ tình chộc ghẹo cô một chút vẫn tồn tại trong đầu, giây phút hạ môi xuống, anh đã có vài phát hiện bất ngờ: những giây đầu tiên, cô không hề có

một chút ý định trốn tránh nào, nhưng đến lúc cô phản ứng lại thì như biến thành một con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt, hung hăng dọa dẫm anh không được tới gần – đó là phản ứng điển hình của Tang Tử Quan.

Ngón tay Tiêu Trí Viễn khẽ gõ nhịp trên vô lăng, trong tầm mắt là dòng xe cộ dài vô tận của thành phố. Lúc này, nơi nào cũng là những người đi làm với dáng vẻ vội vàng hốt hải, chỉ có mình anh là ngược lại, loại cảm giác này thật mới mẻ và kích thích biết bao! Khi tâm trạng thoải mái thì cảm thấy ngay cả tắc đường cũng không khó chịu cho lắm, thậm chí khi nhận điện thoại, ngữ khí cũng vô cùng dễ nghe,

Cuộc điện thoại ấy là Trần Phán gọi tới.

Tiêu Trí Viễn từ lúc gia nhập tập đoàn công nghiệp nặng Thượng Duy, ngoại trừ việc chỉnh đốn chất lượng sản phẩm thì anh còn dốc sức chỉnh đốn lại bộ máy lãnh đạo trong nội bộ công ty, trong lúc đó anh đã đề bạt rất nhiều người trẻ tuổi mà lại có khả năng, chí tiến thủ và tinh thần nhiệt tình vào đội ngũ quản lý. Còn Trần Phán – trưởng bộ phận tiêu thụ, trong lúc Thượng Duy gặp khó khăn từ bốn phía đã tranh thủ giành được rất nhiều hợp đồng lớn về cho công ty, có thể coi là trợ thủ đắc lực của Tiêu Trí Viễn.

“Giám đốc Tiêu, anh có còn trở về đây nữa không?” Anh ta nói thẳng vào vấn đề, “Người kia tới đây là ý gì?”

Tiêu Trí Viễn không nhanh không chậm đáp: “Tôi đang trong kì nghỉ phép, nghỉ xong tất nhiên là sẽ quay lại. Về phần anh trai tôi, anh ấy tới là để lãnh đạo dự án thu mua Quảng Xương, các cậu cứ phối hợp với anh ấy là được rồi.”

Trần Phán lạnh lùng nói: “Năm đó người đề xuất bán Thượng Duy đi là ai? Hôm nay Thượng Duy trở thành một miếng đất màu mỡ thì lại quay đầu về?”

Tiêu Trí Viễn im lặng nghe, không nói thêm mà cũng chẳng ngắt lời.

“Giám đốc Tiêu, giai đoạn trước, việc thu mua Quảng Xương chúng ta đã khổ cực vất vả nghiên cứu một năm rưỡi lận, thời gian anh nỗ lực vì nó dài hơn so với bất kì ai, bây giờ lại định dâng lên cho người khác ư?”

Tiêu Trí Viễn cuối cùng bật cười: “Anh ấy bảo các cậu làm cái gì thì các cậu làm cái đó. Một chút cũng đừng làm sai, hiểu không?”

Trần Phán ở đầu dây bên kia im lặng một hồi rồi như đã hiểu ra: “Tôi hiểu rồi.”

oOo

Ngày đi làm hôm nay của Tang Tử Quan có chút bất an.

Tiểu Trịnh gọi cô vài tiếng, cô mới định thần mà hỏi: “Gì vậy?”

“Buổi tọa đàm trong dịp huấn luyện nhân viên thực tập, chị xem bố trí thể này đã được chưa?” Tiểu Trịnh nói lại một lần nữa, đôi mắt hơi nhướn lên như thể đang nghĩ tới một chuyện gì đó rất buồn cười.

Tử Quan xem lướt qua một lượt, đang định ký tên thì bỗng nghe thấy tiếng hỏi thì thầm của Tiểu Trịnh: “Sếp, có phải chị đang yêu không?”

Bút trong tay cô dừng lại, ý thức bất giác nhớ lại nụ hôn phớt sáng nay, hơi ngượng nói: “Nói bậy bạ gì vậy? Bảo em liên hệ với bộ phận nghiệp vụ của công ty, em làm đến đâu rồi?”

“Sếp, chị đừng thẹn quá hóa giận như vậy mà!” Tiểu Trịnh bắt đầu không kìm nổi tính tò mò của mình, “Sáng nay rõ ràng có người đưa chị đi làm! Em thấy hết rồi!”

Tử Quan hơi bất ngờ.

Cô gái nhỏ che miệng cười trộm: “Đáng tiếc là em không thấy anh trai đó trông như thế nào!”

“Đó là bạn đi cùng đường thôi. Ở cùng một khu nhà.” Tử Quan giải thích mà mặt không đổi sắc, “Nhanh đi liên hệ với những công ty khác đi.”

Đang nói thì có tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, Tử Quan ngẩng đầu, vừa nhìn thấy liền không khỏi giật mình.

Phương Gia Lăng ăn mặc thoải mái khác thường, sơmi carô xanh nhạt, quần xám hơi mỉm cười: “Quấy rầy mọi người làm việc à?”

“Tổng giám đốc Phương?” Tử Quan vội vàng đứng lên, “Sao anh lại tới đây?”

“Vừa mới về đây công tác nên muốn đến từng bộ phận làm quen một chút, lại sợ ảnh hưởng đến công việc của nhiều người nên lặng lẽ đi xem.” Phương Gia Lăng ngồi xuống sofa, đôi đồng tử dù đã được giấu sau cặp kính mắt nhưng cũng khiến người ta cảm thấy thân thiện và ấm áp: “Đang bận gì vậy?”

“Đang tổ chức một buổi tọa đàm cho nhân viên thực tập” Tử Quan tự mình rót trà cho Phương Gia Lăng, vừa quay lại đã thấy Elle đứng bên cạnh đang làm một động tác tay với mình, ý bảo đây là một cuộc tấn công bất ngờ, thật sự không có cách nào báo trước.

Phương Gia Lăng rất hứng thú lật mở từng trang kế hoạch của buổi tọa đàm, đột nhiên quay đầu lại hỏi Elle: “Cuối tuần này đã kín lịch chưa nhỉ?”

Elle chớp mắt suy nghĩ một chút: “Đã kín rồi, trừ tối nay – vốn là có một buổi hội nghị bị hủy.”

“Vậy thế này đi, tối nay tôi sẽ tới tọa đàm cùng nhân viên thực tập mới.” Giọng nói của Phương Gia Lăng trầm trầm dễ nghe, rồi anh mỉm cười nhìn về phía Tử Quan: “Tôi chắc là đủ tư cách chứ?”

“Anh đồng ý tới là điều cầu mà không được ấy chứ.”

Cô ngồi đối diện với Phương Gia Lăng. Vì quay lưng vào cửa sổ bằng kính trong suốt cho nên ánh mặt trời tháng năm trở nên rất vừa vặn, ấm áp, vẽ ra một vòng tròn nhân nhật trên dáng người mảnh khảnh của cô, khiến đường nét, ngũ quan trên gương mặt cô trở nên dịu dàng và đẹp hơn nhiều.

Phương Gia Lăng nhìn cô chăm chú, cô nhân viên này luôn không giống với những cô gái khác, hoặc là xấu hổ trốn tránh, hoặc là cố gắng nhìn thẳng – ánh mắt sáng sủa không sợ hãi của cô khiến anh hơi thất thần, giống như đây là một người bạn đã quen biết từ rất lâu.

“Tổng giám đốc Phương, trưa nay còn có bữa ăn xã giao với Phó tổng giám đốc Vương...” Elle khẽ nhắc nhở.

Phương Gia Lăng nhìn đồng hồ rồi đứng lên: “Ừm, không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.”

Tử Quan tiễn họ xong quay về phòng thì thấy đám đồng nghiệp dường như đã chẳng còn lòng dạ nào mà làm việc tiếp nữa, tụ tập thành đám bầy tốp tám chuyện. Cô không thể không nhắc nhở: “Sao vậy? Đến giờ ăn trưa rồi à?”

Rõ ràng là rất có hiệu quả.

Cô quay lại dặn dò Tiểu Trinh: “Đến văn phòng chị sửa lại kế hoạch một chút, tổng giám đốc Phương cũng muốn tham dự buổi tọa đàm một lúc.”

Lời cô còn chưa dứt, phòng làm việc đã sục sôi.

“Thật sao? Sếp, lúc nào vậy?”

“Sếp, có thể đổi sang phòng họp lớn được không? Em cũng muốn tới.”

Đến chiều, văn phòng tổng giám đốc xác nhận Phương Gia Lăng thực sự sẽ đến tham gia buổi tọa đàm, bộ phận này thông báo tới mọi người qua trang web nội bộ.

Dường như chỉ trong một phút đồng hồ sau, trên diễn đàn trang web nội bộ đã bắt đầu có người bình luận: Phòng họp tầng 18 chỉ có 60 chỗ, phòng hành chính có thể đổi sang phòng họp lớn được không? Bên dưới có hàng chục người đồng ý, họ đều yêu cầu phòng hành chính chiều theo đề nghị của đại đa số nhân viên, sắp xếp sang một phòng lớn hơn.

Tử Quan bận trăm công nghìn việc, tất nhiên không thể nào để ý được đến cả những việc nhỏ nhặt này, Tiểu Trinh gọi điện thoại tới nhắc nhở cô: “Sếp, gấu bông chị đặt mấy hôm trước đã được gửi đến rồi.”

Tử Quan ngây người, chợt nhớ tới... Hôm nay là sinh nhật Lạc Lạc.

6. Chương 6: Tôi Đã Nói Tất Cả Điều Là Dối Trá (6)

Mối tình đầu đã về

Lúc Tiêu Trí Viễn đang bận rộn dỗ dành con gái thì nhận được điện thoại của Tử Quan.

Lạc Lạc không nghe lời khẳng khái đòi nói chuyện: “Sao mẹ vẫn chưa về?”

Tử Quan nghe thấy Tiêu Trí Viễn đang dịu dàng vỗ về cô gái nhỏ kia: “Lạc Lạc có thích gấu bông nhỏ không? Mẹ không làm việc, chúng ta sẽ không có tiền... Lạc Lạc sẽ không được ăn kem, cũng sẽ không được mua gấu bông mới... Ngoan, mẹ một chút nữa là về ngay ấy mà.”

Cô nghe anh nói vậy cảm thấy đúng là dở khóc dở cười.

Đợi một lúc lâu mới thấy anh cầm điện thoại “Alo” một tiếng.

Tử Quan hơi lúng túng: “Hai bố con anh đang làm gì?”

“Anh và Lạc lạc tới đón em tan làm.” Tiêu Trí Viễn nói với vẻ “đương nhiên phải thế”, “Thức ăn đều đã mua xong hết rồi, chỉ chờ em về nấu thôi.”

“hai người đang trên đường à?” Tử Quan thấy hơi có lỗi, “Dì đâu?”

“Cho dì về nghỉ rồi” Tiêu Trí Viễn dừng lại một lát rồi hỏi: “Sao vậy?”

“Em đang định nói với anh... Hôm nay em phải tặng ca.” Tử Quan cố gắng bỏ qua sự áy náy dưới đáy lòng cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Bữa tối anh ăn với con đi.”

Tiêu Trí Viễn vừa dừng xe lại trên lề đường, từ góc độ này anh có thể trông thấy tòa nhà lớn của Quang Khoa, anh im lặng một hồi rồi khởi động ô tô lần nữa, hồ hững nói: “Biết rồi.”

“Tiêu Trí Viễn...” Tử Quan đang định nói thêm gì đó thì điện thoại đã bị ngắt.

Tử Quan cầm điện thoại nhìn con gấu bông với số lượng có hạn đặt trên bàn, ánh mặt trời đang ngả về Tây ảm áp chiếu vào cánh bướm rất lớn trên cái đầu to của chú gấu, khiến mảnh tơ màu hồng nhạt ấy càng ảm nóng, đơn giản mà nói thì là cực kì đáng yêu.

Lúc Lạc Lạc trông thấy con gấu bông này trong hàng đồ chơi, cô bé liền đứng sững lại đó nhìn chăm chăm, không chịu nhấc chân đi tiếp.

Tử Quan bắt đầu dĩ ngôn xuống hỏi con gái: “Con rất thích à?”

Đôi mắt nhỏ đó nhìn mẹ đầy lấp lánh, không nói vâng mà cũng không phủ định.

Thực ra, từ nhỏ đến giờ Lạc Lạc luôn là một đứa trẻ rất ngoan, tuy là bố mẹ, ông nội trong nhà đều cưng chiều nhưng cô bé một chút cũng không giống với những bé gái được nuông chiều từ nhỏ, thậm chí còn có chút nhạy cảm. Có vài chuyện Tử Quan thật sự cảm thấy áy náy với con, đó có thể là do quan hệ không hòa thuận giữa cô và Tiêu Trí Viễn tạo nên. Lạc lạc tuy còn rất nhỏ nhưng nó cũng biết rằng bố nó buổi tối hiếm khi về nhà. Cũng chính vì lẽ đó mà cô bé luôn thiếu cảm giác an toàn, lúc nào cũng phải ôm một con gấu bông lớn trong lòng mới có thể ngủ được.

Cô ôm chăm con gái, đẩy cánh cửa cửa hàng bán đồ chơi, tìm người bán hàng.

Cô bán hàng nhìn ánh mắt đầy mong đợi của cô gái nhỏ nhưng cuối cùng vẫn nói với vẻ tiếc nuối: “Con gấu đó thuộc loại hàng số lượng có hạn, chỉ có một con mà thôi. Đã có khách đặt hàng từ sớm rồi, rất xin lỗi.”

Lạc Lạc cũng không khóc ngược lại ôm lấy cổ Tử Quan, nói: “Mẹ, con không cần gấu bông lớn nữa, con đã có gấu bông nhỏ rồi.”

Tử Quan không kiềm chế được mà thơm lên má con: “Sắp đến sinh nhật của Lạc Lạc rồi, đến lúc ấy mẹ tặng con được không?”

Thật không ngờ được rằng cô lại bỏ lỡ ngày sinh nhật này. Tử Quan kéo ngăn kéo ra, bên trong bày khung ảnh lúc sinh nhật ba tuổi của Lạc Lạc, cô không ngừng suy nghĩ, nhất định cô bé kia sẽ rất thất vọng... Nói không chừng còn khóc nữa. Cô ngẩng đầu lên, nhìn một đồng công việc vẫn chưa hoàn thành bên cạnh, bỗng nhiên cảm thấy buồn vô cớ, suy cho cùng bản thân cô bận rộn đến mức này liệu có đáng không?

Tọa đàm huấn luyện nhân viên thực tập mới bắt đầu đúng bảy rưỡi.

Mặc dù đã đổi sang phòng họp lớn nhưng vẫn chật cứng người, nhân viên thật quá nhiệt tình, vượt quá xa so với tưởng tượng ban đầu của Tử Quan.

Tử Quan là trưởng phòng hành chính, đương nhiên là phải ở đây suốt thời gian buổi tọa đàm diễn ra rồi.

Phương Gia Lăng bước lên sân khấu, cầm lên micro, một tay ung dung cầm trong túi quần, vừa mở miệng nói lập tức khiến cho phòng họp ồn như chợ vỡ lặng im như tờ.

Về mặt anh rất thoải mái, hài hước nói: “Đầu tiên phải cảm ơn trưởng phòng Tang đã chấp nhận tư cách để tôi có thể đứng đây nói chuyện huấn luyện này với mọi người.” Ánh mắt dịu dàng của anh rơi lên người Tử Quan, Tử Quan lập tức mỉm cười gật nhẹ đầu.

Mọi người trong phòng họp đều bật cười, hầu hết là nhân viên thực tập, bởi vì họ biết tổng giám đốc Phương sẽ ở lại tới phút cuối để trả lời thắc mắc cho họ, điều này càng khiến họ hưng phấn gấp bội, cố gắng nhìn chăm chú lên sân khấu, nhìn không chớp mắt.

Nhưng lúc này Tử Quan lại có chút không yên lòng, Phương Gia Lăng trên sân khấu nói tất nhiên là rất hay vậy mà cô vẫn luôn tìm cho bản thân một cơ hội để im ắng chuồn ra khỏi phòng họp.

Nấp trong bóng tối của hành lang, Tử Quan bấm số điện thoại của Tiêu Trí Viễn.

“Lạc Lạc, ăn tối chưa?”

“Ăn rồi ạ” Giọng nói của Lạc lạc có vẻ rất vui, “Bố cho con ăn kem chuối tiêu, mẹ phải chăm chỉ làm việc nhé.”

Tử Quan: “...”

“Bố bảo mẹ phải chăm chỉ làm việc thì Lạc Lạc mới có nhiều kem chuối tiêu để ăn.” Lạc Lạc vui sướng nói.

“Bảo bố nghe điện thoại đi.”

Bên đầu dây bên kia truyền đến giọng nam quen thuộc và hơi khàn: “Alo”

“Buổi tối đừng cho con ăn nhiều kem quá.” Tử Quan rất cẩn thận nhắc nhở, “Em sợ đêm con sẽ đau bụng.”

“Biết rồi.” Tiêu Trí Viễn hình như đang cười trộm, bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng gọi không rõ ràng lắm của Lạc Lạc: “Cô, cô cũng ăn một miếng đi.”

Tử Quan nhíu mày, đang định hỏi anh còn có ai ở nhà nữa thì Tiêu Trí Viễn đã mở miệng nói: “Anh cúp máy trước, Lạc lạc ăn sắp xong rồi.”

Tử Quan lại đứng ngẩn ngơ ở hành lang một lúc nữa.

Cô rõ ràng nghe thấy một giọng nữ, mà lại là của một cô gái trẻ, là ai nhỉ? Là người lần trước gặp chẳng? Đầu ngón tay cô xoa xoa vỏ ngoài lạnh lẽo của chiếc di động, dòng suy nghĩ không thể áp chế, Tiêu Trí Viễn tại sao phải làm như vậy? Trước đây dù là anh trắng hoa bên ngoài thể nào đi nữa thì vẫn luôn rất cẩn thận, cũng không để Lạc lạc tiếp xúc với những người phụ nữ này.

Miễn man nghĩ ngợi một hồi, đáy lòng Tử Quan lại xuất hiện một nỗi bức tức, cô chỉ hận không thể chạy ngay về nhà lúc này, nhìn đồng hồ rồi vội bước về phòng họp. Phương Gia Lăng đã nói xong, lúc này anh đang trả lời thắc mắc của các nhân viên thực tập.

Anh ngồi trên bàn chủ tịch, rất chăm chú lắng nghe câu hỏi của nhân viên thực tập, tay kia thì viết nhanh câu hỏi lên giấy nhớ.

Tử Quan ngồi xuống bên cạnh anh, anh hơi nghiêng đầu sang nhìn cô một cái rồi lặng lẽ rời ánh mắt đi.

Đang tiện lúc không có câu hỏi nào, anh hơi nghiêng người về phía cô, nhỏ giọng hỏi: “Có việc gấp à?”

“Dạ?” Tử Quan lấy lại tinh thần, vội vàng nói, “Không có.”

Khi anh mỉm cười lchợt khiến người ta nghĩ đến làn gió xuân hiền lành: “Ý tôi là cô không cần ở lại đây nữa.”

Tử Quan đương nhiên không thể đi, bèn lắc đầu ý là không có việc gấp.

Nhân viên thực tập hiếm khi được gặp Phương Gia Lăng thế này, câu hỏi đưa lên nhiều khác thường, Tử Quan cố gắng kìm nén sự sốt ruột của mình, đợi đến lúc hoàn toàn kết thúc mới dám nhìn đồng hồ, đã sắp chín giờ rồi, lòng cô như lửa đốt gọi điện thoại về nhà, là đi nhận.

Vừa bắt đầu cô đã hỏi: “Lạc Lạc và bố con bé đâu ạ?”

“Cậu chủ đỡ cô bé ngủ xong thì đi...” Di nói ngập ngừng.

Cô rất hiểu di giúp việc của mình, bà là một người dễ tính, chưa bao giờ áp úng như vậy nên mới buột miệng hỏi: “Cuối cùng là làm sao?”

“Cô chủ, hôm nay là sinh nhật của Lạc Lạc phải không?” Cuối cùng di nói, “Cậu chủ và một vị tiểu thư rất xinh đẹp đi cùng Lạc Lạc về nhà.”

Tử Quan đi xuống dưới mới nhớ ra là bản thân không lái xe.

Cũng may là gọi xe thời điểm này không tính là khó lắm, Tử Quan vừa mới vậy được một chiếc thì phía sau bỗng có người nhả còi.

Xe không bật đèn trong, cô không thấy rõ mặt người tài xế, nhưng nhìn hướng xe thì nó đi ra từ garage của công ty cô, chắc là người đồng nghiệp nào đó. Tử Quan lịch sự lùi người lại, nhường đường.

Người nọ đi tới trước mặt cô liền hạ cửa kính xe xuống một nửa, ý bảo cô lên xe.

“Tổng giám đốc Phương?” Tử Quan khom lưng, cười xua tay: “Tôi gọi xe về là được rồi.”

“Lên xe đi” Thật ra anh không phải là mời xã giao cô, anh thậm chí còn cởi dây an toàn ra rồi xuống xe, cười hỏi: “Cô sống ở đâu?”

Trong đêm tối, cô ôm một chú gấu bông rất lớn, ngược lại càng khiến cơ thể thêm vẻ mỏng manh, yếu điệu.

Cô không trả lời, anh lại có một kiểu chờ đợi cố chấp, khóe môi đầy ý cười: “Một món đồ chơi to nhường này ư?”

“Tặng cho bạn.” Tử Quan bắt đầu dĩ, kéo mở cửa xe ngồi vào, “Làm phiền anh rồi.”

Buổi đêm đầu hạ, cửa sổ xe hơi kéo xuống một chút, làn gió mát mẽ ủa vào, thỉnh thoảng còn mang theo mùi thơm hoa cỏ, Tử Quan hít sâu một hơi, nghe thấy tiếng nói của Phương Gia Lăng bên tai: “Cô Tang là người Văn thành à?”

“Không phải, tôi học đại học ở đây!” Tử Quan bậm môi, “Tổng giám đốc Phương, gọi Tử Quan là được rồi, đồng nghiệp đều gọi như vậy.”

Anh gật đầu: “Cô làm việc được bao lâu rồi?”

“Tôi Quang Khoa đã sắp hai năm rồi.” Tử Quan nói với vẻ “tránh nặng tìm nhẹ”

Anh nhân lúc chờ đèn đỏ mới lơ đãng liếc mắt nhìn cô một cái... “Nghe nói trước đây HR tìm cô bàn chuyện thăng chức, cô đã từ chối một lần?”

Tử Quan hơi ngượng, suy nghĩ một lát mới nói: “Tôi không phải là kiểu người quá tham vọng vào sự nghiệp”

Vì cô phải ôm gấu bông lớn cho nên đầu hơi lệch, gương mặt trái xoan nhìn nghiêng rất chuẩn mực, nhưng lại mặc một bộ quần áo công sở kiểu dáng phổ thông, càng hiện ra thêm vài nét trẻ con, Phương Gia Lăng bất giác mỉm cười: “So với những người nói như rồng leo, làm như mèo mửa, tôi lại thích những người đồng nghiệp làm việc đến nơi đến chốn.”

Tử Quan không muốn để anh đưa cô về tận cổng khu nhà cho nên mượn cớ nói mình phải vào cửa hàng Smart mua vài thứ nên xuống xe ngay ngoài đường. Nhìn chiếc xe kia khuất bóng, Tử Quan mới rảo bước về nhà.

Trong nhà vẫn im ắng như thường.

Tử Quan đẩy phòng trẻ con ra nhìn thấy trên chiếc giường nhỏ có một chú gấu bông thật lớn, cả cơ thể bé nhỏ của Lạc lạc cuộn tròn bên trong, ngủ rất ngon. Cô liếc nhìn gấu bông lớn trong tay mình, giống hệt như con gấu trên giường cô bé kia, là Tiêu Trí Viễn tặng sao? Tử Quan đặt quà lên giường con gái rồi lặng lẽ lùi ra ngoài.

Ra phòng khách, trong không khí mơ hồ có một hương thơm ngòn ngọt – là mùi nước hoa phụ nữ.

Tử Quan hiểu rõ, sau vài ngày im hơi lặng tiếng, Tiêu Trí Viễn lại vẫn chứng nào tật nấy, thậm chí còn quá đáng hơn cả những lần trước: lúc này, anh lại có thể điềm nhiên để những người phụ nữ vớ va vớ vẩn này cùng mừng sinh nhật với Lạc Lạc, còn đưa về nhà nữa!

Cô ngồi trên sofa, bấm số điện thoại của Tiêu Trí Viễn.

Lúc kết nối được, Tiêu Trí Viễn bên đầu dây bên kia không lên tiếng ngay, hơn nữa còn có thể nghe loáng thoáng được tiếng nói cười của phụ nữ, Tử Quan chờ đợi một lát cho cơn giận lắng xuống mới nghe thấy giọng nói đầy ý cười của anh: “...Alo?”

“Anh đang ở đâu?” Cô hỏi ngay.

Tiêu Trí Viễn nói ra tên một quán bar, Tử Quan không còn hy vọng đêm nay anh sẽ trở về nữa nên đứng bật dậy: “Tôi tới tìm anh!”

Anh hơi ngạc nhiên, “Bên này tôi còn có bạn.”

“Vậy tôi chờ anh về.” Tử Quan lạnh lùng nói.

Bên kia im lặng, một lát sau tiếng tap âm mới nhỏ đi một chút, có lẽ anh đổi chỗ khác mới nghe điện và nhỏ giọng nói: “Chuyện gì vậy?”

“Gặp mới nói đi, tôi chờ anh.” Cô nói rất nhanh rồi cúp máy.

Tử Quan tắm rửa sạch sẽ sau đó ngồi ngay ngắn trên sofa xem tài liệu trong hòm thư, nhìn đồng hồ mới thấy đã rạng sáng rồi. Cánh cửa đen giữa nhà có tiếng động, nghe rất rõ trong đêm tối tĩnh lặng.

Tử Quan đứng lên ngay lập tức.

Anh bước đến chậm rãi, một mùi rượu rất nồng ập vào mặt cô, cô nhú mày: “Cuối cùng anh cũng về rồi hả?”

Tuy vậy nhưng bước đi của anh vẫn vững chãi và ổn định, đi tới trước mặt Tử Quan, cúi đầu nhìn cô, chắc là vì đã uống rượu nên đôi mắt anh sáng như vì tinh tú: “Chuyện gì?”

Lúc này là mặt đối mặt, lửa giận trong lòng Tử Quan bắt đầu nhen nhóm rồi thiêu đốt hừng hực, cô lạnh lùng nhìn anh: “Hôm nay anh đưa Lạc Lạc đi gặp ai?”

Đầu tiên anh ngạc nhiên, sau đó bật cười: “Tin tức của cô nhạy bén lắm!”

Nói thật ra, người đàn ông này lúc anh ta bật cười trông luôn đẹp trai hơn lúc anh ta nhăn nhó, dù chỉ là vết nhăn nhỏ ở khóe mắt cũng có thể cướp đi hồn phách người đối diện. Tử Quan nhìn dáng cười thoải mái của anh, ngọn lửa vốn đã hừng hực cháy ấy lại cháy mạnh thêm một chút, đi thẳng đến lồng ngực, cô không hề nghĩ ngợi, một cốc nước ấm đã bị hắt ra ngoài hoàn toàn.

Tóc, mặt, ngực Tiêu Trí Viễn đều ướt sũng nước, anh giật mình một giây, sau đó ý cười ở nơi sâu thẳm nhất trong nhãn cầu chuyển sang tức giận, anh đột ngột giơ tay ra, bóp chặt lấy cổ cô.

“Anh định làm gì?” Tử Quan trợn mắt nhìn anh, muốn tránh đi nhưng lại phát hiện anh dùng lực quá mạnh – anh kéo nhẹ một cái cô đã hoàn toàn nằm gọn trong lòng anh.

Một cơ thể yếu đuối mỏng tang thế này không biết vì lý do gì mà lại có thể cất giấu nhiều tâm trạng như thế. Lúc Tiêu Trí Viễn ôm cô, nỗi giận giữ chẳng biết từ lúc nào đã tan biến hết. Một tay anh ôm thắt lưng cô, siết cô vào lòng mình chặt hơn nữa, cúi đầu, chậm chậm đi tìm làn môi cô.

Tử Quan bị tay anh giữ cầm, sợ hãi trông thấy đôi môi mỏng của anh đang dần kề sát vào môi mình, dưới tình thế cấp bách, cô không còn nghĩ được quá nhiều nữa chỉ nói: “Tiêu Trí Viễn, tôi sẽ cắn anh đấy!”

Anh cười nhẹ, lúc hai hơi thở quyện vào nhau, cảm giác cồn rượu vẫn làm anh chệnh choáng nhưng vẫn ung dung nói: “Em cắn đi!”

Anh thật sự hôn cô, không sợ đáng về phòng bị như một con thú của cô, nụ hôn rất kiên trì và dịu dàng.

Tử Quan mở to hai mắt, cắn một miếng thật mạnh lên môi dưới của anh. Trong khoảnh khắc ấy, mùi máu tanh trào kín khoang miệng, hòa với vị rượu, ngược lại càng khiến mùi vị ấy thêm một chút tàn khốc.

Anh vẫn chưa rời khỏi cô, trái lại còn như một người không sợ đau, cố cạy mở hàm răng cô, cướp đi hơi thở còn sót lại của cô.

Nước ấm đã chuyển sang lạnh, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt Tử Quan, cô bị anh ép đến không thở nổi chỉ có thể hé mở đôi môi, hai tay chống lên ngực anh, muốn đẩy anh ra.

Nhưng Tiêu Trí Viễn như một tên điên, không rời khỏi, không rút lui, chỉ cố chấp hôn cô – hai bóng hình chồng lên nhau dần dần tiến đến chiếc sofa trong phòng khách, động tác của anh hơi chậm lại, một tay vẫn giữ sau gáy đang dần trượt xuống lưng cô, hơi dùng sức, ôm cô lên sofa rồi cúi người ép xuống, dễ dàng ngăn cản những giãy dụa của cô.

Dáng người anh rất cao, lúc này nửa sức nặng cơ thể anh đè lên người Tử Quan, thật sự rất nặng. Cô hơi sợ hãi nhìn con người không biết là đang say hay vẫn tỉnh trước mặt, giọng nói bắt đầu run rẩy: “Tiêu Trí Viễn, anh buông ra! Anh nhìn cho rõ – tôi không phải người đàn bà bên ngoài của anh!”

Anh nương theo ánh đèn sáng tối không cố định trên trần nhà, nhìn cô thật cẩn thận rồi mỉm cười mà như không: “Em đương nhiên không phải là dạng đàn bà bên ngoài đó – Tang Tử Quan, dù nhận nhầm ai thì anh cũng sẽ không nhận nhầm em!”

Tử Quan cố gắng ngoái đầu đi, rời khỏi hơi thở anh, không quan tâm đến quần áo xộc xệch, chỉ cố gắng cào lên lưng anh.

Tiêu Trí Viễn khẽ “hừm” một tiếng, rồi cười nhẵn nhụi: “Em thực sự để bản thân mình thành một con mèo hả?”

Tuy miệng thì nói vậy nhưng anh vẫn không chịu buông cô ra, một tay rút khỏi lưng cô, chậm rãi xoa lên lông mày cô: “Nói đi, muốn anh bỏ công việc chạy về đây là có chuyện gì hả?”

Tử Quan chỉ cảm thấy châm chọc: “Công việc? Anh quần quýt với đàn bà bên ngoài tôi chẳng thèm quan tâm – nhưng anh dựa vào đâu mà đem loại người không đứng đắn ấy về nhà? Còn ăn sinh nhật cùng lạc nữa?”

Cô giận dữ trừng anh – “Anh khiến tôi cảm thấy thật buồn nôn!!!”

Cuối cùng ánh mắt anh cũng dần lạnh đi, khàn khàn nói: “Cô nhắc lại xem?”

“Anh trong lòng tôi là loại người nào còn cần tôi nhắc lại à?” Tử Quan nghiêng rằng nói rành rọt từng chữ “Chuyện bản thân anh làm còn bảo tôi nhắc lại?”

Cô rõ ràng trông thấy nơi sâu nhất trong mắt anh có một vòng xoáy đang hoạt động rất mãnh liệt, nhưng cô không thấy sợ, càng kiên quyết nhìn thẳng vào mắt anh.

Ngón tay anh từ lông mày cô chậm rãi lướt xuống cổ, dường như xúc giác ở đầu ngón tay còn có thể cảm nhận được chất lỏng ấm áp trong huyết quản. Một người phụ nữ thoáng qua thì hiền lành, yếu đuối là vậy ấy thế mà từng câu từng chữ lại như một lưỡi dao vô tình, dễ dàng đâm vào nơi đau đớn nhất trong tim anh.

Một giọt nước trên tóc anh rơi xuống, lại có một giọt khác khẽ rơi xuống làn mi cong dài của cô, trông hệt như một giọt nước mắt chảy chậm chậm từ khóe mắt cô xuống, nhưng cô vẫn còn thể trợn mắt lên, nhìn anh không chớp mắt, như là đang khiêu khích.

“Bố mẹ, hai người đang... đánh nhau ư?” Giọng nói sợ hãi của cô gái nhỏ, âm cuối như là khóc nức ra.

Tử Quan giật mình, liếc ra cửa.

Lạc Lạc kéo một con gấu bông thật lớn nhìn hai người họ, vừa nói vừa dụi mắt.

Cô vội vàng đẩy Tiêu Trí Viễn ra, chạy nhanh tới, ngồi xổm trước mặt con gái: “Lạc lạc bị đánh thức ư?”

Bàn tay nhỏ bé của lạc lạc cầm chắc cánh tay tròn lẳn của chú gấu rồi đánh mắt nhìn Tiêu Trí Viễn: “Bố, bố đang bắt nạt mẹ đây à?”

“Không đâu” Tử Quan xoa má con gái “Bố mẹ trêu nhau thôi.”

Tiêu Trí Viễn cũng bước tới, tay đặt lên vai Tử Quan: “Bố yêu mẹ nên mới ôm mẹ... giống như con ôm gấu bông nhỏ ấy, đúng không nào?”

Tử Quan mắt tự nhiên quay mặt đi, nói nhỏ: “Đúng rồi. Mẹ đưa Lạc lạc đi ngủ tiếp nhé!”

Cuối cùng Lạc Lạc cũng gật đầu, Tử Quan đang định bế cô bé lên thì chợt phát hiện cô bé vẫn kéo gấu bông lớn to gấp đôi cơ thể mình: “Lạc lạc, con có thể ôm gấu lên không?”

Lạc lạc khó xử lắc đầu: “Lạc lạc không ôm được, chỉ kéo được thôi.”

Dáng vẻ hơi chun mũi của cô bé thật đáng yêu, dù ông bố bà mẹ trẻ này vẫn còn đang trong trận chiến tranh lạnh nhưng vẫn là không thể không bật cười.

Tiêu Trí Viễn khom lưng một tay ôm con gái, một tay ôm gấu bông, đi thẳng vào phòng ngủ,

Tử Quan đi sau họ, thấy anh đặt con gái xuống, Lạc lạc nằm tử tế rồi bất chợt nói: “Bố, cô xinh đẹp kia đâu rồi?”

“Ngày mai chúng ta đi ăn với cô xinh đẹp được không?” Tiêu Trí Viễn thân thiết nheo mũi cô bé, nói thầm

“Được ạ” Lạc lạc đáp một tiếng rồi không nói tiếp nữa.

Mãi đến lúc rời khỏi phòng Lạc Lạc, Tiêu Trí Viễn mới liếc mắt nhìn vợ, không nặng không nhẹ, chậm rãi nói: “Đồng Tình San... Tình San đã về rồi, tối mai cùng ăn cơm nhé.”

Tử Quan sau cơn mờ mịt cuối cùng cũng tìm thấy cái tên rất kêu ấy trong biển sâu ký ức.

...Là cô ấy.

Tử Quan bất giác cười nhạt, thảo nào mấy ngày nay anh ta bớt phóng túng đi nhiều như vậy.

Hóa ra là mối tình đầu đã về.

7. Chương 7: Night Moment (1)

Tiêu Trí Viễn anh muốn không phải là một người vợ khoan dung, hiểu chuyện sao?

Tử Quan nghe được cái tên “Đồng Tình San” này từ trong miệng chị dâu.

Đó là lần đầu tiên Tiêu Trí Viễn đưa Tử Quan về nhà. Có lẽ là sợ cô căng thẳng quá mức nên anh vẫn rất ân cần ngồi bên cạnh cô suốt, chỉ có lúc mới vừa ăn cơm xong, Tử Quan trông thấy chị dâu kéo ông xã tương lai nhà mình ra một chỗ khác, dùng giọng nói cổ khổng chế thật nhỏ hỏi: “Tình San đâu? Cô ấy đã biết chưa?” Tiêu Trí Viễn nói gì đó, cô cũng không chú ý lắm chỉ nhớ khi đó vẻ mặt của anh rất sốt ruột.

Trên đường về nhà, cô buột miệng hỏi: “Tĩnh San là ai?” Tiêu Trí Viễn quay sang, hơi ngạc nhiên liếc cô một cái, “Em nghe thấy sao?”

“Chị dâu nói to như vậy cơ mà!”

“Bạn bè bình thường.” Tiêu Trí Viễn lạnh lùng nói, “Trước đây là đàn em khóa dưới của chị dâu.”

Sau đó được gả vào nhà họ Tiêu, dần dần Tử Quan cũng biết Đồng Tĩnh San và Tiêu Trí Viễn không chỉ đơn giản là “bạn bè bình thường” như vậy.

Lúc cô và Tiêu Trí Viễn quyết định che giấu thân phận đã kết hôn của mình, vẻ mặt của Ninh Phi vô cùng đặc sắc, vừa có chút đồng tình, càng nhiều hơn là nét hờ hững. Tử Quan lúc đó còn bận chăm sóc Lạc Lạc mới được mấy tháng cho nên cũng không quan tâm lắm đến ánh mắt của người đời. Còn Ninh Phi, vài lần thừa dịp không có ai đã nói bóng nói gió ướm hỏi về cuộc sống sau khi kết hôn của hai vợ chồng họ. Tử Quan chỉ dịu dàng hiền lành mà cười một cái, chẳng nói năng gì.

“Tử Quan, em đừng trách chị tò mò hỏi nhiều... Tháng trước Trí Viễn vẫn đi gặp Tĩnh San đấy...”

Điều bộ muốn nói lại thôi của Ninh Phi khiến Tử Quan hơi tò mò: “Tĩnh San?”

Tử Quan dùng vẻ mặt có chút thương hại nhìn Tử Quan, cúi đầu thở dài: “Em vẫn chưa biết à? Đồng Tĩnh San là... bạn gái trước đây của Trí Viễn. Quen nhau từ tấm bé, lúc trước luôn nói là sau khi lớn lên hai đứa sẽ lấy nhau, nào ngờ sau này tính tình không hợp nên đã chia tay rồi.” Chị ta dừng lại một lát sau đó bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên bây giờ họ đã không còn quan hệ gì nữa.”

“À, thật thế sao?” Tử Quan rất phối hợp: “Trí Viễn anh ấy chẳng nói gì với em cả”

Ninh Phi đương nhiên là càng đắc ý hơn nữa lập tức bắn như súng liên thanh nói không ngừng không nghỉ. Hai người đó là thanh mai trúc mã của nhau, môn đăng hộ đối. Sau đó Đồng Tĩnh San đề nghị chia tay, Tiêu Trí Viễn một dạo như phải chịu một đả kích nặng nề lắm. Có lẽ chính vì nguyên nhân này nên anh mới chán nản mà quyết định kết hôn.

Tử Quan giả bộ chăm chú lắng nghe, thực ra cô cũng chỉ là nghe mà thôi, chẳng để tâm điều gì. Trên đường về nhà hôm đó, cô ôm con gái đã ngủ say thẳng thắn hỏi Tiêu Trí Viễn: “Đồng Tĩnh San là bạn gái cũ của anh à?”

Anh hơi kinh ngạc, nhưng không phủ nhận.

Cô hơi cụp mắt xuống nhìn con gái, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Hôm nay chị dâu đã tâm sự với em rất nhiều.”

Thực ra, Tử Quan căn bản là chẳng quan tâm Ninh Phi nói gì với cô, cô chỉ biết rằng đến bây giờ không biết anh đã dùng cách gì mà Ninh Phi không còn nhắc tới người tên là Đồng Tĩnh San này nữa...

Nhớ lại cái tên này lần nữa, Tử Quan bỗng nhiên có chút tâm trạng.

Thì ra đến lúc này, thời gian đã trôi đi lâu như vậy...

Từ khi còn là một đứa trẻ sơ sinh không biết gì đến giờ Lạc Lạc đã có thể chạy nhảy, đã có thể ngọt ngào gọi Mẹ, thời gian thực sự đã mài phẳng những góc cạnh của nỗi hận thù và cả tình yêu thương.

Bản thân cô khi đó nhất định sẽ không nghĩ tới có một ngày cô có thể ở dưới cùng một mái nhà với Tiêu Trí Viễn, lại còn rất yên bình và tĩnh lặng.

Tựa như Tiêu Trí Viễn vẫn luôn chăm chú theo dõi từng nét biểu cảm của cô, thấy cô im lặng anh bèn nhắc lại một lần nữa: “Ngày mai cùng ăn cơm được không?”

“... Được” Tử Quan gật đầu.

Trong phòng ngủ vẫn bật một ngọn đèn, ánh sáng rơi lên người cô, vẻ mặt cô nhìn thoáng qua có thể trông thấy một chút sợ hãi thoát ẩn thoát hiện.

Tiêu Trí Viễn mở miệng: “Em không có gì muốn hỏi sao?”

Tử Quan mệt mỏi lắc đầu: “Tiêu Trí Viễn, em không hy vọng lạc Lạc tiếp xúc với những người phụ nữ linh tinh vớ vẩn đó. Gọi anh về đây cũng chỉ muốn nói điều này mà thôi.”

Anh nhìn cô không thốt lên lời, đồng tử màu đen thăm thẳm có chút chờ mong mơ hồ

“Nếu là cô ấy thì kệ đi” Cô dừng lại một lát rồi nói với vẻ có lỗi, “Xin lỗi, buổi tối đã quấy rầy anh!”

Bận rộn cả ngày trời lại vừa âm ỉ một hồi, Tử Quan mệt mỏi đến mức thái dương cũng hơi đau đầu. Cô muốn đình chiến, thậm chí còn chủ động nói xin lỗi hiện tại cô chỉ mong anh sẽ quay người rời đi nhưng nào ngờ anh ngược lại tiến lên chặn trước mặt cô, giận đến tái mặt: “Cái gì gọi là ‘nếu là cô ấy thì kệ đi’?”

Tức giận bất chợt bộc phát của anh khiến Tử Quan không hiểu gì.

Sao vậy? Điều Tiêu Trí Viễn anh muốn không phải là một người vợ khoan dung, hiểu chuyện sao? Nếu không phải cô là người như vậy, anh sẽ lấy cô sao? Khó lắm mới bắt chính mình nhún nhường đến cảnh giới này, cô vẫn làm chưa tốt ư?

“Cô ấy không phải bạn gái cũ của anh à? Nghe đâu vẫn qua lại với nhau mà!” Tử Quan nhíu mày hỏi.

Anh lạnh lùng nhìn cô, dường như đang cố gắng khắc chế bản thân mình ghê lắm một lát sau mới nói: “Em coi bản thân mình là cái gì?”

Tử Quan nghe không hiểu, dù sao cũng chẳng muốn hiểu: “Em muốn ngủ, không rồi hơi cãi nhau với anh.”

Anh bình thản nhìn cô một giây, cả cơ thể đều đang run lên nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ xoay người rời đi.

Ngày hôm sau đi làm, Tử Quan ấn điện thoại nội bộ, bảo Tiểu Trịnh pha một tách cà phê mang vào.

Lúc Tiểu Trịnh bước vào có một mùi hương ngửi rất thơm, giống như mùi hoa sen mới nở, ngan ngát, nhẹ nhàng dễ chịu. Tử Quan bất giác muốn ngửi nhiều hơn một chút rồi hỏi: “Dùng nước hoa mới à?”

“Sếp phát hiện ra rồi ư?” Tiểu Trịnh đắc chí, “Em rất thích nó đấy.”

“Nhãn hiệu gì vậy?” Tử Quan gật đầu nói, “Ngửi rất thơm”

“Night-Moment, kiểu dáng kinh điển của JS” Tiểu Trịnh nói: “Trong nước vẫn chưa có hàng độc quyền, em nhờ người mang về đấy.”

JS... Nhãn hiệu nước hoa này khiến Tử Quan giật mình, hình như cô đã nghe thấy ở đâu đó rồi. Đợi đến lúc Tiểu Trịnh ra ngoài, cô mới lên mạng tìm kiếm một lát.

“Nhãn hiệu nước hoa JS thành lập từ năm 2010, người sáng tạo ra nó là tiểu thư Đồng Tĩnh San – là nhà thiết kế của Tân Duệ. Năm 2010, nước hoa hiệu Night-Moment đã được sản xuất, vừa tung ra thị trường đã được bình chọn là nhãn hiệu tốt nhất, đạt giải nhất của giải thưởng nước hoa nữ được trao hàng năm của hiệp hội nước hoa quốc tế. Được biết cảm hứng điều chế loại nước hoa này bắt nguồn từ cảm hứng trong chuyện tình cảm của Đồng tiểu thư...”

Tử Quan đóng trang mạng đó lại rồi dựa lưng vào ghế ngồi, uống một hơi hết sạch cốc cà phê mà Tiểu Trịnh đưa tới. Hiện tại cô rất cần làm đầu óc mình thanh lọc và tỉnh táo, dùng công việc làm tê liệt bản thân là một phương pháp không tồi.

Tử Quan ép bản thân dời sự chú ý lên bảng biểu phức tạp kia nhưng lại chán nản phát hiện ra rằng câu nói kia vẫn lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong đầu mình.

“Mặc dù trong màn đêm, không phân biệt nổi khuôn mặt của đối phương là nam hay nữ, nhưng vẫn có những cảm xúc như thuở ban đầu: cảm giác tìm gặp thành thịch...”

Câu Slogan của Night-Moment... là đến từ chuyện cũ của Đồng Tĩnh San và anh sao?

Bút trong ngón tay Tử Quan quay một vòng tròn lại phát hiện ra trên tờ giấy trắng vẽ một dấu X màu đen, dường như chỉ cần làm như vậy làm có thể xóa bỏ hết những suy nghĩ rối loạn vớ vẩn trong đầu.

“Tử Quan, chiều nay có một cuộc họp, hai rưỡi.” Điện thoại của Elle.

“Được, tớ biết rồi.” Tử Quan ghi nhớ rồi nghi ngờ xem lại lịch trình công tác của mình “Chuyện gì đây? Sao tớ không nhận được thông báo?”

“Đến lúc đó mới sắp xếp.” Elle nói không rõ ràng lắm, “Tổng giám đốc Phương sẽ tự chủ trì, cậu cứ đến rồi biết.”

Đèn trong phòng họp là đèn màu vỏ quýt ấm áp, ở giữa chiếc bàn lớn hình bầu dục theo lệ thường vẫn luôn có một bình hoa Lys lớn, trong không gian có mùi thơm mát của cây cối. Trước thời gian hẹn trước năm phút, Tử Quan đã đi lên phòng họp, tìm vị trí ngồi xuống.

Trước mặt mỗi người đều có một tập tài liệu được đặt ngay ngắn chỉnh tề, Elle – thư kí tổng giám đốc lần lượt đi tới bên cạnh từng người tham dự cuộc họp, nhỏ giọng hỏi: “Dùng cà phê hay trà?”

Người dự họp không nhiều, Tử Quan nghe thấy mình trả lời: “Cà phê, không đường.”

Trước mặt lập tức xuất hiện một tách đồ uống còn bốc khi, Tử Quan nói cảm ơn, vừa ngẩng đầu lên thì Phương Gia Lăng đã bước vào.

Hôm nay anh không đeo kính, đôi mắt sáng ngời thông tuệ đặc biệt, nhìn quanh phòng họp một vòng sau đó gật đầu: “bắt đầu”

Xem chừng hôm nay không cần đến PPT, Elle lặng lẽ đi tới sát tường, bụp bụp bụp bật hết tất cả các đèn lên, ánh sáng chiếu xuống, vẻ mặt của mỗi người đều có thể thấy được một cách rõ ràng.

Phương Gia Lăng vẫn chưa mở miệng, Tử Quan đã đọc tài liệu trong tay nhanh như gió, mày bắt giác hơi nhú lại.

“Hôm nay triệu tập cuộc họp này. Chắc là mọi người đều biết đến thông tin tập đoàn Quảng Xương đang tìm người thu mua.” Phương Gia Lăng ngồi ở ghế chủ tọa, mười ngón tay đặt ngay ngắn trên bàn, nói rất rõ ràng và lưu loát: “Điều đó với tập đoàn chúng ta mà nói là một cơ hội tốt, có thể bỏ xa đối thủ. Một thời gian nữa, Quang Khoa sẽ tiến hành những dự án quan trọng”

Hầu hết những người tham dự cuộc họp đều là cán bộ cấp cao của Quang Khoa, đối với hướng đi sắp tới của tập đoàn, mọi người đều thể hiện bằng nét mặt cực kỳ bình thản. Chỉ có Tử Quan là cảm thấy hơi bất an, vì sao Elle không thông báo cho cô biết?

“Để tập trung làm tốt dự án này, Quang Khoa sẽ thành lập một tổ chuyên môn. Các vị được mời tham gia cuộc họp ngày hôm nay đều là cốt cán của tập đoàn, cũng chính là thành viên của tổ chuyên môn phụ trách việc thu mua này.” Phương Gia Lăng bình thản nói “Từ hôm nay trở đi, xin các vị hãy đồng tâm đồng lòng để toàn lực ứng phó làm tốt dự án thu mua Quảng Xương lần này.

Tim Tử Quan đập nhanh thêm hai nhịp, nhanh chóng lật giở hết tờ này đến tờ khác trong tập tài liệu của mình, bất chợt tên cô đập thẳng vào mắt. Cô trợn mắt to để nhìn, trong tổ nhỏ này, cô chủ yếu đảm đương công tác bảo đảm hành chính, hậu cần.

Bỗng trong lòng hơi rối ren, Tử Quan không chú ý đến tiếng bàn luận nho nhỏ của những đồng nghiệp ngồi trong phòng họp.

“Có vấn đề gì à?” Phương Gia Lăng cũng không ngại lời nói của mình bị chen ngang, bình tĩnh hỏi.

Có người trả lời, “Tổng giám đốc Phương, tôi nghe nói bên Thượng Duy cũng thành lập tổ thu mua.”

“Phải rồi.” Phương Gia Lăng cười, “Chủ dự án này bên Thượng Duy là Tiêu Chính Bình.”

Đó giống như một hạt muối rơi vào trong chảo nóng đang sôi trào, ồ một tiếng phản ứng còn khoa trương hơn ban nãy.

“Không phải là Tiêu Trí Viễn ư?” Có người nói đầy ý vị, “Vậy có trò hay để xem rồi.”

Đột nhiên nghe thấy tên Tiêu Trí Viễn, Tử Quan lấy lại tinh thần đột nhiên ánh mắt chạm phải điểm nhìn của Phương Gia Lăng, vì thế cô cũng tỉnh táo hơn không ít. Ánh mắt của Phương Gia Lăng đầy khó hiểu, khiến người khác không thể đoán ra được, dường như anh trông thấy vẻ hốt hoảng của cô nhưng chỉ khẽ mỉm cười rồi dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Quảng Xương sẽ tiến hành buổi mời thầu công khai ngay tức thì” Anh khe khẽ ho khan một tiếng, “Thời gian của chúng ta không còn nhiều, đối thủ làm gì, cụ thể như thế nào không quan trọng, tôi chỉ yêu cầu mọi người làm tốt công việc của chính mình.”

Thời gian tiếp theo, những đồng nghiệp của bộ phận chiến lược báo cáo tiến độ những công việc của kế hoạch thu mua, bên cạnh đó các bộ phận khác đưa ra yêu cầu cụ thể.

Tử Quan cúi đầu nhìn một trang tài liệu của mình, từng chữ trên trang giấy ấy, cả tiếng Anh và tiếng Trung đều như yêu ma nhảy múa trước mặt cô, đọc lên cảm thấy thật tối nghĩa, khó hiểu. Vất vả lắm mới chống cự được đến lúc tan họp, cô theo thói quen bưng tách cà phê của mình lên nhưng lúc này cô mới phát hiện ra chiếc cốc sứ màu trắng đã rỗng không. Hình như đây đã là tách cà phê thứ ba của cô trong ngày hôm nay, thật là không thể uống tiếp nữa.

Tử Quan đứng lên, đồng nghiệp hầu như đã ra về gần hết, cô xếp lại đống tài liệu trong tay mình rồi đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài thì bỗng nghe thấy tiếng nói: “Cô khó chịu à?”

Cô lập tức quay đầu lại, là Phương Gia Lăng.

“Không phải” Tử Quan vội vàng lắc đầu.

“Sắc mặt không tốt lắm” Phương Gia Lăng nhìn cô nhíu mày, “Còn nữa, đừng uống nhiều cà phê như vậy”

Họ sánh vai bước ra khỏi phòng họp, cửa thang máy mở ra, anh vô cùng lịch sự mời cô vào trước.

“Tổng giám đốc Phương, dự án này rất là quan trọng.” Tử Quan do dự một lát, sau rồi vẫn nói: “Tôi chưa từng tham dự, cũng chẳng có kinh nghiệm gì”

Anh không nặng không nhẹ liếc cô một cái: “Cô đang khiêm tốn đó à?”

Tới tầng mười sáu,

Tử Quan nhìn cửa thang máy đang mở ra, chán nản lắc lắc đầu, không muốn tiếp tục cuộc đối thoại này nữa bèn nói: “Không phải... Tôi đi trước, tạm biệt.”

8. Chương 8: Night Moment (2)

Quan hệ giữa hai chúng ta, rốt cuộc khiến em khó nói ra đến mức nào chứ?

Hôm nay vẫn có thể tan ca đúng giờ.

Tử Quan tự lái xe về nhà. Ngồi trên xe, tâm trạng cô rất phiền muộn, không chỉ vì bữa cơm tối khó nuốt sắp tới, mà còn vì công việc nữa.

Đến bây giờ, cô đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao Tiêu Trí Viễn lúc đầu lại nhắc nhở cô, mong cô có thể “ngồi vững chắc” ở vị trí này. Trên dưới trong công ty, không ai biết đến thân phận của cô, làm việc ở công ty đối thủ của Thượng Duy nhưng cô lại là vợ của Tiêu Trí Viễn, vốn cô phải giấu giếm là để tránh sự nghi ngờ của mọi người, nhưng lúc này phải làm sao đây? Có lẽ cô nên đến nói thẳng với sếp tổng? Nhưng trong đáy lòng lại có một giọng nói đang nói với cô rằng, lúc này thực ra cô cũng không muốn từ bỏ cơ hội trong công tác khó kiếm được này...

Tử Quan rất muốn uống thêm một tách cà phê nữa nhưng cầm tách lên rồi mới phát hiện trong tách chẳng còn gì cả. Cô buồn bực ném cái tách sang một bên, khởi động xe. Xe ở vùng ngoại thành không nhiều, ngay cả đèn xanh đèn đỏ cũng dễ đi, cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc ở phía sau từ trong kính chiếu hậu.

Tiêu Trí Viễn không thích xe giống anh trai anh, thế nhưng trong tay anh cũng có không ít xe. Có điều, chỉ cần có Lạc lạc bên cạnh là chắc chắn anh sẽ lái chiếc SUV của Đức với không gian rất rộng rãi.

Tử Quan xoay vô lăng bằng một tay, tay kia gài chiếc tai nghe màu xanh lên.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng thì Tiêu Trí Viễn đã nhận máy.

“Alo...”

Cô chưa kịp nói gì thì đối phương đã tỏ ra vô cùng tức giận: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi? Khi lái xe không được nói chuyện điện thoại!”

“Vậy sao anh còn nghe máy?” Tử Quan buột miệng.

Anh không nói gì chỉ hừ một tiếng “Chuyện gì?”

Tử Quan hơi phân tâm bèn giảm tốc độ xe, chiếc xe phía sau cũng lập tức lái chậm lại theo.

“Lạc Lạc có ở trên xe không?”

“Có!”

“Em... có một số chuyện muốn nói với anh, chuyện công việc” Cuối cùng cô nói như vậy.

“Về nhà nói tiếp.” Tiêu Trí Viễn không thêm suy nghĩ chặn họng cô ngay lập tức, chắc anh nghĩ công việc của cô chẳng thể có việc gì quá quan trọng nên cúp máy luôn.

Tử Quan xuống xe, xe phía sau cũng dừng lại.

Cô tiến về đó hai bước, cô thấy Tiêu Trí Viễn xuống xe trước, vòng lên phía trước mở cửa xe bên kia.

Một cô gái trẻ bé lạc Lạc bước xuống, rồi rất tự nhiên giao cô bé đang ngủ cho Tiêu Trí Viễn, trong tay vẫn cầm tấm chăn mà Lạc Lạc vừa đắp,

Đúng là ông chồng trẻ của cô mang phụ nữ về nhà rồi.

Mặt Tử Quan chẳng có bất cứ biểu cảm gì chỉ đứng nhìn, đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, trang nhã và rất xinh đẹp, dáng người dong dỏng cao, mái tóc đen dài tới vai dày và mềm mượt, các nét trên mặt còn sắc sảo hơn cả những cô diễn viên xinh đẹp trên TV, mặc một bộ váy liền áo màu vàng nhạt, túi xách bên hông và đường ren trên cổ áo đều màu đen, vừa đơn giản vừa tinh tế.

Đồng Tĩnh San? Tử Quan mặt không đổi sắc nhìn họ đi tới.

Tiêu Trí Viễn đi đến trước mặt cô, vẻ mặt rất tự nhiên giới thiệu: “Tử Quan, đây là Đồng Tĩnh San” Sau đó anh quay sang khẽ mỉm cười với Đồng Tĩnh San, ngữ khí vô cùng thân thiết “Vợ anh, Tang Tử Quan.”

Tử Quan bất giác chăm chú quan sát vẻ mặt Đồng Tĩnh san, cô ta không có vẻ gì là bất mãn, lập tức giao tay ra: “Tử Quan, nghe danh đã lâu”

“Chào cô.” Tử Quan cũng bắt tay cô ta, liếc mắt nhìn Tiêu Trí Viễn đang nhìn sang với ánh mắt nghi ngờ.

Nhưng anh lại coi như chẳng có chuyện gì rồi tầm nhìn đi chỉ nói: “Tĩnh San mới từ Mỹ về, sẽ ở trong nước một thời gian.”

“Phải đấy” Tĩnh San nghiêng đầu nhìn Tiêu Trí Viễn, nói với Tử Quan: “Tử Quan, tôi rất ngưỡng mộ chị, có một đứa con gái đáng yêu như vậy”

Chắc là ở nước ngoài đã lâu cho nên cách phát âm của cô ta không được chuẩn lắm, có điều giọng nói vẫn thật ngọt ngào.

Tử Quan nhếch môi “Cảm ơn”

Đến nhà, Tử Quan mới biết hóa ra Đồng Tĩnh San và trên dưới nhà họ Tiêu đều rất thân quen. Ông già xưa nay luôn ăn nói nghiêm nghị cũng kéo cô ta tới nói chuyện, còn Ninh Phi thì càng bày ra bộ mặt thân quen vô cùng, luôn ngồi sát bên cạnh cô ta, thân mật như hai chị em gái.

Họ đang nói những chuyện gì thực ra Tử Quan chẳng hề để ý tới, cô nhìn quanh bốn phía mới phát hiện Tiêu Chính Bình vẫn chưa tới bèn hỏi: “Anh cả đâu ạ?”

Ninh Phi như giả vờ lơ đãng đánh mắt về phía Tiêu Trí Viễn, trong ngữ khí có một chút hả hê không rõ ràng lắm: “Gần đây anh ấy bận rộn nhiều việc lắm.”

Về mặt Tiêu Trí Viễn vẫn bình thản như trước, không có gì khác biệt cúi đầu chậm rãi thưởng trà.

“À quên mất, em có mang quà tới đây.” Đồng Tĩnh San mở túi xách của mình ra lấy ra hai chiếc túi nhỏ được bọc bằng giấy rất cẩn thận và đẹp mắt, “Nước hoa của em”

Tử Quan đón lấy, là một chiếc gộp được bọc bằng giấy bìa màu trắng ngà, Night-Moment, hai chữ được khảm bằng nhũ bạc ánh lên dưới ánh đèn thật chói mắt. Vẫn chưa bóc tem mà cô đã có thể ngửi thấy được mùi hương thơm mát của hoa sen mới nở, trái tim cô khẽ rung động, cười nói: “Hôm nay đồng nghiệp của tôi cũng nói rằng nước hoa này dùng rất tuyệt”

“Thật không?” Đôi đồng tử trong tròng của Đồng Tĩnh San thoát cái như được tưới nước ầm, lập tức sáng rực lên: “Có người thích là tốt rồi. Lần này tôi trở về chính là dự định mở thêm một quầy chuyên doanh ở trong nước.”(quầy chuyên doanh: trong một quầy hàng chỉ bán một loại hàng duy nhất hoặc một nhãn hiệu duy nhất)

Nụ cười của cô ta có một vẻ đẹp thanh khiết mà rất khó diễn tả. Tử Quan cười rồi chuyển mắt, mở hộp quà ra, bên trong là một lọ thủy tinh nhỏ màu xanh lam đậm, thân bình được thiết kế mềm mại, dịu dàng mà rất tinh tế, khiến người ta nhớ đến hương vị của gió.

Lúc cười, đôi mắt của Đồng Tĩnh San thường chớp chớp giống như mặt trăng lưỡi liềm: “À này, Tử Quan, chị có biết lọ nước hoa này...”

Tiêu Trí Viễn đột nhiên chặn ngang lời cô ta: “Em không phải dọc đường đi vãn ầm ĩ kêu đói bụng hay sao?”

“Phải rồi.” Đồng Tĩnh San nhìn Tử Quan thật sâu, “Có một chút.”

Lạc Lạc cũng chạy ùa vào từ vườn ngoài nhà, chơi vui vẻ đến nỗi tócбет đầy mồ hôi, gọi thật to về phía ông nội: “Ông ơi, cháu đói lắm ạ”

“Ăn cơm, ăn cơm thôi” Ông già đứng lên.

“Bố, con đưa con bé đi rửa tay trước đã.” Tử Quan ôm con gái, nghe thấy Ninh Phi hỏi Đồng Tĩnh San: “Chị vẫn chưa kịp hỏi em, nghe nói cảm hứng của lọ nước hoa này đến từ chuyện cũ của chính bản thân em?”

Tử Quan suy cho cùng là vẫn không thể nhin được mà quay lại liếc mắt nhìn một cái. Cô trông thấy khuôn mặt Đồng Tĩnh San hơi đỏ lên, nhưng lại chỉ chỉ tay về phía Tiêu Trí Viễn, cười khê: “Hỏi anh ấy đi, anh ấy không cho em nói.”

Cô không muốn nhìn về mặt khi đó của Tiêu Trí Viễn cho nên đã bế Lạc Lạc đi ra ngoài thật nhanh.

Giờ ăn Lạc Lạc vẫn luôn không thể ngồi im , một lát thì kêu đau răng, một lát thì lại bảo không muốn ăn rau, những cái bệnh làm nũng này đều là do ông nội nuông chiều quá mà ra, Tử Quan cũng không tiện nói gì. Không ngờ Đồng Tĩnh San lại chọn ngồi bên cạnh con bé, nói thầm với cô bé hai câu thì cô bé đã ngoan ngoãn vui đầu vào ăn một bát canh to, người trên bàn cơm đều bật cười sảng khoái. Ông già lại còn vui hơn nữa: “Tĩnh San, cháu ở lại đây vài ngày nhé, cũng tiện dạy dỗ nó.”

Nụ cười trên môi Tử Quan bỗng nhiên cứng đờ, cô che giấu bằng cách cúi xuống húp một ngụm canh, chợt cảm thấy dưới bàn có một bàn tay đang nhéo nhéo cánh tay mình. Cô ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh thấy Tiêu Trí Viễn đang uống canh, chỉ có một tay đặt trên bàn, cô đã đoán ra trò quỷ ấy là của ai rồi.

Cô trừng mắt nhìn anh, chỉ dùng khẩu hình miệng mà không hề lên tiếng: “Anh đang làm trò gì vậy?”

Anh liền thu cái tay đó lại, nhưng đôi môi mỏng lại hơi nhếch lên, mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra.

Đến lúc ăn cơm xong, Lạc Lạc không ngừng kéo tay mẹ ra vườn nhìn cây đào nó mới trồng: “Mẹ, mẹ bảo cây này sẽ nở thành một cây to với rất nhiều quả chín không?”

Tử Quan bắt lực đành mỉm cười: “Có chứ.”

“Thật không?” Lạc lạc vỗ tay, “Con và ông nội trồng đấy.”

Đúng lúc đó dì giúp việc bưng đĩa trái cây đi tới, ghé sát vào tai Tử Quan thầm thì: “Ông chủ dự định hai ngày nữa sẽ trồng thêm một cây non nữa để Lạc Lạc thêm vui vẻ.”

Cô không nén được mà bật cười, Tiêu Trí Viễn không biết từ đâu đi tới đây, khom lưng nói với Lạc Lạc: “Lạc Lạc hãy nhanh đi tới nước cho cây đào con đi, đợi đến khi nó lớn lên lại ẹ thêm một bất ngờ nữa.”

Hai mắt lạc lạc sáng ngời, xoay người hầy hầy Tử Quan: “Mẹ, mẹ đừng ôm con nữa, cho con đi tưới nước đi mà, đến lúc cây nhỏ lớn lên con lại dẫn mẹ tới xem!”

“Dì à, dì coi chừng nói hộ cháu, đừng để nó chạy lung tung” Tiêu Trí Viễn cười rồi dặn dò dì giúp việc, một tay cầm cổ tay Tử Quan lên, kéo cô đi vào phòng khách, tay kia thuận thế đóng cửa lại.

“Không phải anh phải đi tiếp khách sao?” Tử Quan giằng cổ tay ra, nhú mày nhìn anh.

“Em không phải có việc muốn nói với anh hay sao?” Anh nhìn cô cười mà như không, ngữ khí thoải mái.

“Ồ, phải rồi.” Cô lúng túng nói.

“Tiêu phu nhân, em có biết... chính vẻ mặt này của em đã tố cáo em hết rồi không?” Anh nhìn cô thật kỹ, không kìm được bèn giơ tay vuốt lên túm tóc đuôi ngựa của cô: “Nói đi, có chuyện vậy?”

Cô thật sự rất ít khi nói chuyện công việc với anh, huống hồ việc cô định nói lại là một việc cực kì nhạy cảm, cô không khỏi do dự.

“Là vì Tĩnh San nên mất vui à?” Anh dường như đã quên mất tối qua hai người vì ai mà tranh chấp, biểu cảm lúc này lại đặc sắc khác thường.

“Tĩnh San?” Tử Quan giật mình, “Ồ không, cô ấy rất tốt mà.”

Đuôi lông mày anh nhướn lên.

“Có phải anh quen cô ấy vào vũ hội hóa trang không?” Tử Quan mỉm cười hỏi, “Lúc mà gặp mặt lần đầu, chưa bao giờ trông thấy đối phương ấy!”

“Gì cơ?” Tiêu Trí Viễn bỗng nhiên rất muốn bỏ đầu cô ra xem bên trong tâm trí cô suy cho cùng đang nghĩ ra cái trò quái quỷ gì

“Em đoán vậy, chuyện cũ của Night-Moment ấy mà...”

“Tiêu phu nhân, có phải trí tưởng tượng của em phong phú quá rồi không?” Trong giọng nói của anh không còn vẻ vui mừng nữa, “Cuối cùng là chuyện gì?”

“Là thế này.” Tử Quan suy xét đến vẻ mặt của anh, quyết định nói một lèo “Công ty của bọn em đã thành lập một tổ nhỏ phụ trách việc thu mua.”

“Với chức vị của em hiện nay, chắc là vẫn chưa đến độ phải phiền não về quyết sách của công ty chứ?” Tiêu Trí Viễn nửa tin nửa ngờ, nói đùa.

“Em vẫn chưa đến cấp bậc ấy.” Tử Quan hơi giận, “Thế nhưng tổng giám đốc Phương lại chỉ định em tham gia vào tổ nhỏ kia, phụ trách những công việc hành chính.”

Anh giật mình.

“Công việc hiện nay vẫn chưa tiếp xúc đến thực chất của vụ thu mua.” Tử Quan ngẩng đầu nhìn anh, “Nhưng bây giờ em không biết nên làm thế nào nữa?”

Giọng nói của anh từ đùa giỡn trở nên lạnh lùng, trầm ngâm, ngẫm nghĩ một lát anh mới bình thản nói: “Nếu anh là lãnh đạo, anh sẽ không cho phép người trong tổ mình có bất luận một chút quan hệ nào với đối thủ. Hiểu chưa?”

“Điều này thì em biết.” Tử Quan nhú mày, “Nhưng nếu em rời khỏi thì nhất định phải đưa ra một lý do thỏa đáng.”

“Lý do thỏa đáng nhất... lẽ nào em không biết ư?” Tiêu Trí Viễn nhìn thật sâu vào mắt cô.

Trong khoảnh khắc ấy cô đã hiểu rất rõ tâm tư của anh... lý do thỏa đáng nhất cũng chính là lý do trung thực nhất.

Nhưng làm sao cô mở miệng được đây? Một ngày nói ra đồng nghĩa với việc cô phải từ chức, sẽ mất đi một chút khởi sắc vừa có được, cũng mất đi cảm giác thành tựu trong công việc...

“Bốn năm mà em vẫn chưa chuẩn bị xong ư?” Anh lại lạnh mặt lần nữa, có vẻ thiếu kiên nhẫn: “Quan hệ giữa hai chúng ta, cuối cùng khiến em khó nói ra đến mức nào chứ?”

Anh lại nhắc tới chuyện này... Tử Quan ngơ ngác nhìn anh, dường như bao ngôn ngữ đã đi đâu hết.

Không biết đã qua bao lâu cô mới ngẩng đầu lên, giống như đem câu trả lời khắc lên bia đá, từng chữ nhấn nhá rõ ràng: “Bốn năm là đủ rồi ư? Tiêu Trí Viễn, anh biết rõ mà, cho dù là cả đời, giữa chúng ta vẫn luôn tồn tại cái hố đó, anh không bước qua được, em cũng không bước qua được.” Quan hệ giữa hai chúng ta, rốt cuộc khiến em khó nói ra đến mức nào chứ?

Hôm nay vẫn có thể tan ca đúng giờ.

Tử Quan tự lái xe về nhà. Ngồi trên xe, tâm trạng cô rất phiền muộn, không chỉ vì bữa cơm tối khó nuốt sắp tới, mà còn vì công việc nữa.

Đến bây giờ, cô đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao Tiêu Trí Viễn lúc đầu lại nhắc nhở cô, mong cô có thể “ngồi vững chắc” ở vị trí này. Trên dưới trong công ty, không ai biết đến thân phận của cô, làm việc ở công ty đối thủ của Thượng Duy nhưng cô lại là vợ của Tiêu Trí Viễn, vốn cô phải giấu giếm là để tránh sự nghi ngờ của mọi người, nhưng lúc này phải làm sao đây? Có lẽ cô nên đến nói thẳng với sếp tổng? Nhưng trong đáy lòng lại có một giọng nói đang nói với cô rằng, lúc này thực ra cô cũng không muốn từ bỏ cơ hội trong công tác khó kiếm được này...

Tử Quan rất muốn uống thêm một tách cà phê nữa nhưng cầm tách lên rồi mới phát hiện trong tách chẳng còn gì cả. Cô buồn bực ném cái tách sang một bên, khởi động xe. Xe ở vùng ngoại thành không nhiều, ngay cả đèn xanh đèn đỏ cũng dễ đi, cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc ở phía sau từ trong kính chiếu hậu.

Tiêu Trí Viễn không thích xe giống anh trai anh, thế nhưng trong tay anh cũng có không ít xe. Có điều, chỉ cần có Lạc lạc bên cạnh là chắc chắn anh sẽ lái chiếc SUV của Đức với không gian rất rộng rãi.

Tử Quan xoay vô lăng bằng một tay, tay kia gài chiếc tai nghe màu xanh lên.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng thì Tiêu Trí Viễn đã nhận máy.

“Alo...”

Cô chưa kịp nói gì thì đối phương đã tỏ ra vô cùng tức giận: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi? Khi lái xe không được nói chuyện điện thoại!”

“Vậy sao anh còn nghe máy?” Tử Quan buột miệng.

Anh không nói gì chỉ hừ một tiếng “Chuyện gì?”

Tử Quan hơi phân tâm bèn giảm tốc độ xe, chiếc xe phía sau cũng lập tức lái chậm lại theo.

“Lạc Lạc có ở trên xe không?”

“Có!”

“Em... có một số chuyện muốn nói với anh, chuyện công việc” Cuối cùng cô nói như vậy.

“Về nhà nói tiếp.” Tiêu Trí Viễn không thêm suy nghĩ chặn họng cô ngay lập tức, chắc anh nghĩ công việc của cô chẳng thể có việc gì quá quan trọng nên cúp máy luôn.

Tử Quan xuống xe, xe phía sau cũng dừng lại.

Cô tiến về đó hai bước, cô thấy Tiêu Trí Viễn xuống xe trước, vòng lên phía trước mở cửa xe bên kia.

Một cô gái trẻ bé lạc Lạc bước xuống, rồi rất tự nhiên giao cô bé đang ngủ cho Tiêu Trí Viễn, trong tay vẫn cầm tấm chăn mà Lạc Lạc vừa đắp,

Đúng là ông chồng trẻ của cô mang phụ nữ về nhà rồi.

Mặt Tử Quan chẳng có bất cứ biểu cảm gì chỉ đứng nhìn, đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, trang nhã và rất xinh đẹp, dáng người dong dỏng cao, mái tóc đen dài tới vai dày và mềm mượt, các nét trên mặt còn sắc sảo hơn cả những cô diễn viên xinh đẹp trên TV, mặc một bộ váy liền áo màu vàng nhạt, túi xách bên hông và đường ren trên cổ áo đều màu đen, vừa đơn giản vừa tinh tế.

Đồng Tĩnh San? Tử Quan mặt không đổi sắc nhìn họ đi tới.

Tiêu Trí Viễn đi đến trước mặt cô, vẻ mặt rất tự nhiên giới thiệu: “Tử Quan, đây là Đồng Tĩnh San” Sau đó anh quay sang khẽ mỉm cười với Đồng Tĩnh San, ngữ khí vô cùng thân thiết “Vợ anh, Tang Tử Quan.”

Tử Quan bắt giác chăm chú quan sát vẻ mặt Đồng Tĩnh san, cô ta không có vẻ gì là bất mãn, lập tức giơ tay ra: “Tử Quan, nghe danh đã lâu”

“Chào cô.” Tử Quan cũng bắt tay cô ta, liếc mắt nhìn Tiêu Trí Viễn đang nhìn sang với ánh mắt nghi ngờ.

Nhưng anh lại coi như chẳng có chuyện gì rồi tầm nhìn đi chỉ nói: “Tĩnh San mới từ Mỹ về, sẽ ở trong nước một thời gian.”

“Phải đấy” Tĩnh San nghiêng đầu nhìn Tiêu Trí Viễn, nói với Tử Quan: “Tử Quan, tôi rất ngưỡng mộ chị, có một đứa con gái đáng yêu như vậy”

Chắc là ở nước ngoài đã lâu cho nên cách phát âm của cô ta không được chuẩn lắm, có điều giọng nói vẫn thật ngọt ngào.

Tử Quan nhếch môi “Cảm ơn”

Đến nhà, Tử Quan mới biết hóa ra Đồng Tĩnh San và trên dưới nhà họ Tiêu đều rất thân quen. Ông già xưa nay luôn ăn nói nghiêm nghị cũng kéo cô ta tới nói chuyện, còn Ninh Phi thì càng bày ra bộ mặt thân quen vô cùng, luôn ngồi sát bên cạnh cô ta, thân mật như hai chị em gái.

Họ đang nói những chuyện gì thực ra Tử Quan chẳng hề để ý tới, cô nhìn quanh bốn phía mới phát hiện Tiêu Chính Bình vẫn chưa tới bèn hỏi: “Anh cả đâu ạ?”

Ninh Phi như giả vờ lơ đãng đánh mắt về phía Tiêu Trí Viễn, trong ngữ khí có một chút hả hê không rõ ràng lắm: “Gần đây anh ấy bận rộn nhiều việc lắm.”

Về mặt Tiêu Trí Viễn vẫn bình thản như trước, không có gì khác biệt cúi đầu chậm rãi thưởng trà.

“À quên mất, em có mang quà tới đây.” Đồng Tĩnh San mở túi xách của mình ra lấy ra hai chiếc túi nhỏ được bọc bằng giấy rất cẩn thận và đẹp mắt, “Nước hoa của em”

Tử Quan đón lấy, là một chiếc gộp được bọc bằng giấy bì màu trắng ngà, Night-Moment, hai chữ được khảm bằng nhũ bạc ánh lên dưới ánh đèn thật chói mắt. Vẫn chưa bóc tem mà cô đã có thể ngửi thấy được mùi hương thơm mát của hoa sen mới nở, trái tim cô khẽ rung động, cười nói: “Hôm nay đồng nghiệp của tôi cũng nói rằng nước hoa này dùng rất tuyệt”

“Thật không?” Đôi đồng tử trong tròng của Đồng Tĩnh San thoát cái như được tưới nước ẩm, lập tức sáng rực lên: “Có người thích là tốt rồi. Lần này tôi trở về chính là dự định mở thêm một quầy chuyên doanh ở trong nước.”(quầy chuyên doanh: trong một quầy hàng chỉ bán một loại hàng duy nhất hoặc một nhãn hiệu duy nhất)

Nụ cười của cô ta có một vẻ đẹp thanh khiết mà rất khó diễn tả. Tử Quan cười rồi chuyển mắt, mở hộp quà ra, bên trong là một lọ thủy tinh nhỏ màu xanh lam đậm, thân bình được thiết kế mềm mại, dịu dàng mà rất tinh tế, khiến người ta nhớ đến hương vị của gió.

Lúc cười, đôi mắt của Đồng Tĩnh San thường chớp chớp giống như mặt trăng lưỡi liềm: “À này, Tử Quan, chị có biết lọ nước hoa này...”

Tiêu Trí Viễn đột nhiên chặn ngang lời cô ta: “Em không phải dọc đường đi vãn ầm ĩ kêu đói bụng hay sao?”

“Phải rồi.” Đồng Tĩnh San nhìn Tử Quan thật sâu, “Có một chút.”

Lạc Lạc cũng chạy ùa vào từ vườn ngoài nhà, chơi vui vẻ đến nỗi tóc bết đầy mồ hôi, gọi thật to về phía ông nội: “Ông ơi, cháu đói lắm ạ”

“Ăn cơm, ăn cơm thôi” Ông già đứng lên.

“Bố, con đưa con bé đi rửa tay trước đã.” Tử Quan ôm con gái, nghe thấy Ninh Phi hỏi Đồng Tĩnh San: “Chị vẫn chưa kịp hỏi em, nghe nói cảm hứng của lọ nước hoa này đến từ chuyện cũ của chính bản thân em?”

Tử Quan suy cho cùng là vẫn không thể nhịn được mà quay lại liếc mắt nhìn một cái. Cô trông thấy khuôn mặt Đồng Tĩnh San hơi đỏ lên, nhưng lại chỉ chỉ tay về phía Tiêu Trí Viễn, cười khê: “Hỏi anh ấy đi, anh ấy không cho em nói.”

Cô không muốn nhìn về mặt khi đó của Tiêu Trí Viễn cho nên đã bế Lạc Lạc đi ra ngoài thật nhanh.

Giờ ăn Lạc Lạc vẫn luôn không thể ngồi im, một lát thì kêu đau răng, một lát thì lại bảo không muốn ăn rau, những cái bệnh làm nũng này đều là do ông nội nuông chiều quá mà ra, Tử Quan cũng không tiện nói gì. Không ngờ Đồng Tĩnh San lại chọn ngồi bên cạnh con bé, nói thầm với cô bé hai câu thì cô bé đã ngoan ngoãn vùi đầu vào ăn một bát canh to, người trên bàn cơm đều bật cười sảng khoái. Ông già lại còn vui hơn nữa: “Tĩnh San, cháu ở lại đây vài ngày nhé, cũng tiện dạy dỗ nó.”

Nụ cười trên môi Tử Quan bỗng nhiên cứng đờ, cô che giấu bằng cách cúi xuống húp một ngụm canh, chợt cảm thấy dưới bàn có một bàn tay đang nhéo nhéo cánh tay mình. Cô ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh thấy Tiêu Trí Viễn đang uống canh, chỉ có một tay đặt trên bàn, cô đã đoán ra trò quỷ ấy là của ai rồi.

Cô trừng mắt nhìn anh, chỉ dùng khẩu hình miệng mà không hề lên tiếng: “Anh đang làm trò gì vậy?”

Anh liền thu cái tay đó lại, nhưng đôi môi mỏng lại hơi nhếch lên, mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra.

Đến lúc ăn cơm xong, Lạc Lạc không ngừng kéo tay mẹ ra vườn nhìn cây đào nó mới trồng: “Mẹ, mẹ bảo cây này sẽ nở thành một cây to với rất nhiều quả chín không?”

Tử Quan bắt lực đànhim mỉm cười: “Có chứ.”

“Thật không?” Lạc lạc vỗ tay, “Con và ông nội trồng đấy.”

Đúng lúc đó dì giúp việc bưng đĩa trái cây đi tới, ghé sát vào tai Tử Quan thăm thì: “Ông chủ dự định hai ngày nữa sẽ trồng thêm một cây non nữa để Lạc Lạc thêm vui vẻ.”

Cô không nén được mà bật cười, Tiêu Trí Viễn không biết từ đâu đi tới đây, khom lưng nói với Lạc Lạc: “Lạc Lạc hãy nhanh đi tới nước cho cây đào con đi, đợi đến khi nó lớn lên lại ẹ thêm một bát gừng nữa.”

Hai mắt lạc lạc sáng ngời, xoay người hấy hấy Tử Quan: “Mẹ, mẹ đừng ôm con nữa, cho con đi tưới nước đi mà, đến lúc cây nhỏ lớn lên con lại dẫn mẹ tới xem!”

“Dì à, dì coi chừng nói hộ cháu, đừng để nó chạy lung tung” Tiêu Trí Viễn cười rồi dặn dò dì giúp việc, một tay cầm cổ tay Tử Quan lên, kéo cô đi vào phòng khách, tay kia thuận thế đóng cửa lại.

“Không phải anh phải đi tiếp khách sao?” Tử Quan giằng cổ tay ra, nhúu mày nhìn anh.

“Em không phải có việc muốn nói với anh hay sao?” Anh nhìn cô cười mà như không, ngữ khí thoải mái.

“Ồ, phải rồi.” Cô lúng túng nói.

“Tiêu phu nhân, em có biết... chính về mặt này của em đã tố cáo em hết rồi không?” Anh nhìn cô thật kỹ, không kìm được bèn giơ tay vuốt lên túm tóc đuôi ngựa của cô: “Nói đi, có chuyện vậy?”

Cô thật sự rất ít khi nói chuyện công việc với anh, huống hồ việc cô định nói lại là một việc cực kì nhạy cảm, cô không khỏi do dự.

“Là vì Tĩnh San nên mất vui à?” Anh dường như đã quên mất tối qua hai người vì ai mà tranh chấp, biểu cảm lúc này lại đặc sắc khác thường.

“Tĩnh San?” Tử Quan giật mình, “Ồ không, cô ấy rất tốt mà.”

Đuôi lông mày anh nhướn lên.

“Có phải anh quen cô ấy vào vũ hội hóa trang không?” Tử Quan mỉm cười hỏi, “Lúc mà gặp mặt lần đầu, chưa bao giờ trông thấy đối phương ấy!”

“Gi cơ?” Tiêu Trí Viễn bỗng nhiên rất muốn bỏ đầu cô ra xem bên trong tâm trí cô suy cho cùng đang nghĩ ra cái trò quái quỷ gì

“Em đoán vậy, chuyện cũ của Night-Moment ấy mà...”

“Tiêu phu nhân, có phải trí tưởng tượng của em phong phú quá rồi không?” Trong giọng nói của anh không còn vẻ vui mừng nữa, “Cuối cùng là chuyện gì?”

“Là thế này.” Tử Quan suy xét đến vẻ mặt của anh, quyết định nói một lèo “Công ty của bọn em đã thành lập một tổ nhỏ phụ trách việc thu mua.”

“Với chức vị của em hiện nay, chắc là vẫn chưa đến độ phải phiền não về quyết sách của công ty chứ?” Tiêu Trí Viễn nửa tin nửa ngờ, nói đùa.

“Em vẫn chưa đến cấp bậc ấy.” Tử Quan hơi giận, “Thế nhưng tổng giám đốc Phương lại chỉ định em tham gia vào tổ nhỏ kia, phụ trách những công việc hành chính.”

Anh giật mình.

“Công việc hiện nay vẫn chưa tiếp xúc đến thực chất của vụ thu mua.” Tử Quan ngẩng đầu nhìn anh, “Nhưng bây giờ em không biết nên làm thế nào nữa?”

Giọng nói của anh từ đùa giỡn trở nên lạnh lùng, trầm ngâm, ngẫm nghĩ một lát anh mới bình thản nói: “Nếu anh là lãnh đạo, anh sẽ không cho phép người trong tổ mình có bất luận một chút quan hệ nào với đối thủ. Hiểu chưa?”

“Điều này thì em biết.” Tử Quan nhún mày, “Nhưng nếu em rời khỏi thì nhất định phải đưa ra một lý do thỏa đáng.”

“Lý do thỏa đáng nhất... lẽ nào em không biết ư?” Tiêu Trí Viễn nhìn thật sâu vào mắt cô.

Trong khoảnh khắc ấy cô đã hiểu rất rõ tâm tư của anh... lý do thỏa đáng nhất cũng chính là lý do trung thực nhất.

Nhưng làm sao cô mở miệng được đây? Một ngày nói ra đồng nghĩa với việc cô phải từ chức, sẽ mất đi một chút khối sắc vừa có được, cũng mất đi cảm giác thành tựu trong công việc...

“Bốn năm mà em vẫn chưa chuẩn bị xong ư?” Anh lại lạnh mặt lần nữa, có vẻ thiếu kiên nhẫn: “Quan hệ giữa hai chúng ta, cuối cùng khiến em khó nói ra đến mức nào chứ?”

Anh lại nhắc tới chuyện này... Tử Quan ngơ ngác nhìn anh, dường như bao ngôn ngữ đã đi đâu hết.

Không biết đã qua bao lâu cô mới ngẩng đầu lên, giống như đem câu trả lời khắc lên bia đá, từng chữ nhấn nhá rõ ràng: “Bốn năm là đủ rồi ư? Tiêu Trí Viễn, anh biết rõ mà, cho dù là cả đời, giữa chúng ta vẫn luôn tồn tại cái hố đó, anh không bước qua được, em cũng không bước qua được.”

9. Chương 9

Khi anh gặp em (Ch.9) Posted on Tháng Mười Hai 16, 2013 by mushroomkious

9.

Những điều này thật hoang đường biết bao, hao tổn tâm trí, cố gắng hàn gắn vẫn chỉ có mình anh.

Tang Tử Quan đã đi rồi.

Trong phòng khách chỉ còn một mình Tiêu Trí Viễn anh, anh đứng lặng thinh ở đó, xung quanh yên lặng đến mức cơ hồ chỉ còn lại tiếng hít thở của riêng anh. Anh đã không còn phân biệt nổi bản thân mình bây giờ cuối cùng là phần nộ hay là thất vọng nữa.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng trong cuộc hôn nhân này Tang Tử Quan cô phải nhẫn nhục, chịu đựng, thậm chí còn là một người không có được một cái danh phận nhỏ bé, chỉ có anh biết, những điều đó hoang đường biết bao. Hao tổn tâm trí, cố gắng hàn gắn vẫn chỉ có mình anh. Vết rạn nứt giữa hai người họ... anh những tưởng thời gian có thể bù đắp, Lạc Lạc cũng có thể bù đắp, nhưng hóa ra là không phải vậy.

Cô lạnh lùng đứng ở một nơi rất xa, từ đầu đến cuối đều không muốn trở về.

Lúc Tiêu Trí Viễn quay lại phòng giải trí, Tử Quan đang ngồi bên cạnh Đồng Tĩnh San thăm thì điều gì đó, bên sườn mặt là ý cười rất sâu.

Sắc mặt anh cực kỳ bình thường, chỉ liếc nhìn đồng hồ nói với Tử Quan: “Không còn sớm nữa, sáng mai Lạc Lạc còn phải đến nhà trẻ.”

Vừa vặn đúng lúc dì Vương ôm con bé kia ra, cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn, có vẻ như đã hơi buồn ngủ rồi.

“Chúng tôi phải về rồi.” Tử Quan đón lấy con gái.

“Tử Quan, cho tôi mượn chồng chị vài tiếng nhé.” Đồng Tĩnh San đi đến bên cạnh Tiêu Trí Viễn, mỉm cười rất thoải mái, nói với Tử Quan: “Tôi đã hẹn một đại lý đến trao đổi chuyện nước hoa, có anh ấy ở bên cạnh tôi mới yên tâm.”

Ninh Phi ý tứ sâu xa: “Tử Quan không để bụng đâu.”

Tử Quan nhếch nhếch khóe môi, gật đầu rồi nói với Tiêu Trí Viễn: “Vây hai người đừng về muộn quá, về sớm nhé.”

Lòng bàn tay Tiêu Trí Viễn bóp chặt chìa khóa xe ô tô, chạm vài phần kim loại chỉ cảm giác được sự lạnh lẽo.

Anh coi như không có việc gì tiến về phía Tử Quan, hôn lên trán vợ, có thể cảm nhận được rất rõ lúc đó cô hơi cứng người lại, nhỏ giọng nói: “Anh biết rồi, em lái xe cẩn thận.”

Đêm nay, Tử Quan về nhà, đỡ cho Lạc Lạc ngủ nhưng bản thân cô lại nằm trên giường trần trọc, cô xem đồng hồ, quả thật là không còn sớm nữa.

Tử Quan ngẫm nghĩ một hồi rồi gửi đi một tin nhắn: “Anh đang ở đâu?”

Cô cũng không chắc chắn anh có trả lời hay không nhưng việc nằm trên giường chờ đợi một hồi.

Điện thoại kêu lên một tiếng.

Anh trả lời rất nhanh, vô cùng phối hợp, hơn nữa điệu bộ cũng rất kiên nhẫn: “Nhà hàng Tứ Quý, đang nói chuyện cùng đại lý, tối nay anh về nhà.”

Tử Quan cầm chặt di động, nhìn trần nhà đến đờ người, không ngờ điện thoại lại kêu lên một tiếng nữa.

Là tin nhắn của Tiêu Trí Viễn: “Sau này anh sẽ không nhắc đến chuyện kia nữa, em ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon nhé.”

Trên màn hình di động màu xám nhạt là từng chữ từng chữ do anh soạn ra, rõ ràng, ngắn gọn giống như phong thái của anh.

Tử Quan không khỏi cười lạnh. Chỉ có vậy mà anh đã thỏa hiệp rồi ư? Cô cố hết sức mới có thể tắt máy, ép chính mình nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, tại nhà hàng Tứ Quý, thừa dịp đối phương vào toilet, Đồng Tĩnh San bấm bấm cánh tay Tiêu Trí Viễn: “Tập trung đi. Đang nhắn tin cho ai vậy?”

Anh chậm rãi rút tay về: “Đừng động tay động chân, chỉ có vợ anh mới có thể bấm anh thôi.”

Đồng Tĩnh San nhìn anh, nụ cười trên khóe môi không biết là ngạc nhiên hay châm chọc: “Anh đừng lừa gạt em... có phải anh có người bên ngoài không?”

Ánh mắt anh hơi trầm xuống nhưng không trả lời.

Cô bèn ngồi sát lại: “Hai người có một chút không hợp, có phải đã bảy năm không chạm vào nhau không?”

“Nào đã được bảy năm? Kết hôn mới được bốn năm thôi.”

“Vậy để em xem anh gửi tin nhắn gì nào?” Đồng Tĩnh San chớp lấy di động của anh, Tiêu Trí Viễn không để ý nên bị cô cướp đi thật.

“...Đúng là nhắn tin với bà xã ư?” Đồng Tĩnh San chắc chắc một tiếng, “Có điều cách nói chuyện chẳng thú vị gì hết, để em giúp anh gửi một tin nhé”

Tiêu Trí Viễn vươn tay ra dễ dàng cướp lại di động, trên đôi môi bạc là một nụ cười: “Đừng lung tung, cô ấy đã ngủ rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

“Đi làm thì cũng là làm trong công ty gia đình cơ mà, sợ gì chứ?” Đồng Tĩnh San cười hi hi nhìn anh, “Sớm tối hai người đều ở bên nhau, không thấy ngán chết à?”

“Cô ấy làm việc ở Quang Khoa.” Tiêu Trí Viễn hờ hững đáp lời.

“Công ty công nghiệp nặng Quang Khoa... Ông già anh biết không?”

“Biết” Anh trả lời nhanh, “Công việc là tự cô ấy tìm, cô ấy không chịu bỏ, anh có thể làm gì? Bên ông già, anh đã thuyết phục giúp cô ấy rồi.”

Hai trông mắt Đồng Tĩnh San dần lấy lại vẻ bình thường, cô nhìn anh bất giác lắc đầu: “Sớm biết anh tốt như vậy, năm đó đáng lẽ em nên ra tay mạnh hơn một tí.”

Tiêu Trí Viễn thấy biểu cảm sinh động của cô cũng bật cười, nụ cười ấy như thể làm bóng đêm ngoài cửa sổ sáng lên, có một chút dịu dàng trong sự mông lung, anh vươn tay xoa xoa đầu cô: “Muộn rồi, bây giờ có nói gì cũng vô dụng.”

oOo

Ngày hôm sau lúc Tử Quan thức dậy, Tiêu Trí Viễn đã về từ lâu, nhân tiện còn mang theo cả bánh quẩy và sữa đậu nành nóng về nữa.

“Anh về từ tối qua ư?” Tử Quan đi ra cửa phòng thấy anh đang loay hoay với bữa sáng, không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Không về nhà thì còn có thể đi đâu?” Anh nhếch môi, dường như câu hỏi của cô là một câu nói đùa.

“Vậy giao Lạc Lạc cho anh” Tử Quan bóc một miếng bánh quẩy, “Em đi làm nhé.”

“Khoan đã.” Anh buông đồ trong tay xuống, tựa lưng vào ghế nhìn sang cô, “Định trả lời Phương Gia Lăng ra sao?”

Tử Quan vốn dĩ đang khom lưng đi giày, nghe vậy bèn quay lại nhìn anh, vẻ mặt có nét đáng yêu, dễ thương.

Anh cố nén cười đi tới bên cô, ngồi xổm xuống để ánh mắt đối diện với ánh mắt cô: “Hãy nói thẳng với anh ta rằng em là vợ anh, hay là để anh gọi điện thoại nói giùm nhé?”

Tử Quan cảnh giác lùi lại vài bước: “Anh đừng nhúng tay vào.” Cô đi ra cửa lại giận dữ quay đầu lại: “Cũng không khiến anh dạy.”

Anh đứng phía sau cô, cười haha

Tử Quan đến phòng làm việc, công việc đầu tiên cô làm là bật mạng nội bộ kiểm tra bưu phẩm.

Bưu phẩm trong nội bộ công ty đều bị quản lý rất nghiêm ngặt. Chức vị của mỗi người không giống nhau, quyền hạn cũng không giống, nghiêm cấm liên hệ vượt cấp. Tử Quan vốn dĩ cũng không có quyền liên hệ trực tiếp với Phương Gia Lăng, nhưng đúng lúc này, trên danh sách những người cô có thể liên hệ lại đột ngột xuất hiện tên của sếp tổng.

Cô hiểu rằng đây là vì tổ nhỏ phụ trách việc thu mua nên mới có thể, không lâu sau, cô nhận được tài liệu bí mật có liên quan – như vậy có nghĩa là, cô phải mau chóng xử lý tốt việc này.

“Elle, hôm nay Phương tổng có thời gian trống không?” Tiến lên một bước chỉ bằng lùi lại một bước, Tử Quan cắn răng bấm điện thoại.

“Tớ xem giúp cậu” Elle nói nhanh, “Trước bữa trưa nửa tiếng có rảnh nè, cần tớ hẹn trước giúp không?”

“Được, vậy hẹn 11h30 nhé.”

Mười một giờ ba mươi lăm phút, Tử Quan khê gõ lên cửa văn phòng tổng giám đốc.

Cửa chỉ khép hờ, bên trong truyền đến một giọng nam trầm ấm dễ nghe: “Mời vào.”

Tử Quan đứng trước bàn làm việc của Phương Gia Lăng: “Phương tổng.”

Phương Gia Lăng hơi ngẩng mặt lên rồi buông bút xuống: “Ngồi đi, Tử Quan.”

“Tôi muốn nói với anh về chuyện dự án thu mua, không mất nhiều thời gian của anh đâu.”

“Sao vậy?” Trong ánh mắt anh có hàm chứa ý cười nhàn nhạt, “Có cách gì ư?”

“Tôi muốn rời khỏi tổ nhỏ phụ trách việc thu mua, đồng thời đề cử Diệp Bình của phòng chúng tôi...”

“Cô Tang, đây là lần thứ hai cô nói với tôi chuyện này.” Phương Gia Lăng nhíu mày, dáng vẻ này càng khiến cho khuôn mặt anh thêm phần tuần tú, sinh động “Tôi mong cô có thể đưa ra một lý do thật chính đáng, nếu không thì đừng đứng đây lãng phí thời gian của nhau nữa.”

Anh chăm chú quan sát từng nét biểu cảm của cô, cố gắng tìm ra trong mắt cô một chút gợn sóng... thế nhưng, Tang Tử Quan lại không hề thể hiện một chút tâm tư nào, cô chỉ đứng im đó, nhìn anh, lơ đãng nhíu chặt lông mày.

“Phương tổng, tôi rất cảm kích lời khen ngợi tôi của anh. Có điều lúc chọn tôi vào trong tổ thu mua đó, có lẽ công tác điều tra lý lịch của người trong tổ làm không được tốt lắm.”

Tử Quan bắt đầu dĩ cười khổ, đây là bí mật cô đã cố gắng che giấu từ rất lâu rồi, cuối cùng vẫn có ngày phải nói ra, “Chắc hẳn anh không biết, Tiêu Trí Viễn là chồng tôi.”

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, người Phương Gia Lăng không hề nhúc nhích, dường như dưới ánh mặt trời ấm áp tháng năm anh cũng thờ ơ đến mức như một bức tượng điêu khắc.

Trong tầm mắt anh, Tang Tử Quan mặc một chiếc áo dệt cổ chữ V, nửa người dưới là một chiếc váy jupe màu chì và đi tất chân, mái tóc dài đen nhánh phía sau buộc thành đuôi ngựa, trán nhẵn bóng không có bất cứ sợi tóc nào bị rơi ra – đúng là phong cách nhân viên văn phòng chuẩn mực.

Vợ của Tiêu Trí Viễn?

Anh bắt gặp nhìn lại cô lần nữa.

Bộ trang phục đó tuy là được cắt may rất khéo léo nhưng cũng không phải loại được làm từ tay một thợ may tinh xảo nào đó, có lẽ cũng chỉ trên dưới hai nghìn mà thôi... Trang điểm trên mặt đậm nhạt rất đúng mực nhưng cũng không đẹp đến mức làm người khác kinh ngạc...

Còn Phương Gia Lăng chú ý đến cô là bởi vì cô nằm trong số đề cử của mấy người cấp dưới, cộng với tác phong làm việc rất cẩn trọng của cô.

“Tiêu Trí Viễn? Tiêu Trí Viễn của Thượng Duy ư?” Anh nặng nề hỏi lại lần nữa.

“Chính là anh ấy.” Tử Quan nói với vẻ có lỗi, “Cho nên để tránh nghi ngờ, Phương tổng, tôi vẫn nên rời khỏi thì hơn”

Phương Gia Lăng chậm rãi thu ánh mắt lại, gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

“Vậy tôi...”

“Cô về trước đi, cho tôi suy nghĩ một lát.”

Vừa đi ra đến cửa, đúng lúc gặp Elle chuẩn bị đi ăn trưa, cô nàng bèn gọi Tử Quan lại: “Cùng đi ăn nhé?”
Bây giờ mặc kệ kết quả là thế nào, tốt xấu gì Tử Quan cũng nên nói thật tất cả, ngược lại cũng nhẹ lòng hơn: “Ừ”

Hiếm khi mới được cùng tụ tập, hai người quyết định bỏ qua bữa trưa trong canteen của công ty, chạy đến một cửa hàng trong ngõ nhỏ ăn lẩu.

Lẩu của cửa hàng này ngon có tiếng, đã tới giờ cơm trưa cho nên có rất nhiều nhân sĩ trí thức ở quanh đây chạy tới chờ ăn.

“Tặng cậu lọ nước hoa này” Tử Quan lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp nhỏ rồi đẩy lên trước mặt, “Không biết cậu có thích mùi hương này không?”

Elle cầm lên, “Night-Moment sao? Lúc trước tớ sẵn đón mãi để mua, ấy thế mà người ta lại nói đã bán hết rồi, nên chẳng mua được.”

“Vây thật đúng lúc.” Tử Quan xua xua tay, giống như đã thoát được một gánh nặng, “Tớ cũng không dùng tới.”

“Mùi thơm nhỉ?” Elle vội vàng xịt lên cổ tay một ít, “Cậu mua à?”

“Người khác tặng” Tử Quan không muốn giải thích thêm

“Thôi được rồi. Tử Quan, cậu có biết không? Nghe nói người điều chế ra Night-Moment là bạn gái Tiêu thiếu gia của Thượng Duy đấy.” Lúc Elle nói những chuyện lá cải thế này thường thì mắt sẽ sáng rời như sao.

“Ai của Thượng Duy? Cậu cả hay cậu hai?” Tử Quan giả ngu.

“Đương nhiên là cậu hai rồi! Ai còn lạ gì cậu cả nữa, đã kết hôn rồi, nghe đâu cũng nhiều scandal lắm, không tốt đẹp gì!” Elle khinh thường bĩu môi, “Tớ cũng mới nghe được khách hàng nói vậy trong bữa tiệc chiêu đãi hôm qua thôi. Lúc về nhà tớ lên mạng tìm mấy bức ảnh của người điều chế nước hoa kia, thật đúng là đại mỹ nữ.”

Tử Quan đặt tay lên bàn gõ nhịp, không nói gì.

“Này, cậu nói gì đi chứ!” Elle bắt mắt vỗ mạnh lên vai cô.

Tử Quan mỉm cười, chiều theo yêu cầu của đồng nghiệp, cô giả vờ: “Úi chà, tớ rất đổ kị!”

Chẳng biết vì sao, dưới đáy lòng cô có một chút bất an.

Trên thế giới có rất nhiều chuyện đều là như thế này: lần đầu tiên nói ra một bí mật, dù thế nào cũng sẽ phải chuẩn bị tâm lý đón nhận hết cơn sóng này đến cơn sóng khác, hôm nay đã có một người biết được bí mật của cô, cô không biết bí mật của bản thân mình còn có thể duy trì được bao lâu nữa.

Nhưng giây phút thất thần ấy chỉ chừng nửa khắc, không lâu sau điện thoại đã đổ chuông.

Giọng nói của Phương Gia Lăng vừa trong trẻo vừa quyết đoán: “Cùng ăn một bữa cơm nhé, tôi muốn nói chuyện với cô.”

Tử Quan trả lời: “Được, bây giờ anh đang ở đâu?”

Anh đọc tên của một nhà hàng, nhà hàng đó cách nơi này không xa lắm. Tử Quan cúp máy, nhìn Elle bằng ánh mắt xin lỗi: “Xin lỗi nhé, tớ có việc bận, sau này tớ sẽ mời cơm chuộc tội!”

10. Chương 10

Tử Quan đi tới nhà hàng, Phương Gia Lăng đã đợi ở đó thấy cô vội vàng vàng chạy tới bèn đẩy chén trà của mình ra trước mặt cô, rất thân thiện.

Trà kiều mạch trong chén sứ men xanh có tưới thêm một đường kem bơ lên trên tạo vị ngọt, lại có mùi thơm mát của lá trà, Tử Quan nhận lấy, cười nói: “Cảm ơn!”

Cô tùy ý gọi một phần cơm hải sản, sau đó người phục vụ lập tức ra ngoài chuẩn bị thức ăn.

Trời rất đẹp, sáng sủa, gió nhẹ, ngoài cửa sổ là khu CBD phồn hoa nhất trong thành phố này, người đi đường quần áo gọn gàng, chỉnh tề nhưng đi lại rất vội vã. Ấy vậy mà lúc này trong căn phòng được bao riêng này lại rất thanh thoi, yên tĩnh một cách kì lạ.

Phương Gia Lăng vẫn quan sát Tử Quan mà chẳng có vẻ mặt gì đặc biệt, rồi anh lại liếc ra ngoài cánh cửa sổ được lau chùi cực kì sạch sẽ, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng một cách dễ dàng, hình ảnh của cô gái trẻ này như đã được một chương trình photoshop cao cấp nào đó xử lý, làn da trắng mịn, đường nét đẹp đẽ. Cô ấy không nói gì mà chỉ hơi cúi đầu, rồi lại nhấp một ngụm nước, một sợi tóc vì thế mà buông xuống, rơi thẳng xuống trán cô, còn tạo thành một độ cong hoàn hảo.

Anh bỗng có một nỗi xúc động muốn giúp cô vén nó lên, đầu ngón tay khẽ cử động thì cũng vừa lúc cô ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Phương tổng, đơn xin từ chức tôi đã viết rồi, chỉ chờ gửi đi nữa là xong.”

Phương Gia Lăng bật cười: “Giờ tôi đã hiểu được lý do tại sao lần trước cô không chịu thăng chức.”

“Tìm được một công việc hợp ý mình thật không đơn giản.” Tử Quan khẽ thở dài, “Nhất là khi không phải chịu sự ảnh hưởng của chồng tôi.”

Thực ra, lúc đó nguyên nhân cô chọn vào Quang Khoa làm việc rất đơn giản, ít nhất cô có thể khẳng định rằng công việc này là bản thân cô tìm được, Tiêu Trí Viễn tuyệt đối không hề âm thầm động chân động tay. Không ngờ mới làm việc được có hai năm, khó lắm mới có thể vui vẻ chung sống với đồng nghiệp, lại được sắp coi trọng, ấy vậy mà bây giờ lại phải rời khỏi cương vị công tác một cách đầy nuối tiếc. Nghĩ đến đây, tâm trạng Tử Quan không khỏi có chút buồn phiền.

“Theo như tôi được biết thì Tiêu Trí Viễn vẫn công khai với bên ngoài là còn độc thân.” Phương Gia Lăng nhìn cô, “Điểm ấy tôi ngược lại phải bội phục anh ta, công tác bảo mật đối với quan hệ xã hội làm rất tốt.”

Tử Quan cười không thành tiếng.

Có những chuyện trên đời này nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Tiêu Trí Viễn đã kết hôn từ lâu, còn có cả một cô con gái nữa, việc lớn nhường ấy làm sao có thể giấu nhẹm đi được? Trong bốn năm nay, cũng có vài lần họ bị phát hiện... tuy nhiên cô không hề lo lắng vì lần nào cũng vậy, Tiêu Trí Viễn đều có khả năng làm cho tin tức kia không thể lọt ra ngoài dù là một tí tẹo.

“Anh không nghi ngờ tôi là nội gián thương mại do anh ta phái đến hay sao?” Tử Quan buột miệng hỏi.

Anh coi như chẳng có chuyện gì liếc mắt nhìn cô, “Nếu cô đúng là nội gián như vậy thì tôi dù có muốn tránh cũng chẳng thể tránh được. Vào làm việc ở Quang Khoa hai năm nay, cũng chỉ mới được thăng chức gần đây chẳng lẽ Tiêu Trí Viễn không phát hiện?”

“...” Tử Quan không còn gì để nói.

“Đơn xin từ chức không cần gửi cho tôi. Nhưng tôi đồng ý cho cô rời khỏi tổ thu mua.” Anh mỉm môi nói, “Tôi xử lý như vậy cô hài lòng chứ?”

Tử Quan trợn mắt nhìn anh, phần cơm hải sản đã được dọn lên, cô linh chi được rải một tầng rất dày, chỉ cần nhìn màu sắc thức ăn đã khiến người ta thấy đói rồi. Thế nhưng cô không có một chút nào cảm giác bị thức ăn hấp dẫn, cô chỉ chân thành nhìn anh: “Chuyện này xin anh hãy giữ bí mật giúp tôi, có được không?”

Anh uống hết ngụm trà cuối cùng trong chén, không hỏi nguyên nhân, chỉ trả lời ngắn gọn: “Được.”

Tan ca hôm nay, vì lí do là đã buông được tâm sự lớn nhất trong lòng xuống cho nên tâm trạng Tử Quan tốt kì lạ. Đẩy cửa nhà ra đã ngửi thấy mùi thịt đậm đà, di bưng bát canh xương đã ninh đủ giờ lên, trông thấy Tử Quan liền mỉm cười nói: “Ăn nhanh đi, vừa mới bắc xuống khỏi bếp đấy”

“Lạc Lạc đâu ạ?” Cô vừa cởi giày vừa hỏi.

“Đang ở trong phòng với cậu chủ, không biết hai người đang chơi trò gì mà từ lúc ăn cơm xong không thấy lộ mặt ra ngoài nữa.”

Tử Quan “ạ” một tiếng, xúc một muôi cơm từ hộp cơm trên bàn, gấp thêm mấy miếng thức ăn rồi đẩy cửa phòng sách ra.

Một lớn một nhỏ, hai người đang vây quanh một đồng giấy màu, chẳng biết đang thì thầm điều gì, có lẽ giáo viên ở nhà trẻ lại giao bài về nhà rồi.

Lạc Lạc vừa quay đầu lại trông thấy Tử Quan đứng ở đó vội vàng chạy tới, đứng cạnh mẹ nói: “Mẹ về rồi.”

Tiêu Trí Viễn cũng quay đầu lại, trong giọng nói có chút tức giận: “Lạc Lạc, có phải thế này không?”

Tử Quan khom người xuống, Lạc Lạc thừa cơ lén lút thì thầm vào tai cô: “Papa ngốc lắm mẹ ạ, chẳng biết làm gì hết.”

Tử Quan nhin cười, gơ tay xoa xoa má con gái: “Papa ngốc lắm thì để mẹ làm thay cho nhé?”

Lạc Lạc lập tức gật đầu lia lịa.

Tiêu Trí Viễn cuối cùng cũng quay ngoắt lại, trên khuôn mặt tuần tú là nét tức giận đúng kiểu giả vờ: “Papa nghe thấy rồi nhé.”

Lạc Lạc lại vui vẻ chạy đến bên cạnh anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, nghiêm túc nói: “Papa, cha phải để mẹ làm thay thôi.”

Tiêu Trí Viễn thật sự bó tay với cô con gái này, chỉ có thể cúi đầu hôn lên chóp mũi con: “Ừ, phải rồi, mẹ con khá thông minh.”

Tử Quan đi qua đó, nhìn lên mặt bàn làm việc đã bị anh làm cho rối tung rối mù, thở dài nói: “Chờ em ăn cơm xong sẽ tới làm thay anh.”

“Mẹ ơi, cô giáo nói bài tập này phải có ba người làm.” Lạc Lạc gơ tay báo cáo.

“Mẹ và Lạc Lạc làm là được rồi.” Tử Quan nói, “Đừng bày trò nữa, cha con còn bận nhiều việc.”

“Vâng...” Cô bé buồn bã cúi đầu.

Tiêu Trí Viễn vốn là đang ngồi xếp bằng dưới đất, anh nhìn cô một cái rồi đứng lên: “Hôm nay nói chuyện thế nào rồi?”

“Em đã nói với Phương tổng rồi, anh ta đồng ý cho em rời khỏi tổ thu mua.”

“Vẫn tiếp tục ở lại Quang Khoa ư?” Anh hơi híp mắt lại.

“Tại sao không?” Cô nói với vẻ tất nhiên phải thế, “Anh ta đã đồng ý giữ bí mật giúp em.”

“Anh có nên nói em ấu trĩ quá không nhỉ? Hay là ngây thơ quá?” Khóe miệng Tiêu Trí Viễn có một ý cười khó đoán, “Tang Tử Quan, em mãi mãi cũng không phân biệt được trên thế giới này ai mới là người đối tốt với em thực sự và ai là người có ý xấu với em.”

Tử Quan nghe anh nói nhưng không tức giận, chỉ hơi nghiêng đầu nhìn anh không có ý định cãi nhau: “Được rồi.”

Hiếm lắm mới thấy ngữ khí và vẻ mặt cô lại dịu dàng như lúc này, trong khoảnh khắc ấy anh đã quên mất bản thân nên phản ứng thế nào, chỉ biết im lặng.

Nhưng Tử Quan lại không chú ý đến nét bất thường của anh, cô xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh Lạc Lạc: “Mẹ ăn xong rồi vào ngay.”

Cô lướt qua người Tiêu Trí Viễn, bước chân chậm lại: “Gần đây anh đang làm gì?”

Anh khẽ nhướn mày.

“Sắp công khai cạnh tranh rồi đấy...” Tử Quan do dự một chút, cô không tin là anh không có hoạt động gì.

Nhưng Tiêu Trí Viễn lại chỉ dùng ánh mắt như khi nhìn con gái để nhìn cô, dưới đáy mắt là ý cười hòa hoãn: “Anh có thể nghĩ là em đang quan tâm đến anh không?”

“Ồ, có thể.” Cô ghé vào tai anh, nhỏ giọng nói, “Đừng quên vì sao lúc ấy em lại đồng ý lấy anh.”

Anh ngăn người, cúi đầu nhìn cô. Trong đồng tử đen láy của cô có một tia gian xảo lóe lên khiến anh không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu... Có phải cô đang nói đùa hay không?

Tử Quan coi như không có chuyện gì, tiếp tục bổ sung câu nói kia: “Cho nên, anh ngàn vạn lần đừng nghĩ tới, tất cả chỉ là có qua có lại mà thôi...”

Lúc bài tập mô hình của Lạc Lạc hoàn toàn hoàn thiện thì đã là mười một giờ. Cô bé đã ngủ từ lâu, chỉ còn mình Tử Quan xương sống đau, thắt lưng đau vạ người đứng lên, cô chợt cảm thấy choáng váng.

Phòng sách đã nhường cho hai mẹ con cho nên Tiêu Trí Viễn vẫn ngồi ở phòng khách, thấy cô đi ra, anh lơ đãng nói: “Phải rồi, hôm nay đi đón Lạc Lạc, cô giáo ở nhà trẻ có nói là thứ bảy tuần sau nhà trường tổ chức đại hội thể dục thể thao đấy”

Tử Quan nhún mày.

“Hôm đó anh rảnh, em thì sao?” Anh thấy cô không nói gì cho nên mới hỏi như vậy.

Từ lần trước, khi một nhà ba người nhà cô ra khỏi cửa bị phóng viên tóm được, Tử Quan luôn cảm thấy có một sự sợ hãi nho nhỏ, cô nghĩ một lúc rồi nhìn anh với vẻ chờ mong: “Anh nghĩ ra cách gì chưa?”

Bình thường lúc Tiêu Trí Viễn không nói năng gì biểu cảm trên mặt anh sẽ là rất tối tăm khó hiểu, Tử Quan không biết anh đang suy nghĩ gì nên chỉ có thể nói rằng: “Ồ, lần trước...”

Lần trước là ngày lễ thành lập trường, nhà trường yêu cầu cả bố mẹ đều phải đến tham gia. Tiêu Trí Viễn đi công tác nước ngoài, Tử Quan rất vui vẻ nhận lời đến dự mà không gọi anh về. Lúc Lạc Lạc biết chỉ có mẹ đi cùng lập tức buồn bã không vui, ăn vạ không chịu đến trường, cũng hơi huyên náo. Sau khi Tiêu Trí Viễn biết, anh không nói gì, gọi thẳng điện thoại đến nhà trẻ.

Anh không đi nên bảo mọi người không ai được đi... suy cho cùng con gái vui vẻ mới là quan trọng nhất,

Đây đúng là kiểu “vi phạm một cách hợp lý”, tiểu cô nương cuối cùng cũng phải đến trường, còn Tử Quan cũng phải đồng ý với Lạc Lạc là lần sau nếu có ngày lễ gì ở trường thì nhất định ba người sẽ tham gia đầy đủ.

Tiêu Trí Viễn nhìn cô, anh đã biết trong lòng cô có chủ ý gì, bỗng nhiên anh cảm thấy không thể kìm nén nổi: “Lạc Lạc càng ngày càng lớn, những hoạt động như thế này cũng càng ngày càng nhiều, Tang Tử Quan, em có thể trốn được bao lâu? Anh nói thẳng với nhà trẻ đừng mời phụ huynh đến được không?”

Cô giật mình đứng đó, không nói lên lời.

Anh có vẻ như rất buồn nhìn cô một cái rồi lạnh lùng nói: “Em không đi cũng được, anh đi cùng Tỉnh San vậy.”

Tử Quan cứng đờ ở đó, giá mà trong tay cô lúc này có nước hay có một thứ gì đó nhất định cô sẽ không do dự mà ném về phía anh. Cô cố gắng hít một hơi thật sâu, sau cũng vẫn bất bản thân phải kiềm chế, từng chữ từng câu nói với vẻ cực kì châm chọc: “Chắc chắn, khó quên tình cũ à? Anh muốn đi bỏ đỡ người ta tôi không có ý kiến gì, đáng tiếc là lúc đó anh lại không thể kiềm chế được thân dưới của mình...”

Tiếng nói của cô im bặt – Tiêu Trí Viễn đứng lên, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa sắc nhọn, giống như một làn gió mỏng manh, chỉ cần cô nói thêm nửa chữ nữa, có lẽ anh sẽ thật sự bước tới, bóp chặt cổ họng cô...

Rõ ràng chỉ cách nhau nửa phòng khách nhưng trái tim Tử Quan càng lúc càng thắt chặt lại, bất giác cô lùi về phía sau vài bước...

Trong không khí dường như có một dây cót vô hình đã được căng sẵn, bất kể là ai khẽ cử động một cái sóng gió cũng sẽ đổ ập tới ngay lập tức...

Nhưng đến cuối cùng anh không cãi nhau với cô, hoặc giả là chẳng còn gì để nói với nhau, gơ tay lấy chìa khóa xe, đi ra ngoài.

11. Chương 11

Từ buổi tối cãi nhau đó, Tiêu Trí Viễn không còn trở về nhà thêm một lần nào nữa. Nhưng Lạc Lạc lại không hề âm ỉ đòi bố, bởi vì anh vẫn đến nhà trẻ đón con gái tan học như ngày thường, thỉnh thoảng còn đưa con đi ăn vặt.

Tiêu Trí Viễn không ở nhà, ngược lại Tử Quan cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ví dụ như cho Lạc Lạc ăn cơm, vì không có bố làm lá chắn nên cô bé cũng ăn nhanh hơn một chút.

“Nào, ăn nốt miếng này đi, bố đang đợi dưới lầu rồi kìa.” Tử Quan kiên trì cho cô bé ăn nốt miếng cháo cuối cùng, sau đó lau miệng cho con gái rồi cùng cô bé ra khỏi cửa.

Trong nhà để xe tầng hầm, xe của Tiêu Trí Viễn đã chờ sẵn.

Một lớn một bé, hai quả dưa hấu đỏ đi tới. Từ rất xa, Lạc Lạc đã gọi: “Bố ơi!”

Tiêu Trí Viễn mỉm cười bước xuống, ôm con gái đặt lên ghế trẻ em, Tử Quan liền bước lên theo.

Anh vòng qua xe bước lên ghế lái, liếc mắt nhìn Tử Quan từ gương chiếu hậu.

Cô hoàn toàn không trang điểm nhưng trên mặt vẫn có một chút bụi phấn mỏng, mái tóc được buộc gọn một cách đơn giản, lúc này cô đang nghiêng người buộc tóc cho con gái, vừa cười vừa trách: “Bố sơ ý quá, làm hỏng tóc Lạc Lạc rồi nè.”

Anh chợt liếc mắt nhìn, hôm nay hai mẹ con đều mặc bộ quần áo cùng màu đỏ, dáng vẻ hai mẹ con giống nhau như đúc bất giác khiến anh cảm thấy thật hài lòng... vợ và con gái anh.

Ngay cả Tiêu Trí Viễn cũng không hề biết rằng trên môi mình ý cười vẫn còn đọng lại, anh vui vẻ đạp chân ga.

Hôm nay nhà trẻ náo nhiệt khác thường, bãi đỗ xe đã chật, chứa đầy các loại ô tô con của đủ hãng, đủ kiểu dáng.

Tiêu Trí Viễn tìm nơi dừng xe rồi bế Lạc Lạc xuống.

Tử Quan đi bên cạnh anh, có lẽ là để cho tránh bầu không khí không quá ngột ngạt, cô hỏi: “Iris nói anh phải đi công tác?”

Anh hờ hững “Ừ” một tiếng rồi nói thêm: “Chiều nay bay.”

“Ồ... Anh đi làm rồi à?”

Anh gật đầu.

“Anh cả đâu?”

“Tang Tử Quan, lúc không còn chuyện gì để nói anh không ngại giữ im lặng với em đâu.” Anh biết cô đang không biết nên nói đến chủ đề gì cho nên anh mới nói với vẻ không mặn không nhạt như vậy.

Trái lại Tử Quan thở phào nhẹ nhõm, mãi đến lúc giáo viên trong nhà trẻ đưa họ đến phòng học của Lạc Lạc.

Nhà trẻ này vốn dĩ là trực thuộc tập đoàn Tiêu thị, cô giáo dạy lớp Lạc Lạc cũng được tuyển chọn rất kĩ càng đều là những chuyên gia về giáo dục cho trẻ em. Lạc Lạc vừa bước vào lớp trông thấy bạn bè liền sướng rơn chạy đi chơi,

Chuyện Tiêu Trí Viễn đã có gia đình trong một vài mối quan hệ thì không còn là bí mật nữa. Có mấy bậc phụ huynh quen anh liền đi tới chào hỏi. So với thái độ châm chọc khiêu khích bình thường của chị dâu Ninh Phi, Tử Quan nghĩ ánh mắt của những người ngoài này cùng lắm chỉ là tò mò mà thôi.

Trời đã bắt đầu hơi nóng, lúc Lạc Lạc chạy về thì đầu tóc đã đầy mồ hôi. Tử Quan ngồi xổm xuống xắn tay áo lên cho con gái, nhắc nhở: “bây giờ đừng chạy lung tung nữa, đứng im một chỗ, nhớ lạc nhau thì làm sao hả?”

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt, chạy đến ôm chân bố: “Bố, bé!”

Tiêu Trí Viễn bế con gái, cô bé dán khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên tai bố, thăm thì: “Mẹ thật ghê gớm.”

Anh liền lườm Tử Quan một cái nhưng lại nói với con gái với vẻ cực kì nuông chiều: “Đừng nghe lời mẹ, dù có lạc bố cũng tìm Lạc Lạc để cho con đi ăn kem chuối tiêu.”

Trò chơi diễn ra từ chín rưỡi đến mười một giờ, có cuộc thi giữa các gia đình, cũng có cuộc thi giữa các lớp. hầu hết các trò chơi đều là Tiêu Trí Viễn bế Lạc Lạc cùng tham gia, Tử Quan chỉ ở bên dưới cổ vũ cho hai bố con mà thôi. Hai người một bé một lớn cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, phối hợp rất ăn ý. Vừa kết thúc trò chơi thì một bạn học của Lạc Lạc đã chạy tới, cậu bé nói với Lạc Lạc: “Tiêu Tuyển Cẩn, bố cậu thật lợi hại!”

Lạc Lạc đắc ý: “Tất nhiên rồi.”

Trò chơi lúc này là con mặc quần áo cho bố, mặc xong thì bố sẽ bế con về đích.

Tiêu Trí Viễn chân dài tay dài, Lạc Lạc vất vả lắm mới nhồi được quần áo vào cho bố, lúc này các đôi khác đã mặc xong cả rồi. Cô bé gấp gấp đến mức vành mắt đỏ lên, Tiêu Trí Viễn cố gắng chịu đựng khi cứ bị cô con gái xoay tròn tròn, rất phối hợp mà khom người xuống, lại còn phải an ủi con nữa. Hàng cúc áo cuối cùng bị đóng xiêu xiêu vẹo vẹo, anh ôm chầm lấy con rồi phóng như bay về đích. Cứ như vậy, hoàn kém người về trước nửa mét nữa nên xếp thứ hai.

Cậu bé lại nói với Tiêu Trí Viễn: “Chú ơi, chú thật lợi hại.”

Đúng là bố con, ngay cả vẻ mặt đắc ý cũng giống hệt nhau như vậy, Tử Quan đứng bên cạnh nhìn, không thể nhịn được cơn buồn cười, trong lúc ấy, bầu không khí dễ chịu hơn nhiều.

“Có phải anh bị cảm không?” Tử Quan vừa lau mồ hôi cho Lạc Lạc vừa hỏi.

Cô biết rất rõ biểu hiện khi bị cảm của anh, dù không ho nhưng giọng nói sẽ hơi khàn đi.

Anh gạt mình, dường như không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, bèn chuyển ánh mắt: “Vẫn khỏe.”

“Đừng uống” Cô gơ tay cướp cốc nước lạnh trong tay anh đi, “Em đi hỏi xem người ta có nước ấm không?”

Anh nghe theo đưa cốc nước cho cô, trong ánh mắt sáng sủa là một ý cười dịu dàng.

“Buổi chiều lúc về công ty nhớ nói cho Iris biết là anh bị cảm đấy.” Tử Quan nhắc nhở, dừng lại một chút, dường như bản thân cô đã quan tâm quá nhiều rồi, nên bổ sung thêm một câu: “Không khéo đến lúc nghiêm trọng lại lây cho Lạc Lạc.”

Giáo viên trên sân khấu đang tuyên bố danh sách nhận giải, Lạc Lạc nghe thấy tên mình bèn vui vẻ khoa chân múa tay chạy đi. Lĩnh thưởng xong phụ huynh đều đưa con về nhà. Tiêu Trí Viễn vừa đi vừa quay đầu nói mẹ con Tử Quan: “Bố đi lấy xe, hai mẹ con chờ ở đây nhé.”

Lạc Lạc hôm nay được giải nhất, dù thế nào cũng không chịu rời bố nửa bước, cứ níu chân anh không chịu buông.

Tử Quan chỉ có thể nói: “Cùng đi vậy”

Ba người định bước vào nhà để xe nhưng lại thấy phía trước có một đám người rất đông đang túm tụm lại, trông rất đông đúc, nhốn nháo, xem tình thế này, có vẻ như toàn bộ giới truyền thông ở Văn Thành đều có mặt ở đây, không biết là đang săn đón tin tức đặc biệt nào.

Tử Quan vô thức nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Trí Viễn, trong mắt là ý hỏi không tiếng động.

Tiêu Trí Viễn khẽ nhú mày, có thể nhìn ra là anh cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, có điều phản ứng của anh vẫn nhanh hơn cô rất nhiều... Anh giơ tay kéo mũ len áo của cô chụp lên đầu cô, che mặt cô đi, rồi nói nhỏ: “Đi về phía bên phải, đứng chờ anh ở lề đường bên kia.”

Sắc mặt anh rất nghiêm túc, đường nét góc cạnh vì bình tĩnh mà càng trở nên sắc sảo Tử Quan nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, bỗng cảm thấy như được trấn an, trái tim đập loạn nhịp cũng được khống chế, quay đầu, chạy đúng về hướng anh đã chỉ.

Bãi đỗ xe không quá rộng nhưng cô lại cảm thấy khoảng cách từ đây đến điểm dừng lại xa đến vậy, từng bước chân đi như thể đang đạp lên từng giây từng phút. Cũng may mà không nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo phía sau, quay lại, trận địa dàn hàng của đám phóng viên dường như không khác gì lúc trước, chắc là đang chờ người chưa xuất hiện, tính toán một chút, có lẽ Tiêu Trí Viễn đã bế Lạc Lạc lên xe rồi – như vậy người đám phóng viên kia chờ không phải là bọn cô.

Đi tới lề đường đợi thêm một lát nữa, Tử Quan mới trông thấy chiếc SUV màu đen trườn tới, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Kéo mở cửa xe ghế lái phụ, Tử Quan hỏi Tiêu Trí Viễn đã kịp đeo kính râm: “Chuyện gì vậy?”

“Không biết.” Tiêu Trí Viễn quay đầu nhìn Lạc Lạc, nhẹ nhàng nói “Dù sao thì người họ đợi không phải chúng ta.”

Cô bé đang ngồi trên ghế trẻ em, khoe miệng nhướn lên chẳng biết đang vui vẻ vì cái gì nữa.

“Lạc Lạc sao thế con?” Tử Quan cười hỏi.

Lạc Lạc lắc đầu nói: “Mẹ, vì sao họ lại chụp ảnh Lăng Mân Huyền và mẹ bạn ấy?”

Tử Quan cười lắc đầu: “Tuần sau Lạc Lạc đi hỏi bạn Lăng Mân Huyền rồi về kể ẹ nghe nhé.”

Anh xấu xa liếc mắt nhìn cô, cười khê không tiếng động: “Chỉ cần họ không chụp ảnh em và Lạc Lạc là em đã thấy vui rồi phải không?”

“Anh ít xuất hiện trên những tờ báo lá cải đi một chút, đối với hình tượng và đối với quan hệ xã hội đều tốt.”

Anh chậm rãi đạp chân phanh: “Hôm trước anh nghe phong thanh thấy có người nói anh đã ba mươi tuổi đầu mà vẫn thiếu một chút đứng đắn và chừng chặc”

Hôm trước... À, dạo này anh đang anh đang dính phải scandal với một tiểu minh tinh nào đó. Có điều mấy tin này cứ thật thật giả giả, rốt cuộc anh có thực sự động tâm với người ta hay không thì Tử Quan không thêm quan tâm.

Hôm nay tâm trạng cô khá tốt, dường như không hiểu ý tứ trong câu nói ban nãy của anh, chỉ tủm tỉm cười rồi chuyển trọng tâm câu chuyện đi chỗ khác: “Em đã bảo dì hầm canh gà rồi, anh về nhà uống một chút rồi hăng ra sân bay.”

Buổi trưa, Tử Quan dỗ Lạc Lạc ngủ rồi nằm trên giường lướt web đọc tin tức.

Chuyên mục giải trí giật một cái tít và đưa lên tấm ảnh của ngôi sao Lăng Yển. Hoàn cảnh trong bức ảnh cô cảm thấy rất quen thuộc, cô đọc một đoạn mới phát hiện thì ra đó chính là một màn sáng nay. Thì ra người mà các kí giả bám đuôi rất chặt kia chính là Lăng Yển và con gái cô ta.

Đôi mắt bé gái đầy vẻ sợ hãi, đã hơi đỏ lên, có thể nhìn ra là cô bé đã bị dọa cho sợ đến mức nào, chỉ biết ôm chặt cổ mẹ, trên gương mặt còn có thể trông thấy một vài giọt nước mắt. Tử Quan chỉ cảm thấy cô bé ấy thật sự rất rất đáng thương, cô đọc lướt xong mới cảm thán, đúng là trí tưởng tượng của đám phóng viên này quá phong phú.

Bốn năm trước Lăng Yến không chồng mà có con, câu hỏi : ai là cha ruột đứa bé không biết đã bị xào nấu đến bao nhiêu lần. Không ngờ lại có người đưa ra giả thuyết : cha đẻ của Lăng Mân Huyền không ai khác chính là Phương tổng Phương Gia Lăng của công ty công nghiệp nặng Quang Khoa, bằng chứng của người đó là một tấm ảnh chụp chung của Lăng Yến và Phương Gia Lăng năm ấy. Bức ảnh đó hôm nay lại bị móc ra lần nữa, những nhân vật không liên quan đều bị làm mờ, chỉ có khuôn mặt của Phương Gia Lăng và Lăng Yến là rõ ràng. Người trong bức ảnh là của bốn năm trước, khi đó Lăng Yến vẫn chưa vào nghề, son phấn không trang điểm quá đậm nhưng bản thân cô ta lúc này đã có một luồng linh khí xinh đẹp, quyến rũ.

Phương tổng và nữ minh tinh... Tử Quan nghĩ tới đây bỗng cảm thấy buồn cười. Nếu như nhân vật chính trong bài báo này là ông xã nhà cô nói không chừng cô còn tin, nhưng Phương Gia Lăng... cô lắc đầu, ông chủ cô tác phong chín chắn, cẩn thận không chế bản thân, cô tuyệt đối không tin.

Lạc Lạc trở mình một cái nhưng vẫn ngủ say như trước. Tử Quan nghe thấy tiếng di động đổ chuông ngoài phòng khách.

“Đến họp nhanh lên, cuộc họp này rất quan trọng, bài báo vừa mới được phát tán, không biết người nào vô đạo đức yêu cầu giới truyền thông bắt tin Phương tổng có con gái bí mật nữa!” Elle nghiêng răng nghiêng lợi, “Tử Quan, chắc là phòng hành chính phải phối hợp với bộ phận quan hệ xã hội một chút rồi, buổi tối mời cơm mấy tay nhà báo, cụ thể thế nào cậu liên lạc trực tiếp với bộ phận quan hệ xã hội nhé!”

“Tớ vừa đọc tin tức rồi, sẽ đến công ty ngay!” Tử Quan không chần chừ.

“Loại chuyện xấu xa này cũng chỉ có Tiêu Chính Bình mới có thể làm ra” Elle nói với giọng căm hận, “Nếu cậu hai nhà họ Tiêu còn đang tại vị có lẽ sẽ không dùng đến những thủ đoạn bẩn thỉu này.”

“... Sao cơ?”

“Mấy nhà báo đều là của nhà họ Tiêu, người thông minh vừa nhìn là biết chuyện gì xảy ra ngay ấy mà!”

Là anh cả tung tin ư? Trên đường lái xe đến công ty, Tử Quan vẫn luôn ngẫm nghĩ chuyện này, càng nghĩ càng thấy có khả năng. Cô muốn gọi điện thoại hỏi Tiêu Trí Viễn một chút nhưng cuối cùng điện thoại lại chuyển tới chỗ Iris, cô nàng xin lỗi rồi nói cho cô biết là Tiêu Trí Viễn đang ở trên máy bay.

“Không sao” Tử Quan nói “Lúc nào xuống máy bay bảo anh ấy gọi lại cho tôi.”

12. Chương 12

Sáu giờ chiều.

Toàn bộ các phòng ban chủ chốt trong tập đoàn công nghiệp nặng Quang Khoa đều phải tăng ca thêm giờ, bộ phận quan hệ xã hội thông báo cho các cơ quan truyền thông, đưa lên đủ mọi luồng tin để sáng tỏ bài báo sáng nay trên Internet. Cuối giờ chiều sẽ tổ chức một cuộc họp báo, tặng quà cho ký giả và chính thức sáng tỏ thông tin, cả công ty hết như một chiếc máy đang được vận hành hết công suất, mọi bộ phận đều đang giải quyết những ảnh hưởng mà chuyện xấu kia mang đến.

Tử Quan kí xong đồng danh sách thanh toán, rồi đưa tay nhắc điện thoại.

“Tử Quan, cô đang ở đâu?” Giọng nói của Iris có vẻ gấp gáp, một lúc sau Tử Quan mới nhớ ra giọng nói trong điện thoại là của Iris.

Cô mơ hồ cảm thấy bất an: “Tôi làm thêm giờ ở công ty.”

“Đang bận chuyện con gái bí mật của Phương Gia Lăng của Quang Khoa ư? Bây giờ xảy ra một vấn đề nhỏ: lúc các phóng viên chụp ảnh của Lăng Yến thì chụp được cả sếp Tiêu và Lạc Lạc...” Iris dừng lại một chút, cân nhắc từng câu từng chữ mới dè dặt nói: “Ảnh vẫn chưa được tung ra ngoài, chúng tôi đang cố gắng đòi ảnh về.”

Trong đầu Tử Quan nổ bùm một tiếng, cô im lặng rất lâu rồi mới cố gắng bắt bản thân mình thật bình tĩnh: “Chỉ có anh ấy và Lạc Lạc thôi à?”

“Chỉ có anh ấy và Lạc Lạc, không có cô.”

“Tiêu Trí Viễn biết chưa?” Phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ đến anh.

“Sếp Tiêu đã đến Đức Thành rồi, nhưng anh ấy đang chủ trì một cuộc họp rất quan trọng, không liên lạc được.” Iris nói thêm: “Những bài báo trên mạng tôi sẽ cố gắng khống chế, nhưng hiện tại có một số nhà báo tương đối phiền phức, muốn giật tít vào ngày mai... Tử Quan, cô đừng gấp, tôi sẽ hỏi sếp Tiêu rồi báo lại với cô.”

(Đức Thành là một quận nội thành thuộc Thành Phố Đức Châu tỉnh Sơn Đông)

Sao cô có thể không gấp?

Tử Quan mệt mỏi dựa lưng vào ghế, cô nhớ lúc đầu, để thuyết phục lão gia, Tiêu Trí Viễn hết lần này đến lần khác đã nhấn mạnh rằng việc che giấu tình trạng kết hôn là vì muốn tốt cho Lạc Lạc, anh không muốn con bé vừa sinh ra đã bị dèm này nọ. Cuối cùng thì lão gia cũng chấp nhận, nhưng ông không quên nhắc nhở: “Nếu như vì việc giấu giếm thân phận này mà để Lạc Lạc bị thiệt thòi” thì ông tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Chuyện của Phương Gia Lăng thật ra chỉ là lời đồn thổi vu vơ mà thôi, thế nhưng nếu ảnh của Tiêu Trí Viễn và Lạc Lạc mà bị tung ra ngoài thì ngay cả lập trường để giải thích cũng không có, tiếp sau đó, giới truyền thông sẽ đào xới xem ai là mẹ đẻ của đứa bé... Cứ cho là Tiêu Trí Viễn một tay che trời, giấu giếm được thân phận cho cô, nhưng tin tức lớn như vậy, lão gia tuyệt đối sẽ không bàng quan đứng ngoài, cũng sẽ không để Lạc Lạc phải gánh thân phận là “con gái bí mật”, lúc đó, bất luận thế nào, họ cũng sẽ bị công khai thân phận...

Cô nhẩn nhẩn giấu giếm đến tận bây giờ, làm sao có thể để xảy ra chuyện “kiếm củi ba năm đốt trong một giờ”?!

Tử Quan suy nghĩ rất lâu, mắt nhìn chằm chằm vào cái tên Iris trên màn hình điện thoại, rất lâu cũng không rời đi.

Nhưng tới cuối cùng cô lại không gọi, Tử Quan biết rằng dù có gọi điện cũng không có tác dụng gì. Xét cho cùng cô cũng không có quyền chỉ huy bộ phận quan hệ xã hội của Thượng Duy phải làm thế nào, lúc này người duy nhất cô có thể tìm chỉ có mình Tiêu Trí Viễn mà thôi.

Gọi hơn mười cuộc điện thoại cuối cùng anh cũng bắt máy, chỉ có điều giọng nói nghe rất mệt mỏi, bất lực: “Có chuyện gì vậy?”

Cô cố nhẩn nhẩn muốn nói chuyện với anh một lần.

Không ngờ anh lại im lặng một hồi mới nói tiếp: “Người ta muốn đưa ra ngoài ánh sáng thì mặc kệ người ta.”

“Tiêu Trí Viễn!” Giọng nói cô chợt cao vút “Anh điên rồi!”

“Anh có vợ có con gái, tại sao lại phải giấu giếm?” Ngữ khí anh rất buồn bã, “Tử Quan, ngày hôm nay như lúc còn ở nhà trẻ ấy, không tốt hay sao? Chúng ta một nhà ba người, vì sao cứ phải trốn trốn tránh tránh?”

“Lúc kết hôn anh đã đồng ý với em cái gì?” Cô giận.

“Anh quên rồi.” Anh hờ hững nói, “Không nói chuyện với em nữa, bên này anh vẫn còn nhiều việc chưa giải quyết xong.”

Anh không muốn cãi nhau với cô nên cúp máy luôn. Tử Quan gọi lại, đối phương đã tắt máy hoàn toàn.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, trong lúc cảm thấy chẳng có cách nào khả quan thì chợt nghĩ tới một người, gọi xong cuộc điện thoại ấy cô thoáng thấy yên tâm hơn, lại gọi tiếp cho Iris: “Phiên cô đặt giúp tôi một vé máy bay đến Đức Thành vào đêm nay.”

“...Có cần thông báo cho Tiêu tổng không?”

Tử Quan cười khỏ: “Tôi tới đó rồi sẽ thông báo cho anh ấy, anh ấy đang họp, có lẽ không nhận điện thoại đâu.”

Lúc tan ca thì đã chín giờ tối, tuy rất mệt mỏi nhưng vẫn phải chạy thẳng đến sân bay, trên đường nhận được điện thoại của Iris, trái tim của Tử Quan càng chìm xuống tận đáy cốc: thái độ của chủ biên tờ báo chụp được bức ảnh ấy lần này rất cứng đầu, nói là bài viết đã đánh xong, nội dung cũng được kiểm duyệt rồi, cơ hội rút lại rất ít.

Lên máy bay cô lại bấm số của Tiêu Trí Viễn một lần nữa, vẫn tắt máy. Cô tiếp viên hàng không dịu dàng khom người xuống nhắc cô tắt di động, Tử Quan trải một tấm chăn cuộn mình trong chiếc ghế rộng rãi, rõ ràng đã mệt đến sức cùng lực kiệt nhưng lại chẳng hề cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Chạy đến như thế này có tác dụng gì không? Anh sẽ để tâm đến cô sao? Cô không hề chắc chắn một chút nào

Thời gian bay từ Văn Thành đến Đức Thành chỉ có hai tiếng rưỡi, nhưng vì chuyến bay là bay trong đêm nên thời gian có vẻ như trôi nhanh hơn (Văn Thành là một huyện thuộc địa cấp thị Ôn Châu, tỉnh Chiết Giang)

Tử Quan chỉ cảm thấy mình nhìn bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ chưa bao lâu thì máy bay đã hạ cánh.

Trong tay cô chỉ có một địa chỉ được viết trên giấy nhớ, hành lý cũng chỉ có một chiếc túi xách trên người, đơn giản như vậy ra sân bay, đi theo biển hướng dẫn đến khu chờ taxi.

Đức Thành mới vừa trải qua một cơn mưa, cơn mưa đêm đã tẩy sạch bầu trời, gió đêm muộn thổi đến, nhiệt độ lúc hai giờ sáng hơi thấp, Tử Quan chỉ mặc một bộ váy liền áo, ngay cả áo khoác gió cũng quên mang, trên người cô từng đợt da gà cứ nổi lên. Ngồi vào taxi, cô báo tên nhà hàng cho lái xe rồi mở di động.

Lúc màn hình vừa sáng lên thì điện thoại của Tiêu Trí Viễn đã gọi tới.

Anh hỏi thẳng: “Em đang ở đâu?”

Nghĩ đến việc Iris đã báo cho anh biết là cô bay đến đây, Tử Quan mím chặt môi: “Trên taxi.”

Cô nghe thấy tiếng thở nặng nề ở đầu dây bên kia, anh đang thở dài, rất bất đắc dĩ: “Sao lúc xuống máy bay không bật máy ngay? Anh bảo tài xế đến đón em, muộn thế này đi một mình không an toàn!”

Tử Quan nhú mày: “Anh tưởng em muốn tới lắm hay sao?”

Anh không nói gì.

Cô hồ hững nói: “Em đến ngay đây, anh... hãy chuẩn bị một chút đi, em không muốn trông thấy những người không nên thấy.”

“Có ý gì?” Anh lạnh giọng hỏi lại.

“Không cần giả vờ với em, ai biết được trong khách sạn anh ở có cô gái linh tinh vớ vẩn nào không?” Tử Quan buột miệng.

“Tang Tử Quan!” Tiêu Trí Viễn không thể nén được sự tức giận, nhưng lại hạ giọng ho vài tiếng mới nói: “...Có phải chỉ với một mình anh em mới nói mà không nghĩ như thế?”

Tử Quan cúp máy, tài xế taxi nhìn cô một cái từ gương chiếu hậu, nhưng chuyển mắt đi rất nhanh.

Chắc người ta cho rằng cô đang tới để bắt kẻ thông dâm... Tử Quan nghĩ vậy. Vừa ra khỏi taxi đi đến cửa khách sạn, từ rất xa cô đã trông thấy trợ lý của Tiêu Trí Viễn ngồi chờ ở đại sảnh khách sạn, vừa thấy cô lập tức thở phào: “Tiêu phu nhân.”

Cô miễn cưỡng mỉm cười.

Anh ta đi cùng Tử Quan lên tầng 32, mở cửa một căn phòng rồi thức thời nói: “Tiêu tổng đang ở trong phòng sách ạ.”

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, thảm nhung dày mà mềm mại, Tử Quan đi lên trên tấm thảm ấy không hề phát ra một tiếng động nào.

Cửa phòng sách khép hờ, lúc cô đi vào chỉ trông thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Tiêu Trí Viễn, tựa lưng trên ghế mềm, điện thoại vẫn ở trong tay đang nói chuyện. Hai mắt anh vẫn dán lên giấy tờ trên bàn, bố trí ai làm việc gì, lại nên làm gì trước làm gì sau, đầu vào đấy.

Bên đầu dây bên kia có thể nghe thấy rất nhiều tiếng âm ỉ, trưởng phòng quan hệ xã hội mãi mãi không có được sự bình tĩnh như sếp tổng, nóng lòng nói: “Không tệ lắm...Đang trên đường in ấn ạ...”

Tử Quan biết cuối cùng anh vẫn phải thỏa hiệp. Một đêm vất vả đổi lấy kết quả này, cơ thể cô tựa lên tường, thở phào một cái từ tận đáy lòng.

Tiêu Trí Viễn cúp máy, quay đầu nhìn cô một cái thật sâu sắc: “Như mong muốn của em rồi chứ?”

Giọng anh khàn đến lạ lùng, Tử Quan mới chú ý đến bên tay trái anh lúc này còn cầm ống truyền, nước thuốc bên trên chỉ còn lại một nửa, chắc là anh thực sự rất mệt, dưới đôi mắt trũng sâu là quầng thâm đen rất đậm, khác hẳn so với dáng vẻ hào hứng, phấn khởi ngày thường.

Không hiểu sao trong lòng cô dâng lên một sự áy náy, chậm rãi tiến về phía đó, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Anh rõ ràng là có thể giải quyết, vì sao lại làm em sợ?”

Anh lặng yên nhìn cô: “Lúc em gọi điện tới, anh đang dự một cuộc họp rất rất quan trọng, không có thời gian giải thích kỹ với em... đến lúc có thời gian nói chuyện thì em đã lên máy bay rồi. Tang Tử Quan, anh cũng biết nóng nảy, anh cũng có lúc hấp tấp... Anh không phải là vạn năng, đôi lúc em có thể thông cảm cho anh một chút xíu được không?”

Khuôn mặt anh tiêu tụy như vậy, Tử Quan chợt nhớ tới, nhiều khi cô gần như là xúc phạm khi đưa ra biết bao nhiêu là yêu cầu vô lý với người đàn ông này, đó không phải vì cô dựa vào sự khoan dung của anh hay sao?

Cô giữ im lặng, hơi mất tự nhiên nghiêng đầu đi.

Tiêu Trí Viễn vẫn nhìn cô, trông thấy vành mắt đỏ rực của vợ, anh không thể kìm lòng được bèn nhẹ giọng nói: “Em đi ngủ một lát đi, anh còn phải xem tài liệu.”

Tử Quan gật đầu, lúc đi ra ngoài còn khẽ khàng khép cửa lại.

Cô ngồi ở phòng khách một lúc, Iris gửi một tin nhắn đến xác nhận đã bị miệng được tòa soạn kia, trên mạng cũng đã khổng chế được, bây giờ xem như không còn sự nhiễu loạn nào nữa. Tử Quan trả lời bằng một câu “Cảm ơn”, cô nàng lại gửi một tin nữa “Không có gì, Tiêu tổng vừa xuống máy bay đã bị sốt cao rồi.”

Một câu không đầu không cuối nhưng lại được soạn một cách công phu

Quan hệ giữa hai vợ chồng họ như thế nào người rõ ràng nhất chỉ có mình Iris, cô ấy nói ra câu đó như thể vô tình nhắc tới nhưng lại khéo léo nhắc nhở Tử Quan nên chú ý đến sức khỏe anh một chút.

Tử Quan ngẫm nghĩ rồi đứng dậy rót một ly nước ấm bưng tới phòng sách, khẽ đẩy cửa ra không ngờ lại thấy Tiêu Trí Viễn đang ngủ trên ghế mềm

Buổi sáng, đại hội ở nhà trẻ không tính là hao tổn sức lực nhưng cũng khá mệt mỏi, anh lại bay ngay đến đây họp hành, lại còn bị cảm sốt, thảo nào nặng đến mức này.

Cổ áo phanh hai cúc, cà vạt vẫn chưa tháo hẳn, Tử Quan đặt cốc nước xuống, tháo ra giúp anh.

Hiếm khi anh nhíu mày lúc ngủ, dáng vẻ chất chứa tâm sự, hơi thở cũng nặng nề. Tử Quan cẩn thận xoa người, định đi lấy chăn đắp lên cho anh.

Vừa xoa người, tay lại bị nắm lấy...Anh dùng cánh tay bị cầm kim truyền kia, ngón tay dài không ngần ngại nắm chặt lấy cổ tay cô, tay hơi cử động khiến túi nước truyền rung mạnh.

Cơ thể cô cứng đờ ra, quay đầu nhìn anh.

Anh vẫn nhắm mắt, bàn tay nắm chặt tay cô, rất lạnh.

“Này, bỏ ra.” Cô khẽ nhắc, cũng không dám giẫy mạnh ra, sợ làm đầu kim đâm chệch đi chỗ khác.

“Không.” Giọng anh rất khàn nhưng lại có vẻ cứng đầu hiem thấy.

Tử Quan không biết làm gì, đành phải quay người lại đối diện với anh: “Vậy anh uống cốc nước này đi nhé?”

Anh mở mắt ra, đôi mắt sáng ngời như sao từ trước đến giờ lại giăng đầy tơ máu: “Tang Tử Quan, trên thế giới này nhiều người như vậy nhưng có phải chỉ với một mình anh, em mới có thể nói mà không nghĩ như thế?”

Không ngờ anh lại nhắc lại những lời này.

Tuy nhiên Tử Quan không dám trả lời. Lần đầu tiên anh hỏi, ngữ khí nôn nóng mà mạnh mẽ... Nhưng bây giờ nó lại trở nên yếu ớt, thậm chí bên trong còn hàm chứa cả sự cầu khẩn, giống như đang khẩn cầu cô trả lời một câu “Đúng vậy!”

Là nói mơ ư?

Cô nghi ngờ nhìn anh, im lặng một hồi mới khẽ nói: “Có đôi lúc anh thực sự rất tốt với em.”

Anh thực sự rất tốt với cô, tốt hơn bất kì người nào trên thế giới này.

Nhưng kiểu tốt này không phải xuất phát từ tình yêu mà là từ sự áy náy, hổ thẹn.

Còn cô vô lý hết lần này đến lần khác chỉ là tiêu xài sự “bồi thường” của anh một cách không sợ hãi.

Đôi lúc cô thực sự muốn thử xem, rốt cuộc tới cảnh giới nào anh mới có thể trở mặt?

Mưa ngoài cửa sổ rơi hết cơn này đến cơn khác, vạch ra những đường nét quanh co, trong suốt trên cửa sổ như những thân dây mây, dây dưa sống chết. Dường như anh đã hiểu được ánh mắt của cô, cuối cùng cũng bỏ tay ra, mỉm cười tự giễu: “Em cứ coi như anh mơ ngủ đi.”

Tử Quan nhìn anh uống nước xong, kim đồng hồ đã chỉ bốn giờ sáng.

Anh lật một trang nữa: “Anh còn phải xem thêm một lát nữa.”

“Em chờ đến lúc truyền hết nước với anh.” Tử Quan cuộn mình trên ghế sofa trong phòng sách, mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm vào túi thuốc nước trong suốt: “Anh mặc kệ em đi.”

Anh còn định nói gì đó nhưng đã trông thấy vẻ mặt cố chấp không chịu khuất phục của cô, thôi thì mặc kệ cô ấy đi.

“Tin về Phương Gia Lăng anh biết chưa?” Trong phòng vẫn rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ và tiếng lật giở giấy tờ của anh, để xua đi từng cơn buồn ngủ nặng nề kéo đến cô nhắc đến chuyện đó.

“Rồi...” Anh đáp hờ hững.

“Có phải là anh cả, anh ấy...”

“Việc này không liên quan đến em” Anh ngắt lời cô, dù ngữ khí không lạnh lùng nghiêm khắc, thậm chí còn có vẻ ôn hòa khàn khàn nhưng rất rõ ràng là anh không muốn nói chuyện tiếp với cô, “Bác sĩ ở ngay bên cạnh, một lát nữa anh gọi điện thoại sang là được, em đi ngủ đi.”

“Không.” Tử Quan nhắm mắt lại.

Anh thở dài không tiếng động, buông bút, bất đắc dĩ: “Vậy em đừng nói nữa, để anh yên tĩnh xem tài liệu cho xong đi.”

Cô cầu nhàu một câu, quả nhiên im ắng hẳn.

Tiêu Trí Viễn nhân lúc cô nhắm mắt bèn đưa tay điều chỉnh tốc độ chảy của thuốc nước, tốc độ nước chảy xuống nhanh hơn rất nhiều, dường như từng giọt nước cứ liên tục chảy xuống không ngừng nghỉ nhưng anh lại chẳng thêm để tâm đến điều ấy, tiếp tục dời lực chú ý đến đám giấy tờ.

Thực ra, bản thân anh đầu đau như búa bổ, cổ họng thì như bị lửa đốt, Tiêu Trí Viễn xoa xoa mắt, ánh mắt dần dần chuyển lên người Tử Quan. Cô lùi vào sofa, ôm gối ngủ say, tư thế lúc ngủ giống hệt Lạc Lạc.

Trong khoảnh khắc ấy, anh rất muốn hút một điếu thuốc, đi thẳng tới bên cạnh cô, khẽ khàng ôm cô một cái, sau đó nói: “Có thể cứ ở bên anh như vậy, không phải vì anh bị ốm, cũng không phải vì anh giúp em làm việc gì, chỉ bởi vì anh là chồng em không?”

Nhưng những lời nói yếu đuối như vậy, anh trước nay chỉ là để trong lòng hết lần này đến lần khác... Tử Quan sẽ trả lời sao nhỉ? Anh không biết nhưng có thể khẳng định rằng cô tuyệt đối sẽ không gật đầu.

Chừng nửa tiếng sau, Tử Quan đột nhiên tỉnh giấc, đầu tiên là nhìn túi thuốc nước của anh, phía dưới chỉ còn một một vạch khoảng non nửa đốt ngón tay, cô đứng bật dậy: “Truyền xong rồi, em đi gọi bác sĩ.”

Tiêu Trí Viễn nhìn vẻ mặt như trút được gánh nặng của cô bèn mỉm cười: “Đi đi.”

Bác sĩ tới rất nhanh, rút kim ra cho Tiêu Trí Viễn rồi lắc đầu nói: “Anh chỉnh tốc độ nhanh hơn hả? Sức khỏe của anh có chịu nổi không? Trái tim sẽ không chịu nổi đâu...”

Tiêu Trí Viễn khẽ ho khan một tiếng, Tử Quan đứng ngăn người bên cạnh lại hung dữ lườm anh

Mãi đến khi bác sĩ kấy cặp nhiệt độ ra, cô mới nói: “Anh không muốn sống nữa à?”

“Anh không muốn sống nữa em có quan tâm không?” Anh dùng ngữ điệu rất bình thường

“Em không muốn Lạc Lạc không có bố.” Cô dùng một lát mới nói.

Tiêu Trí Viễn nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, tạm thời chưa chết được.”

13. Chương 13

Rèm cửa sổ trong phòng ngủ đã được che kín, Tử Quan mở mắt rồi lại nhắm mắt, nằm ì trên giường một lúc.

Không biết giờ đã là mấy giờ rồi? Cô mơ màng nhớ ra, sáng sớm, lúc Tiêu Trí Viễn tới cô đã hơi mở mắt ra, vô thức hỏi: “Anh khỏe hơn tí nào chưa?”

Anh vươn tay, hơi siết nhẹ gương mặt cô, cúi người xuống, không cho phép cô trốn tránh rồi hôn lên trán cô, nói nhỏ: “Anh ra ngoài một lát, em ngủ thêm chút nữa đi.”

Cô nhất thời không thể trốn tránh bèn thuận theo anh luôn, bây giờ nhớ ra, nụ hôn trên trán dù chỉ là lướt qua nhưng lại rất nặng nề, khoảnh khắc ấy suy cho cùng là mơ hay thật? cô sờ soạng cầm đồng hồ báo thức ở tủ đầu giường lên, nhìn thoáng qua, không ngờ đã là một giờ trưa rồi. Cô vội vàng đứng dậy, đi ra cửa phòng ngủ thì nghe thấy loáng thoáng có tiếng tranh chấp bên ngoài phòng khách.

Là giọng một người đàn ông.

Tử Quan hơi hé cửa ra, lướt nhìn phía bên ngoài, là Trần Phán.

“Sếp Tiêu, vì sao lại phải làm vậy?” Thoạt nhìn anh ta có vẻ rất tức giận, thiếu điều chỉ thẳng tay vào mũi ông chủ mà thôi.

“Làm gì?” Giọng Tiêu Trí Viễn vẫn khàn đặc như vậy, thậm chí trông anh còn mệt mỏi hơn cả hôm qua.

“Đám người đó nói xấu sau lưng anh thế nào, không phải anh không biết!” Ngữ khí của Trần Phán dần trở nên kích động, “Nếu anh có thể giống anh ta, tốt xấu gì cũng có một người vợ trên danh nghĩa, chí ít anh ta sẽ không nắm thóp cuộc sống của anh mà viết ra một bài báo như vậy!”

Tiêu Trí Viễn vẻ mặt vô cảm nhưng vẫn giữ im lặng.

“Lần này nếu lợi dụng được giới truyền thông mà tung ra tin tức kia thì đúng là một cơ hội tốt, rất đúng lúc. Vì sao anh phải làm to chuyện, tại sao những tin tức anh đi với cô gái này, cô gái nọ lại không đem giấu nhem đi?...” Trần Phán có vẻ như không định buông tha, “Loại tạo thế dư luận này vốn dĩ là trăm lợi mà không một hại đối với chúng ta...”

Tiêu Trí Viễn ngắt lời anh ta, “Không cần những scandal âm ỉ kiểu này, tôi cũng có thể chắc chắn thành công. Cậu xem bên Phương Gia Lãng ấy, bị lọt mỗi một thông tin có con mà đã tốn bao nhiêu sức lực...”

“Điều này sao có thể giống nhau được?” Tâm trạng Trần Phán có vẻ rất kích động, anh ta đứng cả lên, “Phương Gia Lãng đó là tin đồn thất thiệt, còn anh, anh có vợ lại có cả con, chuyện này nếu lọt ra ngoài cũng có thể viện cớ là vì muốn bảo vệ Lạc Lạc, đối với hình tượng và tác phong của anh đều có lợi! Những lời đồn bên phía Tiêu Chính Bình cũng có thể tự biến mất...”

“Thôi đi.” Sắc mặt Tiêu Trí Viễn hơi trầm xuống, “Những chuyện này đều là chuyện gia đình tôi, không thể kéo cả công ty xuống được”

“Tóm lại là vì sao?” Trần Phán lại ngồi xuống, dĩ nhiên là không cam lòng.

“Vợ tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt.” Tiêu Trí Viễn xoa xoa ấn đường, bình thản nói.

Trần Phán ngậy ra nhìn anh, cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh, bỏ qua câu chuyện này.

Những chuyện họ nói tiếp theo đều là chuyện công ty, Tử Quan không có tâm trạng nghe nữa, lúc này đầu óc cô rối bời, tất cả đều là những lời Trần Phán nói ban nãy.

Cô chợt hiểu ra, trong những chuyện xấu mà Tiêu Trí Viễn gây ra khắp nơi, dĩ nhiên cũng có một chút là sự thật nhưng phần lớn đều là Tiêu Chính Bình có ý định để giới truyền thông phát tán ra... lấy lý do là Tiêu Trí Viễn vẫn còn thiếu chín chắn để anh khó có được sự tín nhiệm của hội đồng quản trị.

Thế giới này hóa ra phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, Tiêu Trí Viễn luôn giúp cô loại trừ sự phức tạp và xấu xa này... Có lẽ là ngủ không ngon cho nên Thái dương cứ giật giật và rất đau, Tiêu Chính Bình... chuyện xấu... Tử Quan đột nhiên tỉnh táo lại trong nỗi kinh ngạc, trước khi tới đây, bản thân cô đã làm ra một chuyện ngu xuẩn rồi!

Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra

Tiêu Trí Viễn giơ tay bật đèn: “Sao đã thức rồi?”

Cô miễn cưỡng mỉm cười: “Vừa mới thức thôi, đói quá không ngủ được.”

Anh liếc cô một cái rồi ra lệnh: “Đi ăn thôi.”

“Tiêu Trí Viễn...” Cô để ý thấy giọng anh vẫn khàn đặc, cho nên không kiềm chế được mà gọi anh lại.

“Hử?” Anh dừng bước.

Cô trông thấy râu ria dưới cằm anh đã mọc lún phún, khuôn mặt mệt mỏi rã rời đến khác thường, cuối cùng muốn nói lại thôi: “...cảm ơn anh.”

“Sáng nay anh đi đâu?” Tử Quan ăn cơm trưa mà nhà hàng đưa tới, hỏi Tiêu Trí Viễn.

Anh nhấp một ngụm cà phê, nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của cô bèn đẩy chiếc đĩa không trước mặt về phía trước: “Chia cho anh một ít mì xào.”

“Anh chưa ăn à?” Tử Quan gạt một ít từ trong đĩa của mình ra rồi hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Anh thật sự là chưa ăn gì, cộng thêm chén Espresso đặc gấp đôi trong miệng vậy mà vẫn thấy nhạt nhẽo như nước lã. Nhưng lúc này trông thấy Tử Quan ăn rất ngon miệng anh mới cảm thấy hơi đói.

“Tối qua anh không ngủ?” Tử Quan buông đũa, nhìn sắc mặt anh càng thấy nghi ngờ hơn.

“Không hẳn.” Tiêu Trí Viễn hồ hững nói, “Lúc trên máy bay có ngủ một lát.”

“Chiều nay đã về chưa?” Tử Quan nhìn đồng hồ, “Bác sĩ nói anh vẫn phải truyền nước...”

“Về nhà rồi truyền.” Tuy anh rất mệt nhưng tinh thần cũng tạm tạm, vẫn nhớ đến công việc của cô, “Hôm nay em không phải làm thêm giờ à?”

“Hôm qua đã làm xong rồi.” Tử Quan hơi chột dạ chuyển điểm nhìn ra chỗ khác.

“Có phải có tâm sự không?” Tiêu Trí Viễn nhíu mày nhìn cô.

“Không.” Tử Quan lắc đầu phủ nhận

Anh vẫn nhìn cô chăm chú, trong ánh mắt có một chút thăm dò, Tử Quan cảm thấy rất không tự nhiên, một lát sau, anh đứng lên ra ban công nghe điện thoại, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một cái.

Cuộc điện thoại này nói không lâu lắm, Tử Quan vừa ngẩng đầu lên thì Tiêu Trí Viễn đã ở trước mặt cô, ánh mắt trầm ngâm mà lạnh lùng, nhìn cô không chớp mắt.

Trái tim cô ngừng đập, bỗng cảm thấy rất sợ.

Nét căng thẳng trên mặt bị Tiêu Trí Viễn thu hết vào đáy mắt, anh nhíu nhíu môi, trong đôi mắt hẹp dài chỉ có một màu u tối, tất cả đều là thần sắc mà cô không tài nào hiểu nổi.

“Trước khi đến đây em đã làm gì?” Anh cúi xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, trong giọng nói đã không còn một chút dịu dàng nào.

Tử Quan chưa bao giờ trông thấy một Tiêu Trí Viễn như vậy, thần sắc âm trầm hung dữ, giống như hận không thể cho cô một bạt tai. Cô mím môi thật chặt, không nói lên lời.

“Nói đi! Tang Tử Quan cô dám làm mà không dám nhận à?” Anh bật phát cơn thịnh nộ.

“Em đi tìm anh cả, nhờ anh ấy giúp đỡ.” Tử Quan nghiêng răng, nói hết mọi chuyện.

“Vì sao khẳng định anh ta sẽ giúp?” Anh nói từng chữ một, “Cô đã nói gì với anh ấy?”

Tử Quan nhớ lại những lời cô đã nói với Tiêu Chính Bình, bỗng nhiên thấy rất sợ, cô đã nói ra những điều không nên nói... Lúc này Tiêu Trí Viễn lại hỏi như vậy, nhất định anh đã biết hết.

Da đầu cô tê dại, nhưng ánh mắt lại hơi lóe lên.

“Tang Tử Quan, tôi thật là đã quá xem nhẹ cô, đối với cô, mọi chuyện đều rõ ràng minh bạch... Anh ta không chịu giúp cô, cô còn có thể khuyên anh ta rằng: một khi tin tức tôi đã kết hôn bị lọt ra ngoài, hình tượng của tôi sẽ càng tốt đẹp hơn...”

“Hôm qua... Em hết cách nên mới tìm anh cả...” Tử Quan thấy vẻ mặt dữ tợn của anh bèn lùi về sau vài bước, “Thật sự em hết cách rồi...”

Có lẽ anh chỉ là tức giận nhất thời, cho nên cứ nhìn cô chăm chăm, khóe môi là nụ cười nhạt nhẽo, không nói năng gì.

“Xin lỗi...”

“Kết hôn đã bốn năm nay, tôi nghĩ bản thân tôi đã làm hết những chuyện tôi nên làm... còn cô thì sao?” Tiêu Trí Viễn ngắt lời cô, nhìn cô như nhìn một người xa lạ, “Tang Tử Quan, trong lòng cô, dù chỉ là một góc nhỏ nhất đã từng có vị trí của người chồng thực sự như tôi chưa?”

Kết hôn... Bốn năm... Họ đã kết hôn bốn năm rồi.

Tử Quan bỗng cảm thấy mũi mình cay cay, cô không phân biệt nổi trong lòng mình lúc này là cảm giác gì... Anh thất vọng, chẳng lẽ cô không thất vọng hay sao? Nhưng cô có thể nói gì? Chỉ có thể liều mạng bắt bản thân mình không được chớp mắt, không được tỏ vẻ yếu đuối mà phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Tiêu Trí Viễn nhắm mắt lại, rất lâu sau cảm giác cô độc này mới dần phai nhạt đi, vẻ mặt vừa lạnh đậm vừa chán chường “Bỏ đi, không nói nữa.”

Anh vội vàng đứng lên, mặc kệ cô ngỡ ngàng đứng đó, đi thẳng vào phòng sách lấy cặp sách, sau đó đi ra khỏi cửa.

Tiếng đóng cửa rất lớn khiến Tử Quan bừng tỉnh, cô lấy lại tinh thần chậm rãi ngồi xuống ghế, chết lặng hồi tưởng lại màn vừa rồi.

Thực ra, trong bốn năm rất dài này, cô và Tiêu Trí Viễn không biết đã cãi nhau đến bao nhiêu lần nhưng giống như ban nãy, vẻ mệt mỏi chán chường và lạnh đậm trong mắt anh... Ấy là lần đầu tiên.

Cô đã chạm vào cực hạn của anh rồi ư?

Nhưng cô còn cách nào khác?

Nhiều khi, cãi nhau với Tiêu Trí Viễn cô chỉ vào một chút dũng khí, tới bây giờ cô cũng không thể khẳng định rốt cuộc là anh có phải đang giúp đỡ cô hay không... Còn lúc này cô thực sự không muốn nghĩ nữa.

Có người gõ cửa. Người phục vụ sợ sệt nhìn lại biển số phòng: “Chị à... Căn phòng này đã được trả rồi.”

“Được, tôi đi ngay đây.” Tử Quan vào phòng ngủ cầm túi xách của mình, rồi vội đi ra khỏi phòng.

Thang máy đi xuống dưới từng tầng một, Tử Quan chợt nghĩ, đây cũng không phải lần đầu tiên đi bỏ đi một cách giận dữ, bình thường đêm khuya, cô thường phẫn nộ nói với anh: “Tôi đi vẫn không được sao?”

Anh lúc nào cũng ra khỏi nhà sớm hơn cô một bước, cô luôn nghĩ rằng, dù sao cái nhà này đối với anh mà nói cũng chẳng quan trọng gì.

Mãi đến một lần anh say rượu, nôn hết cả lên sofa. Tử Quan nhìn tấm thảm trải sàn đến phát điên lên, sau đó liều mạng đẩy anh đến phòng tắm. Anh hí hóp nhìn cô, chắc là nghe nhầm nên anh đã tưởng cô muốn đuổi anh ra khỏi nhà, trong đôi mắt sáng ngời kia có đôi phần ám ức: “Em tưởng anh muốn chạy ra ngoài lúc đêm hôm khuya khoắt hay sao? Nhưng nếu anh không đi em nhất định sẽ bỏ nhà đi... Tử Quan em ở một mình, anh lo lắm...” Cô giật mình, chưa kịp phản ứng thì anh đã ngủ mất,

Lúc này, Tử Quan có cảm giác không thật, anh đã thật sự ném cô ở lại Đức Thành này mà không thêm quan tâm đến nữa, nhưng cô biết đi đâu đây?

14. Chương 14

Mưa ở Đức Thành vẫn chưa tạnh.

Bầu trời giống như một động nước bị thủng, từng hạt mưa rơi xuống lộp độp trong suốt như trân châu, Tử Quan vẫy một chiếc taxi rồi nói với tài xế: “Ra sân bay.”

Trạng thái của cô lúc này thực sự không ổn - cô vẫn mặc trang phục ngày hôm qua, chưa tắm, bữa trưa mới ăn được một nửa, bụng vẫn còn râm râm đau. Tử Quan ngồi trên xe, bấm điện thoại gọi cho Tiểu Trinh, bảo cô nài đặt ột vé máy bay. Điện thoại mới đổ hai hồi chuông, đối phương vẫn chưa kịp bắt máy thì pin đã hết sạch.

Tử Quan bực bội thả điện thoại vào túi xách, chửi thề một tiếng “Khốn nạn!” Nước mưa vẫn rơi lên cửa kính xe, cô hơi hạ cửa kính xe xuống, vài giọt nước mưa hắt lên mặt cô, lạnh như băng tuyết. Sân bay cách đó không xa vẫn mờ ảo trong màn mưa, bầu trời như bị bịt kín, thoát ẩ thoát hiện. Bên đường thỉnh thoảng mới có xe qua lại, làm những vũng nước bắn tóe lên.

“Cô à, tới rồi.” Tài xế nhắc nhở.

“Ồ.” Ánh mắt Tử Quan rời khỏi một chiếc xe đỗ bên lề đường, trả tiền, đẩy cửa xe ra, bước đi thẳng vào nhà chờ sân bay và không hề quay đầu lại.

Tiêu Trí Viễn vừa xuống xe, tay vẫn còn đặt trên cửa xe nhưng ánh mắt thì đã đuổi theo bóng dáng ấy, cũng phải mất vài giây, tới khi bóng dáng ấy hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

“Anh Tiêu, có cần tôi đi gọi chị nhà lại không?” Trợ lý hơi do dự.

Tiêu Trí Viễn không nói năng gì, đi thẳng vào nhà chờ sân bay.

Cửa hông ngoại tự động mở ra, phía trước là một đoàn khách du lịch nào đó, anh bèn dừng chân đứng chờ mãi đến khi đoàn người tản ra, trợ lý mới chỉ tay về một hướng “Bên này.”

Anh mới đi được hai bước đã trông thấy Tử Quan lướt qua anh ở một khoảng cách không xa. Cô hơi ngẩng đầu lên, ngay cả bước chân cũng không chậm lại... anh có thể nhìn thấy rất rõ, thậm chí còn thấy được cả mép váy tung bay và nét mặt khó chịu của cô.

Đây là nét mặt bình thường nhất... Là nét mặt bình thường nhất khi Tang Tử Quan đối diện với anh

“Tiêu phu nhân...” Trơ lí buột miệng gọi.

Nhưng Tiêu Trí Viễn lại thấp giọng ngăn anh ta lại: “Để cô ấy đi đi.”

Tử Quan đi thẳng đến quầy bán vé, cô rõ ràng vừa mới trông thấy Tiêu Trí Viễn, có điều tên vô lại ấy không thèm chống mắt nhìn cô lần nào... nếu đã như vậy, cô tuyệt đối sẽ không chủ động đi tìm anh!

Cô gái bán vé mỉm cười thân thiện: “Xin hỏi quý khách muốn đi đâu?”

“Văn Thành.”

“Quẹt thẻ hay trả bằng tiền mặt ạ?”

“Quẹt thẻ.” Tay Tử Quan lùa vào trong túi xách, bỗng nhiên hóa đá ... nhớ ra rồi, lúc đi cô căn bản là không mang theo ví tiền, trong túi xách này chỉ có vài trăm đồng mà thôi.

“Ờ... Vé máy bay rẻ nhất đến Văn Thành khoảng bao nhiêu?” Cô xấu hổ hỏi thêm câu nữa.

“Giá rẻ nhất là 399 đồng, có điều giờ bay là 1 giờ bốn mươi phút sáng.”

Tử Quan đếm số tiền còn sót lại trong túi xách: “Làm ơn cho tôi mua một vé, giờ giấc thế nào không quan trọng.”

Lúc này vẫn còn rất sớm, phải ở lại sân bay chờ đến tận chín tiếng đồng hồ, Tử Quan tìm một quán cà phê ngồi, nhàn hạ giờ tạp chí ra xem.

“Sáng nay, công ty công nghiệp nặng Quảng Xương ở Văn Thành đã mở một cuộc họp thông báo tin tức cụ thể về việc gọi thầu, người phát ngôn thông báo tất cả các công ty đều có thể tham gia đấu thầu, bắt đầu từ ngày hôm nay, nội trong hai mươi ngày phải nộp đủ bốn trăm triệu tiền đặt cọc... Theo nguồn tin, hiện nay đã có tập đoàn Thượng Duy, tập đoàn Quang Khoa và hơn ba mươi công ty có ý định tham gia gói thầu này...”

Tạp chí trong tay đã sớm bị ném sang một bên, cô nhìn chăm chăm vào màn hình TV, không có chuyện gì bất ngờ, trên màn ảnh xuất hiện một người mà cô biết, Phương Gia Lăng ngồi dưới sân khấu, thần sắc bình thản. Hình ảnh lập tức bị cắt đi rồi lại xuất hiện một người đàn ông còn rất trẻ.

Cái liếc mắt đầu tiên, Tử Quan hơi thất kinh, ánh mắt bất giác muốn rời khỏi đó. Nhưng cô phản ứng lại rất nhanh, đó không phải là Tiêu Trí Viễn mà là anh trai Tiêu Chính Bình của anh. Mặc dù đường nét trên khuôn mặt họ có vài phần giống nhau nhưng khí chất lại khác biệt hoàn toàn – nói thẳng ra là Tiêu Chính Bình quá đáng hơn nhiều, không chỉ là trên công việc, đặc biệt hơn, vị thiếu gia này mưu danh cầu lợi, thích xe, thích người đẹp, tin đồn vỉa hè cũng nhiều hơn em trai.

Trong TV, Tiêu chính bình đang nhíu mày, phóng viên báo tài chính kinh tế đuổi theo hỏi: “Ông Tiêu, tập đoàn Thượng Duy có tự tin vào cuộc thu mua lần này không? Ông thấy đối thủ Quang Khoa thế nào?”

Anh ta vẫn bước xuống bậc thang, không kiềm chế được giờ tay đẩy micro ra

Phóng viên kia cũng không định dừng lại: “Em trai ông vẫn đảm nhiệm chức vụ giám đốc điều hành của tập đoàn công nghiệp nặng Thượng Duy, nhưng lần thu mua này lại là ông làm chủ, anh ấy có ý kiến gì không?”

Trợ lý ngăn người phóng viên đó lại, sau khi Tiêu chính Bình ngồi vào xe thì lập tức các cửa kính của chiếc xe biến thành màu đen sì, sau đó không còn ai nói năng gì nữa.

Bản tin chuyển tới thông tin tiếp theo, Tử Quan lặng lẽ bắt đầu ngẫm nghĩ. Tuyên bố được tung ra ngày hôm nay, bộ dáng khó chịu của anh cả trong TV, rất có khả năng là việc thu mua tiến hành không thuận lợi. Tiêu Trí Viễn có biết chuyện gì xảy ra không?

Nghĩ đến đây, Tử Quan không chịu nổi bèn bĩu môi, anh cáo già như thế nhất định đã biết từ lâu, bằng không đã không mặc kệ bệnh nặng mà vẫn cố chấp chạy đến đây rồi...

Phải rồi, anh ta vẫn đang ốm! Tử Quan có chút hạ hê, đáng đời, sốt đến ba mươi chín độ lặn! Bản thân cô đúng là trong khổ có vui, lúc này cô cảm thấy việc bản thân bị quăng đến sân bay Đức Thành này cũng không còn quá đáng thương nữa.

“Thưa quý khách, cảm ơn quý khách đã lên chuyến bay CA2931 của hãng hàng không XX. Máy bay chỉ còn 20 phút nữa sẽ tiếp đất, xin quý khách hãy thắt dây an toàn cẩn thận...”

Trong giấc ngủ mơ màng màng Tiêu Trí Viễn bị âm thanh này đánh thức, vẫn chưa mở mắt thì cánh tay đã vô thức sờ sang ghế bên cạnh, nhỏ giọng gọi: “Tử Quan.”

Vừa chạm vào anh mới phát hiện ra vị trí bên cạnh căn bản là ghế trống. Anh chậm chạp mở mắt ra, trợ lý nghiêng người sang: “Giám đốc Tiêu, bà nhà không lên chuyến bay này.”

“Ồ.” Anh dần tỉnh táo, tay xoa xoa ấn đường: “Tối rồi sao?”

“Chuyến bay sẽ tiếp đất ngay lập tức.”

Bây giờ là giờ mặt trời lặn, từ trong khoang máy bay nhìn ra ngoài, quãng mây dày đặc được nhuộm một màu đỏ ối, giống hệt như một miếng vải tơ bị bao phủ kín bởi những bụi phấn màu vàng kim, mây mềm mại như một suối nước. Mưa gió ban nãy đến bây giờ đã hoàn toàn biến mất.

Cảm giác tỉnh táo này khiến cơn tức giận buổi chiều đã tan biến hoàn toàn, anh đột nhiên nhớ tới tối qua... Lúc Tử Quan ở bên cạnh anh, anh sợ làm cô thức giấc ngay cả tiếng ho cũng phải đè xuống thật thấp, nhưng bệnh tình của anh cũng dễ chịu hơn một chút.

Là... đang cảm thấy nhớ cô sao?

Tiêu Trí Viễn hơi giận sự vô nguyên tắc của bản thân mình đối với cô. Nhưng sự thực chính là như vậy, dù anh giận cô thật thì cơn giận ấy cũng chưa bao giờ tồn tại đủ một ngày. Để cô lại một mình ở đó, nơi sâu nhất trong đáy lòng Tiêu Trí Viễn mơ hồ có một chút hối hận, lúc này máy bay đang tiến vào đường băng, đầu anh đau như sắp nổ tung, tất nhiên là chẳng còn tâm trạng nào để thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài nữa, nhỏ giọng hỏi trợ lý: “Cô ấy ngồi ở khoang nào?”

“Trước khi máy bay rời khỏi sân bay, cô ấy vẫn chưa mua vé.” Trong tiếng gào rú ầm ĩ của chiếc máy bay, trợ lý vội vàng trả lời.

“Ừm.” Tiêu Trí Viễn nhắm mắt lại một lát sau mới nói: “Bảo Iris liên lạc với cô ấy, nói là... Lạc Lạc tìm cô ấy.”

Năm giờ chiều. Máy bay tiếp đất tại Văn Thành.

Tiêu Trí Viễn nhìn di động, tiếng chuông điện thoại báo hiệu có sáu tin nhắn thoại, đều là của Tiêu Chính Bình. Anh không nghe mà lập tức xóa đi. Tựa lưng vào ghế ô tô, thái dương anh vẫn đau vì ảnh hưởng của chuyến bay, rất rất đau, Tiêu Trí Viễn nghe thấy người trợ lý dè dặt hỏi: “Giám đốc Tiêu, bây giờ đến bệnh viện nhé?”

Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn chưa trả lời thì điện thoại đã đổ chuông. Lúc này, anh không thể mặc kệ nữa: “Bố!”

Ông già họ Tiêu bình thản nói: “Con về nhà một chuyến đi.”

“Vâng.” Anh dừng lại một chút mới trả lời, nhưng trên khóe môi lại là nụ cười thản nhiên, tay gõ lên ghế của tài xế: “Đi đến nhà lão gia.”

15. Chương 15

Nhà họ Tiêu.

Phòng sách tầng hai. Cửa khép hờ, xuyên qua khe hở có thể trông thấy Tiêu Chính Bình đang đứng trước bàn làm việc, hình như đang tranh chấp với Tiêu lão gia gì đó, dù nói rất nhỏ nhưng ngữ khí lại rất dữ dội. Tiêu Trí Viễn khẽ gõ cửa, nghe thấy giọng nói hơi mệt của cha: “Vào đi.”

Anh đẩy cửa bước vào, trông thấy anh cả nghiêng người sang rồi nhìn lướt qua mình một cái, ánh mắt lạnh lùng, anh bèn lên tiếng chào hỏi: “Cha, anh cả.”

“Hai ngày nay sao không ở Văn Thành?” Lão gia bảo họ ngồi xuống sofa, tiện miệng hỏi con trai út.

“Con đi bàn chuyện đơn đặt hàng quý sau với một khách hàng ở Đức Thành.” Tiêu Trí Viễn giải thích qua loa, từ góc độ này của anh nhìn ra bên ngoài, có thể trông thấy tất cả mọi việc trong vườn hoa dưới tầng một. Cô con gái mà anh chưa gặp một ngày trời đang ngồi xổm trên thảm cỏ, chẳng biết đang nghiên cứu gì nữa. Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy liền thân màu hồng phấn, bóng lưng mũm mĩm, trông như một cuộn len nhỏ

“Chú có vẻ nhàn hạ quá nhỉ? Không lo đến chuyện của Quảng Xương à?” Tiêu Chính Bình hừ lạnh một tiếng.

Tiêu Trí Viễn khẽ ho rồi chậm rãi nói: “Anh, lúc đầu khi anh tiếp nhận dự án thu mua này, chúng ta đã nói rất rõ rồi cơ mà, để tránh việc bị lệch trọng tâm em sẽ giao hết tất cả mọi việc liên quan đến dự án này cho anh. Sao? Đám người bên dưới phối hợp không tốt sao? Có chuyện gì?”

Tiêu Chính Bình mím môi, nhìn chằm chằm cậu em trai, trong lòng dĩ nhiên là rất bức tức, nhưng lại không thể nói ra miệng. Một tháng trước anh ta đã phải vất vả lắm mới thuyết phục được ông già, anh ta vô cùng đặc ý mà tiến vào tập đoàn công nghiệp nặng Thượng Duy. Nhưng Tiêu Trí Viễn vẫn rất thức thời khi đem tất cả mọi công việc chuyển giao cho anh ta, cũng dặn dò nhân viên của mình phải phối hợp với sếp, vì giai đoạn trước đã chuẩn bị kỹ lưỡng nên sự việc tiến hành cũng khá là thuận lợi.

Ai ngờ sáng nay bên phía Quảng Xương mời đến dự cuộc họp thông báo tin tức cụ thể, bỗng nhiên lại tuyên bố thay đổi phương thức cạnh tranh, yêu cầu mỗi đơn vị tham gia nội trong hai mươi ngày phải nộp đủ bốn trăm triệu tiền đặt cọc. Bốn trăm triệu đặt cọc này không phải việc khó, cái khó là Thượng Duy là một công ty cổ phần, phải đầu tư một lượng tiền lớn như vậy đương nhiên cần có sự tán thành của đại hội đồng cổ đông. Nhưng để triệu tập được đại hội cổ đông thì cần ít nhất là một tháng trời. Lúc đó khi Tiêu Chính Bình nghe được tin tức này đã vô thức nhìn sang Phương Gia Lăng cũng tham gia cuộc họp. Về mặt trấn tĩnh, bình thần của đối thủ đã khiến anh ta ý thức được rằng, Quang Khoa tuy cũng là một công ty cổ phần giống Thượng Duy nhưng họ đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả.

Tim anh ta chùng xuống. Đường như là cùng lúc đó anh ta đã bắt đầu suy nghĩ đến biện pháp tiếp theo...

Có một sơ suất lớn như vậy, dĩ nhiên cũng là vì bản thân anh ta thiếu nhạy bén nhưng tuyệt đối anh ta không thể đứng ra chịu trận một mình được. May là giai đoạn trước tất cả những công tác chuẩn bị đều là Tiêu Trí Viễn chủ trì, nhờ đó, anh ta có thể kéo em trai xuống nước cùng mình. Vì vậy anh ta đã về công ty, quyết định thật nhanh rồi trực tiếp đi tìm cha.

Lão gia khoát khoát tay, ý nhắc nhở họ ngồi xuống cả đi rồi đưa tài liệu đang cầm trong tay cho Tiêu Trí Viễn: “Con xem đi.”

Trong phòng sách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy soàn soạt của anh cùng với tiếng ho cố gắng đè nén, nhưng thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng tiếng cười ròn rã của cô bé đang chơi trong vườn hoa, ánh mắt lão gia chuyển ra ngoài cửa sổ, không biết ông đang nghĩ gì.

Tiêu Trí Viễn đọc xong rất nhanh, nhíu mày nói: “Hai mươi ngày không thể triệu tập đại hội cổ đông được.”

“Tại sao khi chuẩn bị ở giai đoạn trước chú lại không chú ý đến điều này?” Tiêu Chính Bình gầm nhẹ, “Bây giờ phải làm sao?”

Tiêu Trí Viễn hơi ngạc nhiên rồi cong khóe môi lên “Anh, Quảng Xương mười ngày trước mới tiếp quản tài sản từ công ty trách nhiệm hữu hạn quản lý tài sản Cực Niên, chắc chắn quyết định này đến từ phía công ty quản lý tài sản kia. Lúc chuẩn bị ở giai đoạn trước làm sao có thể biết được?”

Tiêu Chính Bình không nói được gì, chỉ có thể nặng nề hừ một tiếng.

“Thôi đi, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm.” Ông già mở miệng phán một câu không nặng không nhẹ, “Điều phải nghĩ bây giờ là cách giải quyết!”

Bầu không khí ngột ngạt như đã chết.

Tiêu Chính Bình ngần ngừ nói: “Con sẽ về bố trí ngay, tranh thủ trong vòng mười lăm ngày tổ chức một cuộc đại hội cổ đông.”

Ông già lườm anh ta một cái, ánh mắt sâu kín nhưng lại không nhìn ra trong đó có ý gì.

Anh ta càng bất an hơn, định nói lại thôi.

Trầm mặc một lúc rất lâu cuối cùng ông già khẽ thở hắt ra, dường như rất thất vọng nhưng lại có vẻ như đó chỉ là một hơi thở dài mà thôi: “Đi đi.”

Tiêu Chính Bình vẫn chưa phát hiện ra, liền đứng lên, vẻ mặt còn rất phấn khởi: “Con đi ngay đây!”

“Đi đi.” Ông già phát tay, “Cha và Trí Viễn ở lại bàn thêm một chút.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tiêu Trí Viễn tựa như đã biết ý định của cha khi giữ mình lại nói chuyện riêng, cho nên anh giữ vẻ mặt bình tĩnh, không có bất cứ xao động nào.

Ông già tự tay cầm bình trà lên, rót cho con trai một chén rồi nói: “Trí Viễn, con nói thật cho cha biết, còn cơ hội cứu được dự án này không?”

Tiêu Trí Viễn mỉm cười: “Anh cả...”

“Chúng ta đều biết là không kịp nữa rồi.” Ông già cắt ngang lời anh, ánh mắt sắc bén, “Cha muốn con nói thật.”

Tiêu Trí Viễn thu lại nụ cười lãnh đạm trên môi, ánh mắt vẫn nhìn thẳng cha ruột nhưng lại ho lên vài tiếng: “Con không chắc.”

Ông già Tiêu dựa lưng lên sofa, ánh nắng đầu hạ còn sót lại trên bầu trời rơi lên mái tóc bạc trắng của ông nhưng nếp nhăn trên mặt ông vẫn rất rõ, rất đậm, người này đã từng là một nhà tư bản uy phong một cõi, có điều bây giờ ông cũng chỉ là một ông già mà thôi. Ông nhẹ giọng nói: “Trí Viễn, cha biết để anh cả con tham gia vào dự án thu mua lần này, trong lòng con rất không vui nhưng lúc này tình thế rất nguy cấp, nếu một ngày Quảng Xương bị Quang Khoa thu mua mất thì tất cả sự nỗ lực của con trong mấy năm qua cũng chỉ là uống phí.”

Tiêu Trí Viễn im lặng lắng nghe rồi chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Bố, lúc con trao hết quyền hành lại cho anh, con không có một lời oán giận nào cả.”

Ông già nghe xong suy tư rất lâu, nhưng thần sắc trên mặt lại có thêm vài phần biến đổi, vẻ mặt lãnh đạm: “Con đang ép cha ư?”

Tiêu Trí Viễn rướn người ra, nhắc chén trà trên bàn ra rồi nhấp một ngụm, chén trà che khuất hơn nửa khuôn mặt anh, khiến người ta khó có thể quan sát sắc mặt anh, anh nói một câu nhưng lại không liên quan gì đến trọng tâm câu chuyện: “Cha, con còn nhớ có một lần, con đi công tác về mang theo thứ hải sản mà cha thích nhất. Trước lúc ăn cơm, anh cả chỉ ho một tiếng cha đã vội vàng sai đi đun đường phèn với lê trắng, không hề do dự mà đem tất cả hải sản và cá con mang về đổ đi hết.”

Ông già giật mình, nhìn anh chăm chú nhưng lại như là xuyên thấu qua người anh mà nhìn về một nơi rất xa. Thực ra người con trai này của ông càng nhìn càng thấy giống mẹ nó, có một vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng gây yếu, tựa như tất cả mọi đặc điểm của mẹ nó đều được in dấu trên người nó.

Ánh đèn trong phòng sách chiếu xuống, tĩnh lặng như nước.

Sắc mặt anh cũng không được tốt lắm, có một chút nhợt nhạt, ở phần tóc mai mờ hồ còn có thể trông thấy cả vài giọt mồ hôi. Không phải anh không trông thấy vẻ mặt của cha khi nhìn mình, vì vậy giọng nói có thêm vài phần thờ ơ và châm chọc, nói thẳng vào nội dung chính, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra: “Chuyện dự án thu mua con sẽ cố gắng, nhưng có một vài quyết định nếu không có sự đồng ý của cha thì con sẽ đứng ra ngăn cản đấy.”

“Để cha suy nghĩ đã.” Ông già nhắm mắt lại rồi nói.

Sợi dây rất căng trong đáy lòng cuối cùng cũng có thể nới lỏng ra một chút, Tiêu Trí Viễn biết cha anh đã thỏa hiệp rồi. Đáng lẽ anh phải cảm thấy rất hài lòng, nhưng lúc này có một cảm giác lớn hơn chiếm cứ trong lòng anh, ấy là sự cô đơn, trống trải.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy mạnh ra, còn có cả giọng nói lảnh lót của cô gái nhỏ: “Papa, cha về rồi!”

Lạc Lạc chạy vù lên phía trước, ngồi phất lên đùi Tiêu Trí Viễn, nghiêng đầu hỏi: “Papa, papa có nhớ mua quà cho con không?”

“Papa để trong xe mất rồi, tối nay sẽ đưa cho Lạc Lạc.” Tiêu Trí Viễn ôm chặt con gái, cô bé thật mũm mĩm, đáng yêu biết bao... Anh xoa xoa đầu con: “Có nghe lời ông nội không?”

Lạc Lạc cựa quậy trong lòng anh, nhìn về phía ông nội: “Ông, có phải cháu rất nghe lời ông không ạ?”

Ông già trông thấy cháu gái, trên mặt từ lâu đã mỉm cười sung sướng, dường như đã quên hết tất cả những gì đã nói với con trai mình ban nãy, gật đầu: “Ngoan lắm.”

“Papa, mẹ con đâu?”

Ý cười trên môi Tiêu Trí Viễn nhạt đi vài phần: “Mẹ cũng về rồi, đang ở nhà.”

16. Chương 16

Ngày thứ hai luôn mang theo ý nghĩa là “Busy day”, họp giao ban xong, Tử Quan kiểm tra di động, Iris đã trả lời tin nhắn: Về là tốt rồi, tối nay tôi đưa Lạc Lạc về nhà nhé?

Cô gọi lại: “Tôi tự đi đón nó, cảm ơn cô!”

Iris cười: “Đừng khách sáo. Nay, cô đã liên lạc được với sếp Tiêu chưa?”

Tử Quan ngần ngừ một lát: “Chưa!”

Không cần nói thêm, thực ra trong lòng Iris đã rõ ràng, hai người này lại giận nhau nữa rồi. Cô nàng dịu dàng nói: “Sếp Tiêu hôm nay rất bận, họp suốt!”

Thực ra cô rất muốn hỏi một câu là: sếp Tiêu đã bớt sốt chưa? Nhưng lời nói đến bên miệng lại bị nuốt xuống, “Ừm, tôi biết rồi.”

Vó ngựa thời gian không ngừng trôi đi, đến trưa, Tiểu Trịnh đưa giấy tờ tới, than thở: “Hôm nay trời nóng chết mất!”

“Nóng quá à?” Thực ra, trong tòa nhà này nhiệt độ lúc nào cũng ổn định, bốn mùa quanh năm đều bật điều hòa, Tử Quan chỉ tiện miệng hỏi câu đó mà thôi.

“Sếp, chị phải thông cảm với người nghèo không có xe ô tô chứ!” Tiểu Trịnh than lên, “Tháng sáu vẫn chưa tới ấy thế mà ngày nào cũng ba mươi mấy độ, chen chúc trên xe bus đúng là ác mộng.”

Tử Quan ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầng mây trên trời rất dày, chính vì vậy nên thời tiết mới oi bức ngột ngạt như vậy.

“Hay là trời sắp mưa rồi?”

“Dự báo thời tiết nói là mưa rào có sấm chớp.”

Sắp đến giờ tan tầm, trời mưa thật.

Tử Quan bị tiếng mưa lộp độp ngoài cửa sổ ép cho phải ngẩng đầu lên. Giống như có người cầm cả vòi nước xối thẳng lên cửa sổ, mưa càng ngày càng to, trên ô cửa kính trong suốt là những gợn sóng kỳ lạ, gió to như một con mãnh thú muốn cắn nuốt những tòa building trong thành phố, gầm gừ gừ ầm ỉ.

Cô đứng cạnh cửa sổ rất lâu, nhìn thành phố mờ ảo trong màn mưa, cho đến khi cô hoàn hồn lại thì các đồng nghiệp đã ra về gần hết. Tối nay không cần làm thêm giờ, cô còn phải đi đón Lạc Lạc nữa, vì vậy thu dọn qua loa một chút liền nhanh chóng sải bước đến gara.

Xe đi về phía Thành đông.

Mưa to nên Tử Quan cũng không dám chạy nhanh quá, hơn nữa, giờ tan tầm là giờ kẹt xe, trong thời gian chờ các xe phía trước cô tắt radio, gọi điện thoại về nhà. Cô nói với dì giúp việc vài câu rồi gọi cho Lạc Lạc.

Lạc Lạc đương nhiên là rất giận hành vi “biến mất bất ngờ” của cô, cô bé không chịu gọi một tiếng “mẹ” nào, cô đành phải nịnh nọt con gái, đồng ý sẽ đưa nó đi ăn kem thì tiểu nha đầu ấy mới bớt giận, mặt mày rạng rỡ: “Mẹ, sao mẹ vẫn chưa đến đón con nhỉ?”

“Mẹ đến ngay đây.” Quẹo vào đường Nhân Dân, đường thông thoáng hơn nhiều, Tử Quan cúp máy, liếc nhìn gương chiếu hậu, lại tiếp tục xoay vô lăng, muốn chạy sang đường xe bên phải.

Vèo một tiếng, bỗng nhiên có một chiếc xe đi với tốc độ cực nhanh lướt qua ngay sát xe cô. Tử Quan vội vàng xoay vô lăng nhưng đã không kịp nữa, cả xe rung lên một cái rồi tiếng ma sát rợn người vang lên. Đường rất trơn, xe của Tử Quan bị trượt thêm vài ba chục mét về phía trước, tiếng phanh đâm vào tai đau nhức, cơ thể cô bị dây an toàn ghì lại, trong đầu cô trống rỗng.

Trái tim vẫn đập bình bình mãi đến tận khi có người gõ lên cửa sổ xe, Tử Quan mới hoàn hồn lại. hạ cửa kính xe xuống đó là khuôn mặt giận đùng đùng của một chàng thanh niên, ý bảo cô xuống xe.

Tử Quan bật đèn xe lên, tìm ô xuống xe kiểm tra.

Thân xe bên phải bị tróc một mảng sơn lớn, bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra một dải bánh xe đen sì, thấy rợn người, cô nghĩ tới đã thấy sợ hãi, may là lúc đó trên đường không có xe, nếu không chắc tên cô đã nằm chêm chệ trên mặt báo với đầu tít là: mưa xối xả tạo ra tai nạn xe liên hoàn: có X người chết, X người bị thương.

“Mẹ kiếp, cô có biết lái xe không vậy?” Người nọ đứng trước đầu xe của anh ta, giọng nói giận dữ: “Sao cô bẻ lái bất ngờ như vậy? Cô muốn chết phải không?”

Chiếc xe anh ta lái là một chiếc xe thể thao màu trắng, bây giờ chiếc xe đang dừng chình ịch giữa đường, thân xe bên trái cũng bị tróc sơn.

Tử Quan thực ra không biết nhiều về xe cộ, nhưng rất trùng hợp, chiếc xe này thì cô biết, năm ngoái Tiêu Chính Bình cũng tặng cho Ninh Phi một chiếc tương tự làm quà sinh nhật, rất đắt tiền.

Tuổi anh ta không lớn, xe lại mới như thế, bị tróc một mảng sơn lớn như vậy, dù là ai cũng sẽ thấy đau lòng, tiếc của, cô không muốn cãi nhau với anh ta nên chỉ nhỏ nhẹ nói: “Tôi gọi điện thoại cho cảnh sát giao thông đến xử lý nhé?”

“Tôi đã báo rồi.” Người đó giơ tay vuốt nước trên mặt, hỏn hển mắng mỏ: “Xe của tôi rất mới, hôm qua mới lấy ra dùng, bây giờ tróc sơn thế này cô có đền nổi không?”

Tử Quan trầm mặc một hồi: “Mưa to, chúng ta vào trong xe ngồi chờ được không? Trách nhiệm của ai hãy giao cho cảnh sát giao thông phân xử đi.”

“Con mẹ nó, cô định đổ tội lên đầu tôi đấy hả?” Người nọ kéo cô xềnh xệch “Tôi lái rất bình thường, cô đột nhiên bẻ lái, chẳng lẽ lại là tôi sai?”

Tử Quan cố gắng hất tay anh ta ra nhưng anh ta nắm rất chặt, cái miệng bản thủ bắt đầu mắng chửi người không thương tiếc. Hôm nay cô vốn dĩ đã vừa mệt mỏi vừa bận rộn, lại bị anh ta mắng mỏ thậm tệ như vậy, cơn tức giận trong lòng bắt đầu bột phát, hất tay anh ta ra thật mạnh rồi lớn tiếng nói: “Anh có biết giới hạn tốc độ ở đây là bao nhiêu không? Lúc đó xe anh lái với tốc độ bao nhiêu? Hơn nữa, tôi bẻ lái ở khu vực đường trống, chính anh lái xe quá tốc độ thì có, xe bị hỏng đáng đời anh!”

Mưa càng ngày càng lớn, người kia bị cô quát đành thôi, nửa người phía trên Tử Quan bị ướt nên lộ hết ra ngoài, cô cũng chẳng muốn cãi nhau với anh ta thêm nữa nên nhân cơ hội chuẩn vào trong xe. Không biết vì lạnh hay bản thân bị ngấm nước mưa, toàn thân Tử Quan run lên. Cô mở túi xách và ngăn kéo trong xe

ra tìm nhưng vẫn không tìm thấy bằng lái xe. Suy nghĩ một lát mới nhớ ra mấy hôm trước cô vẫn luôn lái xe của Tiêu Trí Viễn nên có lẽ bằng lái xe để lại trên xe anh mất rồi.

Cô lấy di động ra gọi cho Tiêu Trí Viễn.

Đã có người bắt máy, cô “Alo” một tiếng.

Nhưng đối phương lại không nói gì, nghe tiếng ồn hình như anh đang nói chuyện rất vui vẻ với người nào đó, một lát sau mới thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bằng lái xe của em có để trong xe anh không?” Tử Quan cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh, “có thể giúp em mang tới đây được không?”

“Sao vậy?” Giọng nói của anh vẫn hơi khàn như trước, “Khụ khụ... Em ở đâu?”

“Không sao hết.” Tử Quan không muốn anh nghe ra sự khác thường của mình, “Photo bằng lái xe. Anh để thư ký nghe điện thoại đi.”

“Cuối cùng là chuyện gì?”

Tử Quan bắt đầu kể: “Trên đường va chạm với xe khác, không có gì hệ trọng đâu...”

Lời còn chưa dứt thì một tiếng cộp cộp đã vang lên trên cửa kính xe, Tử Quan ngẩng đầu, thấy tên thanh niên kia đang đứng cạnh xe mình, dường như đang bực tức đập lên xe cô mấy cái, quát cô mau chóng lăn xuống xe.

Tử Quan mắng một câu “Shit”, đang định xuống xe thì nghe thấy Tiêu Trí Viễn cất lời trong điện thoại: “Tang Tử Quan! Em ở đâu?”

“Đường Nhân Dân, đường hầm Thạch Phụng, anh mau chóng bảo người mang bằng lái xe đến cho em nhé.” Tử Quan nói nhanh, “KHông nói với anh nữa, em xuống xe xem thế nào!”

“Tang Tử Quan! Em đợi ở trong xe cho anh!” Giọng nói của anh cũng cao vút “Đừng ra ngoài cãi nhau với người ta.”

“Em không cãi nhau với người ta...”

“Tang Tử Quan! Em dám xuống xe thử xem!” Tiêu Trí Viễn bên kia nghiêng răng nghiêng lợi “cảnh sát giao thông tới chưa?”

Nhưng Tử Quan không trả lời, thẳng tay cúp máy rồi đẩy cửa xe ra, người nọ đang định giơ chân ra đập phát nữa không ngờ cửa xe đột ngột mở ra, làm cho anh ta ngã ngồi xuống đất.

Anh ta nhất thời không hiểu gì, mông ngồi phịch xuống nền đường lầy lội, nói không ra lời.

Tử Quan không che ô đứng trước mặt anh ta, phẫn nộ quát: “Lái Porsche thì giỏi lắm hay sao?”

Đối phương thừ người ra, đứng dậy, cơn tức lớn hơn nữa: “mẹ nó, mày là đồ rác rưởi gì vậy? Lái một cái xe rách nát mà cũng lên mặt? Đồ thần kinh, mày đợi đấy mà bồi thường đi! Đến lúc ấy muốn khóc cũng không khóc được à xem!”

Vì anh ta bị ngã một cái nên trên bộ tây trang trắng trẻo lẫn đầy bùn đất, ngay cả mái tóc được chải chuốt kì công cũng rối ren, cả người thở không ra hơi, ngón tay sắp chọc lên mũi Tử Quan: “Đồ đàn bà thối tha, chờ chết đi! Tao sẽ gọi người tới.”

“Tưởng cha mình là Lý Cương thật sao?” Tử Quan cười nhạt, tuy cô chỉ cao đến vai đối phương nhưng ánh mắt không hề sợ hãi, nói từng câu từng chữ rõ ràng “Thay vì để cậu lái một chiếc xe rách nát như vậy, chi bằng tôi đập nát nó ra rồi đền luôn thể.”

Trong cơn mưa xối xả, người kia tức đến nổi mắt long sòng sọc, giây tiếp theo xông lên như muốn đánh người.

Tử Quan ngược lại rất bình tĩnh, nếu anh ta thực sự động thủ, cô tuyệt đối sẽ không để bản thân bị thiệt – trước khi bàn tay anh ta đánh lên mặt cô, cô đã nhanh chân đạp thẳng vào chỗ hiểm của anh ta.

Chân cô vẫn chưa kịp ra đòn thì bàn tay đối phương đã bị người phía sau nắm chặt lấy.

Giọng nói của Tiêu Trí Viễn trầm và rất khàn: “Mày dám động vào cô ấy thử xem!”

“sao anh có thể đến nhanh như vậy?” Tử Quan quá bất ngờ, anh chạy từ trên xe xuống đây, ngay cả ô cũng chưa bật, cả người còn ướt hơn cô.

Có lẽ đã trông thấy Tử Quan bình yên vô sự nên anh thở phào nhẹ nhõm một cái rồi bỏ cổ tay đối phương ra.

Người thanh niên đó chắc là bị khí thế của anh dọa cho phát sợ, nhất thời không biết nói gì, một ánh đèn pha màu đỏ từ phía xa rọi tới, cuối cùng thì cảnh sát giao thông cũng tới rồi.

“Bằng lái xe của em đâu?” Tử Quan nhỏ giọng hỏi anh.

LỖi còn chưa dứt, trợ lý Tiểu Chu đã thở hổn hển chạy đến: “Sếp Tiêu, bằng lái xe đây ạ.”

Tử Quan cầm lấy và nói tiếng cảm ơn.

“Em vào xe ngồi đi!” Anh xoay người ra lệnh: “Chờ cảnh sát giao thông tới em hãy ra!”

“Em...”

“Tang Tử Quan!” NƯỚC mưa từ trên mặt Tiêu Trí Viễn chảy xuống, khiến cho đường nét trên mặt càng rõ ràng hơn.

Bộ dạng găm nhẹ ra lệnh cho người khác của anh khiến Tử Quan nhớ tới những lúc Lạc Lạc không nghe lời, bản thân cô cũng sẽ mắng con bé như vậy. Cô cảm thấy rất oan ức, cắn môi nói: “Rõ ràng là anh ta chạy quá tốc độ! Còn mắng chửi rất khó nghe nữa! Lái Porsche thì giỏi lắm à?”

Câu nói cuối cùng là nói với người kia, người thanh niên đó đã hoàn hồn lại, lại bắt đầu ầm ĩ chửi bới.

“Anh bảo em đi vào trong xe cơ mà!” Anh lạnh lùng ra lệnh, “Em có nghe thấy không hả?”

Tử Quan cuối cùng cũng phải vào xe ngồi, cách cửa sổ xe cô trông thấy cảnh sát giao thông bắt đầu tiến hành xem xét điều tra hiện trường, Tiêu Trí Viễn và trợ lý Tiểu Chu vẫn đứng trong mưa, thỉnh thoảng nói với cảnh sát giao thông vài câu, cuối cùng anh làm một tư thế tay với cô, ý bảo cô đi ra.

Cảnh sát giao thông phân định tình hình rất nhanh, phán xét là lỗi chính là do Tử Quan bẻ lái đột ngột, người lái Porsche kia đi quá tốc độ là lỗi thứ hai, “Nếu các người không còn ý kiến gì nữa thì kí vào đây một chữ, tiền sửa chữa, bồi thường cụ thể như thế nào ngày mai tới cục cảnh sát giao thông bàn bạc sau.”

“Nghe thấy chưa?” Người thanh niên đó hung dữ nhìn Tử Quan, “Đồ thần kinh, tiền sửa xe cô từ từ mà kiếm cho đủ đi.”

Cảnh sát giao thông đứng bên cạnh nhú mày: “Cậu kia, cậu im lặng một lát đi, trời mưa to mà còn đi nhanh như vậy, chỉ bong một mảng sơn cũng nên cảm tạ trời đất rồi!”

“Ông cảnh sát à, xe này của tôi là xe mới đó! Cha tôi mới mua cho đấy!” Người đó chuyển ánh mắt sang Tử Quan, vô cùng ngạo mạn: “Hôm nay coi như mạng cô lớn, lần sau còn lái xe ngu như vậy coi chừng không ai đến nhặt xác cho đâu.”

Bị ngâm trong nước mưa đến tận bây giờ Tử Quan cũng chẳng còn hơi sức nào nữa, hơn nữa Tiêu Trí Viễn còn đang ở cạnh cô, anh ta có mắng cay nghiệt hơn nữa Tử Quan cũng mặc kệ, chỉ muốn mau chóng được về nhà.

Không ngờ Tiêu Trí Viễn đang đứng bên cạnh cô lại tiến lên vài bước, lạnh lùng nói: “Mày nhắc lại lần nữa thử xem!”

Người thanh niên đó giật mình, bỗng nhiên cũng thấy sợ hãi, không nói nên lời, nhưng anh ta phản ứng rất nhanh, thẹn quá hóa giận: “Tao nói hãy nhắc vợ mày cẩn thận, không khéo lại chết không toàn thây!”

Mày Tiêu Trí Viễn nhú chặt, Tử Quan nhìn nét mặt này của anh cô biết rằng anh thực sự đã tức lắm rồi.

Cô bỗng thấy sợ, chưa kịp gọi anh xong thì anh đã sải chân bước tới gần xe của Tử Quan, kéo cửa xe ra rồi ngồi vào trong.

Đèn pha rực sáng chói mắt, anh đạp mạnh chân ga, ầm một tiếng, tiến thẳng vào chiếc Porsche kia.

Chiếc Porsche bị một lực mạnh va vào, vốn dĩ đang nằm yên bên đường thì loảng xoảng kêu lên mấy tiếng, nửa thân xe bị lồm vào, đuôi xe méo xệch, vô cùng thô thảm, trông như một chiếc xe phế thải.

Tiêu Trí Viễn từ ghế lái bước xuống, giẫm lên một miếng đèn sau bị vỡ rơi xuống đường, rất ung dung, trong lời nói cũng đầy vẻ châm chọc: “Vợ tôi đã nói với anh rồi, chỉ bằng chúng tôi đập nát chiếc xe này ra rồi đèn luôn thể, bây giờ anh đã tin chưa?”

17. Chương 17: Chương 17

Sau đó xử lý thêm một đồng rối ren nữa, mãi tới gần tám giờ tối mọi chuyện mới coi như đã ổn thỏa.

Mưa đã ngừng, Tiểu Chu để tài xế lái chiếc xe kia đi.

“Ban nãy anh hà tất phải làm vậy?” Tử Quan cả người sùng nước, y hết một tấm thảm bị ngấm trong chậu nước lạnh hàng giờ, khó chịu đến không tả nổi.

Anh lẳng lặng đưa tay nới bớt cà vạt, nửa trêu đùa, nói: “Là ai nói câu “Nếu anh phải lái một chiếc xe rách như thế, chỉ bằng tôi phá tan nó ra rồi đèn luôn thể?””

“Lúc đó em tức giận mới nói thế. Ai bảo anh phá thật?”

Nhưng anh lại không nói gì nữa, nghiêng đầu sang, nhìn cô với vẻ chăm chú khác thường, đôi mắt rực sáng như sao đêm giữa bầu trời tối sẫm: “Tang Tử Quan, coi như là anh xin em được không? Sau này em đừng liều mạng như vậy nữa nhé?”

Tử Quan nhìn anh đầy kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ tới buổi tối nọ, cô uống rất nhiều rất nhiều thuốc, anh chạy tới ôm lấy cô, tát mạnh vào má cô khiến cô bừng tỉnh, ánh mắt cũng sáng chói đến mức đáng sợ như bây giờ.

Cô hơi xấu hổ đưa tay chải tóc, không nói năng gì.

“Sau này em đừng lái xe nữa.” Anh nghiêm khắc nói, “Thằng ranh kia chạy xe quá tốc độ, nhưng người bẻ lái đột ngột lại là em, lỗi lớn nhất cũng là do em, cảnh sát giao thông phân xử không sai đâu.”

Tử Quan nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến một số việc đã qua, hai ngày nay vì sao lại gặp phải lắm chuyện xui xẻo như thế? Đầu tiên là bị chụp ảnh, sau đó suýt nữa bị kẹt lại sân bay Đức Thành không về được, cuối cùng còn bị tai nạn xe nữa... Thế nhưng anh vẫn chưa nói xong

“...Em còn sống thì làm gì cũng được, anh thay em bồi thường cả mười chiếc Porsche cũng xong. Nhưng nếu em chết rồi thì sao đây? Em để Lạc Lạc lại cho ai chăm sóc?”

Ngữ khí của anh dù rất bình thường nhưng lại như một lưỡi dao, đâm thẳng vào tim cô, càng ngày càng lún sâu.

Cô vốn dĩ đã chán chường, oan ức lắm rồi thế mà lại nghe thấy câu nói cuối cùng kia của anh, cô lạnh giọng: “Anh đã nói xong chưa?”

Tiêu Trí Viễn giật mình.

Cô quay đầu lại, ánh mắt nhìn anh chằm chằm, viền mắt đỏ hoe.

“Dừng xe!” Tử Quan lớn tiếng nói với tài xế, “Dừng xe!”

Tài xế không biết làm gì đành phải giảm tốc độ, dần dần dừng xe lại.

Tử Quan kéo mở cửa xe, không quay đầu lại mà bước xuống xe luôn, người phía sau kéo cánh tay cô lại, cô cố gắng hất ra nhưng không hất nổi.

“Anh có tư cách gì mà nói đến Lạc Lạc?” Tử Quan cắn mạnh môi, nhìn anh chăm chú, ngay cả giọng nói cũng run lên “Tiêu Trí Viễn, em hy sinh vì Lạc Lạc bao nhiêu anh có biết không?”

Anh bình tĩnh nhìn cô, nơi sâu nhất trong đôi mắt anh cực kì thâm thúy, một nỗi bi thương trào lên rồi biến mất ngay, nhưng cuối cùng anh chỉ kéo cô ôm chặt cô vào ngực mình, thăm thò: “Anh xin lỗi...”

Cô cố gắng thoát ra nhưng anh thực sự siết rất chặt giống như cánh tay anh được đúc bằng sắt, không để cho cô một khe hở nào: “Xin lỗi, Tử Quan, anh chỉ là...”

Anh dừng lại một lát, không nói hết câu nói dở dang kia... Anh chỉ là sợ quá, lúc nhận được điện thoại của cô anh rất sợ cô sẽ xảy ra chuyện, may mà nhà hàng nơi diễn ra bữa tiệc ngay gần đường Nhân Dân vì vậy ngay cả ô anh cũng không kịp cầm theo mà chạy vội đến, tới khi thấy cô bình an vô sự mới thở phào một hơi.

Có điều anh quá hiểu tính cách của Tử Quan, nhìn thì có vẻ dịu dàng vô hại nhưng cô cũng chính là một quả bom hẹn giờ. Nếu như không phải anh tới che chở, đứng ra lo liệu mọi chuyện thì có lẽ đã to chuyện rồi.

Nhưng khi người kia vừa mở mồm mắng cô “Chết không được tử tế!”, khoảnh khắc ấy anh như một con người hoàn toàn mất lý trí – chỉ vì anh rất sợ mất cô.

TRợ lý và tài xế đều nhìn chằm chằm phía trước, dường như không có ai chú ý đến động tĩnh của hai người phía sau. Cô ở trong lòng anh, có lẽ là đã được anh an ủi nhiều, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Lúc gần ngoại ô, điện thoại Tiểu Chu reo, anh ta bắt máy, sau khi nói đôi ba câu bèn nhìn vào gương chiếu hậu: “Sếp Tiêu là điện thoại của giám đốc Trần!”

Tiêu Trí Viễn buông cô ra, nhỏ giọng tiếp chuyện điện thoại: “Có chuyện gì?”

Trần Phán nói với anh chuyện bữa tiệc, rồi hỏi: “Sếp Tiêu, bên anh cũng không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì.” Tiêu Trí Viễn dặn một câu “Tối nay anh tiếp bọn họ, cố gắng hết sức đấy nhé!”

“Vâng, anh cũng chú ý sức khỏe, nếu không Iris lại gọi điện tới trách móc tôi. Cô ấy nói anh vẫn đang sốt.”

“Biết rồi.” Tiêu Trí Viễn trả lời qua loa rồi cúp máy, vừa nghiêng đầu sang đã trông thấy Tử Quan đang nhìn mình, hình như đang nghĩ ngợi gì đó.

Cô loáng thoáng nghe thấy câu nói cuối cùng của Trần Phán mới nhớ ra là bệnh anh vẫn chưa khỏi. Tối nay vẫn ho liên tục, hơi thở cũng nặng nề hơn bình thường. Vì vậy cô đưa tay ra sờ lên trán anh.

Lòng bàn tay cô chạm vào làn da nóng hổi, Tử Quan lại càng hoảng hốt, cô cẩn thận quan sát sắc mặt anh, trên mặt anh là màu ửng đỏ khác thường, môi cũng khô nứt.

“Anh vẫn chưa hạ sốt à?” Cô vội vàng hỏi.

“Vẫn khỏe, không đáng lo.” Anh qua loa.

“Tiểu chu, hôm nay anh ấy tới bệnh viện chưa?” Cô không hỏi anh nữa, chuyển sang hỏi trợ lý.

Tiểu chu liếc mắt nhìn sếp tổng rồi lúng túng nói: “Ngày hôm nay thực sự là bận quá ạ, từ sáng đến tối sếp Tiêu vẫn phải tiếp khách liên tục, vốn định là kết thúc buổi tiệc chiều thì sẽ đi...”

Tử Quan nhìn nét mặt tái nhợt có phần yếu đuối của anh, đáy lòng cô đúng là đủ mọi loại mùi vị, nghiêng răng nói với tài xế: “Không về nhà nữa, đến bệnh viện.”

“Không cần...” Anh định ngăn cản, nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của cô đành phải ngậm miệng.

Xe vòng sang hướng khác, cô gọi điện thoại cho Lạc Lạc, tiểu nha đầu tỏ vẻ rất không vui trong điện thoại. Tử Quan nghiêm chỉnh nói: “Tiêu Tuyền Cẩn, không được khóc, ngày mẹ mẹ tới đón con!”

Tiêu Trí Viễn ngồi bên cạnh nghe thấy bèn nhú mào bắt đầu dĩ, gờ tay ra: “Đưa anh.”

Anh cầm điện thoại, thăm thì với con gái mấy câu, thật kì lạ là lại có thể khiến cô nương kia nín khóc, nụ cười trên môi anh càng ấm áp hơn.

Tử Quan vẫn im lặng lắng nghe, chờ anh cúp máy, mọi âm thanh biến mất hoàn toàn, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Tiêu Trí Viễn, em...” Thực ra cô cũng không biết bản thân định nói gì, là áy náy, hay là cảm kích?

Nhưng anh bình thản nhìn cô, ánh mắt lộ ra vẻ hiểu rõ, cuối cùng chỉ vươn tay ra, nắm chặt lấy bàn tay cô, giọng nói rất nhẹ: “Ngốc quá!”

Vừa vào bệnh viện là kiểm tra luôn, bác sĩ không do dự bắt phải nằm viện. Lúc đầu Tiêu Trí Viễn không đồng ý, cứ bảo truyền nước là được, mãi đến khi cầm được kết quả xét nghiệm là phổi bị tổn thương mới bất đắc dĩ từ bỏ chủ trương không nằm viện.

Làm xong thủ tục nhập viện thì Iris cũng chạy tới. Cô nàng vừa vào cửa đã trông thấy sếp đang nằm trên giường truyền nước, bèn thở dài: “Sếp Tiêu, sao anh không chú ý vậy?”

Thực ra Tiêu Trí Viễn luôn rất khách sáo với cô, chỉ nhếch môi nói: “Không sao đâu. Mang quần áo đến chưa?”

Cô nàng đưa túi trong tay cho Tử Quan: “Chị mau vào thay quần áo ướt ra đi. Không khéo viêm phổi thì chết!”

Tử Quan xách túi, nói cảm ơn rồi liếc mắt nhìn Tiêu Trí Viễn, anh đã thay bộ quần áo bệnh nhân màu xanh lam, có lẽ là vì bộ quần áo đó hơi rộng nên luồn mặt anh càng vàng vọt, gầy gò.

Anh nhận ra ánh mắt cô liền liếc lại không nặng không nhẹ: “Còn chưa đi thay quần áo?”

Iris mua cho cô một bộ quần áo mặc nhà trong gian hàng Uniqlo gần đây, còn rất cẩn thận chuẩn bị cả đồ dùng cá nhân để trong túi xách, thậm chí còn có cả một chiếc máy sấy mini. Cô ấy là trợ lý cuộc sống cho Tiêu Trí Viễn đã hơn ba năm nay. Hơn ba năm này, Tử Quan không biết bản chất tùy hứng của mình đã khiến cô ấy gặp bao nhiêu phiền phức – tuy là lần nào cũng là cô cãi nhau với Tiêu Trí Viễn nhưng cuối cùng người tới thu dọn tàn cục lại luôn luôn là cô ấy. Cô bỏ nhà đi, Iris là người tìm thấy cô; cô bỗng nhiên đổ bệnh, là Iris chăm sóc Lạc Lạc;... Rõ ràng là tuổi tác hai người không chênh lệch nhiều lắm nhưng Tử Quan vẫn luôn cảm giác như Iris là người thân của mình, thậm chí còn là chị gái, thay cô giải quyết mọi phiền toái một cách cực kỳ ổn thỏa.

Hôm nay lại là một ngày như thế, muộn như vậy rồi còn gọi người ta tới đây... Tử Quan thở dài dưới đáy lòng, thay quần áo xong liền ra ngoài nhưng lại phát hiện Iris đã đi rồi. Tiêu Trí Viễn nửa nằm nửa ngồi, dựa lưng lên thành giường, dù đang truyền nước nhưng cũng không rảnh rỗi, vẫn đang xem một chồng tài liệu cao ngất trước mặt.

“Cô ấy đi rồi à?”

“Ừ” Giọng mũi của anh rất nặng, thỉnh thoảng còn ho húng hắng.

“Mỗi lần làm phiền cô ấy, em đều cảm thấy rất ngại.”

Anh ngẩng đầu lên có chút ngạc nhiên, nói rồi mỉm cười: “Có gì mà phải ngại? Lương cô ấy linh cao hơn em nhiều đấy.”

“Em không có ý đó! Iris năm nay bao nhiêu? Em thấy cô ấy bị làm phiền đến mức không có thời gian mà yêu đương nữa.”

“Tiêu phu nhân, tôi thấy bà nên lo cho bản thân mình thì tốt hơn đấy.” Tiêu Trí Viễn lại cúi đầu xuống, nói với vẻ thờ ơ: “Sao em biết cô ấy không có bạn trai?”

“cô ấy có ư?” Tử Quan rất ngạc nhiên

Nhưng anh không nói tiếp, giơ tay xoa trán, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

“Sao thế? Đau ngực à?” Tử Quan đi tới bên cạnh anh, theo dõi sắc mặt anh cẩn thận, “Em đi gọi bác sĩ đến xem sao!”

Tay anh nắm chặt cổ tay gầy nhỏ của cô : “Em yên lặng một chút anh sẽ không đau đầu nữa.”

“...Được ạ” Hiếm khi cô không gây chiến với anh, còn ngồi lên sofa nữa.

Tiêu Trí Viễn liếc mắt nhìn cô, thấy cô đặt hai tay lên đầu gối, ngồi rất ngoan, anh cảm thấy lúc này cô thật sự rất đáng yêu, không khỏi mỉm cười: “Em đi ngủ một lát đi, không cần thức cùng anh đâu.” Có lẽ đã đoán trước được cô sẽ không đáp lời nên nói tiếp: “Hôm nay anh phải xem xong mấy thứ này, em cứ ngồi ở đó anh sẽ phân tâm.”

“vậy em ngủ trên sofa, có việc gì thì gọi em.” Tử Quan hôm nay nói năng dịu dàng dễ nghe bất thành tình, vì tai nạn xe nên anh mới bị sốt, cảm cúm chuyển sang viêm phổi, tận đáy lòng cô thực sự cảm thấy áy náy.

“Được.” Tiêu Trí Viễn gật đầu, thấy cô đắp chăn ngủ trên sofa mới có thể đặt hết sự chú tâm vào công việc.

Tiêu Chính Bình hai ngày nay đang liên tục gọi điện cho các cổ đông, cả phòng thư ký bận đến tối mịt tối mịt, các loại thư thông báo, giấy triệu tập trên bàn làm việc nhiều như tuyết mùa đông, tất cả đều là vì đại hội cổ đông cuối tháng, để bù đắp sai lầm lúc trước.

Nhưng Tiêu Trí Viễn hiểu rất rõ, kể cả bây giờ họ có dùng mỗi giây với hiệu suất làm việc gấp đôi trước thì cũng không thể nào tổ chức được đại hội cổ đông theo đúng trình tự, cũng chẳng thể nào rút được tiền đặt cọc vào tài khoản đối phương.

Nhưng đối thủ Quang Khoa vẫn im hơi lặng tiếng, không có bất cứ động tĩnh nào.

Lý do duy nhất có thể giải thích việc này, đó là Quảng Xương và Quang Khoa đã âm thầm thỏa thuận thành công, còn tiền đặt cọc kia chỉ là ngụy trang mà thôi, đơn giản chỉ là họ thích nhìn Thượng Duy bị knock-out mà thôi.

Tuy anh không thích nhìn Thượng Duy rơi vào hoàn cảnh khó khăn, nhưng đó cũng là cơ hội duy nhất của anh

Lần này, anh muốn phản công thực sự, điểm tựa chính là trí tuệ và thủ đoạn đồng thời còn có cả một chút hy vọng... mong là ông trời sẽ cho anh gặp may mắn

18. Chương 18

Tối hôm trước gần như là không chợp mắt, ban ngày lại dựa vào cà phê để nâng cao tinh thần, Tử Quan vừa ngủ đã ngủ rất sâu. Mãi đến tận sáng sớm, cô mới bị y tá đến kiểm tra phòng đánh thức dậy, đèn trong phòng bệnh rất sáng.

“Anh ấy đã hạ sốt chưa ạ?” Tử Quan đứng cạnh giường hỏi.

“Đỡ hơn tối qua rồi nhưng vẫn chưa dứt hẳn.” Cô y tá nói với vẻ an ủi cô: “Trước đợt chữa trị viêm phổi ba ngày nhiệt độ cơ thể phải thật bình thường mới được, cứ truyền nước thì sẽ bớt sốt.”

Tiêu Trí Viễn cặp nhiệt độ xong thì nhắm mắt lại luôn, không nói câu nào.

Quàng mắt anh hơi thâm dưới cặp lông mi cong dài, vì bị bệnh nên gương mặt có phần hờn lại, tối qua không biết ngủ được mấy tiếng? Tử Quan sắp xếp lại đám giấy tờ giúp anh, cố gắng không làm anh thức giấc, nhón chân bước ra khỏi phòng bệnh.

Tối qua mưa rất to nên khí trời hôm nay cực kì sáng sủa. Bầu trời trong xanh không một gợn mây, ông mặt trời lộ ra hết cỡ chiếu xuống nhân gian những tia nắng mới đỏ tía, làm cho Tử Quan nhớ tới chiếc lư hương bằng gốm sứ cổ từ thời Tống mà lão gia cất giấu trong nhà, nó cũng nhiều màu sắc sắc sỡ như vậy, nhưng đặc biệt màu sắc có thể biến đổi rất kì ảo, hết rực rỡ rồi lại trầm lắng.

Cô lái xe về nhà, ở ngoài khu nhà cô dừng lại mua một phần cháo trứng muối thịt nạc được đóng gói sẵn ở nhà hàng mà Tiêu Trí Viễn thích ăn nhất, rồi vội vã cầm cháo nóng quay về bệnh viện.

Nhưng trong phòng bệnh lại không có ai, chỉ còn lại chiếc giường với tấm drap xô lệch, thiếu ngay ngắn. Tử Quan giật mình: “Tiêu Trí Viễn?”

Anh ló mặt ra từ nhà WC, bàn chải đánh răng vẫn còn ngậm trong miệng: “Hửm?”

Tóc anh hơi rối, bên miệng đầy bọt kem đánh răng trắng tinh, nhưng vì tinh thần không tốt nên trong giọng nói cũng có một chút mệt mỏi.

“Sao anh dậy sớm vậy?” Tử Quan nhìn đồng hồ, mới có hơn bảy giờ thôi mà, “Không ngủ thêm chút nữa đi?”

Anh âm ừ: “Bận” rồi quay đầu vào tiếp tục đánh răng.

Rửa mặt xong, lúc Tiêu Trí Viễn từ trong nhà WC bước ra thì cả người đã sáng sủa hơn nhiều – dù trên người chỉ là bộ quần áo bệnh nhân nhàu nhĩ nhưng trong ánh mắt vẫn là phong thái tiêu điều tự tại thường ngày, nếu thỉnh thoảng không ho lên một tiếng thì có lẽ Tử Quan sẽ tưởng rằng anh đã hoàn toàn khỏi bệnh.

“Không phải anh định ra ngoài đấy chứ?” Tử Quan mức cháo ra.

“Hẹn khách hàng, không gặp không được.” Anh nói qua loa, “Nói chuyện xong anh sẽ về kiểm tra lại.”

“Không được!” Tử Quan tiến đến trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt là vẻ kiên quyết khác thường, “Hôm nay mới là ngày đầu tiên nằm viện.”

“Đừng lộn xộn nữa.” Anh mỉm cười xoa đầu cô, “Anh biết chừng mực.”

“Nếu anh biết chừng mực thì hôm qua đã không đội mưa dầm vào Porsche của người ta.” Tử Quan giận dữ, “Tóm lại là có em ở đây, anh đừng hòng bước ra khỏi cửa bệnh viện.”

Anh chớp mắt nhìn cô, hàng mi dài, ánh mắt đẹp không hề có vẻ khó chịu: “Em đang quan tâm đến anh?”

Tử Quan né tránh: “Em đã xin nghỉ rồi, hôm nay sẽ ở bệnh viện trông nom anh, anh đừng có chạy lung tung.”

“Vợ à, anh thực sự có việc rất quan trọng cần làm.” Tiêu Trí Viễn mỉm cười nói, “Thôi thì em cho anh ba tiếng nhé?”

Vợ?

Thật sự là sốt cao đến hồng não rồi ư? Cô nhú mày - kết hôn được bốn năm, anh lúc bình thường sẽ gọi cô là “Tử Quan”, lúc tức giận sẽ gọi là “Tang Tử Quan!”; lúc châm chọc thì là “Tiêu phu nhân” – nhưng chưa bao giờ gọi là “vợ” cả.

Nếu là bình thường cô nhất định sẽ coi như không nghe thấy. Nhưng hôm nay... Tử Quan quyết định kìm nén, cố nói lý với anh: “Thôi thì nghe ý kiến bác sĩ vậy, nếu bác sĩ đồng ý em cũng chẳng có ý kiến gì.”

Trong con người đen láy thâm thúy có một chút ranh ma lóe lên, trên khóe môi Tiêu Trí Viễn là nụ cười khi đã thành công: “OK”

Không biết anh dùng cách gì mà bác sĩ lại có thể bật đèn xanh cho anh, bác sĩ chỉ nói phải trở về trước buổi trưa. Tử Quan thấy anh thay quần áo, dù thế nào cũng vẫn lo lắng: “Em đi với anh nhé?”

Anh đang đóng cúc áo, nghe thấy vậy tay anh lập tức khựng lại, suýt nữa tưởng rằng bản thân nghe nhầm: “Gì cơ?”

“Em đưa anh đi!” Tử Quan nhìn bệnh án được treo trên đầu giường anh, “Anh vẫn đang sốt, em hơi lo.”

Anh cong môi, nụ cười rất đẹp: “Anh đang “thụ sủng nhược kinh”.” (sợ hãi vì được sủng ái)

Xe đi ra khỏi bệnh viện, vẫn là đi về phía ngoại ô.

Tử Quan hơi lo cho sức khỏe của anh, vì vậy cô liên tục liếc về phía anh, dường như là muốn xác định anh có khả năng sẽ ngất xỉu hay không: “Không đi đến công ty à?”

“Ừ!” Anh vẫn bị ho, ánh mắt liếc ra ngoài cửa sổ, chắc là anh đã nhận ra sự lo lắng của cô nên quay đầu lại rồi nói: “Yên tâm đi, anh sẽ không hôn mê nữa đâu. Lát nữa anh đi gặp khách hàng, em ở lại đây tắm suối nước nóng nhé, không lâu đâu.”

“Chuyện thu mua sao rồi?” Tử Quan cũng đã xem tin tức, theo như phân tích của giới truyền thông thì tình hình của Thượng Duy không được xem là lạc quan, “Anh quyết định mặc kệ mọi thứ ư?”

“Ừ.” Anh trả lời rất lấp lửng, hoặc là không nghe cô nói nên trả lời cho có mà thôi.

Đang nói chuyện thì xe dừng lại. Iris đứng ở trước cửa khu du lịch suối nước nóng, tiến nhanh về phía này, lên tiếng chào hỏi họ.

“Sếp Tiêu, sức khỏe anh không vấn đề gì chứ?” Cô nàng nhỏ giọng nói, “Thực ra, anh cũng không cần đích thân làm nhiều việc thế đâu, đã có giám đốc Trần ở đây, sức khỏe quan trọng hơn.”

“Không sao đâu.” Khuôn mặt Tiêu Trí Viễn có vẻ rất hứng khởi, “Không thấy tôi mang theo bên mình một bác sĩ chăm sóc riêng hay sao?”

Tử Quan tức giận mà lườm anh: “Anh nói chuyện nhanh nhanh lên một chút rồi quay lại bệnh viện ngay, em vào phòng khách chờ anh.”

Suối nước nóng tỏa ra những làn khói dày đặc, áo choàng tắm đặt bên cạnh, ngay cả dép cũng rất sạch sẽ, những ly rượu được rót đầy, phía đối diện bên ngoài là cảnh núi non hùng vĩ.

Nhưng Tử Quan hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức, cô chỉ ngồi lên giường xem TV, rồi cầm một chiếc cặp nhiệt độ và thuốc ra khỏi phòng.

Tiêu Trí Viễn đang họp trong phòng họp nhỏ trên tầng hai, Iris đi xuống cầu thang: “Xem chừng còn phải một lúc nữa mới xong.”

“Cô đem thuốc vào cho anh ấy đi.” Tử Quan thì thầm dặn dò “Nhất định phải ép anh ấy uống hết nhé?”

Iris đây vẻ khó hiểu nhìn cô một cái: “Được.”

“Sao vậy?” Tử Quan lúng túng nhìn cô nàng, “Có gì buồn cười à?”

“Lần đầu tiên tôi trông thấy chị... Ừm, quan tâm anh ấy.”

“Tôi là thấy anh ấy bị bệnh nên mới rủ lòng thương đấy.” Tử Quan nghiêng đầu đi, chối bay chối biến.

Iris cầm thuốc đi lên tầng trên, Tử Quan đang định quay về phòng khách thì ngoài cửa có tiếng bước chân. Quay đầu lại liền trông thấy Tiểu Chu cùng một người lạ đang đi vào. Cô trốn không được bèn đứng tại chỗ gật đầu, mỉm cười với Tiểu Chu. Về phần người lạ kia, có lẽ người đó cũng không biết cô, trợ lý của Tiêu Trí Viễn trước giờ đều có rất nhiều người, những người kia không biết cô là ai cũng không có gì là lạ.

“Sếp Đồng, mời đi bên này, sếp Tiêu đang ở trong phòng họp trên đó...” Tiểu Chu dẫn người khách bên cạnh đi lên cầu thang, bất ngờ người khách ấy lại vòng lại, đi thẳng về phía Tử Quan.

“Cô Hạ, đã lâu không gặp!” Ngực khí của người đó dường như là rất thân thiết, còn vươn tay ra với Tử Quan nữa.

Tử Quan mặt mày cứng đờ, “Ông nhận nhầm người rồi, tôi không phải họ Hạ.”

“Ồ? Cô là thư ký của sếp Tiêu phải không? Trước đây chúng ta đã gặp mặt rồi, còn từng uống rượu nữa, cô Hạ nghìn chén không say, tửu lượng rất tốt nha.”

“Đúng là ông nhận nhầm người rồi.” Tử Quan rất thản nhiên nói tiếp, “Tôi họ Tang.”

Cuối cùng vẫn là ông ta lên lầu cùng Tiểu Chu, Tử Quan vừa ngẩng đầu đã thấy Tiêu Trí Viễn hơi cúi người, dựa vào tay vịn cầu thang, trong im lặng, anh đã thu tất cả diễn biến vừa rồi vào mắt. Tử Quan định coi như không thấy anh nên quay người về phòng, đứng xa như vậy nhưng cô nghe thấy rất rõ tiếng thăm hỏi rất xã giao của Tiêu Trí Viễn.

Sếp Đồng này là vị khách rất quan trọng ư? Nếu không phải vậy thì vì sao Tiêu Trí Viễn lại không quản bệnh tật mà tự mình tới đón tiếp?

Trong lòng Tử Quan bề bộn, tuy mắt thì chăm chú xem TV nhưng chẳng xem được bất cứ thứ gì.

Cộc cộc cộc.

Tử Quan đứng dậy đi mở cửa, trông thấy Iris đứng bên ngoài: “Hoa quả này cho chị đấy.”

Tử Quan kéo cô vào nói chuyện phiếm, rất tự nhiên, trọng tâm câu chuyện đi tới chuyện bạn trai: “Tiêu Trí Viễn nói cô có bạn trai rồi?”

Mặt Iris co rúm: “Là sếp Tiêu nói sao?”

“Là thật à?” Tử Quan cười tủm tỉm, “Để tôi đi nói với anh ấy, sau tám giờ tối không nên làm phiền đến cô nữa, cho cô nhiều thời gian yêu đương.”

“Vậy tiền lương sếp Tiêu trả cho tôi sẽ phải làm sao?” Iris đã hồi phục về bình thản, mỉm cười nói: “Hơn nữa, sếp Tiêu vẫn luôn đối xử rất tốt với tôi.”

Đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Iris đứng lên, “Tôi đi xem họ đã xong chưa.”

Tiêu Trí Viễn làm xong việc, Tử Quan ngồi xe cùng anh đi thẳng về bệnh viện. Có lẽ là công việc bàn bạc rất thuận lợi nên tuy về mặt anh có chút mệt mỏi nhưng tâm trạng vẫn thật tốt.

Tử Quan kiểm tra thân nhiệt anh trên xe, vẫn sốt cao như trước, cô lo lắng nhìn anh: “Có thấy tim đau không?”

Anh lắc đầu, đưa tay ngăn việc cô đi tìm thuốc, nói: “Sắp về đến bệnh viện rồi.”

Tử Quan nhìn bờ môi dần ra của anh, nụ cười cũng chỉ nhàn nhạt nhưng đầy dịu dàng, trái tim cô lại đập nhanh và loạn nhịp... Mãi đến lúc anh khẽ nhéo tay cô cô mới giật mình hoàn hồn: “Người bạn này đã tưởng em là chị ấy đấy.”

Nụ cười của anh dần khép lại, chậm rãi buông tay cô, mắt nhìn thẳng về phía trước, “Chúng ta lúc trước đã thỏa thuận rồi mà.”

Tử Quan im lặng một lát rồi khẽ nói: “Xin lỗi.”

Họ đã thỏa thuận với nhau rằng sẽ không bao giờ nhắc đến người này.

19. Chương 19

Ngoài cửa xe, trên những gốc ngô đồng bên đường là từng phiến lá màu xanh đậm xòe rộng hòa cùng màu vàng kim của ánh nắng dịu nhẹ. Thời tiết tốt như vậy nhưng trên suốt dọc đường trở về bệnh viện họ lại không nói với nhau câu nào, Tiêu Trí Viễn thay quần áo, y tá cầm một chai nước truyền cỡ lớn tiến đến châm kim truyền vào tay anh.

Tử Quan ngồi xuống bên giường, giật lấy giấy tờ trong tay anh: “Anh nghỉ ngơi trước một chút đã được không?”

Anh hết cách, đang định nằm xuống thì bỗng ngoài cửa truyền đến một giọng nói non nớt: “Papa, mẹ!”

Tử Quan quay đầu lại, đó là cô con gái nhỏ đã ba ngày không gặp của cô, cô bé mặc một chiếc váy hoa liền thân, đôi chân nhỏ xíu đã thoăn thoắt chạy tới gần.

Con bé chạy đến bên cạnh Tiêu Trí Viễn, sợ hãi hỏi: “Papa, cha sao vậy?”

“Papa không sao.” Tiêu Trí Viễn ngồi dậy, vỗ vỗ một bên giường, “Lạc Lạc có muốn ngủ trưa cùng cha không nào?”

Lạc Lạc quay đầu lại nhìn mẹ, Tử Quan bèn ôm lấy con bé rồi đặt nó xuống bên cạnh Tiêu Trí Viễn, hạ giọng hỏi: “Ai đưa nó tới đây vậy?”

Phía sau là một giọng nữ du dương khiến ai ai cũng phải rung động: “Tôi đưa Lạc Lạc đến đây.”

Cô gái xinh đẹp Đồng Tĩnh San đứng ở cửa, mái tóc dài đen nhánh được buộc thành đuôi ngựa, lộ ra vầng trán trơn nhẵn, lúc mỉm cười bên má sẽ hiện lên núm đồng tiền rất đáng yêu. Trong không khí còn phảng phất cả hương vị ngọt ngào, trong một ngày đầu hạ thế này hương vị đó vừa dễ chịu lại vừa ấm áp.

Tiêu Trí Viễn dựa lưng vào cửa sổ, một tay bế Lạc Lạc, ánh mắt lướt qua Tử Quan, mỉm cười: “Sao em lại tới đây?”

Đồng Tĩnh San ăn mặc rất đơn giản với áo sơ mi trắng tinh được sơ vin bên trong quần soóc jean, làm nổi bật đôi chân dài thon nhỏ, mỉm cười tự nhiên: “Đến xem tại sao siêu nhân lại có thể bị bệnh?”

Cô ta và Tử Quan lên tiếng trò chuyện: “Đúng lúc Lạc Lạc đang cấu kính nên lão gia bảo em mang nó đến thăm anh.”

Tiểu cô nương kia có vẻ rất khoái chí chui tuột vào lòng cha, thỉnh thoảng còn nhìn lên Tử Quan qua vòng tay cha, hình như cô bé sợ mẹ mắng nên chỉ dám nhìn trộm mà thôi.

Cửa sổ mở một nửa, làn gió mát mẽ chậm chậm thổi vào trong phòng, nhưng hương vị trên người Đồng Tĩnh San cũng vì thế mà phai nhạt đi một chút. Trong phòng bệnh này, một nhà ba người cộng thêm một vị khách đến thăm bệnh nhân, thế mà không hiểu vì sao, Tử Quan lại cảm thấy như chính mình mới là vị khách thừa thãi kia. Cô bỗng thấy bức mình vô cớ đành mỉm cười nói: “Ồ đây chẳng có thức uống gì, mấy người nói chuyện trước đi, tôi đi mua vài thứ.”

Không chờ họ trả lời, cô đã xoay người đi ra ngoài.

Phòng bệnh đơn mà Tiêu Trí Viễn đang điều trị nằm ở tầng 18, Tử Quan ấn nút gọi thang máy.

Thang máy bệnh viện lúc nào cũng nằm trong tình trạng quá tải, thường phải đợi rất lâu, cô ôm cánh tay, lần đầu tiên hy vọng thang máy có thể đến chậm hơn một chút, như vậy cô mới có lý do để tối nay mới quay lại đây.

Phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng và một mùi thơm dịu dịu như mùi thơm đặc trưng của mùa xuân, Tử Quan vô thức quay đầu lại thấy Đồng Tĩnh San chậm rãi bước tới gần đây, nụ cười rực rỡ xán lạn: “Tử Quan, tôi đi với chị nhé?”

“Không cần đâu, cô về phòng nói chuyện với anh ấy đi...” Tử Quan vội vàng từ chối.

“Lạc Lạc đang trò chuyện với anh ấy rồi...” Đồng Tĩnh San khẽ cười “Chúng ta cùng đi uống cà phê vậy.”

Cửa thang máy mở ra đúng lúc này, Tử Quan bất đắc dĩ phải đi vào cùng cô ta.

Thang máy trong bệnh viện rộng hơn những thang máy bình thường khác, Đồng Tĩnh San thờ ơ hỏi: “Tử Quan, chị đã dùng nước hoa tôi tặng chưa?”

“Dùng rồi.” Tử Quan giật mình, chột dạ nói: “Rất thơm.”

“Đến khi nào quầy chuyên doanh khai trương ở Đại lục, tôi sẽ tặng chị vài lọ làm kỉ niệm...” Đồng Tĩnh San cười, núm đồng tiền càng sâu hơn, “Coi như là cảm ơn chị đi.”

“Cảm ơn tôi?” Tử Quan ngạc nhiên.

“Cảm hứng của Night-Moment đó, Tiêu Trí Viễn chưa nói với chị ư? Tôi cứ tưởng chị biết rồi chứ!”

Tử Quan cười lạnh: “Hình như tôi từng nghe chị dâu nói qua rồi, có phải cảm hứng của Night-Moment đến từ chuyện cũ của cô và Tiêu Trí Viễn không?”

“Tôi và Tiêu Trí Viễn?” Đồng Tĩnh San khoa trương hít vào một hơi, “Sao có thể là tôi và anh ấy được?”

Cô nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ban đầu khi mới điều chế hương thơm cho sản phẩm mới, tôi vẫn luôn không tìm được cảm giác. Sau đó Tiêu Trí Viễn kể cho tôi một câu chuyện – là câu chuyện của một người mà hai người đều quen, lúc đó đột nhiên tôi tìm được cảm hứng.”

Tử Quan giật mình, nhắc lại một lần nữa: “Chúng tôi đều quen ư?”

Hai cô cùng đi ra khỏi cổng bệnh viện, ở chéo chéo bên kia đường biển hiệu xanh đậm của quán cà phê như ẩn như hiện.

Giọng nói của Đồng Tình San rất dịu dàng, Tử Quan lắng lắng nghe. Câu chuyện đó xa xôi và lạ lẫm, nó xuyên thủng từng tầng từng tầng thời gian, tiến thẳng đến nơi sâu nhất trong ký ức, nhưng lúc này nó lại rõ ràng đến vậy.

Buổi tối đó, trong khoảnh khắc đó, khoảnh khắc họ mới quen.

20. Chương 20

Tử Quan quay lại phòng bệnh, Lạc Lạc đã chiếm hơn nửa giường, tướng ngủ thật xấu. Tiêu Trí Viễn một tay ôm lấy cô bé, cẩn thận không để nó rơi xuống giường, còn bản thân thì bị đẩy vào một góc giường bé tí.

Tử Quan hơi buồn cười khi nhìn thấy dáng vẻ lúc này của hai cha con anh, cúi người bế con gái lên.

Lạc Lạc chợt thức giấc, lẩm bẩm trong miệng “Cha ơi...” vừa mở mắt trông thấy Tử Quan, liền trở mình một cái, yên tâm ngủ tiếp.

Cô đặt con gái lên sofa, lại đắp thêm cho con bé một tấm chăn, nghe thấy Tiêu Trí Viễn hỏi: “Tình San đâu?”

“Ồ, cô ấy bận chút việc, đã về rồi.” Tử Quan đứng bên giường kiểm tra bình thuốc truyền của anh, hỏi: “Anh ngủ thêm chút nữa đi!”

“Không, lát nữa Trần Phàn tới bây giờ.” Tiêu Trí Viễn hơi nhú mày, “Em sao vậy?”

Tử Quan ngồi xuống cạnh giường anh, tiện đây cầm một tờ báo lên xem: “Có sao đâu ạ. Anh nghỉ ngơi đi, em đọc báo một lát.”

Đầu đề của bài báo đó là: sạt lở trên núi đá khiến một chiếc xe bus đi du lịch bị cô lập. Tử Quan lật mặt sau bài báo lên, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh đó rất lâu, mãi đến khi tờ báo đó bị Tiêu Trí Viễn giật xuống.

Anh coi như không có gì cầm tờ báo lên: “Có tin gì mà em xem lâu như vậy?”

“Không có gì, bỗng nhớ tới lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà thôi.” Tử Quan nhìn chiếc xe bus gặp nạn đó, vẻ mặt lo lắng bồn chồn của du khách, mỉm cười: “Khi đó rất cảm ơn anh.”

Tiêu Trí Viễn liếc cô một cái, vẻ mặt lãnh đạm: “Lâu như vậy mà em vẫn nhớ ư?”

“Sao mà không nhớ chứ?” Tử Quan nghiêng đầu giắt tóc vào mang tai, khẽ mỉm cười: “Nếu không có anh thì cả lớp em đã bị cô lập trên con đường núi ấy không về được rồi.”

Đó là năm, sáu năm trước, Tử Quan đang học đại học, lớp cô tổ chức một buổi du lịch, mọi người đều nhất trí đến Ôn Đường ngắm hoa cải dầu. Hôm trước vẫn còn chơi rất vui nhưng hôm trở về trời lại mưa, còn cả lớp sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn, tài xế bèn chở họ đi bằng một con đường khác. Không ngờ kết quả lại là xe bị sa lầy.

Thôn trước thôn sau đều không có nhà trọ, cố gắng bao lâu cũng chẳng có kết quả gì, mắt thấy sắc trời đã tối dần, sinh viên nào cũng nóng ruột, may mà gặp một chiếc xe khác đi qua.

Chiếc xe con đó dừng lại, hỏi tài xế có cần trợ giúp không.

Đã xác định là xe không thể vượt qua được vũng lầy ấy nên người tài xế nói với vẻ rất thông cảm: “Tôi đi hỏi sếp tôi xem có cách nào không?”

Tử Quan là lớp trưởng cho nên cùng đi qua đó.

Đó chính là lần đầu tiên cô gặp Tiêu Trí Viễn.

Khi đó, Tiêu Trí Viễn cũng chỉ là một cậu thanh niên vừa tốt nghiệp đại học, mới vào làm việc trong Thượng Duy chưa bao lâu, anh được phân công phụ trách dự án khu du lịch mới khởi công của tập đoàn. Cô vẫn còn nhớ rất rõ lúc đó anh mặc một chiếc áo thun polo trắng, da màu lúa mạch khỏe mạnh, tóc ngắn gọn gàng, tôn lên đường nét trên khuôn mặt và đặc biệt, anh có hai đôi mắt cực kì thâm thúy. Vì cô rất sốt ruột cho nên tốc độ nói không tránh khỏi hơi nhanh, anh im lặng nhìn cô, chợt mỉm cười, giơ tay ra đưa cho cô một chiếc khăn tay: “Tóc đã ướt hết rồi, lau đi trước đã.”

Tử Quan hơi ngại giơ tay cầm chiếc khăn tay sạch sẽ ấy nhưng không vội vàng lau tóc mà vẫn kể rõ tình thế khó khăn đang mắc phải trước.

Tiêu Trí Viễn sau khi nghe xong liền dặn dò tài xế: “Đoàn khảo sát của chúng ta có phải vẫn đang ở thị trấn Phú Lâm phía trước không?”

“Đúng thế, có lẽ còn ở đây khoảng nửa giờ nữa.”

“Cô gái, chi bằng như vậy đi! Cô đi cùng tôi đến thị trấn Phú Lâm phía trước, chúng tôi có một chiếc xe bus trống đang để ở đó. Tới nơi, cô sẽ quay về đây với tài xế để đón các bạn của cô về trường.”

Tử Quan hận không thể quỳ xuống cảm tạ chỉ đành vội vã nói: “Vậy anh chờ một chút ạ, để em đi nói với các bạn một tiếng bảo họ yên tâm đứng đây chờ.”

Cô quay người lại rồi tiếp tục đi trong mưa. Đuôi mày Tiêu Trí Viễn khẽ nhếch lên, ý bảo tài xế đuổi theo che ô cho cô.

Khi Tử Quan chui vào xe anh, cô không kiểm chế nổi mà hắt xì một cái.

Nhưng Tiêu Trí Viễn lại rất chú ý đến điều này anh đưa cho cô một chiếc khăn: “Lau đi đã.”

Dọc đường đi, hai người trò chuyện về chuyện học hành, trường học linh tinh, cho nên không lâu sau đã đi đến thị trấn Phú Lâm. Tiêu Trí Viễn gọi một cuộc điện thoại, chiếc xe bus chở các chuyên gia đến khảo sát nguồn tài nguyên của thị trấn Phú Lâm đúng là đang để không ở đó. Anh bèn sai người tài xế dùng chiếc xe đó để trở sinh viên lớp cô về trường học. Trước khi lên xe, Tử Quan tìm Tiêu Trí Viễn nói với anh: “Anh có thể cho em số điện thoại được không?”

Anh đẹp trai đáng yêu, nụ cười rất cởi mở cũng không hỏi lý do: “Được thôi.”

Tử Quan lưu số điện thoại vào trong di động của mình: “Sau khi trở về chúng em sẽ trả tiền chi phí cho các anh.”

Lúc cô cho điện thoại vào túi, anh đã nói: “Em không cho tôi biết tên sao?”

“Ồ, phải rồi.” Tử Quan có chút xấu hổ, vội vàng nói: “Tang Tử Quan, em là Tang Tử Quan.”

Trong đôi mắt lóe lên một tia khác thường, anh nhẹ giọng lặp lại một lần nữa: “Tang Tử Quan...”

Tang Tử Quan khi ấy ngây thơ tưởng rằng bản thân mình đã gặp được người tốt. Nhưng rất lâu sau đó, cô mới hiểu rằng trên đời này luôn tồn tại một số người cả đời được sống trong chu toàn vừa ý, thuận buồm xuôi gió – nhưng cuộc đời này, hình như trước giờ luôn rất bất công với cô...

“Khi đó vì sao anh lại muốn giúp em?” Tử Quan cúi đầu, gọt lê cho anh. Quả lê không to lắm, cô cầm con dao Thụy Sĩ, gọt hết vòng này đến vòng khác, vỏ lê màu vàng nhạt tạo thành một sợi dây rất dài, không hề đứt đoạn.

Anh thuận tay lật sang trang báo khác, mỉm cười nói: “Thấy các em đáng thương.”

Thực ra, khi đó đúng thật là họ rất đáng thương, có mấy cô gái còn khóc nữa. Tử Quan nhớ lại chuyện cũ khóe môi hơi cong lên, cô ngừng động tác ở tay lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Không phải vì em sao?”

Anh liếc mắt nhìn cô lập tức chạm phải ý cười bên khóe môi cô, bỗng tim anh đập nhanh vài nhịp nhưng anh coi như không có chuyện gì chuyển ánh mắt đi chỗ khác: “Em nghĩ nhiều quá rồi! Lúc đó em vẫn còn là một cô bé, em nghĩ anh yêu từ cái nhìn đầu tiên ư?”

Tử Quan cúi đầu, tiếp tục gọt lê: “Sau đó lúc em kiên trì gửi trả tiền xe cho anh, có phải trong lòng anh luôn cười nhạo em không?”

Tiêu Trí Viễn đặt tờ báo xuống, ánh mắt dịu dàng: “Cái đó thì không hề, chỉ nghĩ cô bé này thật nghiêm túc, cố gắng phân ranh giới.”

Tử Quan dịu dàng cắt lê thành từng miếng nhỏ, đặt trong đĩa hoa quả, chính cô cũng không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười.

Về đến trường cô tổ chức một buổi họp lớp, các bạn trong lớp đã góp được bốn trăm đồng, giao cho Tử Quan đi trả tiền xe. Tử Quan chính là “nghe mới sinh không sợ hổ” cho nên đã gọi điện thoại cho Tiêu Trí Viễn hẹn thời gian...

Khi đó cô vẫn chưa biết anh là ai, cũng chẳng vội vàng gì, chỉ là cảm thấy bản thân nên làm vậy.

Hôm đó, hai người hẹn nhau trong một quán cà phê, Tử Quan đứng ở quầy tính tiền nhìn rất lâu, cô chỉ cảm thấy mỗi loại thức uống được ghi trên bảng giá đều quá đắt, thật không ngờ một cốc nước nho nhỏ mà tới tận hai, ba mươi đồng lận. Tiêu Trí Viễn vẫn chưa tới, chung quy vẫn là bọn cô nợ người ta, chẳng lẽ lại để anh mời nước cô hay sao? Tử Quan nhìn nửa ngày, cuối cùng gọi một ly Vanilla Latte.

“Cô có muốn thêm sữa không?” Người phục vụ lịch sự hỏi.

“Có phải thêm tiền không?” Tử Quan có chút do dự.

Tử Quan khi đã có được câu trả lời của người phục vụ đó bèn trả lời người ta với vẻ rất không phóng khoáng: “...Vậy thì không cần đâu ạ.”

Vừa quay đầu lại, Tiêu Trí Viễn đã tới. Có lẽ là anh tan ca rồi tới đây luôn, vẫn còn mặc plet, ngược lại bộ plet ấy càng tôn lên dáng người rất đẹp của anh.

Cô lại bất an nhìn lên bảng giá lần nữa, phát hiện đồ uống rẻ nhất chính là Espresso, giá của nó là mười tám đồng, cô liền nói: “Cho tôi một ly Espresso.”

Trả tiền xong, Tử Quan xoay người gọi anh: “Anh Tiêu, ở đây nè.”

Tiêu Trí Viễn ngồi đối diện với cô, người phục vụ bưng lên hai ly cà phê: “Ly Espresso là của anh này ạ?”

Tử Quan thấy cái ly đồ uống đó nhỏ xíu thấy rất ngạc nhiên nhưng không thể không nói: “Không phải, là của tôi.”

Anh vẫn mỉm cười nhìn cô, thấy chiếc cặp sách màu vàng nhạt trên lưng cô cùng đôi giày thể thao tuy khá cũ nhưng được giặt rất sạch sẽ liền hỏi: “Khai giảng chưa?”

“Đây là tiền xe của tất cả các bạn trong lớp em.” Tử Quan vội vã móc tiền ra, cô gói chúng lại trong một phong bì, trong đó có bốn tờ tiền màu hồng mới tinh và rất sạch sẽ.

Khuôn mặt Tiêu Trí Viễn giãn ra, nói: “Thôi khỏi.”

“Không được.” Tang Tử Quan rất kiên trì.

Anh vẫn nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của cô, cuối cùng anh nhận lấy.

Tử Quan thở phào nhẹ nhõm, uống một hớp chất lỏng màu nâu trong cốc, rồi nhúu mày... sao lại đắng như vậy? Nescafe uống liền bán ở trường cô rất ngọt mà?

Tiêu Trí Viễn hơi cúi đầu che đi ý cười nơi đáy mắt, nghiêng đầu gọi phục vụ: “Phiên anh cho tôi một cốc nước ấm.”

Vì Tiêu Trí Viễn mới từ nước ngoài về nên không quen thuộc lắm với những thứ ở đây, trọng tâm câu chuyện chuyển tới các món ăn ngon ở đầu đường cuối ngõ trong Văn Thành một cách rất tự nhiên.

“Vậy lần sau em dẫn tôi đi ăn ở quán ăn vỉa hè nhé?” Cuối cùng Tiêu Trí Viễn hẹn cô như vậy, trong ánh mắt còn có vài phần ý cười khi thực hiện thành công.

Đương nhiên là Tử Quan không hề phát hiện ra: “Được thôi!”

Nói chuyện rất lâu, cuối cùng Tử Quan nhìn đồng hồ: “Em phải về trường rồi, trường em mười giờ là đóng cửa.” Lúc nói như vậy cô nhìn chăm chăm vào ly nước đối diện, từ đầu đến cuối anh chẳng uống hớp nào, nhưng cô vẫn phải xót ruột mà khi phải bỏ ra ba mươi đồng.

Dĩ nhiên anh định trả tiền. Nhưng Tử Quan đã cướp lời: “Em đã trả rồi. Anh Tiêu, cảm ơn anh nhé, vốn dĩ lớp em định làm một lá cờ có thêu chữ: “Giúp người là niềm vui” tặng cho anh cơ.”

Anh giật mình, nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, hơi nghi ngờ, không biết cô gái nhỏ này có phải đang nói đùa với anh hay không nữa, cuối cùng anh nhún vai cười hi hi.

Đêm đó, Tử Quan nằm trần trọc trên giường, Phương Tự nằm cùng giường với cô gỡ mình một cái, nói mớ một câu, cô vẫn không tài nào ngủ được, nghe thấy tiếng tim mình đập như trống gỗ. Là vì một ly Espresso nhỏ nhỏ ấy ư? Vì cô không muốn lãng phí nên đã nhũn mày uống hết, ai ngờ chất kích thích ấy lại khiến cô mất ngủ...

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại kêu tinh một tiếng, một tin nhắn mới: Bạn học Tang, tiền xe chỉ có 240 đồng. Trưa mai em có rảnh không? Tôi tìm em trả tiền thừa.

Tinh thần cô thoát cái tỉnh táo, vội vàng nhấn lại: Được.

“Nhưng tin nhắn sau đó anh gửi cho em, nói là trả lại em 160 đồng, đó là anh cố tình đấy.” Tiêu Trí Viễn cắn một miếng lê, mỉm cười nói.

“Ồ?” Tử Quan ngạc nhiên.

Anh cười như không, lại có ý tứ sâu xa: “Em không biết anh để ý đến em nhường nào đâu!”

Lạc Lạc nằm trên sofa phía sau cô gỡ mình một cái, lúc ngủ mơ còn chu môi lên, điểm ấy hoàn toàn giống cha con bé.

Tử Quan im lặng một hồi, dường như không nghe ra ý đồ của anh, cô bật TV lên.

Âm lượng TV chỉnh về mức nhỏ nhất, xen vào giờ tin tức là một tiết mục quảng cáo.

Vũ hội sang trọng xa hoa, nam nữ thần thái huy hoàng, lúc đang thì thầm to nhỏ thì đột nhiên toàn bộ ánh đèn trong phòng tắt ngúm.

Trong tối tăm, một công tước tuần tú vừa chìa tay ra thì bên người đã không còn ai, chỉ có tiếng gió đang lướt nhẹ qua.

Bàng hoàng chợt đến trong giây lát, cũng may trong không gian vẫn còn sót lại dấu vết của cô ấy, công tước đẹp trai nương theo mùi hương mềm dịu như tơ, tìm được nàng thiếu nữ đang giấu mặt sau tấm mặt nạ.

Là cô ấy – Night Moment.

Đúng là quảng cáo nước hoa của Đồng Tĩnh San.

Đây là lần đầu tiên Tử Quan xem, nhưng cảm giác này lại quen thuộc đến khác thường.

Cô lẳng lặng quay sang: “Tiêu Trí Viễn, anh chưa từng gặp em trước đó ư?”

Giọng nói của cô rất nhỏ. Bởi vì cố gắng buông rèm mi xuống nên cô chỉ trông thấy làn mi đẹp đẽ của anh khẽ run lên, một bóng tối dày đặc dần hiện ra dưới mí mắt.

Tiêu Trí Viễn giật mình trong một giây, rồi nhỏ giọng nói: “Em biết rồi?”

“Người đó là anh?” Tử Quan lặp lại lần nữa, “Người xuất hiện trong lúc mất điện tối hôm đó là anh sao?”

Anh không phủ nhận, chỉ chăm chú nhìn cô, nắm chặt cánh tay đang run rẩy của cô, “Phải, trước khi dừng xe lại giúp lớp em, anh đã biết em rồi, Tang Tử Quan!”

21. Chương 21

Thị trấn cổ kính Phương Đường cách Văn Thành chừng ba tiếng rưỡi ngồi xe, Tử Quan là lớp trưởng, lớp cô thuê một chiếc xe du lịch, nơi ăn nơi ở cô đều đã bàn bạc ổn thỏa với công ty du lịch rồi. Xe xuất phát rồi chạy thẳng trên đường cao tốc, phong cảnh ven đường rất đẹp, những cánh đồng hoa cải dầu nở rộ trải rộng như vô tận, mùa hoa rực rỡ hết như dưới ngòi bút của Phạm Cao. Một đám sinh viên trẻ tuổi ngồi trong xe đương nhiên là nói chuyện rôm rả, lộ trình ngồi xe ba tiếng rưỡi đồng hồ chẳng ai cảm thấy mệt mỏi gì.

Đã tới ngôi làng nhỏ Ôn Đường, mọi người chen nhau xuống xe, ríu rít chia phòng, đứng trong đại sảnh nhà nghỉ nhận chìa khóa rồi giải tán.

Tử Quan là người có nhân duyên tốt nổi tiếng trong lớp (nhân duyên tốt: chơi được với nhiều người, hiểu nôm na là hòa đồng) nên không cần phải chọn phòng, đợi mọi người chọn xong, cô mới cùng Phương Tự cầm chiếc chìa khóa còn lại duy nhất đi vào phòng mình.

Sinh viên nên điều kiện kinh tế có hạn, chỉ thuê được phòng mười đồng nên hoàn cảnh không được tốt lắm. Gian phòng hai cô ở hướng Tây, không có nhiều nắng, chần hơi ẩm, trên tường thậm chí còn có vết nấm mốc, ngay cả tiếng tạp âm trong TV cũng rất nặng.

“Tang Tử Quan, sao cậu không chọn inh một căn phòng tốt một chút?” Phương Tự trách móc cô: “Haiz, căn phòng này tệ quá.”

“Thôi mà, đừng than thở nữa, dù sao cũng phải có người ở mà!” Tang Tử Quan thân thiết ôm lấy cô bạn, “Lát nữa tớ mời cơm cậu được chưa?”

Bạn học trong lớp đều biết điều kiện của Tử Quan không tốt, Phương Tự xưa nay luôn là người khẩu thị tâm phi, cô cũng chẳng giận được lâu chỉ bĩu môi, chua ngoa nói: “Cậu vất vả lắm mới lấy được ba ngàn đồng học bổng, tớ cũng không dám ăn không đâu.”

Ngôi làng nhỏ Ôn Đường không có tiếng tăm mấy, chưa bao giờ nằm trong danh sách “Mười thị trấn nhỏ đẹp nhất Trung Quốc” hay những danh sách tương tự, cũng không có cảnh các du khách lũ lượt kéo tới, chỉ có ruộng bậc thang và hoa cải dầu đẹp nhất miền Nam mà thôi. Thị trấn cổ kính phía trên còn có khối kiến trúc thời Minh-Thanh được bảo vệ rất tốt, ngày nay rất nhiều sinh viên các trường nghệ thuật đến đây chọn dân ca làm đề tài tốt nghiệp.

Lớp của Tử Quan chỉ đơn thuần là đến thăm cảnh góp vui mà thôi, phượt đã đời cả ngày cuối cùng tìm một cửa hàng nhỏ ăn cơm. Đột nhiên cửa hàng nhỏ có nhiều người đến, trên dưới ba mươi người lận, vì vậy các bạn nam phải khiêng hai chiếc bàn ra ngoài cửa ngồi ăn.

Ông chủ lấy rượu hoa quế tự ủ ra, không quá nặng nhưng hương vị ngọt ngào, đậm đà. Món ăn được dọn lên cũng là vừa nấu xong, món ăn còn bốc khói nóng hổi rất ngon lành, món thịt thái mỏng được ướp rất vừa vặn...Đối diện ngôi làng nhỏ này là dòng suối nước trong vắt như ngọc, có những bóng cây râm mát, gió thổi nhẹ nhàng, cảnh trí rất thanh bình.

Ăn uống no say cuối cùng có người bày trò, nói: “Buổi tối đánh bài nhé?”

Tử Quan ra hiệu với Phương Tự: “Tớ đi tắm đã, tí nữa sẽ về.”

“Tớ đi cùng cậu.” Phương Tự cũng đứng lên, “Hôm nay nóng muốn chết, tớ mới vừa leo núi, áo ướt đầm rồi.”

Tử Quan tắm rửa xong đi ra, Phương Tự đang cầm chai nước hoa xịt quanh phòng, nói với vẻ khó chịu: “Mùi mốc meo nặng quá.”

Tử Quan trước giờ chưa từng dùng nước hoa, cố gắng chun mũi ngửi mùi hương trong phòng lúc này: “Thơm thật.”

“Mẹ tớ mua cho đấy.” Phương Tự xịt lên người cô vài cái, “Thích thì xịt thêm một chút.”

“Nhiều quá rồi!” Tử Quan chạy vội, “Nhàn nhạt mới thơm.”

Nhà nghỉ nhỏ không có máy sấy, Tử Quan lau tóc xong đi ra ngoài cùng Phương Tự.

Trời ngả về chiều muộn, những tia sáng hoàng kim cuối cùng đã dần tắt. Ngói đen tường trắng buổi sáng, làng nhỏ bao trong dòng nước đã chuyển dần sang ánh sáng màu lam, mỗi nhà đều sáng một ánh đèn màu vô quá, một buổi tối như vậy khiến khách du lịch cũng cảm thấy ấm áp.

Hai cô đi trên cây cầu đá, Tử Quan dừng chân, Ôn Đường lúc này có chút giống như một hiệp sĩ dũng cảm lỗi lạc ngày xưa, dắt đi cây kiếm sắc thường ngày, trong tay là một cây sáo trúc, tấu một khúc nhạc trong đêm, đuôi mây, đuôi mắt đều là vẽ dịu dàng thanh thản.

“Đẹp thật” Cô không nhịn được nhẹ giọng tán thưởng.

Đúng lúc này, tất cả mọi ánh đèn tắt ngúm – dòng sông đẹp mắt đi ánh sáng lóng lánh, biến thành ảm đạm tĩnh mịch.

“Mất điện rồi.” Không biết là ai hô lên như vậy rồi kéo theo đó là rất nhiều giọng nói hứa theo “Chắc chắc, mất điện rồi.”

Đối với du khách trong làng mà nói mất điện ban đêm đúng là rất bất ngờ và hiếm lạ, rất nhiều người từ nhà trọ lao ra, đứng trên cầu đá, mở đèn pin của điện thoại di động, nháo nhác tìm kiếm bạn mình.

Phương Tự nắm chặt lấy rào chắn trên cầu đá, lòng vẫn còn sợ hãi: “Ban này có người xông tới, va vào người tớ.”

“Yên tâm, nếu cậu ngã tớ sẽ nhảy xuống vớt cậu lên”

Đôi mắt cuối cùng cũng thích ứng được với bóng tối lúc này, Tử Quan có thể nghe thấy một bạn nam bên cạnh đang gọi điện thoại cho bạn gái... Những thanh niên tràn đầy sức sống tuổi xuân tràn ra chật kín ngôi làng nhỏ vắng vẻ này, ầm ầm ì ì, nhưng cô lại cảm thấy thật tĩnh lặng...

Cảm giác tĩnh lặng ngay lúc đó, chỉ có gió mùa hạ không tiếng động mà lướt qua không khí, bút vẽ và ảnh chụp đều khó mà diễn tả được sự tĩnh lặng giờ khắc này.

Có lẽ là bản thân bị bao trong tối tăm vắng vẻ nên khoảng cách giữa người với người lúc đó cũng biến mất hoàn toàn.

Có một số việc một mình giấu trong đáy lòng quá lâu sẽ luôn cảm thấy bức bối và bị đè nén. Cô bỗng rất muốn tâm sự một số chuyện với bạn thân.

“Phương Tự, tớ đã tìm được chị rồi, chị ruột ấy.”

Bạn thân bên cạnh cô không nói gì, đáy lòng Tử Quan có chút cảm kích cô bạn, lúc này cô chỉ muốn nói hết ra tất cả, nhưng bất luận Phương Tự nói gì đều có thể làm tiêu diệt mất dũng khí nói thẳng một lời của cô.

Tử Quan và chị – Tang Tử Mạn cùng lớn lên trong cô nhi viện. Tử Mạn hơn cô hai tuổi, hoạt bát hơn nhiều so với cô em gái sống nội tâm khép kín. Có người tới rồi lựa chọn người chị thích hát thích nói của cô là một chuyện hết sức bình thường. Dù cho lúc đó mẹ trong cô nhi viện khuyên nhủ thế nào thì người đó cũng chỉ thích mang một mình chị gái cô đi mà thôi.

Khoảng thời gian cắt đứt liên lạc với chị, Tử Quan không khóc, chỉ ôm một con búp bê rách nát cũ kỹ ngồi ì trong phòng, mắt nhìn ra bãi cỏ nhỏ bên ngoài một cách chờ mong. Mãi đến khi có một đôi vợ chồng già đến cô nhi viện, nói rõ là muốn nhận một bé gái về nuôi, trong một đám trẻ con, họ liếc mắt rồi nhìn trúng Tử Quan không nói năng gì.

Tang Tử Quan khi đó bảy tuổi, vừa vặn đến tuổi học tiểu học.

Đôi vợ chồng già đều là giảng viên đại học, con trai họ đã đi Mỹ thành gia lập nghiệp đã nhiều năm mà chưa trở về lần nào, trong nhà quá lạnh lẽo cho nên đã bàn bạc một phen, quyết định làm một chút việc thiện, tới cô nhi viện nhận nuôi một đứa trẻ.

Họ bố trí cho Tử Quan một căn phòng cực kì ấm áp, trong tủ sách đặt đầy những quyển sách dành cho học sinh tiểu học và còn thân thiết nói rằng từ nay về sau, cô sẽ ở chỗ này, có thể gọi họ là ông bà.

Cô gái nhỏ không nói gì, chỉ nhìn hai người già, ánh mắt sợ sệt, giống như là một con mèo nhỏ sợ người lạ.

Bà yêu thương ôm lấy cô, xót xa nói: “Đứa trẻ này sao lại gầy như thế?”

Hơn hai năm, cuối cùng Tử Quan đã không còn phải ăn món cơm dinh dưỡng đặc biệt của cô nhi viện nữa. Tay nghề nấu nướng của bà rất tốt, có thể nấu rất nhiều món đa dạng cho cô bồi bổ cơ thể, vóc dáng cô dần dần cao hơn, mập hơn một chút. Ông là giáo viên dạy toán, ông dạy cô chơi cờ vây và giải câu đố vui, Tử Quan từ một con người hướng nội đã cởi mở hơn, thực sự trở thành người thân của đôi vợ chồng già.

Nhưng sau này Tử Quan mới biết rằng, cuộc đời này với cô trước giờ đều rất bất công...

Cô đến giờ vẫn còn nhớ buổi chiều hôm đó, cô trở về từ trại hè do trường tổ chức, nhưng chỉ thấy trong nhà có vài người trung tuổi sắc mặt ảm đạm.

Ông ngày hôm trước phát bệnh nhồi máu cơ tim, đi rất nhanh, cô thậm chí còn không được gặp ông lần cuối. Con trai họ từ Mỹ gấp gáp trở về, kiên quyết muốn đưa mẹ sang Mỹ ở cùng mình.

Tử Quan trốn trong căn phòng nhỏ, nghe thấy tiếng tranh chấp ở bên ngoài.

“Ông ấy đã đi rồi, mẹ lại ra nước ngoài thì Tử Quan sẽ phải làm sao đây?”

“Mẹ, con bé ấy cùng chúng ta chẳng thân chẳng quen, thật đấy mà, chúng ta mỗi năm gửi về cho nó ít tiền là được...”

Buổi tối đó, Tử Quan lặng lẽ đi vào phòng của bà, vô cùng ngoan ngoãn nói: “Bà, bà sang Mỹ đi. Cháu ở lại sẽ học hành thật giỏi, sau này sẽ đến Mỹ thăm bà được không?”

Bà ôm chầm cô, nước mắt thấm đẫm bím tóc của cô gái nhỏ, nhắc đi nhắc lại: “Bà để cháu lại đây ông sẽ trách bà! Ông ấy nói muốn bồi dưỡng cháu học đại học, tương lai sẽ cho cháu học ngành bác sĩ...”

“Bà, cháu hứa với bà, tương lai cháu sẽ học đại học.” Tử Quan kiên nhẫn lau nước mắt cho bà, khuôn mặt nhỏ hiện ra nét vô cùng kiên định, “Bà đi Mỹ đi, nếu không chú sẽ rất đau lòng.”

Sau đó cô lại quay về cô nhi viện ngày xưa, khó nhọc học xong tiểu học, trung học, cuối cùng cũng thi được vào đại học.

Mặc dù có chính phủ trợ cấp nhưng gần năm trăm nghìn học phí mỗi năm đại học vẫn khiến Tử Quan cảm thấy vô cùng áp lực. Cô vay vốn sinh viên, làm thêm ngoài giờ, xin học bổng của nhà nước. Thỉnh thoảng nằm trên giường kí túc xá nghe thấy bạn cùng phòng nói về những nam sinh hay chơi bóng rổ trong sân trường, bộ váy mới mua trên đường cô không phải là không ao ước. Nhưng cô không có sức lực dư thừa để yêu đương, cô thậm chí còn không có hơi sức đi tìm người bà đối xử rất tốt với cô năm đó.

Cuộc đời với Tử Quan luôn rất bất công.

Những điều cô có thể làm chỉ có kiên trì, kiên trì đối tốt với bạn bè, kiên trì để bản thân trở nên tốt hơn... đây mới là những lời khen lớn nhất với cô.

Ngày này qua ngày khác, Tử Quan không ngờ cuộc sống lại ban cho cô một món quà thật lớn, thật bất ngờ.

Tan học hôm đó, cô bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại. chạy đến cổng trường học, Tử Quan thấy một chiếc xe thể thao màu đen tinh xảo, bên cạnh xe là một cô gái tầm tuổi cô, mặc một chiếc áo khoác đen, bên ngoài chiếc áo khoác còn có cả thắt lưng, càng làm nổi bật vòng eo nhỏ gọn. Khác hẳn với khuôn mặt mộc không son phấn của bản thân, trên khuôn mặt chỉ to hơn lòng bàn tay của người con gái kia là những đường nét trang điểm tinh tế, bên khóe mắt còn có thể trông thấy nước mắt nhạt nhòa.

Tử Quan ngơ ngác đứng nhìn cô gái ấy tiến về phía mình, trong một buổi chiều đẹp trời như vậy, bước chân của cô ấy vội vã nhưng mắt đi về thanh nhã.

Chị gái của cô!

Từ cái nhìn đầu tiên cô đã biết, đây là chị gái của cô!

Tử Mạn ôm lấy Tử Quan: “Cuối cùng chị cũng tìm được em rồi!”

Tang Tử Mạn giờ đây đã đổi tên thành Hạ Phi Phi. Người năm đó nhận chị về nuôi vẫn đối xử với chị rất tốt, khi tốt nghiệp đại học, chị về làm việc ở Văn Thành, còn rất chú tâm tới việc đi tìm người em gái thất lạc năm đó.

“Tử Quan, năm đó khi chị bị dẫn đi, để lại mình em ở lại đó, em có hận chị không?”

Gặp lại chị gái, trong lòng Tử Quan cực kì hưng phấn, cô không hề nhắc tới cuộc sống túng bần của mình, chỉ lắc đầu: “Tất nhiên là không rồi, chị, bây giờ em cũng rất tốt, chờ đến khi em tốt nghiệp rồi em cũng muốn giống như chị, tự kiếm tiền nuôi bản thân mình.”

Chị nghiêng đầu nhìn em gái, cười nói: “Tốt quá, chị đã tìm được em rồi.”

Tử Quan còn nhớ ngữ khí câu nói của kia của chị, vô cùng dịu dàng, vô cùng thỏa mãn. Có bao nhiêu người trên đời này, nhưng cô chỉ có một người chị gái mà thôi.

oOo

Cô cong môi, vươn tay huých vào người cô bạn: “Sau đó chị tớ còn định cho tiền, tớ không lấy... Hình như tớ không muốn chị ấy nghĩ tớ sống khổ cực hay sao ấy? Chị ấy có vẻ không vui... Đây, cậu nói xem liệu chị ấy có giận không?”

Không ngờ Phương Tự lại không có phản ứng gì, Tử Quan có chút nóng nảy: “Có phải tớ nói nhỏ quá hay không, cậu có thể đứng ngủ sao?” Cô không nhịn được nghiêng đầu sang, mở mắt ra quan sát vẻ mặt người bên cạnh.

Đúng lúc này, có một giọng nói vang từ rất xa đến, gọi cô: “Tang Tử Quan! Lớp trưởng! Cậu đang ở đâu?”

Cô “ơ” một tiếng, đó mới là giọng nói của Phương Tự.

Vậy người bên cạnh cô lại ai?

Cô vô thức lùi về phía sau một bước, trong lòng hiểu rất rõ bản thân đã nhận nhầm người, người bên cạnh này bị cô kiên quyết kéo đi nghe tâm sự, xem ra cũng rất bức mình đây. Cô vội nói: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.” Sau đó không quay đầu lại mà chạy về phương hướng âm thanh kia vang lên.

Nương theo ánh điện mờ ảo của di động cô tìm được Phương Tự, vừa vặn ánh đèn hai bên bờ sông chậm chậm sáng lên, tia ánh sáng màu vỏ quýt dịu dịu khiến khuôn mặt mỗi người trở nên vô cùng sinh động.

Trên cầu đá xuất hiện một tràng vỗ tay, có điện rồi!

Tử Quan do dự nhìn lướt lại nơi đó, xuyên qua đám người nhốn nháo, vị trí kia đã không còn ai từ lâu. Có lẽ đúng là sinh viên của trường nghệ thuật kia? Như vậy cũng hay, đỡ phải xấu hổ khi nói chuyện này với người quen, Tử Quan kéo tay Phương Tự, đi tới bờ sông tập hợp với mọi người, chuyện này cuối cùng rồi cô cũng quên luôn.

Cô vẫn không hề hay biết, buổi tối đó, đối tượng đầu tiên cô tâm sự chuyện này chính là Tiêu Trí Viễn!

oOo

“Bắt đầu từ khi đó anh đã biết hết chuyện của em?” Tử Quan ngẩng đầu lên, khuôn mặt sáng sủa bình tĩnh nhìn Tiêu Trí Viễn, dù cho “âm sai dương lệch” mà Đồng Tình San nói với cô khi đó, cô vẫn cảm thấy huyền diệu đến lạ lùng...

Anh vội chụp lấy tay cô, giọng nói dịu dàng: “ Tử Quan, lúc đó anh đã nghĩ đáng nhẽ phải biết em sớm hơn một chút!”

Biết cô sớm hơn một chút, anh sẽ yêu cô thật nhiều, có thể sẽ không có những hiểu lầm và toan tính cầu huyết sau này, họ sẽ không đi tới ngày hôm nay.

22. Chương 22

Tử Quan hơi nhướn mày, nhưng chỉ lặng lẽ rút tay về...

Lòng bàn tay trống rỗng vẫn còn sót lại nhiệt độ cơ thể cô nhưng Tiêu Trí Viễn biết, trong lòng cô, đó cùng lắm chỉ là một chuyện ngoài ý muốn ngẫu nhiên mà thôi... vì thế, anh không cho Đồng Tình San nói ra chân tướng, đơn giản là vì anh đã sớm dự kiến được kết cục sẽ là thế này.

Nhưng cho tới ngày hôm nay, anh vẫn nhớ rõ từng chi tiết một. Trong lúc cuồng cuồng bất giác anh chạy đến bờ sông tối tăm, nghe được giọng nói mềm mại của cô, còn có mùi hương rất thơm trên người cô, hương vị của một thiếu nữ mới lớn, và có cả hương quất ấm áp, trong gió đêm mùa hạ, những điều ấy rõ ràng tiến vào nơi sâu nhất trong lòng anh.

Lúc ấy, anh còn có một loại xúc động kì lạ, muốn dùng phương thức của người bè trên để ôm chặt lấy cô gái nhỏ kiên cường này nhưng anh lại rất sợ sẽ cắt đứt câu chuyện của cô, cho nên anh im lặng lắng nghe, cuối cùng bạn cô gọi cô đi, anh chỉ kịp nghe được cái tên đó, hình như là “Tang Tử Quan!”

Giả như không có màn gặp nhau trên đường sau đó, Tiêu Trí Viễn cũng sẽ cho rằng đây chỉ là một đoạn nhạc đệm cho cuộc sống thêm thú vị hơn mà thôi. Không ngờ ngày hôm sau anh chạy đến một thị trấn cổ phía trên thì trên đường lại thấy một chiếc xe bus bị sa lầy, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại bảo tài xế dừng xe.

Nữ sinh kia chạy tới, vừa mở cửa sổ xe, anh đã ngửi thấy một mùi thơm rất nhạt, giống như mùi quất ấm áp, anh kinh ngạc nhìn khuôn mặt cô, nghĩ thầm: thì ra cô ấy có vẻ ngoài như vậy, rất sạch sẽ, xinh xắn! Lại sau đó, khi anh giúp cô liên hệ xe bus, cô đã nói: “Em là Tang Tử Quan!”

Anh bật cười, trong lòng lại có một chút vui mừng nhen nhóm, giống như là nhận được một vật gì đó từ trên trời rơi xuống, lại như bị mất đi một thứ khác.

Tiêu Trí Viễn không phủ nhận chính anh là người động lòng trước, lúc đó, anh chỉ là muốn đối xử tốt với cô, nhưng không hề nghĩ tới có một ngày cô thực sự trở thành vợ mình, có điều bức tường ngăn cách giữa anh và cô ngày càng dày hơn, anh cố gắng che giấu tâm ý mình, không nói ra bất cứ điều gì.

“Anh trong lúc vô tình mới nói chuyện này với Tình San, đột nhiên cô ấy có cảm giác điều chế thành công loại nước hoa đó, chuyện là như vậy!”

Ngữ khí Tử Quan hoàn toàn không khác thường: “Vậy sao?”

Sau đó hai người không còn nói đến chuyện này nữa, đúng lúc Trần Phán gõ cửa: “Sếp Tiêu.”

Tiêu Trí Viễn có ý bảo anh ta cứ vào, Tử Quan đem vị trí cạnh giường của mình nhường cho anh ta, nói nhỏ: “Các anh cứ nói chuyện, em bé Lạc Lạc vào phòng trong ngủ.”

Anh gật đầu: “Em cũng ngủ một lát đi”

Anh nhìn bóng lưng cô dần khuất xa, mới chuyển sang Trần Phán “Sao rồi?”

“Không có vấn đề gì lớn.” Trần Phán ăn một miếng lê, “Lúc anh bàn bạc xong tôi đã cho người đưa bản thỏa thuận tới, họ đều đã ký cả rồi.”

“Anh tôi đang ở đâu?”

“Anh ta chưa biết gì, vẫn đang cố gắng thu xếp tổ chức đại hội cổ đông.” Trần Phán cười mĩa một tiếng, “Nếu công vấn đó được tung ra thì sẽ không thu lại được một đồng nào. À, còn nữa, mấy hôm nay ảnh chụp anh ta và tiểu minh tinh kia đã được tung ra, hình như rất rùm beng, có lẽ càng là đòn công kích nặng nề hơn.”

Tiêu Trí Viễn nhú mày: “Là ai làm?”

“Người anh ta đắc tội còn ít sao? Anh ta cũng đâu thiếu ý đồ xấu xa. Có lẽ lần trước Quang Khoa bị anh ta chơi một vỏ nên lần này trả đũa lại thôi.”

“Được rồi, đừng ra vẻ khoái chí như vậy.” Tiêu Trí Viễn xoa xoa trán, “Anh về dặn dò người bên dưới một tiếng, những gì có thể giấu giếm được thì giấu giếm đi một chút, không nể mặt anh ta thì cũng nên nể mặt cháu trai tôi.”

Trần Phán đáp lời có vẻ không tình nguyện lắm, chẳng biết nghĩ tới điều gì mà khoe miệng mở to hết cỡ: “Sếp Tiêu anh có xem đoạn clip trên mạng không?”

“Gi?”

“Đâm vào Porsche ấy!”

Tiêu Trí Viễn ngược lại có vẻ rất ngạc nhiên, “Ồ đâu?”

Trần Phán mở đoạn clip ấy từ trong di động ra, đưa cho Tiêu Trí Viễn.

Trời mưa to, tạp âm ầm ĩ, chất lượng hình ảnh không được rõ nét cho lắm, nhưng anh vẫn có thể trông thấy hoàn cảnh là có bốn năm người đứng một chỗ, trong số ấy còn có cả cảnh sát giao thông, có một người đi về phía một chiếc xe ô tô nhãn hiệu, kiểu dáng rất bình thường, khởi động xe, ầm ĩ rú ga đâm thẳng về phía chiếc Porsche kia. May mà biển số xe bị che khuất cũng không thấy rõ đó là người nào. Nhưng Tiêu Trí Viễn lại giật tím mặt: “Là ai quay?”

“Nhiệt tâm võng hữu.” Trần Phán cười haha, “Đây là một chủ đề rất hot trên mạng đấy! Được rất nhiều người chia sẻ...” (Nhiệt tâm võng hữu: tên một nickname)

Dường như anh ta đã nhận ra sự khó chịu của Tiêu Trí Viễn nên vội vàng giải thích: “Nếu tôi không nhận ra đây là xe của chị dâu thì tuyệt đối không thể nghĩ rằng người ngồi trên đó là anh... Nói thật, tôi chưa từng thấy anh bốc đồng như thế bao giờ. Thằng ranh ấy làm gì anh à?”

“Chẳng có gì.” Tiêu Trí Viễn nói qua loa “Nó mắng Tử Quan vài câu.”

“Chắc chắn, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra, chị dâu chính là tử huyệt của anh, người khác tuyệt đối không nên mắng mỏ, đánh đập chị ấy trước mặt anh...” Trần Phán nói đùa nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của ông chủ thì đã lập tức im miệng.

Vừa vặn thư ký gọi điện tới, Tiêu Trí Viễn sau khi bắt máy không nói năng gì hết, anh im lặng một hồi rồi mới hờ hững nói: “Được, cô hẹn thời gian với anh ta đi.”

“Anh lại có việc phải ra ngoài? Chị dâu đồng ý cho anh xuất viện ư?” Trần Phán đưa tập giấy tờ dày tới ba phân cho anh, “Ký trước đi đã.”

Tiêu Trí Viễn cầm trong tay nhưng không vội ký, chỉ nói ra suy nghĩ của mình “Phương Gia Lăng hẹn tôi gặp mặt.”

Trần Phán kinh ngạc, lập tức cười nhạt “Nói vậy có nghĩa là anh ta chắc chắn rằng bản thân cảm chắc phần thắng rồi.”

Tiêu Trí Viễn lắc đầu: “Không biết, đi gặp rồi mới biết được.”

oOo

Tử Quan ngủ trưa cùng Lạc Lạc, lúc thức dậy mới phát hiện Tiêu Trí Viễn đã không còn ở trong phòng bệnh nữa.

Cô đi tìm y tá, y tá cũng đành chịu: “Là bác sĩ đồng ý cho anh ấy ra ngoài.”

Cô bắt đắc dĩ, quay về phòng bệnh gọi điện cho Tiêu Trí Viễn.

Lúc Tiêu Trí Viễn nhận điện rõ ràng là đang cố gắng nén tiếng ho của mình, Tử Quan phát hiện ra điều này càng thêm tức giận: “Sao anh lại ra ngoài rồi?”

“Anh về ngay thôi.” Anh xoa dịu cô, “Em bảo tài xế đưa em và Lạc Lạc về nhà đi, tối nay anh về bệnh viện rồi sẽ gọi lại cho em.”

“Tiêu Trí Viễn! Suy cho cùng là công to việc lớn gì mà anh còn coi trọng nó hơn cả sức khỏe của mình vậy?”

Bên đầu dây bên kia, giọng nói của Tiêu Trí Viễn mang theo chút ý cười: “Sếp tổng của em hẹn gặp anh, anh chẳng có cách nào!”

“Phương Gia Lăng?”

“Anh đến nơi rồi.” Tiêu Trí Viễn vội vội vàng vàng, “Đừng lo, anh truyền nước xong mới đi mà, cũng không còn sốt nữa.”

“Trời mới lo cho anh!” Tử Quan bắt đắc dĩ cúp máy, vừa ngoái đầu lại đã thấy Lạc Lạc ngồi trên sofa đối diện, rất chuyên tâm nhìn vào màn hình TV.

“Ai cho con xem TV?” Tử Quan trước nay đều rất nghiêm ngặt chuyện này, cô cố gắng hạn chế không cho con gái xem TV nhiều.

Lạc Lạc quay đầu lại, chẳng nói chẳng rằng nhưng dáng người bé nhỏ lại lộ ra nét đáng yêu, chớp chớp đôi mắt nhìn mẹ.

Tử Quan vẫn quyết tâm tắt TV đi, cô nhóc lại chu môi lên mếu méo: “Mẹ, lâu lắm rồi mẹ chưa kể chuyện cổ tích cho con.”

Dịp nghỉ cuối tuần này Tử Quan rất ít có thời gian dỗ con ngủ, câu nói đó của con gái khiến cô hơi áy náy, trái tim lại mềm ra: “Được rồi, cho con xem TV một lát rồi chúng ta về nhà nhé.”

23. Chương 23

Lúc Tử Quan quay lại bệnh viện thì Tiêu Trí Viễn đang ngồi bên cửa sổ, y tá khom lưng châm kim truyền nước vào tay anh, vừa làm vừa không chút nề tình mà phê bình: “...Anh đang bị bệnh, ngày đầu tiên nằm viện đã bỏ ra ngoài hai lần, anh xem, anh lại bắt đầu sốt rồi đây này!”

Cô rất ít khi thấy Tiêu Trí Viễn vâng lời như vậy, bộ dạng không dám rên một tiếng của anh khiến cô không thể không thấy buồn cười, cô lười biếng khoanh tay đứng bên cạnh xem kịch vui. Tiêu Trí Viễn liếc mắt trông thấy cô như trông thấy người cứu mạng: “Tử Quan, anh đói quá!”

“Người nhà cũng vậy! Bệnh nhân không hiểu chuyện, các người lễ ra cũng phải khuyên nhủ vài câu chứ!” Y tá trông thấy Tử Quan càng hung dữ hơn: “Lại sốt đến 38 độ 5 rồi!”

Tử Quan kinh ngạc, đặt cặp lồng giữ nhiệt lên bàn, rất tự nhiên mà đứng cùng một phe với cô y tá: “Tiêu Trí Viễn, anh gạt em, không nói năng gì đã chạy ra ngoài, bây giờ về lại phát sốt! Tiếp tục như vậy là đi tong những ngày nghỉ ngơi cuối tuần của em đấy!”

Anh nặng nề ho hắng một tiếng.

Vì là trong phòng bệnh vẫn còn người khác nữa nên Tử Quan cũng không tiện nói thêm, mở nắp cặp lồng múc cháo cho anh, vì đang giận nên động tác có vẻ hơi mạnh tay, cuối cùng đem bát cháo đặt thẳng trước mặt anh, mắt lạnh nhìn người đối diện.

Anh ngược lên nhìn cô, mím môi: “Anh như vậy làm sao mà ăn được?”

“Vậy em sẽ đi thuê cho anh một cô hộ lý chăm sóc đặc biệt!” Tử Quan châm chọc nói nhưng vẫn ngồi xuống chiếc ghế kê cạnh giường anh, nhìn vẻ mặt không đổi sắc của anh.

Cô y tá đi rồi anh chỉ có thể dùng tay trái miễn cưỡng múc từng thìa cháo đưa lên miệng, cuối cùng lóng ngóng thế nào lại rớt một nửa thìa lên bàn.

Ăn được hai miếng anh bỗng thấy chiếc thìa vào trong bát, giận dữ nói: “Không ăn nữa.”

“Vậy anh cố chịu đói nhé!” Tử Quan thoải mái đứng lên thu dọn bát đĩa.

“Tang Tử Quan!” Tiêu Trí Viễn tức giận “Anh là vì ai mới trở thành thế này hả?”

Tử Quan bình tĩnh nhìn biểu cảm của anh, hàng mi đẹp nhú chặt lại thành một hàng, có lẽ là bực mình thật, ánh mắt cũng đầy vẻ dữ dằn.

“Vì ai? Phải là vì muốn giận đối người ta thì có!” Cuối cùng cô cũng đầu hàng, thở dài một hơi rồi cười nói: “Được rồi, được rồi, em nợ anh, được chưa nào?”

Cô cầm thìa lên xúc một ít cháo đưa lên miệng anh, ý cười dịu hiền: “Như vậy là được rồi chứ gì?”

Một tia nắng cuối cùng trong ngày lọt vào phòng, làm nhạt đi đường nét dịu dàng trên mặt cô nhưng nét xinh đẹp trên khuôn mặt cô vẫn rõ rệt như thế, Tiêu Trí Viễn tham lam nhìn rồi lại ngẫm, mãi đến khi cô nhắc nhở: “Còn không ăn đi?”

Nuốt vào miếng đầu tiên, rồi lại miếng thứ hai... Bất giác, anh đã ăn sạch cả bát cháo. Tử Quan hài lòng thu dọn bát đĩa, quay người lại nói, “Còn có một chút chè đường phen nấu với lê trắng nữa đây, em đi múc...”

Chưa dứt lời đã cảm thấy chỗ thắt lưng bị ôm lấy, anh cũng đứng lên, ôm lấy cô từ phía sau.

Tử Quan vừa cúi đầu đã trông thấy cánh tay đang cầm kim truyền của anh vòng quanh eo mình. Cô không dám động mạnh, chỉ nói: “Bỏ ra.”

Những Tiêu Trí Viễn không nói năng gì hết chỉ siết tay càng chặt hơn nữa, tựa cằm lên vai cô, hơi thở nóng rực phả lên da thịt cô.

Dáng vẻ đó giống như dựa dẫm, lại giống như là không muốn rời bỏ.

Tử Quan không dám động đây chỉ cảm thấy bản thân đang đứng thẳng tắp như cột nhà.

Giọng nói của anh gần ngay bên tai, vừa nhỏ vừa nhẹ: “Để anh ôm một cái... Tử Quan, hôm nay anh mệt chết được.”

Cô chần chừ đưa tay ra đặt lên cánh tay đang ôm eo cô của anh, lòng bàn tay cô cảm nhận được cả băng gạc và mũi kim, cô cứng giọng: “Anh hôm nay bị làm sao thế? Hôm nay đi gặp Phương Gia Lăng, nói chuyện thế nào?”

“Anh ta giới thiệu cho anh một mỹ nhân” Anh cười như không.

“Ồ? Tại sao không đem tặng người ta luôn cho anh đi?” Tử Quan chống mắt suy nghĩ một hồi không biết lần trước tiểu minh tinh bị chụp ảnh qua đêm ở bên ngoài với anh tên là gì nhỉ? “Đẹp đến mức nào? Còn đẹp hơn cả Hà Tụng Văn hay sao?”

“Đẹp lắm.” Giọng nói của Tiêu Trí Viễn đầy vẻ biếng nhác, chẳng biết là vui vẻ hay giận dữ nữa.

“Chỉ có thể thôi?”

Một lúc lâu sau anh mới nói: “Anh ta khuyên anh từ bỏ vụ thu mua.”

Tử Quan hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh, cô đã hiểu ý tứ của Phương Gia Lăng: “Anh ta giúp anh đối phó với anh cả hả? Anh đồng ý chưa?”

Anh nghiêng đầu, đôi môi mỏng lướt qua mang tai cô, sau cùng dừng lại bên tóc mai cô, cười thì thầm: “Em nói xem?”

Tử Quan cảm thấy ngứa ngáy, hơi tránh ra: “Anh không nói cho tử tế là em đẩy anh ra đây.”

Anh theo thói quen nói: “Ôm trước đã.”

Tử Quan im lặng, suy nghĩ về ý tứ trong câu nói kia của anh.

“Nếu vụ thu mua đã thất bại, Thượng Duy sẽ không có cơ hội thắng được Quang Khoa nữa.” Anh nhìn ra vẻ bất an trên mặt cô, nhỏ nhẹ giải thích: “Dù anh và anh cả có mâu thuẫn hơn nữa, anh cũng sẽ không dùng công ty để đánh đối.”

Tử Quan “Ồ” một tiếng, phản ứng lại rất nhanh: “Thượng Duy có phải đang gặp phiền toái gì không? Tiến hành rất không thuận lợi à?”

Tiêu Trí Viễn giải thích với cô về chuyện tiền đặt cọc, Tử Quan nghe xong nhú mồm: “Vậy phải làm sao? Như thế chẳng phải là Phương Gia Lăng đã nắm chắc phần thắng hay sao?”

Anh cười nhạt, “Nếu anh ta nắm chắc phần thắng thì đã không kêu gọi anh cùng hợp tác!”

“Cũng phải...” Tang Tử Quan đột ngột quay đầu lại, “Anh đã có biện pháp đối phó rồi à?”

Vì anh và cô đứng quá gần nhau nên khi cô đột ngột quay lại như vậy, gương mặt liền chạm phải môi anh, dưới đáy lòng anh khẽ động một chút, bèn cúi đầu hôn cô: “Không nói cho em biết đâu.”

“Anh đang trêu em đấy à?” Tử Quan chột đồ mắt, khuỷu tay dùng sức huých mạnh về phía sau.

Tiêu Trí Viễn kêu lên một tiếng đầy đau đớn, lùi lại vài bước.

“Còn giả vờ!” Tử Quan không chú ý đến vẻ đau đớn trên mặt anh, cô chỉ hận không thể giơ chân ra đạp cho anh một cái.

Nhưng lúc này, sự đau đớn của Tiêu Trí Viễn hoàn toàn không phải là giả vờ, mũi kim bị cú huých của cô làm lệch đi, trên mu bàn tay nổi lên một cục sưng to đùng.

Y tá đến rút kim cho anh đổi sang tay bên kia tất nhiên sẽ mắng cho anh một trận nên thân.

Tử Quan tự biết bản thân đuối lý chỉ đứng bên cạnh không dám ho he, may mà Tiêu Trí Viễn không giải thích gì, thỉnh thoảng chỉ rầu rĩ ngắc đầu liếc nhìn Tử Quan, ánh mắt hai người chạm vào nhau, giống hệt như hai đứa trẻ cùng thông đồng làm chuyện xấu, có tật giật mình, ánh mắt cũng vụng trộm.

Anh không chịu nổi nữa, bật cười.

Y tá không hiểu gì: “Được rồi, lần này đừng có động tay động chân linh tinh nữa đấy!”

“Đáng đời!” Tử Quan lăm bằm mắng một câu

Nhưng anh lại mím môi, nhìn cô như nhìn một đứa trẻ: “...Đêm nay em có ở lại đây cùng anh không?”

Thực ra, vốn dĩ Tử Quan đã có ý định ngủ lại bệnh viện trông nom anh đêm nay, có điều xét thấy tên bệnh nhân này tuy là mới nằm viện ngày đầu tiên nhưng biểu hiện tương đối không phù hợp, cô kéo ghế ra, ngồi xuống cạnh giường anh, nghiêng đầu, nhìn anh với đôi mắt rực sáng, dịu dàng như nước: “... Trừ phi anh đi ngủ sớm một chút.”

Anh giật mình, niềm vui càng lớn hơn: “Ừ.”

“Thế này mới ngoan.” Tử Quan nghiêng người, ngón trỏ dí dí lên trán anh.

Khuôn mặt cô gần anh như vậy, anh có thể trông thấy cánh mũi cô đang phập phồng vì hít thở, có thể cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng của cô... còn cả lúm đồng tiền mờ mờ nữa.

Anh không nhịn được mà đưa tay ôm cô kéo xuống, bị mất đà bất ngờ Tử Quan ngã ngồi lên đùi anh. Anh ôm cô từ phía sau, cầm tựa lên vai cô, thì thầm: “Tử Quan, anh không nghịch ngợm nữa... Em để anh ôm một lúc.”

Cô lại ngậy ra, cuối cùng cũng phát hiện ra có điều bất ổn, lập tức không dám lộn xộn nữa chỉ nhẹ giọng hỏi: “Anh bị sao vậy?”

Hô hấp của họ đều chậm lại, anh chỉ dựa cằm lên vai cô mà thôi. Trong phòng bệnh chỉ bật một bóng đèn, hai người dựa sát vào nhau, hai bóng hình đẹp đẽ trùng khít, cuối cùng hòa thành một bóng đen.

“Em có biết khi còn nhỏ món anh thích nhất là gì không?” Anh chột mở miệng nhưng lại hỏi một câu rất không liên quan.

“Kem?” Tử Quan suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Không phải cái đó, là bánh ga tô” Tiêu Trí Viễn mỉm cười, cánh tay ôm cô hơi siết lại, khiến cô càng sát vào mình hơn.

Tử Quan nhú mồm “Không phải anh ghét nhất là ăn đồ ngọt hay sao?”

“Đang nói lúc còn bé” Tiêu Trí Viễn cười nói, “Bởi vì là một năm mới được ăn bánh gato một lần cho nên vô cùng trân trọng, chỉ có một miếng nho nhỏ, cứ tiếc không dám ăn hết.”

“Là ngày sinh nhật anh?” Tử Quan suy nghĩ rồi dịu dàng hỏi

“Không, là sinh nhật của anh cả.” Anh ngẩng đầu, giọng nói nhạt nhạt, “Cha không hề tổ chức sinh nhật cho anh, mỗi năm một lần, anh đều rất chờ mong, chỉ trông chờ đến sinh nhật anh cả để được ăn bánh gato”

Tử Quan giật mình, lão gia yêu nhất con trai trưởng, điều này cô biết, có điều cô không ngờ bên trọng bên khinh lại đến tận mức độ này: “Anh... từ nhỏ chưa từng được tổ chức sinh nhật?”

“Chưa.” Giọng nói của anh vẫn không hề dậy sóng, khẽ ho mấy tiếng, “Sau này lớn rồi, anh cũng không còn thèm bánh gato nữa.”

Tử Quan tuy là lớn lên trong cô nhi viện nhưng mẹ trong cô nhi viện hàng năm vẫn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho tất cả những đứa trẻ trong đó. Người như Tiêu Trí Viễn, xuất thân cao quý nhưng lại không có ai nhớ đến sinh nhật anh, cô thực sự... cảm thấy anh đáng thương.

Cô không nhịn được mà đẩy cánh tay anh ra, rời khỏi đùi anh, ngồi xổm xuống nền đất, ngẩng đầu nhìn thẳng anh: “Tiêu Trí Viễn, em vẫn không hiểu vì sao cha anh lại thích anh cả hơn anh?”

Trong hai anh em, rõ ràng là anh ưu tú và đứng đắn hơn Tiêu Chính Bình rất nhiều... Suy cho cùng là vì sao vậy?

Tiêu Trí Viễn chớp mắt, tâm sự này anh chưa bao giờ kể ra với bất cứ người nào.

Trên đời này, tìm được một người để mình có thể dốc bầu tâm sự đúng là quá khó khăn. Đã từng có một khoảng thời gian, anh cứ tưởng bản thân đã tìm được – người đó chính là Tang Tử Quan. Thế nhưng, trước khi anh muốn chia sẻ với cô tất cả thì họ đã đi tới bước này và còn chẳng thể nào quay đầu được nữa...

“Sức khỏe mẹ anh vẫn luôn không tốt, lúc có thai anh bác sĩ đã cảnh báo với bà rằng chấp nhận mang thai đứa con này là chấp nhận mạo hiểm. Cha vẫn khuyên mẹ anh từ bỏ, ông nói chỉ cần có anh cả là đủ rồi. Nhưng mẹ anh không đồng ý, kiên quyết muốn sinh anh ra. Sau khi sinh anh ra được một ngày, mẹ đã qua đời.” Anh ngẩng đầu, bình tĩnh kể lại, “Sau đó mỗi lần đến sinh nhật anh, cha đều rất không vui. Những ngày đó anh thậm chí còn phải trốn trong phòng không dám đi ra ngoài, trong lòng lúc nào cũng nghĩ chính anh đã hại chết mẹ...”

“Chuyện đó... cha không thể đổ hết tội lỗi lên người anh được!” Tử Quan cầm tay anh, khẽ nói, “Lúc đó anh cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Mẹ anh... yêu anh như thế, bà cũng không muốn anh tự trách mình đâu.”

Thực ra, cô không nghĩ được lời nào để an ủi anh hết nên chỉ biết im lặng, cố gắng nắm chặt tay anh, dường như muốn đem tình cảm của mình truyền tới tận đáy lòng anh.

“Tử Quan, em còn nhớ lúc anh hỏi em về ngày sinh nhật không?” Anh khẽ cười, dịu dàng nắm chặt tay cô.

Dù là trước hay sau khi kết hôn, Tiêu Trí Viễn vẫn nhớ rất rõ sinh nhật cô, lần nào anh cũng rất nhọc lòng để chọn cho cô một món quà. Những đồ trang sức đắt tiền ấy cô chưa đeo bao giờ, và cô cũng không thể chịu được việc làm ấy của anh, cô nói: “Tiêu Trí Viễn, em không thích đồ trang sức, nếu anh thực sự muốn tặng quà sinh nhật, chỉ bằng đưa thẳng tiền là xong.”

Lúc đó anh nhướn mày im lặng nhìn cô thật lâu rồi nói: “Được.”

Thế là lần sinh nhật ấy, thậm chí còn cả các lần sinh nhật sau, điện thoại di động của cô luôn nhận được một tin nhắn chuyển khoản, con số lớn đến mức cô phải ngồi đếm kỹ càng từng số 0 phía sau.

“Em vẫn luôn muốn nói với anh rằng, số tiền ấy của anh thật sự quá đáng sợ!” Tử Quan lúng túng nói, “Em chỉ nói đùa với anh thôi mà.”

Tiêu Trí Viễn giơ tay xoa đầu cô, động tác vừa dịu dàng vừa thân mật, nhưng khi nói chuyện lại có vài phần tự giễu buồn bã: “Không sao, có đôi lúc nghĩ lại những điều anh có thể làm cho em đúng là quá ít... Có nhiều tiền cũng có thể khiến cảm giác an toàn của em nhiều thêm một chút”

Những lời này của anh thấm thía mà chân thành, trong lúc này từng từ ngữ của anh nối đuôi nhau tiến sâu vào lòng Tử Quan.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trước giờ cô vẫn luôn cho là người này cầm bút kí lên hợp đồng nhiều như thế, anh nhất định sẽ luôn cảm thấy thoải mái mà chẳng hề ưu phiền, hóa ra anh lại phải suy nghĩ nhiều như vậy.

“Vậy sinh nhật của anh thì sao?” Cô ngần ngừ hỏi, “Hình như từ trước đến giờ em chưa từng hỏi anh...”

Khóe môi Tiêu Trí Viễn đột nhiên hiện lên vẻ dễ chịu, anh nâng cằm cô lên, nhìn cô thật sâu rồi nói thầm: “Từ khi có em và Lạc Lạc, anh đã không còn quan tâm đến sinh nhật của mình nữa.”

Trong bóng tối, đôi đồng tử anh sáng rõ như sao trời, thần thái bay cao, Tử Quan nhìn vào đó, đột nhiên cảm thấy đáy lòng có một nỗi chua xót không biết từ đâu ủa tới, cô chỉ biết cắn môi không để anh nhìn thấy tâm sự nơi nội tâm mình, nhưng mắt anh lại không hề chuyển dời, như thể khoảnh khắc này không cần dùng đến ngôn ngữ để thuật lại.

Cuối cùng thứ phá vỡ sự im lặng chính là chuông điện thoại của Tiêu Trí Viễn.

Anh nhìn màn hình điện thoại, ngạc nhiên: “Là ở nhà gọi tới.”

Ấn nút mở loa rồi đặt lên bàn thứ phát ra giọng nói lạnh lạnh của Lạc Lạc: “Papa, bệnh của cha đã hết chưa vậy?”

“Cha khỏi rồi. Lạc Lạc đã ngủ chưa nào?”

“Papa ơi papa, cha đang ở trên giường à?” Giọng nói cô bé mềm mại, non nớt, “Cha có đang ở trên giường không?”

“Làm sao hả con?”

“Papa, cha lật gối đầu lên đi.” Lạc Lạc phấn khích nói, “Nhanh lên nào!”

Tiêu Trí Viễn trao đổi một ánh mắt với Tử Quan, ý bảo cô đi xem ở dưới gối rốt cuộc là cất giấu thứ gì,

Tử Quan đi qua đó, sờ soạng một hồi, cuối cùng chạm vào một tờ giấy. Cô lấy ra, đưa cho Tiêu Trí Viễn.

Tiêu Trí Viễn chậm rãi mở ra, thì ra đó là một bức tranh vẽ bằng màu sáp.

Bức tranh tự tay Lạc Lạc vẽ chỉ có một chiếc bánh gatô sinh nhật, bên trên cắm vào ngọn nến xiêu xiêu vẹo vẹo... bức tranh vẽ không hề đẹp thế nhưng cô bé lại to giọng nói trong điện thoại, “Papa ơi, chúc cha sinh nhật vui vẻ nhé!”

Giọng nói lạnh lạnh của con gái dường như quanh quẩn trong từng góc ngách của căn phòng, Tiêu Trí Viễn đang bình thần nhìn bức tranh, đột nhiên không nói lên lời

“Papa, cha đã thấy bức vẽ chưa?” Lạc Lạc nhắc lại lần nữa, “Hôm nay là sinh nhật cha, chúc cha sinh nhật vui vẻ.”

Tiêu Trí Viễn cuối cùng cũng giật mình hoàn hồn. Anh ngẩng đầu, dưới ánh đèn màu vỏ quýt, một người đàn ông trưởng thành, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc bén vậy mà viền mắt cũng có thể đỏ lên. Anh hít sâu, một lúc sau mới cười đáp lời con gái: “... Cảm ơn con gái rượi.”

“Papa ơi, con rất yêu cha!” Lạc Lạc tiếp tục nói.

“Cha cũng rất yêu con, cưng ạ” Anh nói nhỏ, nhưng trong giọng nói có thể nghe rõ sự run rẩy

“Cha ngủ ngon nhé!”

Cô bé kia đã cúp máy trong ống nghe điện thoại chỉ còn truyền đến những tiếng tút tút nhạt nhẽo. Nhưng anh không đả động, giống như là không thèm đếm xỉa đến, anh chỉ kinh ngạc ngồi nhìn chằm chằm vào bức tranh đơn giản được vẽ bằng bút sáp màu ấy.

Tử Quan đứng bên cạnh, khẽ che miệng lại, thảo nào hôm nay anh ấy khác thường như vậy...

Hôm nay là sinh nhật anh!

Thế nhưng, ngay cả Lạc Lạc cũng biết ngày sinh nhật anh, còn cô lại không hay biết.

Trong lúc tim đập nhanh và loạn nhịp, cô thấy Tiêu Trí Viễn cẩn thận cuộn bức tranh lại, đứng dậy, chậm chậm ôm lấy cô, giọng nói trầm khàn: “Cảm ơn em, Tử Quan...”

Cô vẫn còn nghi ngờ, thế mà anh lại hiểu rõ như vậy... chỉ là anh cố tình không nói hết câu kia mà thôi... anh muốn cảm ơn cô đã sinh Lạc Lạc cho anh, cùng anh tạo ra một gia đình hoàn chỉnh.

24. Chương 24

Tiêu Trí Viễn nằm viện mấy ngày, ông già cha anh có đến một lần nhưng Tiêu Chính Bình không hề tới một lần nào chỉ bảo Ninh Phi đến thăm một lát. Vì Tử Quan đã xin nghỉ để chăm sóc hàng ngày cho Tiêu Trí Viễn cho đến khi xong đợt chữa bệnh này nên mới chạm mặt với chị dâu.

Sắc mặt Ninh Phi tiêu tụy, chỉ ngồi một lát đã nói có việc phải đi trước. Tử Quan đứng ở cửa nhìn bóng lưng của chị ta, trong đáy lòng cũng có một chút thương hại. Mấy ngày nay chị ấy nhất định không dễ dàng gì, trước đây Tiêu Chính Bình luôn thích ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng bề ngoài thì vẫn quan tâm đến gia đình, chưa bao giờ đến mức độ những cơn phong ba đến liên tiếp như lúc này. Còn hiện tại, đầu tiên là bị tung ra một bức ảnh giường chiếu cực kì nóng bỏng, sau đó cô minh tinh kia còn công khai tuyên bố với công chúng là mình đã mang thai, tin tức này khiến lão gia vô cùng giận dữ. Ninh Phi xuất thân danh gia, làm sao có thể nhẫn nhịn trước loại gái điếm kia. Có điều, chị ta cũng biết Tiêu Chính Bình gần đây cực kì không suôn sẻ, việc thu mua rơi vào bế tắc, những tin tức về mối quan hệ bất chính lại càng ngày càng nổi đình nổi đám, cân nhắc giữa được và mất, chị ta chỉ còn có thể công khai hợp sức giúp đỡ chồng mà thôi.

Chị ta đang định đi ra cửa thì Tiêu Trí Viễn đã kịp nói một câu: “Chị dâu, chị cứ yên tâm.”

Bước chân Ninh Phi ngừng lại, mỉm cười đầy miễn cưỡng: “Sao cơ?”

“Không có gì” Tiêu Trí Viễn nhìn chị ta hờ hững, nhưng không nói thẳng, “Tóm lại là chị cứ yên tâm. Nếu có thể giúp được, em sẽ hết sức giúp đỡ.”

Tử Quan đứng bên cạnh không dám hé răng mãi đến khi chị dâu đi rồi cô mới dám thở dài “Không biết sau khi trải qua chuyện này, anh cả có bớt buồn thả đi một chút hay không?” Nói thật, nhìn thấy tình cảnh của Ninh Phi cô cũng rất biết ơn Tiêu Trí Viễn đã khiến cô chưa bao giờ phải trải qua tình trạng tương tự.

Tiêu Trí Viễn liếc cô một cái, mỉm cười như không: “Bây giờ đã thấy anh rất tốt chưa?”

Tử Quan lờ mờ anh nhưng không trả lời, chỉ nói: “Mai em sẽ đi làm.”

Anh buồn rầu nhìn cô, “Nhanh vậy sao?”

“Anh không tính xem anh đã bị bệnh bao lâu rồi hay sao?” Tử Quan tức giận nói, “Ở viện bốn ngày, ngày nào cũng chạy ra ngoài mấy lần, anh thật sự cho rằng mình là VIP, cả thế giới này thiếu anh không tồn tại phải không?”

Về mặt Tiêu Trí Viễn có chút ngượng ngùng, không nhẹ không nặng ho lên một tiếng,

Tử Quan tiếp tục lờ mờ anh, “Thế nào? Em có nói sai không?”

Sắc mặt anh từ đỏ chuyển sang trắng, ánh mắt nhìn về phía cửa, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc.

Tử Quan quay lại, Iris đã nghe được câu chuyện của họ, có lẽ là chưa từng nhìn thấy cảnh ông sếp bị mắng như vậy nên đứng đó cười ngặt nghẽo.

“Cô tới thật đúng lúc.” Tử Quan vội vàng đứng lên, “Tôi đi đây.”

Tiêu Trí Viễn khó chịu “Em lại định đi đâu?”

Người này bị ốm mà tính cách lại như một đứa trẻ chưa lớn, lúc nào cũng chỉ mong thấy cô trong tầm mắt mình.

“Đi đón Lạc Lạc.” Tử Quan cũng không tính toán với anh, “Iris ở đây, anh có việc gì thì nói với cô ấy.”

Vừa nghe thấy tên Lạc Lạc anh bất giác không cầu nhàu gì nữa, chỉ có điều trên trán vẫn là vẻ phiền muộn như ban nãy.

“Em thấy anh có vẻ không chịu nổi nữa rồi. Thôi, chờ hết bệnh anh sẽ lại đi tán tỉnh cô mình tình hay người mẫu nào đó, lại quên hết mọi chuyện cho xem.” Tử Quan cười khanh khách, “Lúc đó em nhất định sẽ không cản trở anh, cho anh chơi chán thì thôi.”

“Tang Tử Quan!” Tiêu Trí Viễn không cười mà tức giận, dừ dừ nói “Em rộng lượng thật đấy!”

Tử Quan mất diếc tai ngơ cũng không quan tâm đến người nào đó đang bực mình vô cớ, đi thẳng xuống dưới.

Từ hôm tai nạn xe đó, Tiêu Trí Viễn không để cô lái xe nữa. Cô cũng không muốn ngày nào cũng làm phiền tài xế nên đi đâu cũng chỉ bắt taxi mà thôi. Cửa vừa mở ra đã có người gọi tên cô: “Tử Quan!”

Tử Quan quay đầu lại. Elle mới từ trên xe taxi bước xuống, vẻ mặt rất ngạc nhiên, “Cậu không đi làm hóa ra là vì bị ốm!”

“Ồ thì...” Tử Quan không nói kỹ hơn, “Đến thăm một người bạn. Cậu thì sao?”

“Hơi sốt” Elle cười khổ, “Tối truyền nước.”

Chắc là vừa mới từ công ty đến thẳng đây luôn, Elle vẫn mặc bộ đồ công sở, chỉ thay thế giày cao gót bằng một đôi giày đế bệt màu đen, vì ốm yếu nên vẻ mặt rất nhợt nhạt. Một cô gái sống một mình, dốc sức kiếm tiền tại một thành phố lớn, bề ngoài dù là xinh đẹp mạnh mẽ đến mức nào cũng sẽ có lúc yếu đuối. Tử Quan dừng bước: “Có người đi cùng cậu không?”

Elle lắc đầu.

Cô liền nói: “Vây tớ đi cùng cậu.”

Elle cũng rất khách sáo nói: “Không cần đâu, cậu bận thì cứ đi đi.”

Cuối cùng Tử Quan vẫn đi cùng cô nàng lấy thuốc, lúc cô ấy đi thử máu thì cô tranh thủ gọi một cuộc điện thoại cho tài xế của Tiêu Trí Viễn, nhờ anh ta đi đón Lạc Lạc về nhà họ. Cúp máy, Elle bước ra khỏi phòng thử máu, cười nói: “Hôm nay đúng là phiền cậu quá. Lát nữa đi truyền nước, tớ đi một mình cũng được.”

“Không có gì.” Tử Quan nói, “Tớ ở lại với cậu một lúc.”

Lúc này người trong phòng truyền nước không tính là nhiều. Tử Quan và Elle cùng ngồi xuống, điện thoại di động đổ chuông.

Cô liếc mắt nhìn Elle rồi đi ra chỗ khác nhận điện.

Là tài xế gọi tới, nghe giọng nói của anh ta còn có vẻ đang thở hổn hển: “Có một vài phóng viên... họ... đã chụp được ảnh của Lạc Lạc rồi.”

Tử Quan nhất thời cứng đờ ra nhưng cô vẫn cố thể nghe thấy tiếng khóc nức nở của Lạc Lạc, cô bé còn đang gọi “mẹ” nữa, lòng cô thoáng chốc siết chặt lại, lập tức hỏi “Có chuyện gì?”

“Tôi không biết.” Ngữ điệu tài xế đầy vẻ lo lắng, “Tôi và Lạc Lạc lên xe, họ bám đuôi phía sau.”

Sắc mặt Tử Quan chợt trắng bệch, tim cô gấp gấp đến mức như có nghìn vạn con kiến đang bâu vào gặm nhấm, một lúc rất lâu vẫn không thể nói lên lời. Cô cố gắng hít thật sâu, nhắc nhở bản thân phải thật bình tĩnh, cuối cùng cô chỉ có thể nói: “Anh đừng lái xe nhanh quá, tạm thời đừng về nhà, cứ đưa Lạc Lạc đến nhà ông nội đi. Nơi đó phóng viên không vào được đâu.”

Cúp máy, Tử Quan quay về đứng bên cạnh Elle: “Vẫn định ở với cậu thêm lúc nữa nhưng tớ có chút việc đột xuất...”

Elle lắc đầu: “Đi nhanh đi, tớ ở đây một mình cũng được.”

Tử Quan vội vàng nói tạm biệt, còn chưa ra khỏi phòng bệnh đã gọi điện cho Tiêu Trí Viễn.

Lúc anh bắt máy vẫn còn có vẻ rất biếng nhác: “Về nhanh thế sao?”

“Phòng viên lắp kín nhà trẻ của Lạc Lạc.” Cô điên cuồng ấn thang máy, nói: “Bây giờ tài xế đang chờ nó đến nhà ông nội.”

“Sao cơ?” Anh giật mình, có vẻ như nhất thời chẳng nghĩ được gì, “Em đang ở đâu?”

“Em đang đi lên chỗ anh” Tử Quan tựa lưng vào thang máy chỉ cảm thấy bản thân như muốn khóc đến nơi, “Vừa rồi có một số việc, em không đi đón con, bảo tài xế đi đón.”

Cửa thang máy mở ra, trong tay cô vẫn còn cầm chặt di động, chạy vội đến phòng bệnh của Tiêu Trí Viễn.

Vừa đẩy cửa ra đã thấy Tiêu Trí Viễn thay xong quần áo, Iris ở bên cạnh đang gọi điện thoại, trông thấy Tử Quan bèn nói: “Lạc Lạc vừa mới về đến nơi, tạm thời không sao nữa rồi.”

Tử Quan thoáng an tâm hơn, nhìn Tiêu Trí Viễn: “Sao có thể như vậy?”

Anh vừa mới rút kim truyền ra, sắc mặt vẫn hơi tái, ánh mắt nghiêm nghị chưa từng thấy, chỉ nói: “Anh đã sai người đi điều tra rồi”

“Bây giờ thì sao? Anh định đi đâu?” Tử Quan nín tay anh, “Anh đi đón Lạc Lạc à? Em cũng đi!”

Anh dừng bước, dùng tay kia nắm lấy tay cô, lòng bàn tay khô ráo, đầu ngón tay có lực, dịu dàng nói: “Em không nên đi, ở đây chờ. Có chuyện gì anh sẽ gọi điện cho em.”

“Em muốn đi.” Tử Quan cố chấp nhìn anh, “Em rất lo lắng”

“Em nghe anh nói này. Bọn họ đã có thể tìm thấy nhà trẻ của Lạc Lạc chứng tỏ đã được thông báo từ trước. Vả lại, chiếc xe tài xế dùng để đón con bé là xe của anh, càng chứng minh rõ hơn quan hệ của anh và Lạc Lạc.” Anh xoay người, nhìn cô thật sâu, con ngươi phát ra ánh sáng màu hổ phách khiến người khác an tâm, “Ai là người bán tin cho giới truyền thông đến giờ anh vẫn chưa biết, nhưng chỉ cần em không xuất hiện, họ sẽ không biết đến sự tồn tại của em. Hiểu chưa?”

Tử Quan đỡ đầu gật đầu.

Anh nhìn khuôn mặt càng ngày càng tái đi của Tử Quan, khẽ thở dài: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Tử Quan đợi cả buổi tối, cuối cùng Tiêu Trí Viễn cũng gọi điện thoại bảo cô về nhà.

“Anh đưa Lạc Lạc về nhà rồi à?” Trong lòng Tử Quan tuy là rất lo lắng nhưng cũng không dám hỏi anh, chỉ có thể dậm hỏi như thế.

“Lạc Lạc mấy ngày nay chưa về được.” Anh bình thản nói, “Em cũng đừng lo quá, qua vài ngày nữa là ổn thôi.”

“Vài ngày nữa?” Cô có đôi chút không hiểu, hỏi lại lần nữa.

“Tử Quan, em biết mấy ngày nay anh đang bận chuyện công ty, thực sự không có thời gian nhiều, tin tức này chỉ có thể đề xuống từng chút một mà thôi.” Anh vô cùng kiên nhẫn mà giải thích, “Hai ngày nữa sau khi giải quyết xong công việc, anh sẽ xử lý, anh sẽ không còn để lại bất cứ một vấn đề nào nữa.”

Trong lúc ấy đột nhiên Tử Quan nhớ đến cái lần cô đuổi theo anh đến tận Đức Thành kia, anh sốt cao nhưng vẫn phải chống đỡ, bố trí tất cả, khi đó anh vô cùng mệt mỏi nói với cô rằng: “...Anh không phải là vạn năng, đôi khi em có thể thông cảm cho anh được không?”

Chính vì câu nói đó mà tâm tình sốt sắng như lửa đốt của cô dần hòa hoãn hơn, cô gật đầu: “Em biết rồi.”

“Em tin anh là được rồi.” Giọng anh ảm chứa ý cười.

“Vậy... việc đi làm của em thì sao?”

“Cứ làm như bình thường.” Anh nói, “Có điều mấy ngày nay em đừng lui tới bệnh viện nhiều quá.”

Tử Quan cúp máy, mệt mỏi rời khỏi bệnh viện, lúc chờ taxi, ánh trăng sáng rõ trên trời kéo dài cái bóng của cô ra trông như một khối cổ lau tụ vào một chỗ. Đáy lòng cô không hiểu sao nổi lên một nỗi hận, hận dòng dõi của anh, thân phận của anh, mỗi khi cô đã quen với cuộc sống tĩnh lặng, nước chảy êm đềm thì lập tức bao cơn phong ba kéo tới... Những ngày tháng lo lắng không yên như vậy cô không biết còn kéo dài đến bao lâu nữa.

Về đến nhà gọi điện cho Lạc Lạc xong, Tử Quan không hề thấy buồn ngủ. Cô bật máy tính, gõ lên trang tìm kiếm một vài từ khóa. Hôm nay cô đã tìm không biết bao nhiêu lần rồi, cô liếc mắt qua những kết quả tìm được đều là những tin tức cập kè với người này người nọ linh tinh của Tiêu Trí Viễn. Cô khẽ thở phào một hơi, tự an ủi bản thân là tin tức lần này cũng sẽ không khác mấy so với những lần trước...

Mấy ngày tiếp theo, Tử Quan vẫn đi làm bình thường chỉ không được gặp Lạc Lạc mà thôi. Điều đó khiến cô không khỏi nhớ nhung con bé. Mỗi tối sau khi về nhà cô đều facetime với con gái (facetime: tính năng Video Call của điện thoại di động). Bởi vì có một vườn hoa rộng rãi có thể chơi rất vui cộng thêm việc ông nội chưa từng nói một câu “Không!” với cháu gái nên Lạc Lạc cũng có vẻ khá hài lòng.

Tiêu Trí Viễn ở lại bệnh viện thêm hai ngày nữa, vì bình thường sức khỏe anh khá tốt, cho nên bác sĩ đồng ý cho anh xuất viện. Từ hôm gặp rắc rối đó, Tử Quan cũng không đến viện thăm anh nữa, nhưng ngày nào cô cũng gọi điện cho anh, nhắc anh uống thuốc, anh cũng không nhắc đến chuyện khác, không bận rộn thì chính là đang hợp.

“Bao giờ Lạc Lạc mới có thể về nhà?” Cuối cùng cô vẫn phải hỏi câu này

“Đợi thêm vài ngày nữa đã.” Tiêu Trí Viễn bình thản nói, “À, hôm nay em có phải làm thêm giờ không?”

“Không” Tử Quan do dự một lát, “Nhưng có hẹn đồng nghiệp đi dạo phố”

“Cũng được.” Tiêu Trí Viễn cười nói, “Đừng về nhà muộn quá.”

25. Chương 25

Sau khi tan ca, Tử Quan đến thẳng quảng trường trung tâm, hôm nay cô hẹn người đó ở một quán món cay Tứ Xuyên để thay đổi khẩu vị, vì là nhà hàng mới mở nên khách đến rất đông, Tiểu Trinh tốn không ít công sức mới giúp cô đặt được chỗ.

“Có phải là đi xem mắt hay không?” Cô gái trẻ có ý định thăm dò, hỏi cô với vẻ vô cùng bà tám.

Cô gõ lên trán cô nàng một cái, “Đừng nói linh tinh, là bạn học thời đại học, vừa mới về nước thôi mà.”

Tử Quan đi vào nhà hàng tới vị trí đã hẹn ngồi xuống, đang mải suy nghĩ cô và Phương Tự đã bao nhiêu năm không gặp nhau rồi nhỉ? Học xong năm thứ tư đại học, Phương Tự xin học tiếp tại một trường đại học ở nước ngoài, điểm của cô nàng khá cao, điểm thi Toefl và Gre cũng khá, rất thuận lợi mà xin được suất học bổng du học tại nước ngoài. Từ khi cô nàng đi đến giờ cũng đến bốn năm năm rồi.

Đang miên man nghĩ ngợi, vai bỗng nhiên bị người ta vỗ mạnh một cái, vừa ngoái đầu lại thì ra là Phương Tự đang cười hi hi nhìn cô: “Tang Tử Quan!”

...Thật giống hồi học đại học! Khi đó vì Tử Quan phải làm thêm cho nên khi về trường thường đã rất khuya nhưng Phương Tự luôn nhớ để lại cho cô một chút đồ ăn ở trong phòng, bánh rau hẹ hoặc là xú mại, cười hi hi nói với cô: “Tang Tử Quan, cậu ăn đi!”

...

Khoảnh khắc này viên mắt Tử Quan đỏ hoe, cô không nhịn được mà ôm bạn thân một cái thật chặt, ngay cả giọng nói cũng có vài phần run rẩy: “Cậu đã về rồi!”

Ngồi xuống, gọi đồ ăn xong Phương Tự liền quan sát Tử Quan từ trên xuống dưới: “Tớ biết là cậu sống rất ổn!”

“Hử?” Tử Quan có chút không hiểu.

“Lúc học đại học ấy à, cậu gầy như một cây sào vậy. Nhìn cậu bây giờ tuy vẫn gầy nhưng thần sắc hoàn toàn không giống trước đây.”

“Đi làm rồi có thể kiếm được nhiều tiền mà!”

“Ồ? Anh rể để cậu khổ sở thế sao?” Phương Tự chẳng biết nghĩ đến điều gì mà có vẻ rất kinh ngạc, “Sao vẫn còn chưa kết hôn?”

“Anh rể gì chứ!” Tử Quan cúi đầu có vẻ hơi mất tự nhiên, nhấp một ngụm trà lúa mạch, khẽ gạt đi, “Đừng nói bậy!”

“...” Phương Tự lườm cô, “Các cậu... không phải là chia tay rồi đấy chứ?”

Tử Quan chợt không biết nói gì nữa, lại uống một ngụm trà lớn, ngay cả đầu lưỡi bỏng rát cũng không cảm nhận được.

Phương Tự thấy dáng vẻ này của cô, tức giận nói: “Sớm biết như vậy chi bằng lúc đầu cậu đi nước ngoài du học luôn cùng tớ có phải hơn không? Thành tích học tập của cậu rất tốt, lúc nào cũng giành được học bổng. Anh ta... các cậu thực sự đã chia tay rồi ư? Tớ gọi anh ta là anh rể cả một năm trời...”

Thực ra, Tử Quan sinh muộn hơn cô nàng, lúc đó khi Phương Tự muốn gặp bạn trai cô, đi trên đường luôn miệng nói “Em rể” này, em rể nọ... kết quả đến lúc thấy người thật có lẽ đã bị tính cách bình thản, lãnh đạm của đối phương dọa cho sợ hãi nên một câu “em rể” cũng không thể nói ra nổi, ngược lại đổi giọng gọi là anh rể.

Tính cách của Phương Tự vẫn nóng như lửa như thế, Tử Quan cười khổ, chẳng biết nên nói gì cho đúng.

“Ê, không nói đến chuyện này nữa được không?” Cô chép miệng, tạo một biểu cảm “năn nỉ”, “Nói về bản thân cậu đi, tiếp theo có dự định gì?”

Bữa cơm này hai người ăn đến tận gần mười một giờ, ngoại trừ việc Tử Quan không đề cập đến cuộc sống tình cảm của mình ra thì cuộc trò chuyện cũng tính là tràn đầy niềm vui.

“Tớ lái xe đến đây, để tớ đưa cậu về.” Phương Tự ấn nút thang máy xuống tầng gara ngầm, “Cậu sống ở đâu?”

Tử Quan đọc địa chỉ, hai người vừa ra khỏi thang máy thì bước chân Phương Tự dừng lại rất đột ngột. Vẻ mặt cô nàng có chút khác thường, như thể lại phát hiện ra một điều gì đó, Tử Quan huých bạn “Sao vậy?”

“Ặc, đồ đàn ông thôi!” Cô nàng bỗng nhiên sải bước tiến về phía trước, vừa đi vừa nói: “Tử Quan, tớ giúp cậu đến mừng anh ta một trận!”

Tử Quan vẫn chưa hiểu gì đã nghe thấy Phương Tự quát to: “Tiêu Trí Viễn, tên khốn nạn nhà anh!”

Ở một nơi cách đó không xa, một đôi nam nữ dừng bước, người đàn ông dáng dong dỏng cao kia quay đầu lại nhìn lướt qua, sau khi thấy người mừng mình, khóe mắt, khóe mày đều giãn ra: “Ồ? Phương Tự phải không?”

Không ngờ anh ta còn nhớ mình, cơn giận của Phương Tự càng mãnh liệt: “Đồ ngu quân tử! Trước khi tôi đi anh còn giả bộ tìm tôi bảo muốn gặp Tử Quan để cầu hôn! Buồn nôn!”

Ở nước ngoài đã vài năm, Phương Tự bỗng cảm thấy mình mừng người ta trước bàn dân thiên hạ như vậy thật sự có chút bất lịch sự, cô nàng bèn dùng tiếng Anh chửi ầm ĩ, tiếng Anh của cô nàng lưu loát và phát âm rất chuẩn.

Tiêu Trí Viễn nghe xong cũng không tức giận gì chỉ khẽ ho một tiếng, nhìn về phía Tang Tử Quan đang đứng phía sau: “Vợ, bạn em làm sao vậy?”

Phương Tự phản ứng rất nhanh, quay đầu ngơ ngác nhìn Tử Quan: “Vợ...?”

Tử Quan chỉ cảm thấy mặt mình sắp rơi xuống đến nơi, cô mỉm cười với vẻ áy náy, khẽ nói: “Tớ quên nói cho cậu biết, tớ đã kết hôn rồi!” Nói xong cô liền kéo tay Phương Tự, “Cậu đừng hiểu lầm, người này là Iris – trợ lý của Tiêu Trí Viễn. Iris, Phương Tự là bạn đại học của tôi, xin lỗi cô, cô ấy không có ác ý gì đâu.”

Khóe môi Tiêu Trí Viễn hiện lên một nụ cười, trong gara ngẫm tối tăm, ánh mắt anh vẫn đầy vẻ bình tĩnh và sáng sủa, có lẽ nghe thấy câu “Tớ quên nói cho cậu biết” của Tử Quan nên nụ cười trên khóe môi anh càng đậm hơn nữa, nhìn Phương Tự rồi hỏi: “Cô về từ bao giờ?”

Phương Tự vẫn nhìn Iris chăm chăm, biểu cảm trên mặt có phần mờ mịt, chắc là bị tình huống này làm ụ mồm đầu óc. Mãi đến khi nghe thấy câu hỏi của anh mới hoàn hồn: “Vừa mới về thôi, hi hi, anh rể, chỉ là hiểu lầm thôi ạ.”

Những giấy tờ xin du học nước ngoài năm đó đều là nhờ vả Tiêu Trí Viễn mới có được, lúc này đương nhiên cô nàng phải gió chiều nào ngã chiều ấy rồi, bèn cười ha ha nói: “Hi hi, anh rể, lâu rồi không gặp, anh vẫn đẹp trai sáng sủa như hồi ấy nhỉ?” Nói xong cô nàng véo Tử Quan một cái thật đau, hạ giọng: “Cậu thật đáng chết, ngay cả tớ cũng muốn lừa sao?”

Tiêu Trí Viễn cũng không tính toán với cô nàng, chỉ nhìn Tử Quan một hồi: “Muộn rồi, chúng ta cùng về nhé?”

“Ồ, cũng được.” Tử Quan lúng túng nói, quay mặt sang Phương Tự “Hôm nào chúng ta lại hẹn tiếp.”

Iris cũng lái xe của cô ấy đi rồi, Tử Quan ngồi trên ghế phụ, xe vừa khởi động chợt nghe thấy Tiêu Trí Viễn hỏi: “Vì sao ngay cả Phương Tự cũng giầu?”

Cô không trả lời, quay đầu mỉm cười với anh: “Anh khỏe rồi hả?”

Nụ cười có phần khoa trương, nhưng trên khóe mắt tất cả đều là vẻ lấy lòng, do dự, dè dặt, Tiêu Trí Viễn đột nhiên không biết mình nên giận hay nên cười, chỉ có thể quay mặt đi, hừ lạnh một tiếng: “Phải.”

“Công việc vẫn thuận lợi chứ?” Tử Quan hỏi tiếp.

Anh tức giận nhưng vẫn cười “Tang Tử Quan, em đang quan tâm anh thật lòng à?”

Xe dừng để chờ đèn đỏ, Tử Quan không hé răng, qua thật lâu mới do dự huých cánh tay đang đặt trên vô lăng của anh một cái: “Anh đừng giận, sau này em sẽ không thế nữa.”

Đèn pha xe lúc sáng lúc tối xuyên qua lớp kính trong suốt phía trước lọt vào trong xe, vừa vặn tạo thành mấy vết lốm đốm trên lông mày Tiêu Trí Viễn, càng làm rõ nét đôi lông mày lười mác, ánh mắt lạnh lùng thấy rõ nhưng rất nhanh sau đó đã biến thành ôn hòa, anh lặng lẽ thu ánh mắt lại, nói nhỏ: “Thôi, bỏ đi, anh cũng chẳng mong chờ có ngày em suy nghĩ cẩn thận.”

Ý anh là anh chẳng để tâm ư? Tử Quan nghi hoặc nhìn anh một cái, quả nhiên anh hơi nhếch môi lên, có vẻ như tâm trạng không tệ lắm

Gió đêm trên đường phố thổi đến, anh nói những lời dễ nghe như vậy, Tử Quan chợt cảm thấy bất an một cách khó hiểu.

Xe dừng, Tử Quan kéo cửa xe: “Em về đây!”

Anh rút chìa khóa xe ra, “Anh đi cùng”

“... Hôm nay anh ở lại đây sao?”

Anh đi nhanh hơn cô, hành động đã thay câu trả lời.

Nhưng họ cũng không nói gì thêm nữa, sau khi vào nhà rất ăn ý và tự giác chia ra làm hai ngã, Tử Quan đi vào phòng ngủ, Tiêu Trí Viễn đi vào phòng sách. Đến khi cô tắm rửa xong lảng máng nghe thấy có tiếng người nói chuyện trong phòng khách. Tử Quan đi ra ngoài xem thì thấy Tiêu Trí Viễn đang dùng điện thoại của cô nói chuyện gì đó.

Cô vội vàng chạy lên cướp điện thoại về mình: “Anh sờ vào di động của em làm gì?”

Ánh mắt Tiêu Trí Viễn rơi vào mái tóc ướt sũng nước của cô, lại dần di chuyển xuống phía dưới, cô mặc một chiếc áo ngủ kiểu dáng phổ thông, hình như chất liệu tơ lụa, hai vai mỏng manh lộ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo như ngọc, phảng phất như trên lông mi vẫn còn mấy giọt nước đọng lại. Trong nhà có bật điều hòa, lúc cô bước từ phòng tắm ra có một mùi hương ngòn ngọt tỏa ra, có lẽ là mùi hương của sữa tắm. Tiêu Trí Viễn chợt cảm thấy người nóng ran, giặt mình một cái mới trả lời, “Là Phương Tự gọi tới, anh chỉ nhận điện giúp em thôi mà.”

Là Phương Tự sao? Tử Quan thoáng yên tâm hơn, cầm điện thoại đi vào phòng rồi đóng cửa đánh rầm một tiếng. Cô nằm trên giường, nghe thấy giọng nói the thé của Phương Tự “Sao cậu lại dám cắt đứt sự hoài niệm quá khứ của tớ và anh rể hả?”

“Ặc, hai người thì quá khứ gì để hoài niệm cơ chứ?”

“Sao lại không có! Con ranh này! Tớ thấy bây giờ cậu thật khá đấy, ngày xưa, chẳng biết lòng tự trọng của cậu cao tới đâu nhỉ, anh rể lấy cậu có lẽ phải chịu không ít cực khổ nhỉ?” Phương Tự càu nhàu.

Tử Quan im lặng, đúng là hồi đó cô vừa nhạy cảm lại vừa cố chấp. Sau này Tiêu Trí Viễn thường nói: “Nếu như ngay từ đầu anh kể cho em nghe bối cảnh gia đình anh, có phải em sẽ không ở bên anh nữa không?”

Gia thế của anh thật sự quá tốt, Tử Quan sợ nếu như các bạn biết, họ sẽ nghĩ cô là một cô gái ham hư vinh, ham phú quý. Vì thế những lúc gặp nhau cô đều không chịu để anh lộ diện.

Từ cổ chí kim đều nói môn đăng hộ đối, suy cho cùng nó cũng rất có đạo lý. Cô nhớ có một lần anh đưa cô đi ăn, nhà hàng đó nhìn cũng không tính là xa hoa lắm, người phục vụ nhìn cũng có vẻ khá lịch sự, chờ họ ngồi xuống liền bưng hai ly trà lên. Tử Quan rất khát, trời lại nóng nực vì vậy cô ngửa đầu lên uống.

Sắc mặt người phục vụ ngay lúc đó trở nên cực kỳ khác lạ, dường như là muốn nói gì đó, Tiêu Trí Viễn vươn tay, tự lấy từ trong khay một ly nước khác, ngửa đầu lên uống, uống xong mới chép miệng nói “Trà này hơi chất!” Lúc đó cô vẫn chẳng hiểu gì, rất lâu sau Tử Quan mới biết chén nước đó là để rửa tay, buổi tối hôm ấy cô nằm trên giường trần trọc mãi, không phải vì cô mất mặt mà cô cảm thấy mình đúng là “già Lưu lúc mới bước vào nhà họ Giả” (tình tiết trong Hồng Lâu Mộng), thân phận khác biệt đến mức này, nếu cố chấp ở bên nhau, không chỉ có bản thân cô mà ngay cả Tiêu Trí Viễn cũng sẽ rất khổ cực. Huống hồ, anh bệnh vực cô hết lần này đến lần khác càng khiến cô cảm thấy áp lực nhiều hơn.

Cô không phải chưa từng nghĩ đến từ bỏ, dù sao cũng là ở hai thế giới khác nhau, vì khoảnh khắc rung động thuở ban đầu mà kiên trì, luôn luôn là một người tiến lên, một người lùi bước. Giữa họ, người bao dung vẫn chỉ có một mình Tiêu Trí Viễn.

Đó là thời gian đẹp nhất của họ, đáng tiếc cũng chỉ có vài tháng ngắn ngủi... trên thực tế, Tử Quan đã sớm hiểu rõ, với tính cách cậu ấm có mối nối cũ của anh làm sao hai người có tương lai được chứ? Nếu như... nếu như không phải vì Lạc Lạc, họ tuyệt đối sẽ không đi tới hôn nhân, chịu đựng nhau đến tận bây giờ.

(hôm nay mình tình cờ đọc được trên fanpage Vficland, có một bạn spoil truyện này. Thực ra, nhiều lần thì cũng thành quen, cũng chẳng muốn gây war hay gì cả, chỉ có điều là tại sao người đó không nghĩ khi phát ngôn như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến người khác thế nào, hẳn là người ta giỏi, hẳn là biết được hết mọi điều nhưng có cần phải nói toẹt ra cho bản dân thiên hạ biết như vậy không? Nhiều chuyện không phải cái tội nhưng nhiều chuyện khiến người khác khó chịu thì cũng chẳng có gì tốt đẹp hết. Dù bạn ấy có nói thế thì nhiều người chưa đọc đến cuối cùng cũng chẳng hiểu, thực ra ai cũng có quyền tự do ngôn luận cả, song nói thế nào để người khác vừa ý thì cũng còn phải xem xét. Mình cũng chẳng tức giận gì, cũng sẽ không bao giờ làm cái chuyện ngổ ngàng như ngừng đăng truyện hay gây war trên mạng, nếu đã đọc rồi mới click back hoặc coi như mắt diếc tai ngơ, làm ơn cho người dịch chút mặt mũi và để các bạn khác được đọc truyện đúng với nghĩa là đọc truyện online!

26. Chương 26

Tử Quan miễn cưỡng cười cười: “Chuyện khi nào vậy, tớ đã quên cả rồi!”

“Con bé đáng chết này, mất công tớ nhớ kỹ mọi chuyện của cậu như vậy, cuối cùng đến khi kết hôn lại không thêm báo cho tớ một câu.” Phương Tự nghiêng rằng nghiêng lợi, “Năm đó khi anh rể cầu hôn còn tìm tớ hỏi han vài chuyện, cậu có thấy có lỗi với tớ không?”

“... Anh ấy tìm cậu hỏi han chuyện gì?”

Những lời Phương Tự nói sau đó thực ra Tử Quan cũng không nghe được rõ ràng lắm. Bởi vì ngoài cửa sổ, mây đen ùn ùn kéo tới, một tia chớp xẹt qua rồi sấm rền ầm ầm như muốn xé rách bầu trời, trong giây lát tiếng ầm ầm ấy đập thẳng vào tai cô.

Tử Quan cúp máy, cuộn người vào trong chăn, cô không thể khống chế cơ thể mình bắt đầu run rẩy. Nói ra cũng thật kỳ lạ, trước đây mỗi khi thấy sấm sét cô chỉ cần bế con gái đến bên cạnh, cơ thể mủm mĩm của cô bé ghé sát vào lòng cô là ngay lập tức sẽ thấy bình an.

Nhưng hôm nay, Lạc Lạc không có nhà.

Tử Quan trở mình rồi ngồi dậy, bật đèn bàn, mở ngăn kéo tủ đầu giường, tâm trạng rối bời tìm cái nút tai và cái che mắt. Nhưng tìm tòi hồi lâu cũng chỉ thấy được một bên nút tai, cô hơi sốt ruột, kéo mạnh lôi cả ngăn kéo ra, rồi đổ hết những thứ trong đó ra luôn. Đèn bàn đang sáng bỗng nhiên tắt ngúm, Tử Quan đang vùi đầu tìm đồ vừa vặn quay đầu ra, ngoài cửa sổ chợt xuất hiện một tia sáng lóe lên bất ngờ rồi sấm đánh ầm một cái như muốn xé rách cả bầu trời, cô hô lên một tiếng, vô thức quờ quạng làm đổ cả cốc nước xuống người.

Người cô ướt sũng, không biết đó là mồ hôi lạnh hay là nước chảy từ tóc xuống lưng vì chưa lau khô tóc nữa. Cô thở hổn hển, trái tim trong lồng ngực vẫn đập như gõ trống, cô nhớ đến buổi tối Lạc Lạc ra đời, cũng là tiết trời thế này, mùi máu tanh trong bệnh viện, đau đớn như muốn chết đi, còn cả cơ thể hồng hào của đứa bé nữa...

Hồi ức như từng cơn sóng lớn cuộn trào mãnh liệt tiến đến, bí bách đến mức cô không thể thở nổi nhưng dù sao cô cũng không dám tung chăn ra, ý thức tựa hồ đang xa rời cơ thể... Tử Quan mơ màng nghĩ rồi bật cười, bản thân cô liệu có trở thành người đầu tiên trên đời này chết ngạt trong chăn hay không?

Mãi đến khi có người đến ôm lấy cô rồi ôn tồn nói: “Vợ yêu, anh ở đây.”

Tiêu Trí Viễn cẩn thận hé chiếc chăn ra khỏi đầu cô, anh vẫn biết cô sợ ánh sáng lóe lên bất chợt của sét cho nên một tay anh che lên mắt cô, giọng nói trầm khàn mà dịu dàng “Anh ở đây rồi, đừng sợ... Ngủ đi...”

Trên người anh có mùi bạc hà thơm mát, lòng bàn tay anh ấm áp có thể khiến người ta bình tâm. Ban này vừa có một tia sét chợt sáng lên, ánh sáng của nó đủ để Tiêu Trí Viễn thấy rõ tư thế cô, cơ thể cô cuộn tròn lại, chỉ đơn giản là một tư thế phòng ngự, giống như đang cố sức chống lại điều gì đó – nhưng ít nhất, có anh bên cạnh cô không còn run rẩy nữa, hô hấp cũng dần chậm lại.

Anh lặng lẽ thở dài, dịu dàng đến cực độ đưa cơ thể mình vào trong chăn, tiến sát về phía cô. Đối với anh, việc phối hợp với tư thế ngủ của cô không phải là dễ dàng và thoải mái, nhưng anh toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ cô, che chở cô, cầm khê gác lên vai cô, như thể anh đang ôm cô vào lòng, coi cô là bảo bối mình trân trọng nhất trên đời.

Cả đêm Tử Quan ngủ rất ngon, lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng tỏ. Trong nhà không có ai nhưng cửa sổ phòng sách mở rộng chứng tỏ rằng đêm qua Tiêu Trí Viễn thực sự đã ở lại đây... Mới sáng sớm, thể mà chẳng biết anh đã ra khỏi nhà từ lúc nào.

Tử Quan cũng không quan tâm nhiều đến hành tung của anh, mãi đến lúc đi làm Tiểu Trịnh tìm cô ký giấy tờ mới hỏi: “Sếp, em vẫn quên hỏi chị, bây giờ đi đâu chơi thì vui nhỉ?”

“Trốn trong nhà, hết ngủ rồi lên mạng buôn chuyện.” Tử Quan đều trả lời như thế.

“Úi chà, lãng phí quá, lúc này đi Đại Lý là vừa xinh!” vẻ mặt Tiểu Trịnh đầy nuối tiếc, tấm tắc khen, “Cuối xuân đầu hạ, ở đó đẹp lắm nhé!”

“Thế à? Tôi già rồi cũng không có tinh thần đi chu du nữa.”

“Thôi được rồi. À, hôm nay em nhìn thấy sếp Phương!” Tiểu Trinh nửa si mê, nửa buồn bã: “Nụ cười của sếp tươi như được mùa vậy...”

“Tươi như được mùa? Cái đó em cũng nhìn ra được hả?”

“Nói chung là tâm trạng rất tốt. Thấy em còn chủ động bắt chuyện nữa cơ.” Tiểu Trinh si mê mỉm cười, “...Mặc dù sếp chẳng biết tên em là gì...”

Đang nói thì tiếng âm báo của hộp thư vang lên, Tử Quan xem thư đến, là văn phòng tổng giám đốc gửi email thông báo tới. Phương Gia Lăng đích thân chiêu đãi khách quý, tất cả công tác tiếp đãi đều dựa theo tiêu chuẩn hạng sang nhất. Tử Quan vừa xử lý xong thì Elle gọi điện tới, sốt ruột hỏi: “Đã xong kế hoạch chưa?”

“Xong rồi, đang định gửi lại kế hoạch cho cậu đây.”

“bữa tiệc tối nay vô cùng quan trọng, ngàn vạn lần đừng xảy ra sự cố gì nha.” Elle lại cẩn thận dặn lại lần nữa, “Không được, cậu vẫn nên bảo người gọi cho nhà hàng kia xác nhận lại lần nữa đi.”

“Được rồi.” Tử Quan đồng ý, lại tò mò hỏi: “Suy cho cùng là khách nào mà quan trọng như thế?”

“Còn có thể là ai được nữa? Bên Quảng Xương đấy!” Elle nói thẳng, “Đêm nay mời giám đốc bên đó ăn cơm. Ngày mai là họp báo công bố danh sách đấu thầu, cuối cùng thì cũng trần ai lạc định rồi, lần này bất luận thế nào tớ cũng phải bảo sếp Phương cho tớ nghỉ đông mới được.” (trần ai lạc định: sự việc trải qua nhiều biến cố cuối cùng cũng đến hồi kết)

“Cái gì mà trần ai lạc định?” Tử Quan nhú mày, “Bên Thượng Duy không chơi nữa sao?”

“Gần như thế. Tiêu Chính Bình vẫn đang tính đi tính lại để tổ chức đại hội cổ đông mà đã được đâu, bây giờ vẫn chưa họp thì bó tay chứ còn sao nữa?” Elle hạ giọng, “Này, nói nhỏ cho cậu biết tớ đã trông thấy danh sách đấu thầu rồi, không thấy tên Thượng Duy đâu cả.”

Tử Quan cúp máy, dựa lưng vào ghế nghĩ ngợi hồi lâu.

Thực ra Tiêu Trí Viễn rất giống cha anh, dù công việc bận rộn hay gặp khó khăn gì cũng không bao giờ mang công việc về nhà, trước mặt cô và Lạc Lạc, anh lúc nào cũng có vẻ nhàn rỗi thảnh thơi. Dần dà, cô cũng nghĩ rằng không có việc gì có thể làm khó anh, lần này cũng không phải ngoại lệ.

Thật không ngờ bây giờ bởi vì sự phá rối chen ngang của anh cả mà công việc thu mua này thực sự đã bị thua... Tuy đây không phải là dự án Tiêu Trí Viễn đích thân làm chủ nhưng dù sao Thượng Duy của ngày hôm nay cũng là tâm huyết của anh, anh trước giờ luôn là người kiêu ngạo, không chịu thua kém người khác... Tử Quan nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định gọi điện cho anh.

Không ngờ anh vừa bắt máy không đợi Tử Quan mở miệng đã hỏi: “Có chuyện gì tìm anh vậy?”

“Không phải...”

“Vậy anh cúp máy, đang bận, lát nữa gọi lại.”

Giọng anh trước sau như một không mang theo bất cứ cảm xúc gì, tựa như người vừa nói chuyện điện thoại với cô là cô tổng đài viên vô cảm vậy... Tử Quan thở dài, bất đắc dĩ cúp máy.

Tan tầm là giờ cao điểm nên thường không bắt được xe, Tử Quan quyết định đợi một lúc mới đi xuống.

Lúc đứng ở vỉa hè chờ xe cô gọi điện cho Iris: “Tiêu Trí Viễn ở công ty à?”

“Phải, hôm nay sếp Tiêu phải tăng ca đến khuya... Bây giờ vẫn ở trong phòng họp chưa đi ra.”

“Anh ấy ăn cơm chưa?”

Iris chần chừ rồi mới nói: “Chờ họp xong tôi sẽ nhắc anh ấy.”

“À... Cô đừng quấy rầy anh ấy. Bây giờ tôi qua đó. Có điều tôi chưa đến phòng làm việc của anh ấy bao giờ...”

“Không sao, cô đến rồi gọi điện cho tôi, tôi xuống đón cô.”

Vì đã qua giờ tan ca nên dưới đại sảnh của Thượng Duy không còn ai nữa. Iris quả nhiên là đang đứng dưới lầu chờ cô, thấy cô cầm trong tay một túi đồ ăn lớn, cô nàng cười hỏi: “Cho sếp Tiêu hả?”

Tử Quan gật đầu, “...Hôm nay anh ấy ra sao?”

Iris có lẽ đang mãi suy nghĩ về ý tứ trong câu nói của cô, rất lâu sau mới đùa giỡn nói: “Đều bình thường mà.”

Cô nàng dẫn Tử Quan vào thang máy, thỉnh thoảng cũng gặp một vài nhân viên đứng đợi thang máy, người nào cũng mệt mỏi chỉ muốn đi thật nhanh ra khỏi công ty, có chào hỏi Iris thì cũng không để ý đến Tử Quan bên cạnh.

“Tôi đã bảo không sao rồi mà. Yên tâm đi, không ai nhận ra cô đâu.” Iris đưa cô đến cửa phòng làm việc, “Sếp Tiêu vẫn ở trong đó.”

Xuyên qua lớp kính mờ, đầu tiên cô không thấy vị trí của thư ký có bất kì người nào cả, Iris đoán được suy nghĩ của cô bèn mỉm cười: “Thư ký của sếp Tiêu đã tan ca rồi. Anh ấy ở trong đó một mình.”

“Vậy tôi vào đây, cảm ơn nhé.”

Tử Quan đẩy cửa ra, đi qua phòng làm việc của thư ký mới đến phòng làm việc của Tiêu Trí Viễn. Cửa không khóa, Tử Quan đang định gõ thì bỗng nghe thấy trong phòng có tiếng nói, cái tên được nhắc tới khiến tay cô khựng lại trong không trung.

C.26.1

27. Chương 27

“Phải, đã nhận rồi...” Tiêu Trí Viễn kéo một chiếc ghế ra rồi ngồi xuống, mười ngón tay thon dài đan vào nhau rồi đặt lên bàn, hôm nay anh mặc một bộ ple đen, áo sơmi bên trong màu trắng, không thắt cà vạt, nhìn qua có vẻ vô cùng thoải mái.

“Vậy ngài bây giờ...” Sắc mặt Quách tổng thoát nhìn rất tệ nhưng lại không dám đắc tội chỉ có thể cười hỏi lững một câu.

“Đúng là Thượng Duy không được vào vòng trong. Nhưng tôi dùng thân phận cổ đông lớn nhất của công ty trách nhiệm hữu hạn đầu tư Đông Lâm để tham gia cuộc họp này, giám đốc Trình Hoành, có phải vậy không?” Anh thả lỏng cơ thể dựa lưng vào tựa ghế, ánh mắt nhìn thẳng vào một người đàn ông trung niên ngồi đối diện.

Trình Hoành chỉ cười rồi giải thích: “Phải, ngài Tiêu đây là cổ đông lớn nhất của công ty chúng tôi, tôi nghĩ ngài ấy có quyền tới đây dự cuộc họp nhanh này. Dù sao dự án Quảng Xương đây cũng là dự án đầu tiên công ty chúng tôi thực hiện từ khi thành lập.”

Nụ cười của Tiêu Trí Viễn vẫn ôn hòa như trước, chẳng hề để tâm: “Giám đốc Trình bảo tôi tới tham gia, cho nên tôi có mặt ở đây.”

Trên trán Quách tổng lúc này toàn là mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Vậy sao? Nên như vậy, nên như vậy.”

Tiêu Trí Viễn không nói gì nữa, chỉ là lúc gần thu lại ánh mắt anh rất chuẩn xác tìm đúng được vị trí Tử Quan đang ngồi, lạnh lợi, nhưng lại như là không muốn cho người khác biết nên lén lút nháy mắt với cô một cái.

Tử Quan làm bộ không biết gì, nói thật, lúc này cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Từ lúc nào Tiêu Trí Viễn đã trở thành cổ đông lớn nhất của công ty đầu tư Đông Lâm? Công ty đầu tư Đông Lâm lại là công ty gì? Tại sao cô chưa từng nghe anh nhắc đến? Thượng Duy thì sao? Thượng Duy và Đông Lâm lại có quan hệ gì với nhau?

Cô hơi cụp mi mắt xuống, cô phát hiện ra rằng những quan hệ này càng nghĩ thì càng thấy khó hiểu, bên tai cô là giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phương Gia Lăng “Lập tức đi điều tra bối cảnh của công ty đầu tư Đông Lâm!”

Elle liền khom lưng ra khỏi hội trường phòng họp, Tử Quan ngẫm nghĩ một hồi, hiện nay cục diện đang có một sự thay đổi lớn, cô lại càng thấy nghi ngờ vì vậy quyết định ra ngoài cùng Elle. Vừa bước ra thì nhận được một tin nhắn: “Đừng đi vội, cùng đi đón Lạc Lạc nhé?”

Bước chân của Tử Quan dừng lại một lát, trả lời: “Em còn phải về công ty, anh đi đón nó về nhà đi.”

Tiêu Trí Viễn nhìn chằm chằm màn hình di động hồi lâu mới hơi nhếch môi lên, cất di động đi.

Anh có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng của Phương Gia Lăng ở đối diện, cho nên anh chỉ ngẩng đầu, khẽ gật đầu với anh ta.

Phương Gia Lăng vẻ mặt vô cảm ngồi đó, lạnh lùng nhìn thẳng anh. Tiêu Trí Viễn chợt nhớ tới ánh mắt thẳng thốt của Tử Quan ban nãy, há hốc miệng như thể đang nhìn thấy một con quái vật, anh cảm thấy biểu cảm ấy của cô đúng là rất đáng yêu, nếu như xung quanh không có ai anh nhất định sẽ tiến đến trên trọc cô, hỏi cô vì sao lại ngạc nhiên đến mức đó?

Trong cuộc họp ai phát biểu gì anh chẳng hề chăm chú lắng nghe, tới lúc tan họp không ngờ lại có nhiều người đến bắt chuyện hỏi thăm như vậy, anh chỉ có thể nâng cao tinh thần mà đối phó lại, mãi đến khi chỉ còn lại một người duy nhất đến bắt tay anh, ý cười ôn hòa: “Tiêu tổng, chiêu hồi mã thương này thực sự khiến người khác vô cùng ấn tượng đấy!” (chiêu hồi mã thương: ý chỉ chiêu trong lúc nhượng bộ một bước bất ngờ đâm cho kẻ thù một nhát chí mạng)

“Gặp may mà thôi.” Tiêu Trí Viễn cười bình thản.

Phương Gia Lăng lại bình tĩnh nhìn anh một cái: “Thảo nào đợi mãi vẫn không thấy anh gọi điện tới.”

“Đề nghị hôm đó của anh... Tôi về nhà cũng đã suy nghĩ qua rồi nhưng mà sau đó bận rộn quá nên quên bém mắt!” Tiêu Trí Viễn nói qua loa nhưng trên khóe miệng lại là một nét ngạo nghễ không hề che giấu.

Một tháng nay, anh lặn lội khắp nơi, gần như là đã dốc hết tâm huyết, rốt cuộc tại giây phút cuối cùng anh cũng vẫn hồi được toàn bộ dự án này.

Thật ra, anh biết chuyện đặt cọc hai tỷ kia sớm hơn mấy ngày so với Tiêu Chính Bình, khi đó bản thân anh đã không còn ở trong tổ thu mua nữa, tất nhiên anh không thể cam chịu số phận dễ dàng như thế, anh đã sớm nhắc nhở Tiêu Chính Bình, nhưng lúc đó anh cũng biết rằng không còn kịp mở đại hội cổ đông nữa vì vậy chỉ có thể tiến hành trong im lặng mà thôi.

Anh giả bộ ra ngoài trao đổi đơn đặt hàng quý bốn, thực tế là ở Đức Thành bí mật nói chuyện với mấy ông tổng của vài công ty mà anh vẫn giữ được mối quan hệ khá tốt, hùn vốn lập nên công ty trách nhiệm hữu hạn đầu tư Đông Lâm, trong đó anh là cổ đông lớn nhất nắm 32% cổ phần, số vốn điều lệ anh cần có để đăng kí cho sở tài chính nằm trong phạm vi xét duyệt của hội đồng quản trị, không cần đến sự phê chuẩn của đại hội cổ đông

Có điều nếu như cần đến sự xét duyệt của hội đồng quản trị như vậy nhất định là không thể tránh khỏi Tiêu lão gia. Lúc đối diện với cha đẻ Tiêu Trí Viễn vô cùng thẳng thắn, nói thẳng là có thể nỗ lực cứu được dự án này – lấy điều kiện trao đổi là phải để Tiêu Chính Bình hoàn toàn rời khỏi tập đoàn Thượng Duy, từ nay về sau hy vọng anh cả không nhúng tay vào việc của công ty thêm lần nữa.

Về phần Tiêu Chính Bình ở bên ngoài nóng lòng muốn thu xếp thật nhanh đại hội cổ đông Tiêu Trí Viễn cũng không ngăn anh ta lại. Là bởi vì loại hành động này, làm càng nhanh ngược lại sẽ càng khiến Phương Gia Lăng nghi ngờ, anh đang âm thầm điều hành để công ty đầu tư ĐôngLâm tiến vào vòng đấu thầu thứ hai, nên phải hạn chế lực cản nhỏ nhất.

Một tháng nay Tiêu Trí Viễn đã cố gắng tìm tất cả mọi cách, mục tiêu rõ ràng, đi đi lại lại rất nhiều lần, tiến hành mọi việc gần như hoàn mỹ có thể nói là đánh nhanh thắng nhanh.

Nhưng anh biết, đây mới chỉ là bắt đầu, kể từ giờ phút này trở đi mới là sự cạnh tranh thực thụ giữa anh và đối thủ.

Hai người họ cùng xuống dưới bằng một thang máy, cả hai đều không nói chuyện gì với nhau. Tới bãi đỗ xe, gạt đầu nhẹ một cái thay như lời tạm biệt. Tiêu Trí Viễn đi đón Lạc Lạc, con bé vừa nghe thấy có thể về nhà đã lập tức ôm lấy cổ papa hỏi: “Con muốn ăn canh xương mẹ hầm.”

“Vậy chúng ta đi mua nguyên liệu chờ mẹ về làm được không nào?” Tiêu Trí Viễn vuốt ve gương mặt con gái.

“Ồ, papa, người kia kia!” Không ngờ Lạc Lạc lại đảo mắt nhìn bốn xung quanh, rồi hô lên: “Papa! Nhìn kia!”

Khóe mắt Tiêu Trí Viễn đã liếc thấy nhưng anh chỉ mỉm cười, kiên trì nhét cô gái bé nhỏ kia vào xe, sau đó đi tới chỗ người chụp ảnh kia.

Tài xế đã nắm chặt lấy cổ tay anh ta: “Đi theo chúng tôi từ này đến giờ, anh là phóng viên của báo nào? Máy ảnh đâu? Lấy máy ảnh ra đây!”

Người đó liều mạng chống cự, mồm vẫn cãi chày cãi cối: “Tôi không phải phóng viên! Hiểu lầm rồi!”

“Thế hả? Vậy anh chụp cái gì?” Tiêu Trí Viễn cười châm chọc, giơ tay tháo chiếc máy ảnh anh ta đeo trên cổ xuống.

“Không được xem! Đây! Tôi sẽ kiện anh!” Người đó chống cự đến mặt mày đỏ gay gắt, liều mạng muốn cướp đồ lại.

Tiêu Trí Viễn chỉ xem lướt qua những bức ảnh trong đó, quả nhiên đều là ảnh của anh và Lạc Lạc, hôm nay anh tâm trạng khá tốt cho nên cũng không muốn tính toán gì với tên phóng viên này, nhìn qua mấy bức ảnh, định bảo anh ta xóa đi là xong nhưng đột nhiên anh trông thấy một bức ảnh từ hai tháng trước...

Đó là bức ảnh được chụp từ cự ly xa, dù trông không được rõ ràng lắm nhưng có thể nhận ra được đó là anh, anh đang nghiêng người về phía Đồng Tĩnh San, vì liên quan đến góc độ cho nên nhìn thoáng qua tấm ảnh như đang chụp hai người hôn nhau. Anh vẫn nhớ tối hôm đó anh cùng Tĩnh San đi bàn chuyện mở quầy chuyên doanh ở Đại lục, địa điểm hẹn khách hàng cũng được giữ bí mật, lại không có ai biết, rốt cuộc là phóng viên của báo nào mà lại thần thông quảng đại đến mức này?

Anh giật mình, lật lên xem những bức ảnh trước đó nữa. Ngoài sức tưởng tượng, toàn bộ những bức ảnh trước đó đều chụp anh và bạn gái, thời gian xa nhất là bốn năm trước. Anh dần lạnh lùng: “Rốt cuộc cậu là ai?”

Người đó lắp bắp nói: “Phóng viên báo Thủy Quả, anh Tiêu, ảnh chụp anh cũng đã xóa hết rồi, tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ chụp anh nữa...”

Anh hơi hất cằm lên, đường cong trên khuôn mặt càng cương nghị hơn, giọng nói thấp đến đáng sợ: “Tôi hỏi cậu lại một lần nữa, ai sai anh đi chụp những bức ảnh này?”

Người nọ nhìn vào mắt anh, sợ hãi lùi về sau mấy bước, nhưng vì tài xế vẫn nắm chặt cổ tay anh ta, cho nên anh ta bị mất đà, lão đảo, một tờ giấy từ trong túi bay ra.

Tiêu Trí Viễn khom người, nhưng người nọ lại tìm mọi cách thoát ra khỏi tài xế, muốn nhặt lên trước khi anh đụng đến mảnh giấy.

Tiêu Trí Viễn cười lạnh, giơ tay nắm lên má anh ta một cái thật mạnh rồi khom người sâu xuống nhặt tờ giấy kia lên.

Mới lướt qua một lần, anh đã cảm thấy lòng mình như rơi xuống vực sâu.

Bị đá ra khỏi công ty cũng được, vụ thua mua thất bại cũng được, anh chưa từng cảm thấy hoảng loạn như giờ khắc này, tựa như tất cả mọi thứ đều không phải là thật, ngay cả hô hấp cũng gấp gáp hơn. Anh cố giữ bình tĩnh, nhìn kỹ lại tờ giấy đó một lần nữa, mỗi chữ đều chắc chắn là không hề nhầm lẫn rồi mới chậm rãi nói: “Là cô ấy sai anh làm việc này à?”

Anh mong người đàn ông trước mắt này lắc đầu phủ nhận biết bao!

Nhưng người đó như thể bị một đấm của anh làm cho hồn bay phách tán, gạt đầu máy móc: “Đúng vậy!”

“ Bao lâu rồi?” Anh vô cảm hỏi, nghe ngữ điệu không hề có chút gợn sóng nào.

“ ... Hơn bốn năm rồi”

Tiêu Trí Viễn không nói được một chữ nào nữa, ý bảo tài xế thả anh ta ra, xoay người đi về phía xe ô tô.

Chắc là bị sự thay đổi sắc mặt của anh dọa cho phát sợ, tài xế ngồi lên xe rồi mới dè dặt hỏi: “Tiêu tổng, đi đâu đây ạ?”

Mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình di động, mỗi tin nhắn trong hộp thư đến của anh đều chỉ được gửi từ một người duy nhất – Tang Tử Quan.

Mấy năm nay, mỗi một tin nhắn cô gửi tới anh đều lưu lại, còn buổi tối đó, anh nhớ rất rõ tin nhắn Tử Quan gửi đến, cô hỏi anh: “Anh đang ở đâu?”

Lúc đó, anh cứ tưởng rằng cô đang quan tâm anh... Tiêu Trí Viễn cười tự giễu, huyết thái dương của anh giật liên hồi, anh chậm rãi nói: “Trước tiên đưa Lạc Lạc về chỗ lão gia đã.”

Tử Quan tay xách nách mang, vác rất nhiều thứ về nhà, Lạc Lạc hôm nay đã về. Có lẽ là vì nghĩ như thế cho nên cô cảm thấy việc tranh quyền đoạt lợi ở công ty, việc ngày mai phải đối mặt với những chuyện gì... tạm thời đều chẳng hề liên quan đến mình. Trên đời này, chỉ cần có con gái ở bên cạnh là tốt rồi.

Vừa đẩy cửa ra, cô đã gọi một tiếng thật to: “Lạc Lạc, mẹ về rồi đây.”

Nếu là bình thường, Lạc Lạc sẽ vui vẻ lắc lư đôi chân ngắn mũi mím của nó chạy tới, miệng gọi mẹ liên tục. Nhưng hôm nay, phòng ốc im ắng ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, vì quá mức trống trải, cho nên còn nghe được cả âm vang từ tiếng cô nói.

Tử Quan buông mấy túi trong tay xuống, lấy di động ra gọi vào số của Tiêu Trí Viễn.

Vừa kết nối đã nghe thấy tiếng chuông truyền ra từ phòng sách, Tử Quan càng bất ngờ hơn, cúp máy, lớn tiếng hỏi: “Tiêu Trí Viễn, anh ở nhà à?”

Cô ngờ vực đẩy cửa phòng sách ra, quả nhiên là Tiêu Trí Viễn ngồi sau bàn làm việc, trên bàn là chai rượu vang đã mở, trong ly để cao cũng đầy rượu, còn có cả một đồng giấy tờ cao ngất.

Trong phòng có mùi rượu nhàn nhạt, cô có thể nhìn ra sắc mặt anh rất kém nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Lạc Lạc đâu?”

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc cô một cái: “Đưa đến chỗ cha tôi rồi.”

“Không phải anh nói là đưa nó về nhà sao?” Tử Quan nhíu mày, “Sắc mặt khó chịu như vậy làm gì? Đáng lẽ hôm nay anh phải vui mới đúng chứ!”

Ngược lại Tiêu Trí Viễn mỉm cười, khóe môi cong lên thật nhẹ chỉ có điều ánh mắt không hề thay đổi vẫn là vẻ đùa cợt và châm biếm như trước, từng câu từng chữ nói thật rõ ràng: “Tôi thấy được những thứ này, cô nói xem, tôi có nên vui vẻ không?”

28. Chương 28

Anh thuận tay cầm lấy một đám giấy bày trước mặt ném ra, Tử Quan đứng đó, rất ngạc nhiên nhìn giấy tờ và ảnh chụp bay đầy trời, mãi đến khi có một bức ảnh bay lượn rồi rơi xuống gần mũi chân cô.

Cô cúi xuống nhìn, sắc mặt lập tức trắng bệch. Nhưng cô lại khom người xuống nhặt bức ảnh lên, nhìn vào ngày chụp được in phía sau, cười gượng gạo: “Ồ? Đây không phải là Trần Tư Y sao? Mấy năm trước các người từng hẹn hò à?”

Tiêu Trí Viễn chỉ lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Tiêu Trí Viễn nhặt thêm vài bức nữa lên, mỗi một tấm ảnh nằm trong tay cô như nặng đến nghìn cân, cô cúi đầu, cố gắng hít thật sâu, cố gắng trong vài giây ngắn ngủi này nghĩ ra lý do thuyết phục khiến người ta có thể tin được.

Cuối cùng Tiêu Trí Viễn cười nhạt: “Tang Tử Quan, nghĩ xong chưa? Màn kịch này diễn tiếp thế nào đây?”

Ý cười nhạt nhèo trên môi cuối cùng cũng hoàn toàn bay mất, Tử Quan đứng lên, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo: “Là tôi tìm người chụp đấy. Anh ở bên ngoài oanh oanh yến yến, tại sao tôi không thể tìm người chụp?”

“Nghe cô nói vậy, Tang Tử Quan, cô còn để tâm đến cuộc hôn nhân này sao?” Tiêu Trí Viễn không giận mà chỉ cười, “Nhưng cái này thì sao?”

Tử Quan đón lấy tờ giấy trong tay anh, thấy từ đầu tiên cô đã hiểu rằng anh đã biết tất cả. Cô chậm rãi ngẩng đầu, đột nhiên trở nên rất bình tĩnh: “Đây là đơn xin ly hôn tôi bảo luật sư phác thảo trước, vốn định ngày mai đưa anh, anh phát hiện ra rồi cũng tốt.”

Anh chống tay lên bàn rồi đứng dậy, đôi môi mỏng nhếch cao, cười lạnh hỏi lại: “Ly hôn?” Anh lách qua bàn, đi từng bước tới trước mặt Tử Quan: “Cô dựa vào đâu?”

Tử Quan hơi ngẩng đầu lên, cố gắng hết sức để giọng nói của mình nghe có vẻ bình thản nhất: “Anh đã xem qua đơn xin ly hôn do luật sư của tôi phác thảo rồi, hẳn là không cần tôi nhắc lại điều kiện cho anh nữa nhỉ?”

Anh nhìn cô nhưng không ngắt lời, ánh mắt chằm chọc.

“...Tôi không cần xe của anh, không cần nhà của anh... tôi không cần gì cả, nhưng quyền giám hộ Lạc Lạc thuộc về tôi.” Tử Quan ép bản thân phải nhìn thẳng anh, tiếp tục nói: “Điều này không quá đáng chứ?”

“Một chút cũng không quá đáng.” Anh cong khóe môi lên, lạnh lạnh nói, “Chỉ có một điều, cô chưa hỏi tôi có đồng ý hay không?”

Tử Quan lùi về phía sau từng bước, dễ dàng cảm được nắm đấm cửa, cô không sợ hơi thở hung dữ lạnh lùng tỏa ra trên người anh lúc này, cô chỉ mỉm cười: “Tốt nhất là anh nên đồng ý. Nếu không đồng ý, chúng ta sẽ gặp nhau trên tòa.”

Con người đen láy của anh càng khó lường hơn, nghiêng người đi, muốn đóng cửa lại trước khi cô tìm cách trốn ra: “Gặp nhau trên tòa? Tử Quan, không có sự đồng ý của tôi, cô nghĩ tên luật sư nào ở Văn Thành dám đánh giúp cô trận này đây?”

Tử Quan hơi ngẩng đầu lên, không lên tiếng, ánh mắt giằng co với anh trong im lặng.

Anh khẽ cười thành tiếng, “Không nói đến cái khác, cô dựa vào đâu mà đòi đưa Lạc Lạc đi? Lạc Lạc là con gái của cô sao?”

Trái tim Tử Quan lúc này như bị một bàn tay vô hình bóp mạnh, máu chạy rần rật lên tận óc, lỗ tai ục ục một tiếng, ngay cả đường đi cũng không trông thấy gì nữa. Cô nhìn chằm chằm Tiêu Trí Viễn, tình cảnh đã qua ấy lại một lần nữa như hiện lên trước mắt.

Lạc Lạc... Lúc đó là tận tay chị gái giao Lạc Lạc cho cô.

Bốn năm nay, cô dường như đã quên mất rằng Lạc Lạc không phải là con ruột mình, nhưng bốn năm nay, Lạc Lạc là điểm tựa duy nhất của cô.

Cô hao tổn tâm trí, chỉ hy vọng một ngày nào đó có thể mang Lạc Lạc rời khỏi Tiêu Trí Viễn.

Ngay từ đầu, cô đã biết rằng bàn điều kiện với Tiêu Trí Viễn không phải một chuyện đơn giản – cô đã chuẩn bị tròn bốn năm, tựa như là bắt đầu từ ngày lấy anh đã nhờ thám tử tư lấy chứng cứ.

Trong luật hôn nhân và gia đình, ngoại tình là điều khó tìm chứng cứ nhất, có một khoảng thời gian, ngay cả thám tử tư cũng đầy bụng nghi hoặc: “Cô Tang, chồng cô cũng không giống loại người ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm... Giữa hai người có phải là đã hiểu lầm gì hay không?”

Cô không giải thích, chỉ biết đưa cho đối phương thêm nhiều tiền hơn, mãi đến một hôm anh ta gọi điện cho cô: “Đã chụp được cảnh anh ta đến bar...”

Có lẽ là nghĩ đến tâm trạng của cô, cho nên ngữ khí của tên thám tử tư đó chuyển sang dịu dàng hơn: “... Có tiếp tục nữa không?”

Cô cầm điện thoại im lặng một hồi, rồi cười nhẹ: “Anh nghĩ tôi đang đau khổ sao?”

“...”

“Tiếp tục đi, còn phải làm thêm vài năm nữa mới đủ.” Cô bình thản nói.

Cô duy trì mối quan hệ với một vị luật sư giỏi nhất trong các vụ án ly hôn ở Văn Thành, đối phương cũng đề nghị với cô rằng, nếu không để tâm đến vấn đề phân chia tài sản thì cách nhẹ nhàng nhất cũng có thể đề nghị vợ chồng ly thân, xin ly hôn vì lý do tình cảm tan vỡ. Cô nhẫn nhịn bốn năm nay, cũng đã bài binh bố trận đủ bốn năm trời, chỉ ít cũng đã có lòng tin rằng có thể đối mặt với người đàn ông đáng sợ này trên tòa.

Nhưng cho đến tận giây phút này, khi cô đã có được đầy đủ bằng chứng thì lại bắt đầu mất lòng tin với những lời bảo đảm của luật sư...

Cô không phải không biết những thủ đoạn của Tiêu Trí Viễn, cô dựa lưng vào cửa, lưng dán lên cửa gỗ lạnh lẽo nghe thấy tiếng tim đập càng ngày càng nhanh của mình, cố gắng trấn tĩnh: “Đúng là Lạc Lạc không phải con đẻ của tôi, thế nhưng Tiêu Trí Viễn, bốn năm giả vờ làm vợ chồng, anh không cảm thấy chán ngán à? Từ nay chúng ta ai đi đường nấy, không cần phải chiến tranh lạnh, không cần phải cãi nhau nữa, không tốt sao?”

Giọng nói của Tử Quan cực kỳ lạnh lẽo, tựa như ánh mắt lúc này của cô, từng chút từng chút làm dập tắt ngọn lửa ấm áp hâm nóng dưới đáy lòng anh... Anh lặng lẽ nhìn cô, sự gấp gáp lúc này của cô, sự e ngại và tuyệt tình, anh đều thu hết tất cả vào đáy mắt mình.

Làm vợ chồng bốn năm chỉ đổi được một câu nói ấy của cô, anh chợt cảm thấy thật tuyệt vọng, giống như có một thứ gì đó đang thực sự mất đi.

Tựa như nắm cát trong tay, nắm càng chặt... nó càng trôi đi nhanh hơn.

Bốn năm trước suýt chút nữa anh đã mất cô, cuối cùng chỉ có thể dùng Lạc Lạc để ép buộc cô, cô mới đồng ý kết hôn với anh.

Bây giờ thì sao?

Áp lực công việc nặng như núi, kẻ thù hiểm ác đáng sợ, sự phòng bị hết lần này đến lần khác của cha đẻ và anh ruột đè ép lên bản thân anh, anh cũng chưa từng mất bình tĩnh.

Trước khi gặp Tang Tử Quan, anh đã làm rất nhiều việc, là vì muốn cha để ý đến mình nhiều hơn, là muốn tỏ ra xuất sắc hơn anh cả, là muốn cứu vớt sự kiêu ngạo của mình... Sau đó... Trong cuộc đời mình, anh gặp cô, tất cả những nỗ lực trước đây của anh đều đã tìm được ý nghĩa của nó. Anh muốn khiến bản thân mình giỏi giang hơn, mạnh mẽ hơn thì mới có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn... Nhưng, số phận luôn trêu người. Giống như lúc này, anh nhìn cô không chớp mắt... khuôn mặt cô tái nhợt như vậy, rồi lại dịu dàng, làm anh nghĩ tới bong bóng xà phòng, càng gơ tay ra bắt lấy thì nó lại càng biến mất nhanh hơn trên đầu ngón tay mình. Nhiều khi, anh chỉ mong cô cười thật tươi, anh chờ mong nụ cười như hoa nở của cô biết bao... Nhưng những lúc ấy cô chỉ nhú mày, keo kiệt không cho anh một chút niềm vui.

Tiêu Trí Viễn biết lý trí bản thân đã hoàn toàn tan rã, cánh tay anh đè lên gáy cô, gần từng chữ: “Bốn năm rồi, Tang Tử Quan, tôi thật ngu ngốc... Chịu đựng cô, chiều chuộng cô, ngay cả quyền lợi của người chồng cũng chưa sử dụng lần nào...”

Hơi thở anh trở nên nóng bỏng rơi lên da thịt cô, Tử Quan nhìn đôi mắt như đang mê man của anh, co người lại: “Anh định làm gì?”

Mùi rượu trên người anh vẫn vương trên gáy cô, bỗng anh đưa tay ra ép chặt cô vào người mình: “Cô nói xem?”

Tử Quan lần đầu cảm thấy so với cái ôm của người đàn ông này, sức lực cả người cô thật quá nhỏ bé đến không đáng kể. Bất luận cô giãy dụa ra sao, cắn xé, quất tháo, anh vẫn có thể dễ dàng làm cô khuất phục, ôm cô vào phòng ngủ, ném lên giường.

Có thể với anh mà nói giãy dụa của cô cũng buồn cười giống như là Lạc Lạc đang giận dỗi. Tử Quan thu người về phía đầu giường, nhìn anh cởi áo khoác, lộ ra nửa người trên cường tráng, rắn rỏi, nghiêng người tóm lấy chân cô, kéo cô trở lại.

Tử Quan tự đi tới đó, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô khó mà khắc chế sự run rẩy của bản thân “Tiêu Trí Viễn... Tôi sẽ hận anh... Tôi sẽ hận anh cả đời...”

Động tác của anh dừng lại một lát, khóe môi nhếch lên, bình tĩnh ngẩng đầu rồi lại nhìn xuống cơ thể cô: “Tử Quan, tôi đợi cô bốn năm, tôi cứ tưởng rằng thời gian bốn năm có lẽ đã khiến cô không còn hận tôi nữa...” Tay anh vuốt lên mặt cô, cười đầy vẻ tự giễu: “Thì ra, cô vốn dĩ đã định hận tôi cả đời...”

Anh chặn tay cô lại, những nụ hôn điên cuồng rơi lên mặt, môi, gáy cô, trong giây lát mùi rượu tràn ngập khắp người cô. Tử Quan nghiêng mặt đi, liều mạng cắn mạnh lên vai anh.

Chắc là vì bị đau nên anh dừng lại một giây, cơ thể cứng đờ. Lúc mà Tử Quan nghĩ anh sẽ từ bỏ anh lại mỉm cười: “Cô làm thức tỉnh bản năng của tôi.” Anh cử động nửa người trên, hơi thở dồn dập nhưng nhìn cô rất bình tĩnh, giọng điệu nhu hòa: “Tôi hỏi cô một lần cuối cùng, cô còn muốn ly hôn không?”

Tử Quan quật cường nhìn anh, nghiêng mặt đi cắn mạnh lên hõn khẩu anh.

Tiêu Trí Viễn dè lên người cô, không giận mà cười: “Vẫn quật cường như thế, đúng là cô gái tôi thích.”

Tay kia anh đặt lên má cô, dùng sức một chút đã ép cho cô phải há miệng, anh rút tay mình ra, chỗ hõn khẩu có một dấu răng sâu hoắm, còn có cả một chút máu đỏ...

Tiêu Trí Viễn cúi đầu nhìn cô một cái, ngón tay hơi lạnh đặt vào cổ áo phía trong của cô, dùng sức xé toạc một phát, nói thật chậm: “Tang Tử Quan, trừ khi cô chết đi... Nếu không, cô đừng hy vọng ly hôn với tôi.”

Xoẹt một tiếng.

Tuyệt vọng dồn dập kéo đến, giống như sóng lớn cuốn trôi tất cả, vùi lấp bản thân...

Tiêu Trí Viễn, “chồng” của cô... Hơi thở anh tấp thẳng vào mặt cô.

Còn anh nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt lướt qua cơ thể cô, bắt đầu hôn cô như cướp đoạt.

29. Chương 29

Đêm mùa hạ,

Trong phòng không bật đèn, da thịt cô hơi lạnh, còn anh thì lại nóng rực.

Lúc mới chạm vào người cô anh ngửi thấy một mùi hương rất nhẹ nhàng, mùi hương đó khiến anh cảm thấy thân thuộc... Giống như một đêm đó, mùi quất thoang thoang, hương vị độc đáo đặc hữu của Tang Tử Quan.

Cô đang khóc nức nở, lúc đầu, vì giãy dụa chống cự mà cả trán đầy mồ hôi. Nhưng đến khi anh đi vào cơ thể cô, có lẽ là vì đau đớn nên cả người cô cứng đờ lại, không hề nhúc nhích.

Tiêu Trí Viễn dừng tất cả mọi động tác lại, gơ tay vén mấy sợi tóc ướt đầm lộn xộn trên trán cô ra, bắt giắc, ngữ khí cũng trở nên dịu dàng hơn: “Đừng khóc, ngoan nào, sẽ không đau nữa đâu.”

“Anh...Cút đi” Tử Quan nghiêng đầu giống hệt như một con thú nhỏ, không ngừng nức nở: “Tiêu Trí Viễn, anh...cút đi.”

Anh cố kiềm chế, vẫn kiên trì dỗ dành cô: “Tử Quan, thả lỏng một chút.”

Cô đã khóc đến mức không nói thành lời được nữa, thậm chí không còn hơi sức cần anh, chỉ là cánh tay dùng hết sức muốn đẩy anh xuống giường.

Anh cầm cổ tay cô, dùng môi hôn lên môi cô, nuốt những tiếng nức nở của cô vào bụng...

Đêm nay thật dài...

Lúc Tử Quan khóc đến mức gần như xỉu đi, cơn say rượu của Tiêu Trí Viễn cuối cùng cũng dần tan biến. Gió lạnh ngoài cửa sổ thổi vào trong phòng, trên thắt lưng là một tầng mồ hôi, bị gió thổi vào trở nên lạnh đến đáng sợ. Anh đưa tay đặt lên hai vai cô, áp sát khuôn mặt cô vào lồng ngực mình

Tử Quan như đã chết, mặc kệ anh ôm, vẫn không hề nhúc nhích

Anh bỗng không biết nói gì mới đúng, đôi mắt cô nhắm nghiền lại, trên lông mi thật dài là những giọt nước mắt còn chưa khô, cô nhắm rất chặt, giống như một đứa trẻ tự phong tỏa bản thân, không chịu mở mắt.

“Tử Quan...” Anh gọi tên cô, “Tử Quan...”

Cô không nói gì.

Anh bèn cố sức siết chặt cô trong lòng mình hơn nữa, thì thầm nói: “Xin lỗi em...Sau này chúng ta hãy sống hòa thuận được không... Tử Quan, anh yêu...”

Chữ cuối cùng anh còn chưa kịp nói ra thì đột nhiên cô mở tròng đôi mắt, dùng hết sức lực bản thân đẩy anh ra: “Tiêu Trí Viễn, lúc trước tôi ăn của anh, ở của anh, dùng của anh, đêm nay... coi như là trả hết tất cả cho anh...”

Anh kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Cô ngồi lên, lộ ra bờ lưng mịn màng trơn nhẵn, cô không thèm nhìn anh, chỉ cúi người nhặt quần áo vứt lộn xộn trên giường, mặc qua loa vào người rồi bước nhanh vào phòng tắm.

Ánh trăng từ phía tây dần can đảm tiến lên phía trước từng bước, xung quanh nó là rất nhiều ngôi sao, tuy không có thứ tự nào nhưng đều sáng chói, đêm nay trời thật đẹp.

Tiêu Trí Viễn với tay tìm quần áo mặc vào, bước xuống ngồi lên sofa trong phòng ngủ.

Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm đã kéo dài được hơn một tiếng đồng hồ rồi, thế nhưng cô vẫn chưa bước ra.

Anh kê gậy tàn thuốc vào gạt tàn rồi đi tới gõ cửa: “Tang Tử Quan”

Dường như dòng nước chảy càng mạnh hơn nhưng không có bất cứ một lời đáp nào.

Trái tim Tiêu Trí Viễn đột nhiên trùng xuống, anh không thể không gõ cửa mạnh hơn: “Tang Tử Quan!”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Hô hấp của anh dần gấp gáp hơn, dùng hết sức đập mạnh vào cánh cửa, cạch cạch, cửa bung ra.

So với sự lạnh lẽo ngoài phòng ngủ, độ nóng trong phòng tắm cao đến mức cơ hồ như trong đó chỉ có toàn là hơi nước mù mịt, anh lơ mơ trông thấy một bóng dáng, hình bóng đó đang ngồi trong bồn tắm lớn, không nhúc nhích.

Anh lại tiến lên thêm vài bước nữa, ôm lấy cơ thể ướt đẫm của cô từ trong bồn tắm rồi nhấc bổng ra ngoài.

Khi tay anh chạm vào da thịt cô, anh cảm thấy có một loại cảm giác dính dính rất lạ, lơ mơ còn có thể ngửi được mùi tanh tanh... Anh nhìn chăm chăm vào trong bồn tắm, nước trong đó có một màu hồng nhạt, anh vô thức cầm cổ tay cô lên.

Vẫn liên mạch, may quá.

Tiêu Trí Viễn thở phào một hơi, không làm gì thêm nữa mà chỉ quấn khăn tắm vào người cô rồi ôm cô về phòng ngủ.

Đèn trong phòng ngủ bật rất sáng, Tử Quan dựa vào lòng anh không giẫy dụa, chỉ cười lạnh: “Anh nghĩ tôi sẽ tự sát hay sao?”

Anh nhúu mày không nói gì, anh thấy trên người cô, từ trên xuống dưới đều là một màu đỏ rực, trên bắp đùi còn chảy cả máu nữa, sau lưng càng thê thảm hơn. Anh đặt cô xuống giường, giận dữ che lấp lý trí: “Em điên rồi!”

Tử Quan dường như không nghe thấy, cô khoác khăn tắm rồi đứng lên, da thịt đau như bị xát muối.

Vừa rồi, lúc ở trong phòng tắm, cô chà sát cơ thể mình rất nhiều lần, làm đi làm lại, tới tận đến khi cảm nhận được sự đau đớn xệt qua, nhưng lúc ấy, cô hoàn toàn không muốn dừng lại. Cơ thể này tựa như không còn là của chính mình nữa, cô chỉ cảm thấy thật dơ bẩn, như thể phải tróc sạch lớp da này đi mới có thể an tâm.

Lúc này, Tiêu Trí Viễn ở bên cạnh cô, nhưng cô lại coi anh như không hề tồn tại, chỉ có làm vậy cô mới có thể bình tĩnh để đối diện với tất cả...

Anh lo lắng cô sẽ tự sát sao?

Không, không đâu.

Còn có rất nhiều việc phải làm nữa...

Tử Quan tìm một bộ quần áo trong tủ rồi mặc vào người, hất mái tóc ướt sũng về phía sau, đi ra khỏi phòng.

Lúc bước tới ngưỡng cửa, cô vẫn còn nhớ phải cầm theo chìa khóa và ví tiền.

Giọng anh truyền đến từ phía sau với vẻ vô cùng lo lắng: “Em định đi đâu?”

Cô không trả lời, trực tiếp ấn nút gọi thang máy.

Cửa thang máy mở ra, Tử Quan bước vội vào bên trong nhưng Tiêu Trí Viễn đã đuổi kịp, túm lấy cổ tay cô: “Em đi đâu?”

Cô không nhìn anh: “Mua đồ.”

“Đồ gì?” Hai hàng lông mày rậm của anh nhúu chặt lại.

Cô không đáp, chỉ hơi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt lạnh lẽo như một tảng băng, cô nói ba từ rất rõ ràng: “Thuốc-tránh-thai!”

Trong lúc Tiêu Trí Viễn đang sững sờ cô đã nhanh tay ấn nút đóng cửa thang máy, con số màu đỏ trên bảng điện tử chuyển đi rất nhanh.

Anh đã hoàn hồn, ấn nút gọi một thang máy khác như điên như dại... Đem đã khuya, tốc độ thang máy cũng nhanh hơn rất nhiều, chỉ chưa đến nửa phút, nhưng anh lại cảm thấy dài như một thế kỷ...

Tang Tử Quan cô luôn rất biết nói những lời thế nào mới có thể đâm sâu vào tim anh nhất.

Cô có thể không chớp mắt, xoa xoa cánh tay mình, có thể bày ra khuôn mặt vô cảm nhắc đến “thuốc tránh thai” trước mặt anh, cô chính là một người như thế, rất lạnh lùng, rất vô cảm, cô muốn nói với anh rằng: cô đang khinh bỉ và chà đạp anh!

Tiêu Trí Viễn lao xuống tầng một nhưng trên hành lang không có ai. Anh hoảng loạn nhìn bốn phía xung quanh, sau một lúc thật lâu mới nhớ ra đối diện khu nhà này có một hiệu thuốc mở cửa 24/24, vì thế, anh vội vã chạy ào vào bóng đêm.

Đêm mùa hè này thật tĩnh lặng. Trên đường thậm chí không có một bóng người nào, chỉ có một cột đèn tín hiệu ở ngã tư phía xa không ngừng biến đổi thành những màu sắc khác nhau,

Tiêu Trí Viễn bước nhanh qua đường, đẩy cửa hiệu thuốc, tiến vào!

Tiếng vang làm kinh động người bán hàng đang ngủ gà ngủ gật, bà dụi dụi mắt rồi hỏi: “Muốn mua gì?”

“Ban này có ai đến mua thuốc không ạ?” Tiêu Trí Viễn so so vai mình: “Một cô gái cao khoảng này.”

“Không có...” Người bán hàng giật mình, “Mua thuốc gì?”

Vậy cô đã đi đâu? Tiêu Trí Viễn đứng như trời trồng ở đó nghe thấy người bán hàng nói: “Đi tiếp hai dây phố nữa là có một hiệu thuốc, anh qua đó hỏi xem.”

Tiêu Trí Viễn ra khỏi cửa, trên con đường đen kịt vẫn không có bóng dáng bất cứ người nào.

Cái bóng của anh bị kéo ra thật dài, cô đơn đến mức như một cô hồn dã quỷ nơi đồng không mông quạnh, thực ra, khu này anh cũng không quen thuộc lắm, vòng mấy vòng mới thấy được hiệu thuốc ở phía xa xa kia, bảng hiệu màu lục sáng rực trong đêm đen.

Anh bỗng dừng bước, bóng người mỏng manh kia vừa đẩy cửa hiệu thuốc bước ra ngoài, lại đứng thêm ở cửa hiệu thuốc một lát, đổ nước trong chai nước khoáng vào miệng, ngửa đầu uống viên thuốc.

Luồng cảm giác mát mát ấy bốc ra khỏi bụng rất nhanh trong đêm tối, dần bị đốt cháy, cho đến lúc bản thân anh hoàn toàn bị cơn giận đốt cháy.

Anh bước đến trước mặt Tử Quan, dùng sức nắm chặt lấy cổ tay cô, ngữ khí lạnh lẽo: “Em uống cái gì vậy?”

Trong tay Tử Quan vẫn còn cầm vỉ thuốc vừa bóc ra, mái tóc dài thổi toát loạn, sắc mặt tái nhợt.

Cô biết Tiêu Trí Viễn sẽ không dễ dàng buông tha cô như vậy, cô để thang máy dừng giữa đường rồi bước ra ngoài, đi xuống dưới bằng cầu thang thoát hiểm mới có thể tránh được anh, tìm được hiệu thuốc này.

Thuốc đã nuốt vào bụng, cô dần dần định thần lại, cứng ngắt hất tay anh ra rồi đi tiếp.

“Tang Tử Quan”

Giọng nói nhẹ nhàng của Tiêu Trí Viễn truyền đến từ phía sau.

Cô không hề dừng bước.

“Em muốn ly hôn với anh thật à?” Anh mím môi lại, “Muốn mang Lạc Lạc đi nữa phải không?”

Cô giật mình quay đầu lại nhìn anh

Anh tiến lên trước chặn cô, trên môi là ý cười rất nhạt, trong đôi mắt nhỏ dài thâm trầm là thần sắc mà Tử Quan không hiểu: “Chúng ta trao đổi nhé.”

Cô buột miệng: “Trao đổi gì?”

Anh giơ tay ra kéo cô ôm vào lòng, thăm thì bên tai: “Sinh cho anh một đứa con, anh sẽ để em đi.”

30. Chương 30

30.1

Vì đã khuya cho nên các cửa hàng kinh doanh hai bên mặt đường đều đã đóng cửa, phố xá vô cùng vắng lặng. Dưới đường là những vết lốm đốm do ánh đèn cao áp chiếu xuống, khiến cho con đường như được kéo dài vô tận, Tử Quan để hai tay trong túi quần, lách người qua hướng khác rồi tiếp tục đi về phía trước một cách mờ mịt.

Cô biết Tiêu Trí Viễn vẫn đi theo phía sau mình, không nhanh không chậm, hai cái bóng đổ xuống đường như hai hình song song, có lẽ đến hết đời cũng sẽ không bao giờ trùng lên nhau.

Cô không biết suy cho cùng việc anh đi theo cô như thế này có ý nghĩa gì, nhưng cô nghe rất rõ câu nói ban nãy của anh

Sinh cho anh một đứa con?

Khoảnh khắc nghe thấy câu nói đó, cô không hề do dự mà xoay người cho anh một cái tát, sau đó lao đảo đi về phía trước.

Anh thật sự đang sỉ nhục cô, sinh cho anh một đứa con?

Như vậy... Anh có hai đứa con, là hai chị em cô sinh cho anh.

Suy nghĩ này như một con rắn độc quấn lấy trái tim Tử Quan, rất lâu không cách nào xua đi, khiến cô không thể thở nổi, làm cho cô muốn vịn vào đâu đó mà nôn ọe... là bởi vì đêm nay đã phải chịu đựng quá nhiều ư? Cô cảm thấy cả cơ thể mình rỗng tuếch. Cuối cùng vẫn dừng bước, ngồi xổm xuống ôm chặt lấy đầu gối mình.

Phía sau đúng lúc có một đôi tay đỡ cô, Tang Tử Quan cũng không hất ra.

Giống như là cô đang quay về quá khứ rất lâu trước kia, khi đó cô nhìn thấy hai người mình yêu thương nhất đang ở bên nhau, cũng là thế này, trong lúc bất ngờ ấy, tất cả mọi suy nghĩ trong đầu dường như tiêu biến hết.

Mỗi lần số phận nở một nụ cười với cô thì chỉ cần đến ngày hôm sau, chuyện tốt của Tử Quan sẽ không còn tồn tại nữa.

Sinh viên năm thứ tư hoàn thành việc học tập rất nhanh, Tang Tử Quan cũng như tất cả các bạn trong lớp đều phải vội vàng làm sơ yếu lý lịch để đi thực tập sau đó về viết luận văn.

Còn Tiêu Trí Viễn bởi vì còn có công việc bận rộn cho nên anh không trở về thường xuyên, cơ hội gặp mặt giữa họ cũng không có nhiều. Thực ra là vì Phương Tự sắp ra nước ngoài cho nên cô nàng luôn có chuyện muốn nhờ vả Tiêu Trí Viễn. Tiêu Trí Viễn lần nào cũng nửa giận dỗi, nửa bất đắc dĩ: “Đến khi nào em mới có thể gọi điện thoại cho anh đơn giản là chỉ vì nhớ anh thôi?”

Tang Tử Quan ghen hòng, nịnh anh: “Vội chờ anh về, em sẽ mời anh đi ăn. Em đã tìm được công việc thực tập rồi.”

Bên đầu dây bên kia im lặng một lát: “Công việc gì?”

“Không nói, lúc nào về mới cho anh biết.”

Thực ra thì công việc này cũng không phải do Tử Quan tự lực cánh sinh tìm được, là vì cô đọc được thông báo tuyển người xong liền kể chuyện này cho chị gái nghe, lúc đó cô mới biết thế nào gọi là nhân duyên trời định, công ty mà Hạ Tử Mạn đang làm việc bây giờ chính là tập đoàn công nghiệp nặng Thượng Duy.

Hạ Tử Mạn khẽ cười một tiếng: “Thực tập ở phòng ban nào đã được sắp xếp chưa? Chị đi hỏi giúp em một chút nhé!”

Tang Tử Quan cũng không từ chối ý tốt của chị, nếu như đón nhận sự giúp đỡ của Tiêu Trí Viễn đôi khi cô còn cảm thấy hơi ngại thì với chị gái ruột của mình, cái cảm giác huyết nhục tương liên bẩm sinh này lại vô cùng tự nhiên.

Hai ngày sau Tử Quan phải đến công ty báo danh. Công ty rất rộng, bạn nhỏ Tang Tử Quan được phân vào bộ phận giúp việc cho tổng giám đốc, còn người đứng đầu bộ phận đó chính là chị gái Hạ Tử Mạn của cô... Tử Quan cẩn thận che giấu bí mật này, cô và những bạn thực tập cùng đợt nhận thẻ nhân viên, làm những thủ tục có liên quan rồi đứng từ xa quan sát chị gái mình.

Hạ Tử Mạn mặc một chiếc áo khoác màu vàng chanh, giày cao gót gõ nhẹ lên sàn đá cẩm thạch màu đen bóng loáng, bóng lưng uyển chuyển, thon dài tinh tế nhưng lại có một khí thế bức người, dẫn một đám người đi vào phòng họp.

“Woa, thật có khí chất của nữ vương...” Có người thì thào cảm thán.

Tử Quan cúi đầu nhưng trên mặt lại là niềm vui không thể che giấu... Đó là chị gái của cô đấy, một cô chị gái ưu tú như vậy, thật là tốt biết bao!

Họ lập tức được đưa đến các phòng làm việc, Tang Tử Quan còn chưa kịp ngồi xuống thì đã có một đồng nghiệp trong công ty đưa cho cô một đồng giấy tờ: “Tiểu Tang, đến phòng photo, photo chỗ này ra thành 30 bản.”

Tang Tử Quan dạ một tiếng rồi đi đến phòng photo theo chỉ dẫn của người đồng nghiệp đó,

Trong phòng không có ai, chỉ có tiếng máy móc ù ù phát ra thành tiếng. Cô nghiên cứu cách dùng của máy này một chút sau đó bỏ giấy tờ vào trong, ấn một nút rồi điện thoại cô bắt nghe reo lên.

Cô bắt máy, “Alo” một tiếng

Là giọng nói của Tiêu Trí Viễn. “Đi làm chưa?”

“Rồi, em đang photo tài liệu. Anh về rồi à?” Hơn nửa sự chú ý của cô đặt lên chiếc máy photo kia, thấy đèn đỏ lóe lên, trong giây phút cô chưa kịp chuẩn bị gì thì chiếc máy đó đã đình công! Cô lại ấn một nút nữa, vẫn không có động tĩnh gì.

“Không phải chứ?” Tang Tử Quan có chút sợ hãi, nghe nói hôm nay sếp tổng tới đây họp, tài liệu này cần rất gấp.

Chết rồi.

“Sao thế?” Tiêu Trí Viễn truy hỏi.

“Máy... hỏng rồi.” Tang Tử Quan dừng một lát, cô muốn cúp máy, “Không nói chuyện với anh nữa, em đi xem nó bị làm sao đây..”

Cô vừa định cúp máy thì nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Tiêu Trí Viễn: “Đừng sợ, anh đến cứu em.”

Cô đương nhiên cho là anh đang nói đùa, cúi đầu sửa chữa loay hoay nửa ngày, có chút nản lòng, có lẽ nên về phòng báo cáo một câu, máy photo đã bị cô làm hỏng rồi.

Cô vẫn cảm thấy rất bất an, vừa ngẩng đầu đã thấy ngoài cửa có một người thanh niên đang đứng dựa vào tường, áo sơ mi trắng dưới ánh nắng mang vẻ dịu dàng khác thường, anh mỉm cười với cô, lộ ra hàm răng đều tăm tắp: “Ê, anh tới cứu em nè”

Tang Tử Quan ngạc nhiên mừng rỡ: “Sao anh lại ở đây?”

Anh trực tiếp xắn măng séc áo sơ mi lên đến tận khuỷu tay, không nói gì bắt đầu chuyên tâm sửa máy.

Chỉ có năm phút đồng hồ, chiếc máy đó lại tiếp tục vận hành, trang giấy bị nuốt vào trong máy cũng được nhả ra ngoài. Tử Quan thở phào một cái, mặt mày rạng rỡ: “Woa, tay nghề xịn thật đấy.”

Khuôn mặt Tiêu Trí Viễn cũng rạng rỡ hẳn lên, nhưng giọng nói lại trầm khàn: “Cảm ơn anh thế nào đây?”

“Nè, tại sao anh ở đây?” Tang Tử Quan vừa mới nghĩ ra nên mở miệng hỏi luôn.

Tiêu Trí Viễn vẫn chưa trả lời thì điện thoại đã reo, anh bắt máy rồi nói: “Tôi tới ngay.” Anh cũng không kịp nói chuyện với cô nữa, chỉ nói một câu thật ngắn, “Anh đi họp đây.”

Tiêu Trí Viễn đẩy cửa phòng họp ra, Hạ Tử Mạn thấy anh vào bèn mỉm cười: “Tiêu tổng, chờ thêm chút nữa, tài liệu sẽ được đưa tới ngay ạ.”

“Được, không sao đâu.” Tiêu Trí Viễn ngồi xuống nói chuyện với mọi người, nhưng anh trông thấy ánh mắt Hạ Tử Mạn hơi có vẻ khác thường.

“Tay của anh...” Cô dùng khẩu hình miệng nhắc nhở anh

Tiêu Trí Viễn cúi xuống nhìn mới phát hiện khuỷu tay mình dính một đồng mực in to đùng, không chỉ có Hạ Tử Mạn phát hiện ra mà ánh mắt của nhiều người khác cũng khác thường. Anh coi như không có việc gì kéo tay áo xuống, đúng lúc có người đưa tài liệu vào, Tiêu Trí Viễn cúi đầu ho một tiếng, cố che giấu ý cười – anh sẽ nói cho cô biết...Sáng nay lúc đi làm anh đã thấy cô rồi!

Cô gái phụ trách việc phát tài liệu lúc đi qua người Tiêu Trí Viễn thì bước chân hơi dừng lại một nhịp, anh không nhìn cô nhưng một chút ý cười trên môi đã căng lên thành ý cười rất đậm, bình thản nói: “Cảm ơn!” Sau đó ngắt đầu nói với mọi người: “Bắt đầu thôi.”

Trái tim Tử Quan vẫn đập rất nhanh, giống như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô đi ra khỏi cửa phòng họp mới cố gắng giữ bình tĩnh hỏi đồng nghiệp: “Tiêu Trí Viễn trong phòng họp là...”

“Tiêu tổng đó, cậu không biết hay sao? Vừa mới từ sân bay tới, thay thế cho anh trai Tiêu Chính Bình.” Những nhân viên thực tập cùng đợt với cô tin tức nhạy bén hơn nhiều: “Haiz, thực ra, số phận của Thượng Duy đúng là rất khó tồn tại...”

Trước khi vào Thượng Duy, Tang Tử Quan cũng biết xí nghiệp công nghiệp nặng này có danh tiếng lâu đời, nhưng bây giờ thành tích của nó đã không còn huy hoàng như xưa nữa, hiện đang ở trong trạng thái cực kỳ không tốt. Có người nói công ty công nghiệp nặng Quang Khoa có ý định thu mua, có điều trên hàng ngũ điều hành tập đoàn vẫn muốn cố gắng cứu vớt tập đoàn.

“Bây giờ xem ra phái một vị tổng giám đốc chưa có nhiều kinh nghiệm này tới đây, căn bản chính là chữa lợn lành thành lợn què rồi...”

Nhờ có câu chuyện này những người đồng nghiệp có vẻ cởi mở hơn, có lẽ thực sự cảm thấy Thượng Duy không còn chống đỡ được bao lâu nữa cho nên mới nghĩ tới việc đưa vị công tử Tiêu Trí Viễn – một người chưa có nhiều kinh nghiệm trong cả lời nói lẫn hành động tới đây.

Tang Tử Quan im lặng nghe, niềm vui sướng lúc vừa nhậm chức đã tan biến hoàn toàn. Gặp được Tiêu Trí Viễn ở đây là ngoài sức tưởng tượng của cô. Quen biết anh hơn nửa năm, cô vẫn nghĩ công việc của anh cùng lắm chỉ là một người mở mang kiến trúc bình thường thôi. Anh lại rất ít khi nhắc đến công việc cho nên cô tuyệt đối không hề nghĩ rằng có thể gặp được anh ở đây.

31. Chương 31

31.1

Hai ngày nay công việc của các phóng viên ở Văn Thành bắt đầu tăng lên gấp đôi, đặc biệt là các phóng viên ở chuyên mục kinh tế và giải trí.

Trong dự án đầu thầu Quảng Xương, tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Duy đã bị knock-out, không ai ngờ tới vào giây phút cuối cùng Tiêu Trí Viễn lại có thể xoay chuyển tình thế, lấy danh nghĩa của công ty đầu tư Đông Lâm bước vào vòng trong, tạo thành một màn “hồi mã thương” vô cùng đẹp mắt (hồi mã thương: ý chỉ chiêu trong lúc nhượng bộ một bước bất ngờ đâm cho kẻ thù một nhát chí mạng). Những chuyên gia tài chính kinh tế vội vàng phân tích xem liệu cuối cùng công ty Quảng Xương sẽ rơi vào tay ai, cũng có không ít người chuyển sự chú ý lên Quang Khoa – đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Thượng Duy, hỏi đối sách tiếp theo. Nhưng hai người ở giữa tâm bão, Phương Gia Lăng và Tiêu Trí Viễn đều không hên mà cùng trốn tránh sự phỏng vấn của phóng viên, không ai lên tiếng.

So với các phóng viên chuyên mục kinh tế còn đôi chút rụt rè thì các phóng viên giải trí lại dũng mãnh hơn rất nhiều lần. Bất cứ lúc nào cũng có xe dừng ở dưới tòa nhà cao tầng của Thượng Duy, mọi người đều đến tìm kiếm dấu vết của “Tiêu phu nhân”.

Từ ngày nhật báo XX đăng một phần giải thích ngắn gọn của người phát ngôn riêng của Tiêu Trí Viễn, công bố Tiêu Trí Viễn đã che giấu cuộc hôn nhân gần năm năm của mình, cái tit này cũng khiến những người trong cuộc căng thẳng tột độ. Ngay cả Tiêu lão gia cũng bị liên lụy, may mà tâm trạng lão gia khá tốt nên chỉ nói qua loa: “Đúng là có chuyện này.”

“Chuyện này được gia đình ngài đồng ý ư? Trong mắt mọi người Tiêu tiên sinh là người vô cùng chừng mực, vì sao lại phải giấu giếm nhiều năm như vậy?”

Không ngờ câu trả lời của lão gia lại là: “Chuyện của đám trẻ tôi mặc kệ.”

Tang Tử Quan xem xong mẩu tin trên báo trong phòng làm việc, cô không có phản ứng gì khác thường, vẫn tiếp tục làm việc.

Điện thoại nội bộ đổ chuông, cô ấn nút nghe,

“Tử Quan, Phương tổng bảo cô lên đây một lát.”

Tang Tử Quan đáp một tiếng “Được” rồi đứng lên đi ra cửa, chẳng biết nghĩ gì mà đột nhiên dừng bước, quay trở lại kéo ngăn kéo bàn làm việc ra, lấy ra một tờ giấy.

Trên đường thang máy lên tầng, cô cúi đầu nhìn giấy mình, ngón tay chạm vào tờ giấy mỏng mà mềm mại trong túi áo, suy nghĩ trước giờ của cô chưa bao giờ rõ ràng đến thế.

Cô đi tới hành lang cửa phòng Phương Gia Lăng, nhẹ nhàng gõ vài tiếng.

“Mời vào.” Phương Gia Lăng xoay ghế một cái, khuôn mặt anh ngược sáng, nụ cười trước sau vẫn một vẻ ôn hòa như vậy.

Tang Tử Quan nhớ tới những lời mà giới truyền thông miêu tả về Phương Gia Lăng và Tiêu Trí Viễn: “Dường như họ đang dùng phương diện tốt nhất của mình để đối phó với công chúng, gia thế tốt, thần thái ưu tú mà lãnh đạm khiến người ta khó mà nắm bắt được.”

Ưu tú mà lãnh đạm? Tang Tử Quan bật cười, chẳng phải là bản thân cô đã trông thấy dáng vẻ thô bạo ác liệt của Tiêu Trí Viễn không biết bao nhiêu lần rồi hay sao? Thậm chí còn có vài lần anh không thể khống chế được bản thân mình nữa. Còn Phương Gia Lăng, bất luận là khi nào, cho dù là khi Tiêu Trí Viễn phản kích mạnh mẽ, anh trước sau vẫn lãnh đạm, bình tĩnh như một.

“Phương tổng, trước khi anh nói chuyện với tôi, tôi vẫn là nên đưa cho anh cái này trước thì tốt hơn.” Tang Tử Quan ung dung đưa tờ giấy đó cho anh.

Phương Gia Lăng không nhận, chỉ cười cười hỏi: “Đơn xin thôi việc?”

“Tôi sợ sau này gặp lại anh ở một nơi nào đó, bản thân tôi sẽ cảm thấy xấu hổ.” Tang Tử Quan dừng lại một lát, “Hơn nữa, tôi còn có chút việc riêng cần giải quyết, thời gian tiếp theo sợ không có tâm trạng làm việc.”

Ánh mắt anh hơi chùng xuống, vẻ mặt vô cảm nhìn từng nét biến hóa dù là rất nhỏ trên gương mặt cô, rất lâu sau anh mới khẽ nói: “Tử Quan, xin lỗi cô, những lời tiếp theo sợ là sẽ liên quan đến việc nhà và chuyện riêng của cô nhưng tôi vẫn mong rằng có thể nói chuyện thẳng thắn với cô.”

Tang Tử Quan hơi nhướn mày.

“Cô đang đi khắp nơi tìm luật sư giải quyết các vụ án ly hôn phải không?”

Phản ứng của cô trấn tĩnh hơn rất nhiều so với dự đoán của anh, “Tôi không hề bất ngờ khi anh đã biết điều này.”

Phương Gia Lăng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi vênh lên của cô, anh hơi ngạc nhiên. Nếu nói trước đây Tang Tử Quan tử tế, hiền lành, thậm chí còn khá vâng lời, thì cô hiện tại mặc dù có đôi phần tiều tụy nhưng dường như có thứ gì đó trong cô đang sống lại, trên trán có cất giấu một phần cố chấp và cứng cỏi.

“Có cần tôi giúp không?” Phương Gia Lăng khéo léo nói.

“Lúc cần thiết tôi sẽ không khách sáo.” Đương nhiên Tử Quan rất khôn ngoan, “Anh biết đấy, tôi hiện nay chưa đến nỗi không còn lối thoát.”

“Đơn xin thôi việc tôi cứ giữ ở đây, một thời gian nữa trời yên bể lặng rồi, hoan nghênh cô quay lại, lúc nào cũng được.”

Mãi đến thứ Năm mới có thể hoàn tất mọi thủ tục tạm rời khỏi cương vị công tác, trong phòng tạm thời vẫn chưa ai biết sự thay đổi này. Tang Tử Quan quay lại phòng làm việc, Tiểu Trịnh đưa giấy tờ cho cô,

vẫn là tính cách nhiều chuyện như thường: “Sếp, thần tượng của em gần đây từ Phương tổng đã đổi thành đối thủ không đội trời chung của ngài ấy rồi.”

“Tiêu Trí Viễn?” Cô không ngẩng đầu.

“Thật không ngờ sự phong lưu trước đây của anh ấy chỉ là hỏa mù mà thôi, lại còn đã có vợ từ lâu nữa chứ, đúng là một người đàn ông tốt.” Tiểu Trịnh nuốt nước miếng đánh ực.

“Hử? Sao em biết người ta giả vờ phong lưu?” Tang Tử Quan cười khỏ.

“Chị nhìn Tiêu Chính Bình thì biết! Đó mới là phong lưu thật, lại còn làm khổ vợ con nữa chứ!”

“Được rồi, ít nhiều chuyện đi, mau mang mấy bằng biểu này ra ngoài.”

Cửa phòng làm việc bị mở ra rất khẽ, điện thoại di động của Tử Quan lại đổ chuông, cô đầu tiên là nhìn một cái, cũng may không phải là số máy mà cô thấy ghét kia, xong mới bắt máy.

“Mẹ, tối nay Lạc Lạc muốn ăn... Xương hầm.” Có lẽ là Lạc Lạc vừa mới thức giấc nên giọng nói vẫn còn có chút mơ hồ không rõ.

“Mẹ biết rồi.” Tang Tử Quan dịu dàng trả lời, “Lạc Lạc còn muốn ăn gì nữa?”

“À, buổi tối papa cũng về nhà ăn cơm!” Con bé bổ sung thêm một câu.

Tang Tử Quan im lặng một hồi, không đành lòng làm con gái thất vọng bèn nói một câu: “Ừm.”

Buổi tối đó vừa như đã qua rất lâu, lại vừa như mới chỉ là tối qua, nhiều chi tiết như vậy, cô không còn muốn nhớ lại nữa, duy nhất chỉ còn nhớ rõ câu nói cuối cùng.

Màn đêm đen kịt, cô thấy đôi môi mỏng của anh khẽ mấp máy: “Sinh cho anh một đứa bé, anh sẽ để em đi.”

Cô không thể nhẫn nhịn thêm nữa, dường như tất cả sức lực bản thân đều tích tụ lại trong bàn tay phải, nó bắt cô phải tát anh một cái.

Thực ra anh có thể tránh được nhưng anh lại không tránh. Chỉ đứng im ở đó, ở nơi sâu nhất trong đôi mắt là... một loại lạnh giá đến thấu xương, giống như... giống như anh mới chính là người bị tổn thương nặng nhất.

Dấu tay đỏ sẫm của cô hiện lên mặt anh thật rõ ràng. Cô hung dữ lườm anh một cái rồi cố gắng cắn chặt môi dưới: “Tiêu Trí Viễn, anh sỉ nhục tôi bốn năm nay... Vẫn chưa đủ ư?”

Sỉ nhục, sỉ nhục... Hai từ này như đang nhảy nhót trong màng nhĩ cô. Tiêu Trí Viễn muốn mở miệng, dù là biểu hiện như một người phẫn nộ cũng được... Nhưng anh không làm được, chỉ nhìn cô chăm chú với vẻ mệt mỏi, kiệt sức.

“Anh có còn nhớ không? Lúc mới quen anh, tôi đã nói, cho dù mọi người trên thế giới này đều lừa gạt tôi thì tôi vẫn sẽ tin tưởng anh.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nói rõ ràng từng chữ: “Nhưng, có một câu tôi vẫn chưa bao giờ nói với anh.”

“Cảm ơn anh đã hủy đi niềm tin của tôi.”

32. Chương 32

Từng cơn gió đêm thổi tới tuy đang là giữa hè, nhưng khí lạnh cũng rất khó chịu. Tang Tử Quan đã ngồi thật lâu trước mộ chị gái, tựa như những điều cần nói đã nói hết. Cô nhìn lên bầu trời trên không trung, bỗng nhiên cảm thấy bản thân cách bầu trời thật gần dường như chỉ cần nháy mắt một cái là bầu trời sẽ tiến ngay đến gần cô.

“Chị, bốn năm qua, đây là lần đầu tiên em tới thăm chị, em muốn nói cho chị biết... Nhấn nhin lâu như vậy, cuối cùng em cũng có thể rời khỏi anh ta.” Cô thì thào, “Lạc Lạc rất khỏe, rất ngoan, rất đáng yêu. Sau này, khi nó trưởng thành, em sẽ dẫn nó đến thăm chị. Em hứa với chị, em sẽ dẫn nó rời khỏi đây, chắc chắn.”

Tang Tử Quan chậm rãi đứng lên rời khỏi nghĩa trang, vô cùng kiên định, không hề có bất cứ sự do dự nào.

Cô ngồi trên xe, gọi một cuộc điện thoại.

Là dì Vương bắt máy.

“Dì, cha cháu có nhà không ạ?”

“Ồ, Tử Quan hả? Không phải lão gia đến nhà cháu sao? Ông ấy bảo nhớ Lạc Lạc, phải đến tận nơi thăm nó.” Tử Quan giật mình, “Vâng, vậy cháu về nhà xem sao!”

..Đẩy cửa nhà ra, Tang Tử Quan bị cảnh trước mắt làm cho rơi vào trạng thái “tiến thoái lưỡng nan”

Ông già và Tiêu Trí Viễn ngồi trên sofa, cả hai đều im lặng, còn Lạc Lạc ngồi trong lòng ông nội, ngủ ngon lành.

“Cha, tại sao cha lại đích thân đến đây?” Tang Tử Quan đổi dép rồi mỉm cười bước tới, “Nhớ Lạc Lạc thì đón nó qua bên kia ở vài ngày là được mà.”

Từ lúc cô được gả vào nhà họ Tiêu, thái độ của lão gia đối với cô con dâu này lúc nào cũng là hòa nhã và tôn trọng, nhưng lần này ánh mắt ông nhìn cô không hề có vẻ gì là vui mừng, chỉ bình thản nói: “Phải, cha muốn đón Lạc Lạc về bên đó ở vài ngày.”

Lạc Lạc bị âm thanh làm cho tỉnh giấc, vừa mở mắt trông thấy mẹ lập tức động đậy cơ thể muốn đứng lên, chu môi môi nhỏ nhăn ra: “Mẹ!”

Lão gia buông cháu gái ra để mặc cho nó nhào vào lòng mẹ, rồi lạnh lùng lườm Tiêu Trí Viễn một cái.

Trong tay Tiêu Trí Viễn là một tập giấy tờ, dường như anh đang đọc rất cẩn thận, rất nhập tâm, một lát sau mới ngước lên mỉm cười.

“Cha, thật sự không có chuyện gì đâu. Con và Tử Quan chỉ cãi nhau vài câu mà thôi.”

Tang Tử Quan ôm lấy Lạc Lạc, trông thấy dáng vẻ vẫn đang ngái ngủ của nó bèn bế nó vào phòng ngủ, đắp chăn cẩn thận mới quay ra phòng khách.

Lão gia đứng lên đi hai ba bước rồi nói với Tiêu Trí Viễn với vẻ không kiềm chế được: “Lời con nói ta không tin, để Tử Quan đích thân nói với ta.”

Tiêu Trí Viễn lúng túng ngậm miệng, anh nghe thấy cha mình hỏi Tử Quan: “Tử Quan, vài năm nay cha biết con chịu nhiều thiệt thòi. Thằng ranh này ranh rồi quá nên tạo ra một đồng scandal lè đường, đúng là đã khiến con phải thiệt thòi nhiều quá.”

Tang Tử Quan lập tức liếc nhìn Tiêu Trí Viễn một cái rồi lắc đầu, nói: “Cha, cha đừng nói vậy. Tiêu Trí Viễn rất chu đáo với con và Lạc Lạc.”

“Mấy ngày trước việc nó công bố tình trạng hôn nhân với giới báo chí cũng có một phần là ý kiến của cha, cũng chính là ý kiến của hội đồng quản trị. Tình hình của Thượng Duy con cũng biết đấy, ngay từ đầu chúng ta đã ở thế yếu, thật vất vả mới được như ngày hôm nay, vẫn còn phải gia tăng niềm tin đối với mọi người. Nhưng cuộc sống riêng tư của Trí Viễn trước nay không phải là tốt đẹp gì, cho nên nhân cơ hội này cũng cần công khai cho công chúng biết.”

Tang Tử Quan không biết nói gì, chỉ có thể giữ im lặng.

“Tuy là công khai thế nhưng Trí Viễn không công khai hoàn toàn, tin tức của con, tin tức của Lạc Lạc nó đều bảo mật rất tốt. Con không cần lo lắng... đừng như nhà Chính Bình, chẳng ngày nào cơm lành canh ngọt.” lão gia thở dài, “Nhưng hôm nay là chuyện gì xảy ra? Tử Quan, vì sao cha vừa trông thấy Lạc Lạc, con bé đã khóc rồi tỉnh lại trong giấc mơ, nó bảo hai đứa cãi nhau đòi ly hôn.”

Thì ra là như vậy.

Thảo nào mà lão gia lại giận đến mức ấy.

Sống trong nhà này, ai cũng có khả năng phải chịu thiệt thòi.

Duy chỉ có cháu gái bảo bối của ông là không thể.

Tang Tử Quan mím môi, lặng lẽ liếc nhìn Tiêu Trí Viễn. Không ngờ anh vẫn ngồi im như thế, khuôn mặt bình thản, có vẻ như anh cũng đầy bụng oan uổng nhưng lại không biết giải thích làm sao.

“Cha, con xin lỗi, đáng lẽ chúng con không nên để chuyện người lớn ảnh hưởng đến trẻ con.” Tang Tử Quan hơi cúi xuống, “Sau này sẽ không như vậy nữa.”

Lão gia gật đầu, rồi quay sang lườm con trai chấy mắt, “Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Trước tiên phải tề gia thì mới có thể bình thiên hạ, Tiêu Trí Viễn, con hiểu chưa?”

Tiêu Trí Viễn đứng dậy, gật đầu nhẹ, “Con hiểu.”

Tang Tử Quan nhìn cha con hai người, chợt hít sâu để lấy dũng khí nói tiếp: “Cha, nhưng con là thực sự muốn ly hôn với Tiêu Trí Viễn.”

Tang Tử Quan không hề nhìn Tiêu Trí Viễn mà cô nhìn thẳng vào Tiêu lão gia, tinh thần càng thêm dũng cảm: “Con và Tiêu Trí Viễn tính cách không hợp, đây không phải là chuyện ngày một ngày hai nữa. Lúc nào cũng chiến tranh lạnh thế này cũng không tốt với Lạc Lạc, cho nên...con nghĩ, con nên thẳng thắn bày tỏ quan điểm của mình cho cha biết.”

Cả đời này của ông, sóng to gió lớn cỡ nào cũng đã từng trải qua, nhưng rõ ràng với câu nói này của cô, ông có chút trở tay không kịp, ông cau mày nhìn con dâu út, sắc mặt cô tái nhợt nhưng cũng vô cùng quật cường, nhìn ông không hề chớp mắt. Ông bỗng thở dài một cái, quay sang nhìn con trai.

Khoảnh khắc đó, ông hơi giật mình... ông thực sự rất ít khi trông thấy dáng vẻ bàng hoàng như thế này của con trai, dường như anh đang phải chịu một đả kích rất lớn, giống một đứa trẻ bị người ta cướp đi món đồ chơi yêu quý nhất, mà chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn, không dám đi đòi lại...đây là con trai ông, đây là Tiêu Trí Viễn sao?!

Giữa hai đứa con trai, ông vẫn biết bản thân mình luôn thiên vị con lớn. Con trai út của ông từ nhỏ đã bướng bỉnh, cha bắt công với mình, anh không oán giận mà chỉ cố gắng thể hiện xuất sắc hơn, làm cho đến cực hạn, ép ông không thể không thừa nhận. Đôi khi nhớ tới, ông còn có một cảm giác như thể bị chính đứa con của mình đánh bại, thế nhưng trong lòng ông luôn suy nghĩ rằng, sự nghiệp của ông trong tương lai có lẽ phải dựa tất cả vào đứa con út này.

Nhưng ông chưa từng thấy dáng vẻ cụt hứng, buồn bã như vậy trên mặt anh bao giờ!

Nghĩ đến đây, trong đầu ông chỉ còn vẻ không chịu thua kém ban nãy của Tiêu Trí Viễn, lại đang lo lắng cho Lạc Lạc nên không nhận được mà bưng bưng tức giận: “Muốn để cháu gái ta phải lớn lên trong một gia đình không hoàn chỉnh sao? Hai đứa chúng bay đừng có mơ!”

Tang Tử Quan lần đầu tiên nhìn thấy lão gia tức giận đến vậy, cô không biết nói gì, chỉ biết im lặng.

“Tối nay, ta sẽ đưa nó về chỗ ta.” Lão gia xoay người, quả mãng: “Ta cho hai đứa bay một tuần, xử lý xong chuyện này mới được đón con bé về. Nếu còn để ta nhìn thấy những trường hợp thế này một lần nữa, Tiêu Trí Viễn, anh cứ chờ đấy.”

Con bé đang ngủ ngon lại bị ông nội ôm đi, Tang Tử Quan mệt mỏi ngồi lên sofa, bắt lực bóp trán.

Tiêu Trí Viễn ngồi xuống bên cạnh cô, cười khổ một tiếng: “Tang Tử Quan, em đã quyết tâm ly hôn với tôi rồi à? Nóng lòng mức này cơ à?”

Tang Tử Quan nhắm mắt lại, ánh sáng dịu dàng của đèn chùm rải trên người cô, càng làm không khí thêm nặng nề hơn.

“Tôi còn nhớ ngày chúng ta kết hôn, em đã nói...cố gắng sống tiếp... bây giờ, ngay cả cố gắng em cũng không thể nữa à?” Anh lắc đôi vai mỏng gầy của cô, “Tang Tử Quan, trong bốn năm nay, có phải em cảm thấy bản thân vô cùng ảm ức không?”

Tang Tử Quan bị ép nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của anh, dường như cô bị đôi mắt ấy thiêu cháy nên lập tức nghiêng đầu đi.

“Bốn năm, Tử Quan, tôi thực sự đã làm em ấm ức bốn năm trời.” Khuôn mặt đẹp đẽ không khuyết điểm của anh hiện lên vẻ hòa nhã, “Xin lỗi. Năm đó, khi tôi cầu hôn em, tôi thực sự không ngờ mọi chuyện sẽ đi đến mức này.”

“Vậy là anh đồng ý rồi?” Về mặt Tang Tử Quan lúc ấy như thể ước mơ được thực hiện, hai mắt sáng ngời.

Tiêu Trí Viễn không trả lời, chỉ bình thản nói: “Cha nói đúng. Chuyện giữa chúng ta không thể làm ảnh hưởng đến Lạc Lạc được.”

Tang Tử Quan gật đầu, “Tôi cũng không muốn như vậy.”

“Hôm nay cô giáo của Lạc Lạc gọi điện tới, nhắc đến biểu hiện của nó ở trường học. Cô ấy nói so với các bạn cùng tuổi Lạc Lạc hơi nhút nhát, cô ấy khuyên phụ huynh nên đưa con bé ra ngoài chơi nhiều hơn, để con bé mạnh dạn, tự tin hơn một chút.”

Trong lòng Tang Tử Quan lập tức là cảm giác hổ thẹn, cô biết rõ, điều này là do cô và Tiêu Trí Viễn tạo thành. Giả như họ có thể giống những đôi vợ chồng bình thường thì Lạc Lạc sẽ không có cảm giác không an toàn như thế. Nhưng chuyện đã đi đến nước này, cô làm thế nào mới có thể bù đắp đây?

“Cuối tuần, tôi sẽ xin nghỉ vài ngày đưa Lạc Lạc về miền nông thôn. Em có đi không?” Tay anh khẽ gõ lên mặt bàn, ngữ điệu lãnh đạm: “Không có ý gì đâu, chỉ cần đi với con bé vài ngày thôi.”

Dưới đáy lòng Tang Tử Quan đã muốn quên đi hết thảy mọi tính toán, cô gật đầu: “Được.”

Đã xin nghỉ việc, Lạc Lạc cũng đã được ông nội đón đi, chập tối một mình ở nhà, Tang Tử Quan cảm thấy xung quanh mình thật yên tĩnh. Ở một mình nên ngay cả cơm chiều cũng lười nấu, Tang Tử Quan pha một ấm trà, cầm một bịch bánh quy chuẩn bị thay cơm tối, không ngờ cửa lại đột nhiên bị mở ra, Tiêu Trí Viễn không tiến đến mà chỉ đứng ở cửa nói với cô: “Đi ra ngoài mua đồ không?”

Tang Tử Quan không quan tâm đến việc anh có trông thấy hay không, lắc đầu nói: “Không.”

Tiêu Trí Viễn vẫn kiên trì dựa lưng vào cửa: “Ngày mai đưa Lạc Lạc về quê, em đã chuẩn bị mọi thứ xong hết rồi sao?”

Tang Tử Quan giật mình, nhanh vậy sao?

Tiêu Trí Viễn giả bộ chuẩn bị đóng cửa, “Vậy tôi đi một mình.”

Cô vội vã chạy về phía anh, “Tôi đi với anh, nhãn hiệu Lạc Lạc quen dùng anh không biết.”

Tiêu Trí Viễn lái chiếc SUV, Tang Tử Quan ngại ngồi lên ghế lái phụ sẽ bị chói nắng nên ngồi xuống hàng ghế sau. Cô mặc chiếc áo T-shirt và quần short thoải mái như ở nhà, máy điều hòa trong xe rất thoải mái, hơn nữa cũng rộng rãi nên cô gác hai chân lên ghế trên, tiện tay khoác chặn cửa Lạc Lạc lên người.

Anh lái xe, mắt liếc vào gương chiếu hậu thấy cảnh tượng đầy vẻ trẻ con ấy, khóe môi bất giác cong lên.

Tang Tử Quan ôm cánh tay, dường như đang có tâm sự nên nhìn ra ngoài cửa sổ, búi tóc quăn tằm ở nhà đã tuột ra hơn nửa, cô cũng chẳng để ý, lát sau mới mở miệng nói: “Tôi muốn hỏi anh một câu, có điều anh không được phép tức giận!”

Anh “ừ” khẽ.

“Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Tang Tử Quan nhắc lại một lần nữa, “Nếu như, tôi nói là nếu như, chúng ta không ly hôn, phải lừa dối, giả vờ giả vịt cả đời như vậy, anh có cảm thấy vui vẻ không?”

Anh đã đồng ý với cô là không tức giận và quả thực là anh không giận, ngữ điệu rất bình thường “Cũng không vui vẻ lắm.”

Tang Tử Quan “ồ” một tiếng, lẩm bẩm: “Xem ra ly hôn càng làm anh không vui hơn cho nên anh sống chết không chịu mở miệng.”

Tiêu Trí Viễn không nói thêm nữa, còn Tang Tử Quan thì mím môi mỉm cười: “Tôi ghét anh như vậy, đương nhiên sẽ chọn việc mà anh không thích để kiên trì làm đến cùng rồi.”

Xe vừa tìm được chỗ đậu trong gara của trung tâm thương mại, anh mặt không đổi sắc quay đầu nhìn cô một cái. Có lẽ cảm thấy không có cách nào nắm bắt chính xác suy nghĩ trong nội tâm cô nên Tiêu Trí Viễn lãnh đạm nói: “Tôi xin em đấy, trong mấy ngày đi chơi cùng Lạc Lạc, em làm ơn cho tôi yên ổn một chút có được không?” Giọng điệu ấy hết như anh cũng đang coi cô là một đứa trẻ, cùng lắm thì lớn hơn Lạc Lạc vài tuổi, lại giống như biết trước cô nhất định sẽ làm ra chuyện gì đó đáng sợ nên phải cảnh báo trước.

Lúc xuống xe Tiêu Trí Viễn quay đầu lại, trong đôi mắt trong trẻo, hẹp dài mang theo vài tia khó hiểu, lời trêu chọc cũng có vài phần chẳng để tâm: “Tang Tử Quan, nếu như sự kiên định và kiên trì của em với chuyện này được dùng trong những phương diện khác, em nhất định sẽ thành công lắm đấy!”

Tang Tử Quan bước xuống xe, hai tay đặt trong túi quần short, đi thẳng về phía trước, coi như không nghe thấy gì.

Siêu thị nằm ở tầng ngầm của một trung tâm thương mại cao cấp nào đó, diện tích không lớn nhưng hơn nửa nhân hiệu trong này là hàng nhập khẩu, giá cả hơi đắt, nên người mua cũng không nhiều. Tiêu Trí Viễn đẩy xe, Tang Tử Quan thuận tay cầm vài loại hóa phẩm con gái thường sử dụng thả vào đó. Đi tới bên cạnh giá bày đồ ăn vặt, họ không hẹn mà cùng thấy một bé gái đang nhón chân muốn lấy một gói bánh Doughnut ở tầng thứ ba.

Có điều chiều cao của cô bé đó quá khiêm tốn, còn thấp và gầy hơn cả Lạc Lạc nên cô bé kiễng chân thế nào cũng không với tới. Tang Tử Quan tiến lại, lấy giúp cô bé một hộp, ngồi xổm xuống trước mặt bé gái: “Muốn cái này phải không?”

Cô bé nhỏ lập tức ôm lấy hộp bánh: “Cảm ơn chị ạ.”

“Không có gì.” Tang Tử Quan mỉm cười nhìn cô bé.

“Chị ơi, em còn muốn cái ở tầng trên cùng, trên cùng ấy.” Lần này cô bé nhảy lên, chỉ vào gói Fruit Pebbles ở tầng cao nhất.

“Này, anh lấy giúp nó đi.” Tang Tử Quan cướp lấy chiếc xe đẩy hàng, ý bảo Tiêu Trí Viễn đi lấy.

“A, chú ơi, không phải cái đó, ở bên trái cơ!”

Sắc mặt Tiêu Trí Viễn rõ ràng là tối sầm đi, có điều anh vẫn chưa đến mức biểu hiện ra trước mặt cô bạn nhỏ, đưa gói Pebbles đó cho cô bé, lại nhận được hai câu cảm ơn rất nồng nhiệt: “Cảm ơn chú, cảm ơn chị!”

Ý cười của Tang Tử Quan thật dịu dàng: “Đi thôi, chú già!”

Khóe miệng Tiêu Trí Viễn giật giật, trong đôi mắt không hề có ý cười, đi sau cô vài bước.

“Này, loại này có được không?” Tang Tử Quan cầm một gói cà phê rồi xoay người nhưng lại trông thấy Tiêu Trí Viễn đang đứng trước chiếc gương được treo trên tường, dường như đang ngắm nghía bản thân.

Tang Tử Quan giật mình, thực ra Tiêu Trí Viễn đích thực là một người không thích soi gương. Trong nhà có người phụ trách về quần áo, mỗi mùa nên có thêm những bộ quần áo nào sẽ có người đưa tới tận nhà. Sở thích của anh cũng khá đơn giản, chẳng hay soi mói, chỉ có ba màu: trắng, đen, xám đơn giản, phối với đồng hồ, giày da sẽ không bị lỗi mốt. May là anh có thể hình đẹp nên mặc bộ quần áo nào, dù là tầm thường nhất cũng vẫn lung linh rạng rỡ như sao trời.

Không biết vì sao hôm nay chỉ vì mấy câu nói rất vô tâm của một đứa trẻ con, anh dường như có phần lưu ý hơn.

Tiêu Trí Viễn xoay người, vẻ mặt mất tự nhiên: “Tùy em, lấy loại nào cũng được!”

“Chú già, có soi gương nữa thì cũng già rồi.” Tang Tử Quan mím môi, trong đôi mắt là ý cười nhàn nhạt, “Đi tính tiền thôi.”

Thực ra bộ quần áo Tiêu Trí Viễn mặc hôm nay cũng chính là bộ anh vẫn mặc bình thường, bộ vest màu tro, còn Tang Tử Quan chỉ mặc quần áo rất đơn giản, không thể không công nhận anh mặc quần áo thể này trông cực kì chừng chặc. Anh nhếch môi, đi ra quầy tính tiền xếp hàng.

“Chú ơi, chị ơi!” Tiếng gọi đầy ngạc nhiên và vui vẻ của bé con truyền đến từ phía bên cạnh.

Tang Tử Quan thấy cô gái đó được mẹ ôm vào lòng, giờ tay vẫy vẫy mình, kêu liên vài tiếng: “Chú ơi, chị ơi!”

Nhưng người nào đó vô cùng hẹp hòi ngoảnh mặt sang một bên, giả câm giả điếc.

Tang Tử Quan không để ý đến anh, quay người lại vẫy tay với con bé. Cô bé nhỏ lập tức thâm thì vào tai mẹ, âm lượng cũng không nhỏ: “Đây là chị vừa giúp con lấy đồ, còn kia là chú của chị ấy!”

Mẹ của cô bé đeo kính râm, dáng người thon thả cao ráo, mỉm cười vô cùng có phong thái, nhỏ giọng dạy bảo con gái: “Huyền Huyền, đừng gọi linh tinh. Gọi là cô chú.”

Tang Tử Quan chợt cảm thấy bà mẹ này khá quen, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu. Lập tức cô ta đặt con gái xuống đất, đi tới bắt tay với Tiêu Trí Viễn: “Lâu rồi không gặp, Tiêu tổng.”

Tiêu Trí Viễn lãnh đạm giờ tay ra với cô ta: “Lăng Yến.”

Là Lăng Yến.

Tang Tử Quan cuối cùng cũng nhớ ra, cô này là ngôi sao điện ảnh Lăng Yến, hiện tại được phong là “Phòng vé bán chạy nhất” trong làng giải trí. Nếu cô nhớ không nhầm, cô bé kia chính là bạn học cùng lớp ở nhà trẻ của Lạc Lạc nhà cô.

“Chuyện Huyền Huyền nhập học lần trước vẫn chưa cảm ơn anh được.” Lăng Yến vẫn đeo kính râm, nụ cười trên môi tuy là không tuyệt đẹp nhưng vô cùng thoải mái, quay lại nói với Tử Quan: “Cô là... mẹ của Tiêu Tuyền Cẩn sao? Huyền Huyền nhà chúng tôi là bạn cùng lớp với con bé nhà cô.”

Tang Tử Quan khom lưng xoa xoa đầu cô bé, cười với vẻ rất vui mừng: “Chào chị.”

“Ui chao! Mẹ của Tiêu Tuyền cẩn trọng như chị gái vậy.” Cô gái nhỏ như thể phát hiện ra châu Mỹ, “Chị ơi, sinh nhật em có thể mời bạn Tuyền Cẩn đến nhà chơi được không ạ?”

“Được chứ.” Tang Tử Quan đồng ý, cô ngẩng đầu, cách một lớp kính râm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được Lăng Yến đang cẩn thận quan sát mình. Cô hơi thấy mất tự nhiên, nhưng đối phương lại quay sang đối diện với Tiêu Trí Viễn, nhanh chóng nói: “Vậy lần sau gặp nhé.”

Trợ lý của Lăng Yến thanh toán xong, ba người lập tức rời khỏi đó.

Tang Tử Quan hỏi Tiêu Trí Viễn: “Anh quen cô ấy sao?”

Tiêu Trí Viễn “ừm” một tiếng.

Tang Tử Quan cảm thấy hơi khó hiểu, nếu cô nhớ không nhầm thì trong danh sách những cô nàng đã từng qua lại với Tiêu Trí Viễn không hề có tên cô nàng mình tinh luôn giữ mình trong sạch nhưng lại vì chưa kết hôn mà có con gái khiến mọi người phải nhìn bằng ánh mắt khác này.

“Quen như thế nào vậy?” Cô tùy tiện hỏi thêm một câu.

“Quen từ rất lâu rồi.” Nhìn vẻ mặt cô, anh bổ sung thêm một câu, “Nhưng không phải là loại quan hệ như em đang nghĩ đâu.”

Tang Tử Quan ra vẻ rất cụt hứng: “Ồ, biết rồi.”

33. Chương 33: Chương 33

Ngoài phòng đã có một ông bác đang đứng chờ, Tiêu Trí Viễn đi tới trò chuyện với anh ta, Tang Tử Quan liền theo sau, tốc độ không nhanh không chậm.

Phong cảnh ở đây thật sự rất đẹp, mỗi khi thời tiết thay đổi sẽ mang theo các loại phong tình khác nhau. Hôm qua là mưa bụi lất phất, cả quả núi như bị bao phủ trong sương mờ, mây nước như hòa quyện vào nhau, vô cùng biến hóa.

Tang Tử Quan tiến lên hai bước, đúng lúc nghe thấy giọng nói của Tiêu Trí Viễn

“Bọn trẻ con ở đây học ở đâu?”

Ông bác đó chỉ một nơi xa xa, hình như có ý là còn phải trèo qua một quả núi nữa.

Tiêu Trí Viễn nhìn về phía đó với đôi chút nghi ngại, hỏi: “Ở đây có ai đỗ được đại học chưa?”

Ông bác đó rất tự hào: “Mỗi năm có một người, đứa đỗ đại học năm nay đang học tại Bắc Kinh. Dân làng góp tiền cho nó ăn học.”

“Anh muốn giúp đỡ đám trẻ này ư?” Tang Tử Quan kéo áo Tiêu Trí Viễn, “Chúng ta sẽ đi tới ngôi trường đó hả?”

“Chuyện khác nói sau đi.” Anh bấu cô một cái, Tang Tử Quan chợt nghĩ, động tác bấu môi mà Lạc Lạc thường làm chắc chắn là học từ anh, giống nhau như đúc. Anh giơ bàn tay rảnh rỗi của mình ra ôm eo cô “Tang Tử Quan, chúng ta đi ngao du một chuyến.”

Tiêu Trí Viễn nhảy lên con thuyền trước, sau đó chìa tay về phía Tang Tử Quan: “Tới đây.”

Vì mấy ngày trước có đợt mưa khá lớn cho nên nước sông lên rất cao. Tang Tử Quan không biết bơi, nhìn con thuyền dập dềnh không ổn định bèn lùi về sau vài bước. Trong mắt Tiêu Trí Viễn thoáng qua một tia đùa giỡn, dường như đang nói: Sợ rồi hả?

Ông bác đó đứng bên cạnh mỉm cười: “Cô gái, đừng sợ, nước nhìn thì cao thật đấy, nhưng rất lặng.”

Tang Tử Quan khẽ cắn môi, dấn dò Tiêu Trí Viễn: “Anh phải đỡ em đấy.”

Anh lặng lẽ mỉm cười, lòng bàn tay chìa về phía trước, cực kỳ chắc chắn.

“Phải đỡ em thật đấy!” Tang Tử Quan nhíu mày, bàn tay vừa chạm vào lòng bàn tay anh thì cả người bỗng nhẹ bẫng, cô đã được anh bế bổng lên. Chiếc thuyền lắc lư một hồi, anh vẫn bế cô thật vững vàng, mãi đến khi chiếc thuyền thực sự ổn định anh mới thả cô xuống, nhưng bàn tay vẫn chưa từng rời khỏi tay cô, anh nói với người kia: “Được rồi!”

Người đó cởi dây neo ra, thuyền bơi ra khỏi bờ, “Cứ đi thẳng về phía trước, ở bên kia sông đã có người chờ chú ở đó rồi.”

“Khoan đã.” Tang Tử Quan hét ầm lên, “Anh không đi cùng chúng tôi sao? Chỉ có hai chúng tôi thôi à?”

Tiêu Trí Viễn dùng chiếc sào rất dài làm tay chèo, lập tức con thuyền bơi về phía trước rất nhanh, đến mức mà ngay cả ông bác kia nói gì cũng không nghe thấy rõ, chỉ trông thấy anh ta giơ ngón tay cái lên, dường như muốn nhắn với cô là hãy yên tâm!

“Em có biết lúc học đại học anh nằm trong đội tuyển đua thuyền của trường không?” Anh lườm cô một cái, tỏ ý coi thường.

“Sao anh lại không khoe với em bao giờ?” Tang Tử Quan như một cô bé học sinh tiểu học, ngồi thẳng lưng, hai tay nắm chặt vào mép thuyền, vẫn không thể yên tâm.

Tiêu Trí Viễn làm như nghe thấy một câu chuyện cười, “Tang Tử Quan, trên đời này đàn ông hay khoe lác, khoe khoang là vì sao, em có biết không?...Đó là vì muốn chinh phục. Có điều đối với em, còn cần đến cái này ư?”

Tang Tử Quan nghen hòng, ngoái đầu nhìn xung quanh. Tiêu Trí Viễn đang ngồi ở đuôi thuyền, lúc nặng lúc nhẹ cầm cây sào dài kia khua khoảng một hồi, dù là đường nước lúc rộng lúc hẹp thì thuyền của anh vẫn như một đuôi cá, đi rất ổn định.

Qua một số ghềnh thác nước chảy xiết, cảnh trí trước mắt như mở ra vô tận. Tang Tử Quan lúc trước đã được đi tới kênh Cửu Trại, đã từng thấy màu sắc và nước non vô cùng trong xanh nhưng cô cảm giác ở đây phong cảnh còn hữu tình hơn thế. Ở đây cũng có nước non, dù là không biết tên sông, nhưng nước ở đây khá lạnh, chỉ có hai từ để miêu tả sắc màu của nó, đó là lục và lam, lục và lam đẹp như mặt ngọc.

Họ lâu lắm rồi chưa từng ở bên nhau một cách tĩnh lặng thế này, cho dù là từ khi đến đây du lịch thì hầu hết thời gian vẫn là trốn trong phòng riêng của mình, người đọc sách, người làm việc. Tiêu Trí Viễn buông cây sào xuống, ngồi phía sau Tang Tử Quan, để thuyền bơi tự do về phía trước. Tang Tử Quan học theo dáng vẻ của anh, nhẹ nhàng ngửa cổ ra phía sau, thoải mái nhắm đôi mắt lại.

Gợn nước khiến con thuyền lắc lư, cảnh trí đôi bên bờ sông chậm rãi trôi qua, những loài côn trùng không biết tên đôi lúc lại rầm rĩ kêu lên vài tiếng, giống như đang hát bài ru con buổi trưa mùa hè. Cô đứng là đã ngủ mất, mãi đến lúc nước chảy trên mặt từng giọt mới thức giấc. Cô giật mình tỉnh dậy, vô thức nghiêng đầu sang nhìn Tiêu Trí Viễn: “Trời mưa rồi!”

Anh cũng đã thức từ lâu, ngồi nhàn nhã, nhún vai: “Chuẩn.”

“Mau chèo thuyền đi!” Tang Tử Quan nắm chặt đồ che mưa, thúc giục: “Mưa càng ngày càng to rồi.”

Tiêu Trí Viễn nhìn cô với vẻ vô tội: “Cây sào bị trôi đi mất rồi...”

“...” Tang Tử Quan bàng hoàng, khó lắm mới đón nhận được sự thật này, cố gắng kìm nén nỗi xúc động muốn chìm anh xuống nước, “Bây giờ phải làm sao đây?”

Tiêu Trí Viễn tìm kiếm trong khoang thuyền một hồi, tìm ra một chiếc áo tơi duy nhất phủ thêm lên người cô (áo tơi: là một loại áo người nông dân thường dùng để che mưa che nắng, làm từ lá cọ), bình thản nói: “Để kệ cho thuyền trôi thôi chứ sao!”

“Anh làm sao lại để cây sào trôi mất chứ?” Nước mưa tạo thành mấy vũng nước nhỏ, mưa xuống đó tạo thành tiếng tí tách, Tang Tử Quan chỉ có thể thông qua màn mưa để đánh giá khoảng cách từ chỗ này đến bờ là bao xa một cách khó khăn

Cả người Tiêu Trí Viễn đã ướt đẫm, chiếc áo phong đơn giản dính chặt lên người, lộ ra những đường cong khỏe khoắn, trên mặt còn có nước chảy xuống tong tong, dường như tăng thêm cho anh vài phần gợi cảm. Anh lúc này cũng chẳng có vẻ gì là giận dữ: “Em không trôi mất là được rồi... hơn nữa không phải em cũng đang ngủ sao?”

“Em không trôi mất là được rồi...” những lời này anh thốt ra một cách tự nhiên như vậy, Tang Tử Quan giật mình, quay đầu lại nhìn anh, nhưng dường như anh lại chưa ý thức được điều gì nên đứng phắt dậy, đôi mắt híp lại.

“Con thuyền này sẽ trôi đến đó ngay thôi, nơi này cách bờ rất gần. Lát nữa em nhảy lên trước, nghe chưa?” Anh nắm tay cô, coi cô như một đứa trẻ, căn dặn thật kỹ càng, “Đừng sợ, anh ở đây đỡ em.”

Mất thấy thuyền càng ngày càng gần tảng đá trên bờ, trái tim Tang Tử Quan nhảy lên liên hồi.

“Anh đếm một-hai-ba là em phải nhảy lên đấy!”

“Một...hai...”

Tang Tử Quan nhìn bờ sông phủ đầy rêu xanh kia, ngay cả tảng đá cũng ẩm ướt như vậy, cô thấy chân mình mềm nhũn: “Em sợ, Tiêu Trí...”

“Bảo bối, nhảy đi!” Anh vẫn đỡ lấy thất lưng cô một cách chắc chắn, thuận thế đẩy cô lên phía trước.

Tang Tử Quan nghĩ đến mà vẫn thấy sợ, cô đứng trên bờ nhìn Tiêu Trí Viễn nhưng sợ hãi khi phát hiện ra một điều, khi cô nhảy lên đã vô tình tạo ra một lực đẩy chiếc thuyền ra xa hơn. Cô nhìn bốn phía xung quanh, trên bờ tựa như chỉ có những cánh đồng lúa bát ngát, trong màn mưa không thể nhìn thấy rõ ràng bất cứ thứ gì, đây là đâu? Còn... Tiêu Trí Viễn đã bị trôi đi...

Cô lau tạm nước trên mặt, lớn tiếng gọi anh: “Ê, Tiêu Trí Viễn!”

Tiêu Trí Viễn vẫy vẫy tay với cô, sau đó không chút do dự nhảy ùm xuống nước, lội về phía cô.

Cuối cùng cô cũng có thể hoàn toàn yên tâm, ngây ngô ngồi lên tảng đá, nhìn anh đến gần mình sau đó bám lên tảng đá để trèo lên.

Tiêu Trí Viễn phun ra một ngụm nước, kéo cô trèo lên con đường nhỏ trên bờ. Tang Tử Quan vẫn mím môi, nhin cười kiểng chân lên, giúp anh nhặt ra mấy cọng rơm rác trên đầu.

Tiêu Trí Viễn ríat biết điều mà cúi đầu xuống, chờ cho đến khi cô nói “Xong rồi” Anh mới dặt tay cô, rẽ phải.

“Anh biết đường?” Tang Tử Quan có chút ngạc nhiên.

“Sợ em bị lạc đường nên anh chỉ còn cách cố gắng nhớ thật kỹ mà thôi.” Anh không ngoái đầu lại.

Họ không nói gì nữa, chỉ có điều Tiêu Trí Viễn đi rất chậm, chậm đến nỗi có mấy lần Tang Tử Quan còn nhìn được cả khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, suy nghĩ xem có phải anh đang có tâm sự hay không? Anh dường như dễ dàng biết được cô đang nghĩ gì nên nói với vẻ thản nhiên: “Con đường này, đi một bước, mất một bước.”

Đi một bước, mất một bước.

Căn nhà ngói đen tường trắng đã mờ mờ xuất hiện phía xa xa.

Tang Tử Quan bỗng dừng bước, hạ quyết tâm: “Chúng ta trở về đi!”

Cả người anh run lên nhưng lại chỉ cúi đầu nhìn cô một cái thật sâu, rất lâu sau mới lãnh đạm nói, “Em sợ bản thân mình sẽ mềm lòng ư?”

Tang Tử Quan cố gắng mím môi, “Không. Chỉ là những ngày như vậy khiến em cảm thấy... lâu lắm rồi mới được thoải mái thế này.”

Anh nhìn thẳng vào cô, cười khàn giọng: “Nói cách khác, Tang Tử Quan, em đã chuẩn bị tốt rồi ư?”

Tang Tử Quan ngẩng mặt lên, mắt sáng như ngọc, cố chấp mà kiên định: “Phải!”

Về mặt anh không thay đổi, trong đôi mắt càng không nhận ra bất cứ một gợn sóng nào, nói rất bình thản: “Ngày chúng ta đến đây, anh đã nhận được giấy ủy quyền của luật sư. Như vậy, mấy ngày nay, suy nghĩ của em đã thay đổi chút nào chưa?”

Cô không hề do dự: “Không đổi! Anh thì sao?”

“Thật đáng tiếc, chúng ta vẫn là những con người thật cố chấp!” Tiêu Trí Viễn mỉm cười, buông tay cô ra, bóng lưng anh có vài phần cô liêu, tiến vào màn mưa dày đặc.

Lạc Lạc cuối cùng vẫn về nhà trước họ, thấy cả người cha mẹ đều ướt đẫm, cô bé ngẩn ra, có chút trách móc: “Papa, mẹ, hai người đi nghịch nước về đấy à?”

Vì Tang Tử Quan cấm con bé không được tới gần bờ sông nên cô gái nhỏ rất không vui, “Hai người sao có thể như vậy?”

Tang Tử Quan hơi xấu hổ, “Cha mẹ không đi nghịch nước...” Tiêu Trí Viễn liền tiếp lời, “Cha mẹ chỉ quên mang ô mà thôi.”

Lạc Lạc bĩu môi, “Ngốc nghếch!”

Tiêu Trí Viễn và Tang Tử Quan: “...”

Đến lúc thay xong quần áo, cơm nước xong xuôi, Tang Tử Quan đang suy nghĩ nên mở miệng nói với Lạc Lạc câu “Ngày mai phải về nhà” như thế nào thì Tiêu Trí Viễn đã đứng lên nhận một cuộc điện thoại từ công ty, lúc quay lại, thần sắc đã có vẻ nghiêm trọng.

“Sao vậy?” Tang Tử Quan đỡ Lạc Lạc ngủ trên sofa trước, khẽ hỏi.

“Tối nay phải về ngay!” Cơ thể anh che khuất ánh đèn bàn, cúi người xuống nhìn cô con gái đang ngủ say, “Công ty có vài việc gấp!”

Nửa đêm là đã về đến Văn Thành. Tiêu Trí Viễn ngồi ở ghế phó lái, không ngừng nói chuyện điện thoại. Trong một buổi đêm vắng lặng, tiếng ù ù của điều hòa, giọng nói cố gắng đè thật thấp của anh phía trên, cùng với tiếng hít thở nhịp nhàng của Lạc Lạc khiến Tang Tử Quan cảm thấy an tâm cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cảm giác cũng đã ngủ khá lâu. Lúc Tang Tử Quan thức giấc thì xe đã đi vào khu vực nội thành, phía chân trời xa xa đã hừng sáng, lại là một buổi bình minh thật đẹp. Lạc Lạc ngồi trên chiếc ghế trẻ con, ôm chặt lấy chiếc chăn nhỏ, ngủ rất say. Cô rướn người lên phía Tiêu Trí Viễn, tay đặt lên sau lưng ghế anh, dường như cảm nhận được điều gì đó anh liền quay đầu lại, hỏi khẽ: “Dậy rồi à?”

“Cả đường đi anh không ngủ tí nào ư?” Tang Tử Quan nhìn đồng hồ, đi đường đã hơn năm tiếng đồng hồ rồi.

Anh không trả lời, nhìn con đường thành phố phía trước với vẻ xuất thần, chẳng biết đang nghĩ gì.

Xe đi chậm vào khu nhà, xe vừa dừng anh đã vội vàng mở cửa bước xuống, kéo cửa sau ra bế Lạc Lạc lên. Cô gái nhỏ đúng lúc ngủ ngon, vì bị giật mình nên đá thẳng vào ngực papa đang đi bít tất cho nó. Nhưng Tiêu Trí Viễn không hề tức giận, bọc cô bé vào chăn, đi vào đại sảnh.

“Anh tắm một cái rồi đến công ty luôn.” Anh đặt Lạc Lạc lên giường, cởi áo, vừa cởi vừa đi vào phòng tắm, “Em cũng ngủ một giấc nữa đi.”

Tang Tử Quan ừ một tiếng, xong lại cảm thấy khác lạ bèn gõ cửa phòng tắm, “Em đem quần áo vào cho anh nhé?”

Nhà tắm rộng, anh đang bật vòi hoa sen, nước rất nóng, buồn bã trả lời, “Để ở đó đi.”

Tang Tử Quan đi tới một lần nữa, cảm thấy anh rất kì quặc. Nhưng suy cho cùng là vì sao thì cô không thể miêu tả rõ ràng. Cô thay quần áo rồi vào giường nằm, nghe thấy cửa nhà bị mở toang, cuối cùng vẫn là không nhìn được mà bước ra.

“Rầm...”

Ngoài cửa bỗng có một tiếng đổ vỡ, giống như một người bị ngã xuống nền đất làm vỡ vật gì đó. Tang Tử Quan lại càng sợ, liền chạy nhanh ra ngoài, cô trông thấy Tiêu Trí Viễn ngã dưới đất, cửa bị mở toang ra, một bóng người đứng trước mặt anh, dường như lúc nào cũng có thể cho anh vài cú đấm.

“Anh cả!” Tang Tử Quan vội vàng chạy đến phía trước Tiêu Trí Viễn, nói với người kia, “Anh làm gì vậy?”

“Tiêu Trí Viễn, thật không ngờ mày lại đứng sau lưng tao làm trò như vậy!” Tiêu Chính Bình rống lên, “Đến giờ tao mới biết, thì ra là mày tung ra những scandal của tao! Muốn đá tao ra khỏi công ty, bây giờ đã hài lòng rồi chứ hả?”

Tiêu Trí Viễn lau vệt máu rỉ ra trên môi, định đứng lên, nhưng vì thức trắng cả đêm nên anh cảm thấy cả người bải hoải rồi, “Anh, ảnh của anh không phải em tung ra đâu.”

“Mày thật sự nghĩ tao là đồ ngu hả?” Tiêu Chính Bình gầm lên, “Ờ báo đó phải có ai ở đằng sau chống đỡ mới dám làm liều thế chứ, mày tưởng tao không biết sao?”

Tang Tử Quan trông thấy cảnh đó từ đầu đến cuối, cô cảm thấy rất đau đầu, rất muốn chen vào một câu: anh cả, anh thật ngốc... nếu như ban đầu dự án thu mua của anh tiến hành thuận lợi đầu xuôi đuôi lọt, dù có dính phải hàng trăm hàng nghìn scandal, có lẽ cha già cũng sẽ không trách cứ anh một câu nào.

Nhưng một đạo lý dễ hiểu như vậy thế mà anh ta lại không hiểu, chỉ biết đến quát tháo ầm ĩ chửi bới em trai, dường như làm vậy sẽ đòi lại được tất cả.

“Anh cả, bình tĩnh nói chuyện.” Tang Tử Quan thử tiến lên phía trước nói chuyện với Tiêu Chính Bình, nhưng không ngờ anh ta lại kích động đến thế, vung mạnh cánh tay lên, cô đứng không vững liền ngã sấp xuống.

“Tử Quan!” Tiêu Trí Viễn ôm lấy cô: “Không sao chứ?”

Đầu Tang Tử Quan đập vào ngăn kéo tủ, cô cố gắng nhịn đau lắc đầu: “Không sao.”

“Anh cả, anh một vừa hai phải thôi nhé. Chuyện bức ảnh đó em không thẹn với lòng. Anh ở đây cãi nhau với em cũng chẳng có tác dụng gì hết, đừng ép em phải gọi bảo vệ khu nhà lên đây.” Tiêu Trí Viễn đã không còn vẻ lịch sự nữa, anh sáng giọng: “Có vấn đề gì anh cứ đến tìm cha, hữu dụng hơn tìm em nhiều.”

Tiêu Chính Bình lườm anh một cái sắc lẹm, trong cái nghiêng răng nghiêng lợi cũng đã có thêm vài phần đắc ý, “Tiêu Trí Viễn, mày dùng thủ đoạn ác độc như vậy với tao, mày nói xem tao nên báo đáp mày thế nào đây?”

Tiêu Trí Viễn vẫn đứng vững như bàn thạch: “Em nói rồi, có chứng cứ gì anh cứ việc mang lên trình hội đồng quản trị, em không có gì thẹn với lòng cả.”

“Được lắm! Được lắm!” Tiêu Chính Bình ngược lại cười lớn, thuận tay vớ luôn lọ hoa trên bàn, hung dữ ném thẳng xuống đất, “Mày cứ chờ đấy!”

Mảnh vỡ tung tóe khắp nơi, ba người họ không chú ý đến Lạc Lạc đã chạy từ trong phòng ngủ ra ngoài này, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, cô bé òa khóc. Tang Tử Quan thấy con gái đi ra liền cuống cuống chạy tới ôm lấy con bé, dỗ dành: “Sao Lạc Lạc lại ra đây? Chúng ta vào ngủ tiếp nhé!”

“Bác cả, sao bác lại hung dữ như vậy?” Lạc Lạc khóc thút thít, không chịu vào trong phòng, đôi mắt mở to nhìn Tiêu Chính Bình.

Tiêu Chính Bình nhìn cô cháu gái một lát rồi không nói gì nữa, xoay người ra khỏi cửa.

Ôm con gái về phòng, dỗ dành xong, Tang Tử Quan vừa ngoái đầu lại đã trông thấy Tiêu Trí Viễn đáng vẻ bình thản đi tới, anh dùng tốc độ rất nhanh bảo Iris tới nhà mình một chuyến.

“Anh làm gì vậy?” Trong khi Tang Tử Quan vẫn còn kinh ngạc thì anh đã cúi người ôm lấy cô, đặt cô lên giường ngủ.

“Mảnh sành đầy dưới nền nhà, sao em lại đi chân trần như thế?” Anh nhìn vết máu loang lổ dưới nền nhà, nắm tay thật chặt, “Đuổi chân ra anh xem nào!”

Gan bàn chân cô bị mấy mảnh sành ghim vào nhưng mãi đến lúc này Tang Tử Quan mới cảm thấy đau. Anh cầm nhíp rút hết ra rồi dùng cồn khử trùng lau vết thương tới mấy lần, mới nói: “Anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra.”

“Không cần...”

Tiêu Trí Viễn kéo cà vạt xuống, khuôn mặt đã khô phục vẻ lãnh đạm như thường, “Anh sợ anh ấy làm liều, để Lạc Lạc đến nhà cha ở tạm vài ngày đi.”

Tang Tử Quan có chút sợ hãi, một lúc lâu sau mới hỏi: “Anh ta... sẽ làm gì?”

Anh không nói gì nữa chỉ vươn tay ra, xoa nhẹ lên phần gáy bị đập vào ngăn kéo tủ của cô, nửa dặn dò nửa bắt buộc nói: “Sau này khi gặp phải chuyện như vậy, em đừng đi ra, được không?”

Tang Tử Quan cúi đầu, chậm chạp không biết nói gì.

Nhưng anh lại đứng bật dậy, tay nâng cằm cô lên, nói từng chữ thật rõ ràng “Anh nhắc lại lần nữa, có anh ở đây, em không cần đứng trước che chắn cho anh!”

Nhưng cô lại nghiêng đầu sang một bên, không nhìn anh, dùng âm lượng thật nhỏ chỉ mình nghe thấy, nói: “Được thôi.”

Lúc Iris và tài xế đến Tiêu Trí Viễn vẫn đang ở ngoài ban công gọi điện thoại cho cha mình, vì đã đóng cửa nên Tang Tử Quan không nghe thấy họ nói gì với nhau, chỉ cảm thấy vẻ mặt Tiêu Trí Viễn vô cùng nghiêm túc. Một lát sau, Tiêu Trí Viễn mở cửa ra, ý bảo Iris có thể đưa Lạc Lạc đi. Lúc con bé bị bế đi, vẻ mặt rất tội nghiệp nhìn mẹ: “Hôm nay là sinh nhật Lăng Mãn Huyền, mẹ có thể đi cùng con được không?”

Iris nhìn vẻ mặt con bé, dỗ dành: “Để cô đi cùng cháu, được không?” Lạc Lạc bịt hai tay rồi lắc đầu nguầy nguậy: “Cháu thích đi cùng mẹ cơ!” Tiêu Trí Viễn nghiêm mặt đi tới, kéo tay con bé ra: “Lạc Lạc, chân mẹ con bị chảy máu không thể đi ra đường được, hơn nữa, con không được hỗn láo với cô như thế!”

Cuối cùng vẫn là Tang Tử Quan không đành lòng làm con gái thất vọng nên đành khập khiễng đi tới trước mặt Lạc Lạc, cười nói: “Lạc Lạc, chiều nay nhất định mẹ sẽ đi cùng con!”

Cô gái nhỏ lúc này mới yên tâm, xoay người bỏ nhà về phía Iris, rất ngoan ngoãn nói: “Cô ơi, chúng ta đi thôi!”

Iris trêu nó: “Tại sao nhất định phải là mẹ?”

Lạc Lạc nghiêm trang nói: “Vì Lăng Mân Huyền khen mẹ cháu xinh, trông mẹ giống chị gái cháu.”

“À, vì thế nên phải mang mẹ đi khoe hả?” Iris làm vẻ như vừa ngộ ra được chân lý.

“Không phải đi khoe! Không phải đi khoe!” Lạc Lạc nhấn mạnh, “Mà như thế mới vui!”

Câu nói của con bé làm cả nhà đều bật cười, nhưng Tang Tử Quan lại ngoảnh đầu lại: “Hay là anh đi làm đi, để Iris đi cùng em cũng được, em không sao đâu mà.”

Hình như anh cũng rất bận nên không nài nỉ thêm nữa, chỉ dặn dò: “Kiểm tra xong gọi cho anh.”

Iris lái xe, cười hỏi Tang Tử Quan: “Nghỉ phép chơi vui không?”

Cô nàng chỉ cảm thấy hôm nay Tang Tử Quan khá lạ, vẻ mặt buồn buồn hình như đang có tâm sự gì đó, vậy nên cô nàng nhẹ giọng vỗ về: “Chị yên tâm đi, Tiêu tổng có thể xử lý tốt.”

Tang Tử Quan hơi nhắm mắt lại, chẳng biết suy nghĩ gì mà rất lâu sau mới lên tiếng: “Cô Từ, cô đã quen Tiêu Trí Viễn bao lâu rồi?”

Chợt nghe thấy tiếng gọi “Cô Từ” này, Iris kinh ngạc đến mức suýt phải đạp chân phanh. Nhưng cô nàng trấn tĩnh rất nhanh, mỉm cười rất miễn cưỡng, “Ba... Ba năm rồi.”

“Hơn ba năm chứ!” Tang Tử Quan bình thản nói, “Hai người không phải bạn học sao?”

Cuối cùng Iris cũng phải đạp phanh, mặt trắng bệnh: “Sao... sao chị biết?”

Tang Tử Quan nhìn thần sắc có phần hoảng loạn của cô ta, trong lòng cô có đôi chút cảm giác hối hận nhưng cô cần phải cứng rắn hơn nữa, “Từ Tuệ, bao nhiêu năm đã qua, đặt hết tình cảm của mình lên một người đàn ông như vậy, có đáng không?”

Từ Tuệ... Từ Tuệ... Lâu lắm rồi cô không nghe thấy cái tên này, đơn giản là vì Tiêu Trí Viễn vẫn thường gọi cô ta là Iris nên cô cũng bắt chước theo, dường như đã quên đi tất cả mọi thứ xưa kia.

“Thực ra, trong lòng cô rất hận tôi phải không? Cô cảm thấy tôi không biết quý trọng người đàn ông này, cảm thấy tôi bình thường luôn cố tình gây chuyện, cảm thấy anh ấy quá bao dung, che chở tôi, phải không?” Tang Tử Quan hỏi dồn từng câu, “Cô cảm thấy tôi căn bản là không xứng phải anh ấy, đúng thế không?”

“Không! Không phải thế đâu! Tử Quan, tôi không...”

Rất lâu sau, Iris mới hoàn toàn bình tĩnh lại, “Tôi nghĩ bản thân mình che giấu rất tốt, sao cô lại phát hiện ra được?”

“Cô hận tôi, nói thật là tôi chẳng quan tâm đến điều đó.” Tang Tử Quan mặt không cảm xúc “Tôi có thể hiểu được cảm giác của một người dù làm gì cũng không có được điều mình muốn, đúng là chẳng dễ chịu gì. Nhưng điều tôi không thể hiểu nổi là, vì sao cô liên tục tiết lộ cho giới truyền thông biết tin tức của tôi và Lạc Lạc?”

Iris đã rất bình tĩnh, cô ta buồn bã nói: “Tiêu Trí Viễn biết không?”

“Anh ấy vẫn chưa biết, nhưng tôi muốn biết là vì sao?”

“Vì sao ư?” Iris cười nhẹ một tiếng, “Vì tôi biết điều kiện hai người thỏa thuận với nhau trước khi kết hôn, nếu ngày nào đó công bố ra ngoài, cô nhất định sẽ không chịu nổi mà phải rời khỏi anh ấy.”

Tang Tử Quan vẫn không thấy tức giận gì, nghĩ một lát rồi nói: “Không sai, mục đích của cô đã đạt được rồi?”

“Hôm nay tôi sẽ gửi đơn xin thôi việc.” Iris cười buồn, “Thực ra tôi nên tỉnh ngộ sớm hơn...”

“Luôn yên lặng ở bên cạnh anh ta như vậy rồi lại yên lặng mà rời đi sao? Cô cam lòng ư?” Tang Tử Quan ngắt lời cô ta, “Tôi đảm bảo với cô, nếu cô làm vậy, anh ta sẽ tìm một người trợ lý khác, anh ta sẽ quên cô rất nhanh.”

Hai tay cô ta siết chặt hơn, cố gắng tiết chế xúc động muốn đem tất cả những gì bản thân đã chuẩn bị từ lâu nói ra hết.

“Từ Tuệ, cô vẫn còn cơ hội... chỉ cần cô đồng ý với tôi một chuyện.”

Tang Tử Quan ở bệnh viện kiểm tra hết lượt một lần, tất cả đều không có vấn đề gì nghiêm trọng. Iris làm xong mọi thủ tục rất nhanh, sau đó mới ra khỏi bệnh viện cùng cô. Cô ta vẫn tận tụy nhắc nhở cô như bình thường, “Đừng quên gọi điện thoại cho Tiêu tổng nhé.”

Tang Tử Quan “ừm” một tiếng, đương nhiên cô cũng không chú ý lắm đến chuyện này.

“Cô Tang, tôi đã để ý cô ba năm nay, lúc có chuyện xảy ra cô vẫn vững về như xưa.” Đây là lần đầu tiên Iris gọi cô là cô Tang, vẻ mặt cũng khác hẳn với vẻ thân thiết trước kia, bây giờ vô cùng lạnh nhạt, “Rất cuộc anh ấy thích cô ở điểm nào? Vì sao lại một lòng một dạ như vậy nhỉ?”

Tang Tử Quan ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời chói chang giữa hè, ánh sáng tựa như chỉ nằm trong năm đầu ngón tay rồi chiếu lên da thịt cô. Cô thần nhiên mỉm cười với người phụ nữ chẳng biết là địch hay bạn bên cạnh “Có lẽ cô nên hỏi chính mình, cô thích anh ấy ở điểm nào? Vì sao lại một lòng một dạ như vậy?”

Dưới ánh mặt trời đẹp đẽ, nụ cười của Iris bị ánh nắng làm phai bớt, “Nhiều năm đã qua, trước kia vì sao tôi thích anh ấy, tôi cũng đã quên mất... Chỉ biết tôi luôn nhắc bản thân phải kiên trì.”

Tang Tử Quan nhìn cô ta chăm chú, nói như nói với một người bạn: “Vậy thì tôi chúc cô sớm hoàn thành tâm nguyện.”

Buổi chiều, Tang Tử Quan cũng chuẩn bị một món quà thật tốt rồi với vẻ mặt đầy phấn khởi cùng Lạc Lạc tới nhà họ Lăng.

Đúng là biệt thự của một ngôi sao đang hot, bảo vệ rất nghiêm ngặt, so với Tiêu gia còn nghiêm ngặt hơn. Ở cửa chờ rất lâu, cuối cùng phải đích thân trợ lý của Lăng Yến tới xác nhận, mẹ con cô mới được ra khỏi phòng bảo vệ, Lạc Lạc khẽ cảm thán: “Woa, xa quá nhỉ!”

Trợ lý ngồi ghế trước liền quay đầu lại, mỉm cười nói: “Tiêu phu nhân, còn có chuyện này phải nói với cô, mong cô bỏ quá cho... Công ty chúng tôi vì muốn bảo vệ cuộc sống riêng tư của Lăng tiểu thư, cho nên yêu cầu khách khứa vào nhà phải giao điện thoại di động ra.” Tang Tử Quan không có ý kiến gì, chỉ là dưới đáy lòng không khỏi thương xót cho những người nổi tiếng thế này. Trước mặt mọi người thì vinh quang tỏa sáng, vinh hoa phú quý nhưng phía sau cũng có những nỗi buồn mà người thường khó mà hiểu được.

Lăng Mân Huyền nhìn thấy Lạc Lạc đương nhiên rất vui, hai cô bé nắm tay nhau chạy ra phía khu vườn đã được trang trí thật đẹp đẽ sau chơi đùa. Lăng Yến mặc quần áo ở nhà khá thoải mái, áo T-shirt, quần jean, tóc buộc đuôi ngựa, so với những bức ảnh trên báo, trông cô ta lúc này hiền dịu hơn nhiều, hỏi chuyện Tang Tử Quan: “Tiêu phu nhân, để lũ trẻ đi chơi với nhau. Tôi đã chuẩn bị tiệc trà rồi.”

Tang Tử Quan nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên là sinh nhật trẻ con, bóng bay buộc ruy băng treo đầy nhà nhưng vì sao có cảm giác lạnh lẽo như vậy?

“Bữa tiệc ba giờ mới bắt đầu, tôi hẹn cô sớm hơn mọi người một tiếng.”

Tang Tử Quan lòng đầy nghi hoặc, theo Lăng Yến đi vào phòng khách của Lăng gia. Người giúp việc của nhà họ bưng lên hai tách hồng trà rồi lặng lẽ lui xuống. Cô trông thấy trên bàn trà còn có vài quyển tạp chí rất lộn xộn, tờ trên cùng có bài viết phỏng đoán về cha của đứa con riêng hiện nay của Lăng Yến vẫn rùm beng từ hồi ấy đến giờ.

Tang Tử Quan lịch sự rời mắt đi, giả vờ không trông thấy. Nhưng không ngờ Lăng Yến lại giơ tay cầm nó lên, mỉm cười nói: “Thực ra, công ty cũng rất cố gắng bảo vệ tôi, thường sẽ không cho tôi thấy những bài báo kiểu này.”

Tang Tử Quan đã thấy sự điên cuồng của cánh nhà báo, đã thấy đáng sợ hãi đến mức chỉ biết nép sát vào lòng mẹ của Huyền Huyền, đều là những người mẹ, cô cũng hiểu được sự bất đắc dĩ của Lăng Yến liền giơ tay đặt cuốn tạp chí đó vào đúng vị trí cũ của nó: “Đúng vậy, Huyền Huyền trông thấy cũng không hay.”

“Cho nên tôi rất biết ơn anh Tiêu. Khi Huyền Huyền nhập học anh ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều, sau đó còn vì nó mà đặc biệt mở riêng một con đường đến trường, khoảng thời gian đó tuy rối loạn nhưng Huyền Huyền vẫn có thể đến trường đúng giờ.”

“Là như vậy sao?” Tang Tử Quan nghĩ ngợi, “Anh ấy chưa kể với tôi lần nào!”

“Anh Tiêu mỗi ngày bận trăm công nghìn việc, có lẽ những việc này nhỏ nhặt quá nên anh ấy cũng không để trong lòng.” Lăng Yến cười nhạt rồi lại lấy tờ tạp chí đó ra, nhìn tấm ảnh trên mặt báo, “Sinh được một đứa con rồi cảm thấy thời gian trôi đi thật nhanh... Chớp mắt một cái mà đã qua bao lâu như vậy rồi. Chẳng biết giới báo chí đào đâu ra được bức ảnh này nữa.”

Tang Tử Quan nường theo động tác của cô ta, không khỏi liếc mắt nhìn tờ tạp chí đó.

Là ảnh chụp của hai cô nữ sinh.

Một người là Lăng Yến, người kia... chính là Hạ Tử Mạn.

Giọng nói của Tang Tử Quan có đôi phần run rẩy, “Cô Lăng, bức ảnh này là...”

Lăng Yến vẫn luôn theo dõi vẻ mặt của cô cho nên tới bây giờ cô ta mới khe khẽ thở dài, “Tử Quan... cô rất giống Tử Mạn...”

Tang Tử Quan nhìn người phụ nữ đối diện với ánh mắt không thể tin được, nghi ngờ đầy cõi lòng nhưng không biết nên nói gì.

Ngón tay thon dài trắng trẻo của Lăng Yến khẽ gõ nhạc trên mặt bàn, lông mi dài như cánh bướm, giây phút này cô ta dường như đang chìm vào một tâm trạng khác, nói chậm chậm: “Lạc Lạc... là con gái của Tử Mạn phải không?”

Tang Tử Quan đứng vụt dậy, đôi mắt trừng lớn “Cô là gì của chị gái tôi?”

“Chị cô là bạn thân nhất của tôi.” Lăng Yến trầm mặc một lát, “Sau khi xảy ra tai nạn hồi đó, tôi vẫn luôn đi tìm con gái của chị cô. Nhưng thật kỳ lạ, sau sự cố ấy, đứa trẻ đó cũng như biến mất khỏi thế giới chẳng thể tìm được. Sau đó tôi mới biết, thì ra là Tiêu Trí Viễn phong tỏa mọi tin tức liên quan. Cũng khó trách... anh ta thật sự có bản lĩnh làm việc này.”

Có lẽ nhìn ra vẻ mặt cảnh giác của Tang Tử Quan nên Lăng Yến vội vàng xua tay, cười cười nói: “Tử Quan, cô đừng hiểu lầm, trong lúc vô tình tôi mới nhận ra cô, liên hệ với chuyện của Tử Mạn năm đó... mới đoán được thân thế của Lạc Lạc. Tôi không có ý gì khác đâu, thật đấy. Đúng rồi, năm đó chị cô còn để ở chỗ tôi một số thứ, mấy hôm nữa tôi sẽ soạn ra rồi đưa đến cho cô.”

Tang Tử Quan lại ngồi xuống, nhắc tách trà nóng lên uống một hớp, hai bàn tay run rẩy cũng dần bình tĩnh lại.

“Tử Quan, nhưng tôi vẫn không tài nào hiểu nổi... tại sao cô lại cưới Tiêu Trí Viễn?” Dường như Lăng Yến kìm nén rất lâu mới hỏi điều này.

“Nói ra thì dài lắm.” Tang Tử Quan cúi đầu, tiếp tục uống trà để che giấu biểu cảm của mình.

“Tôi và chị cô là bạn rất thân, Tử Quan, xin hãy tin tưởng tôi, tôi coi cô như em gái thật mà.” Cô ta cân nhắc từng chữ, “Tôi chỉ nghĩ là... Tử Quan, cô nên thoát ra khỏi cái bóng của chị cô, sống cuộc sống của riêng mình. Cô không nên sống hộ chị cô thế này...”

Lăng Yến còn chưa dứt lời thì cô gái vốn luôn dịu dàng, hiền lành trước mặt đột nhiên sa sầm mặt mày, đặt cái chén rồng xuống bàn thật mạnh, lạnh đậm nói: “Lăng tiểu thư, cô và chị tôi là bạn thân nhưng cô không phải là chị gái tôi. Cuộc sống của tôi thế nào không cần người lạ nhúng tay vào.”

Cuộc sống trên màn ảnh của Lăng Yến rất phong phú, cô ta cũng đã thủ vai vào rất nhiều loại người, điều này khiến cô ta cũng thông minh hơn người trong việc đối nhân xử thế. Trong giây phút ấy, cô ta thực sự cảm thấy mình đã sai lầm... bởi vì nếu là một người rụt rè, nhút nhát, một cô gái chỉ biết làm thế thân cho người khác sẽ không có khả năng trong giây lát mà có thể bạo phát thành cơn giận kinh người như thế.

Cô ta cố gắng nghĩ khác đi, phủ nhận hoàn toàn khả năng kia. Tiêu Trí Viễn yêu thích Hạ Tử Mạn ưu tú xuất sắc là đạo lý hiển nhiên, cô em gái trước mặt này tuy là mặt mũi khá giống chị nhưng tính tình hai người khác nhau rất nhiều. Cô ta mỉm cười ái ngại, đang định kéo chủ đề sang hướng khác thì người giúp việc hốt hải chạy vào, vẻ thất kinh, “Bạn của cô chủ ngã cầu thang, khắp người toàn là máu.”

Tang Tử Quan mặt mũi trắng bệch, không nói năng gì, chạy nhanh về khu vườn phía sau.

Lạc Lạc ngồi dưới đất, nước mắt và máu hòa quyện trên mặt con bé, khóc nức nở đến mức không thở nổi.

Trong mắt Tang Tử Quan không còn ai khác, cô chạy tới bên cạnh Lạc Lạc, giọng nói run rẩy: “Bảo bối, đừng vào đâu?”

Lạc Lạc hu hu khóc, nói không lên lời, Tang Tử Quan muốn ôm lấy con bé nhưng lại sợ nhờ con bị gãy xương, trật khớp gì đó nên chỉ có thể dịu dàng hỏi: “Lạc Lạc đừng sợ, nói ẹ, con đau ở đâu?”

Lạc Lạc khóc đến mức không thể nói được, chỉ chỉ lên đầu mình, méo mếu: “Đau lắm...”

Lăng Yến rất bình tĩnh, quay người hỏi người giúp việc: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Vốn... Vốn là đang chơi trò trượt cầu thang, bỗng nhiên nó ngã từ chỗ đó xuống dưới...” Người giúp việc gấp đến độ sắp khóc, “Tôi... tôi không đỡ kịp.”

“Bà chủ, bà chủ, bác sĩ tới rồi.”

Trong hỗn loạn, bác sĩ riêng của Lăng Yến đã chạy tới, đầu tiên là kiểm tra tay chân Lạc Lạc rồi nói với Tang Tử Quan: “Xương cốt không vấn đề gì.” Ông ta thử đỡ dành để con bé bình tĩnh lại rồi nhẹ nhàng kiểm tra trên đầu, thở dài nói: “Có lẽ không có vấn đề gì lớn quá đâu. Có xem, ở đây bị rách da.”

Tang Tử Quan vừa trông thấy vết thương kia liền hít một hơi thật sâu... dài khoảng mười phân, chảy rất nhiều máu nên ngay cả tóc cũng bị dính lại. Bác sĩ sát trùng đơn giản cho Lạc Lạc, con bé co rụt vào lòng Tang Tử Quan, đau đến run rẩy.

Tang Tử Quan cố gắng giữ chặt tay chân con gái, cô đang tự trách bản thân, đáng lẽ cô không nên đi thưởng trà gì hết, đáng lẽ phải trông chừng con bé; còn nữa, nếu trước đó không đưa nó về nông thôn chơi, nó cũng sẽ không nghịch ngợm đến thế này... Các ý nghĩ liên tiếp hiện lên trong đầu, nhân lúc bác sĩ xử lý xong vết thương, Tang Tử Quan gọi điện thoại cho Tiêu Trí Viễn.

Vì trợ lý đã báo với anh là Tang Tử Quan không có vấn đề gì nên lúc Tiêu Trí Viễn nhận điện, giọng nói bình thường. Nhưng chỉ nghe thấy tiếng nói đầu tiên của cô, anh biết chắc chắn đã xảy ra chuyện – rất đơn giản, vì anh có thể nhận ra sự căng thẳng và bất an hiện ra từ trong giọng nói của cô.

Tiêu Trí Viễn ép giọng nói mình xuống thật trầm: “Đừng vội, từ từ nói.”

“Lạc Lạc trượt ngã cầu thang, chảy rất nhiều máu...”

“Bị thương ở đâu?” Máu toàn thân lập tức dồn về tim, anh cố gắng giữ bình tĩnh hỏi thăm cô.

“Trên đầu, bây giờ vẫn chưa tới bệnh viện.”

“Đừng vội, anh lập tức đi sắp xếp.” Tiêu Trí Viễn cố gắng an ủi cô, “Anh sẽ gọi lại cho em ngay.”

Lăng Yến đứng bên cạnh cũng thấp thỏm. “Tiêu tổng nói sao?”

Tang Tử Quan không trả lời chỉ cố gắng giữ tay chân đang giãy dụa của Lạc Lạc, cố gắng trấn an con gái, “Papa đến ngay thôi.”

Tiêu Trí Viễn gọi lại cho cô, giọng nói quả quyết, trầm tĩnh: “Ồ bên đó em có xe không? Đưa con đến bệnh viện nhi nhé.”

Không biết tại sao trong lúc hoang mang lo sợ như vậy chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh, cô như một người lạc đường trong đêm tối tìm được ánh sáng, Tang Tử Quan lấy lại được bình tĩnh rất nhanh, quay đầu nói với Lăng Yển: “Lăng Yển, phiền cô bảo tài xế chở mẹ con tôi tới bệnh viện kiểm tra được không?”

“Được chứ, được chứ!”

Tang Tử Quan ôm lấy Lạc Lạc, cảm ơn bác sĩ rồi vội vàng bước ra khỏi vườn hoa

Xe đi rất nhanh, vừa tới cổng bệnh viện nhi đã có người đến đón: “Tiêu phu nhân phải không?”

Vì khóc đến kiệt sức nên Lạc Lạc lúc này đã buồn ngủ lắm rồi, vừa ngộ nguậy một chút liền bị y tá đưa đi.

“Tiêu phu nhân không cần lo lắng quá, chúng tôi chỉ kiểm tra cho cô bé mà thôi.” Một bà bác sĩ rất phúc hậu đi tới trấn an Tang Tử Quan.

Tang Tử Quan đang định đi theo y tá vào phòng cấp cứu, vừa quay đầu lại đã thấy hai ba phóng viên chạy tới, ngó ngó nghiêng nghiêng hỏi: “Là con gái của Lăng Yển sao? Xảy ra chuyện gì?”

Tang Tử Quan cả đường đều quá căng thẳng, mãi đến lúc này mới nhớ ra cô đã ngồi xe của Lăng Yển đi tới bệnh viện, thảo nào lại có chó săn đi theo thế này. Lúc này cô không quan tâm đến những chuyện âm ỉ linh tinh này, cũng may là bảo vệ đã chạy đến kịp thời, ngăn đám phóng viên đứng bên ngoài.

Lại là băng bó vết thương, chụp X-quang, kiểm tra hết cái này đến cái khác, nhưng mọi việc được tiến hành vô cùng thuận lợi. Trong lúc ấy Iris gọi điện tới một lần, báo cho cô biết Tiêu Trí Viễn đang chủ trì một cuộc họp khẩn cấp, kết thúc xong sẽ đến bệnh viện ngay. Tang Tử Quan cúp máy, đứng lúc y tá đi ra nói với cô: “Con bé đã được đưa vào phòng bệnh rồi, cô có thể đến thăm nó.”

Cô vội vã lên lầu, Lạc Lạc một mình nằm trên giường bệnh, đã đổi quần áo bệnh nhân, co người ngủ say, trông hết như một chú cún được cưng chiều, trông vừa đáng thương vừa đáng yêu. Tang Tử Quan đi tới bên giường, vừa cúi người xuống liền bị giật mình, mái tóc đen dài mềm mại của cô bé đã bị cắt trụi, da đầu trơn nhẵn đã được băng bó cẩn thận, con bé chớp mắt nhìn mẹ, viền mắt đỏ bừng.

Thế này... Thế này... Mới nhìn thật không quen!

Tang Tử Quan cũng không biết mình nên có biểu cảm như thế nào, chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt con gái, giả làm ngáo ộp trêu nó: “Lạc Lạc thật là dũng cảm! Chỉ khóc một chút là nín luôn! Nếu mẹ mà bị như con, không khéo mẹ sẽ không được bằng con mắt!”

Lạc Lạc bị mẹ trêu liền mỉm cười, rất tranh thủ nói: “Mẹ, vậy mẹ có thể thưởng cho con không?”

“Lạc Lạc muốn thưởng gì?”

Lạc Lạc còn chưa mở miệng thì ngoài cửa đã có một giọng nói già nua truyền tới: “Ôi, cháu nội bảo bối của ông bị sao thế này?”

“Ông nội!” Lạc Lạc ngồi dậy, mở to mắt nhìn ông nội đứng ngoài cửa, mặc dù trên tay vẫn còn cầm kim truyền nhưng vẫn giơ tay ra, ý đòi ôm.

Lão gia vừa bước vào, trông thấy cháu gái đầu trọc lóc liền ngăn ra, dường như cảm thấy như thế rất đáng yêu nên cười lớn: “Lạc Lạc đừng khóc, ông ôm một cái là sẽ hết đau ngay thôi mà.”

Tang Tử Quan bắt an lên tiếng, “Là con không tốt, con không trông chừng nó cẩn thận.”

“Trẻ con mà, đụng chạm, vấp vấp là chuyện khó tránh khỏi.” Lão gia cười xuề xòa, “Ta đã nói chuyện với viện trưởng rồi, ông ấy nói Lạc Lạc không sao đâu, chỉ bị thương ngoài da thôi, nghỉ ngơi thật tốt là được rồi.”

“Cha, sao cha lại tới đây?” Tang Tử Quan thấy lão gia không tức giận nên mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Đang ở công ty họp.” Lão gia nói chậm chậm, “Nghe thấy cuộc điện thoại của con nên tới đây xem.”

“Vậy Tiêu Trí Viễn...”

“Nó vẫn chưa hợp xong.” Về mặt lão gia có vẻ quái dị, “Cuộc họp này còn có cả sự tham gia của hội đồng quản trị, áp lực của nó không nhỏ.”

Tang Tử Quan đoán là vì chuyện của Tiêu Chính Bình, thời gian trước anh ta cũng nằm trong hội đồng quản trị, tin tức về tình trạng hôn nhân của Tiêu Trí Viễn được giới truyền thông phanh phui ít nhiều vẫn còn chưa rõ ràng, dù sao Tiêu Chính Bình cũng có được sự thiên vị của cha già, cô do dự liếc mắt nhìn cha chồng, thầm nghĩ có lẽ lão gia sẽ không hồ đồ đến mức ấy, lẽ nào đến giai đoạn này vẫn còn muốn hất chân Tiêu Trí Viễn hay sao?

Cô mặc dù có nghi hoặc như vậy trong lòng nhưng cũng không dám biểu hiện bất cứ điều gì ra ngoài, cô chỉ đứng nhìn Lạc Lạc nói chuyện với ông nội, kỳ thực về vui mừng, không hề để tâm thế này của lão gia khiến cô cảm thấy có đôi chút không phù hợp.

Lại nói tiếp, lúc cô vừa bước chân vào Tiêu gia, người duy nhất khiến cô cảm thấy ảm áp và đáng tin chính là lão gia. Ông không hề quá nặng nề chuyện con dâu “không chồng mà có con” – dù chuyện này đối với một gia đình bình thường cũng đã là chuyện không dễ gì được chấp nhận. Ông cũng không ngại xuất thân của cô, từ đầu đến cuối ông đều đối xử với cô rất công bằng, có lúc còn đứng ra che chở cô.

Cô đang suy nghĩ mông lung thì lão gia bỗng chuyển sang nói chuyện với Tang Tử Quan: “Chuyện lần trước hai đứa xử lý thế nào rồi?”

Tang Tử Quan giật mình, cười nói: “Chúng con sẽ giải quyết ổn thỏa.”

Lòng dạ của lão gia cũng thuộc loại thâm hiểm khó lường, nghe câu trả lời rõ ràng chỉ để lấy lệ như thế liền nhếch mày: “Tử Quan, con có thực sự hiểu Trí Viễn không?”

Cô hiểu anh vẫn chưa đủ ư? Tang Tử Quan nhú mày, không nói ra ý kiến của mình.

Lão gia vẫn cười ôn hòa như trước, lời nói đầy hàm ý: “Ta thì lại nghĩ, lâu lắm rồi con không đi tìm hiểu tâm tư của nó.”

Nhất thời Tang Tử Quan không biết trả lời ra sao, cũng may là điện thoại di động đã giải vây giúp cô, nó đổ chuông rất đúng lúc, Tang Tử Quan thở phào nhẹ nhõm, chạy ra ngoài nhận điện. Nói xong cuộc điện thoại này, cô không vội quay lại phòng bệnh mà dựa trên hành lang của bệnh viện, nhắm nghiền đôi mắt lại. Không bao lâu sau, di động lại kêu lên một tiếng, đây là cô dùng một nickname riêng biệt gửi tin tức đến một tòa soạn báo, cái tit của tờ báo tài chính đó hôm nay là: “Việc thu mua Quảng Xương lại nổi sóng, nghi ngờ công ty đầu tư Đông Lâm là có vấn đề, có thể Quảng Xương sẽ hủy bỏ tư cách cạnh tranh của Đông Lâm trong vòng tiếp theo.”

Trái tim Tang Tử Quan vẫn đập dữ dội, ần ần hình di động sáng lên, sau đó ngón tay cô run đến đáng sợ, phải hít thật sâu mới dám đọc tiếp tin tức đó:

“Phía Quảng Xương đang tiến hành việc thẩm tra tư cách thì phát hiện có sơ suất, phát hiện gian lận trong việc phát hành cổ phiếu của Đông Lâm, số tiền có liên quan lên tới con số bảy trăm triệu. Được biết, việc này là do một vị cổ đông của công ty đầu tư Đông Lâm vạch trần, nghi ngờ là do nội bộ bất đồng, chia bè chia phái, có một số lượng kha khá thành viên trong hội đồng quản trị thấy khả năng thu lợi của dự án thu mua Quảng Xương là không khả quan. Người phát ngôn của Quảng Xương công bố, nếu như tất cả chuyện này là thật thì Quảng Xương sẽ hủy bỏ tư cách tham gia vòng tiếp theo của Đông Lâm. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc tập đoàn công nghiệp nặng Thượng Duy lại một lần nữa đối diện với việc thất bại trong lần thu mua này.”

Tang Tử Quan phải đọc hai lần mới khiến bản thân cô bình tĩnh được, cầm kết quả kiểm tra mà bác sĩ vừa đưa cho, cô liền đi theo bác sĩ vào phòng bệnh. Lạc Lạc đã ngủ, lão gia xoa xoa tay, ý bảo nói nhỏ thôi.

Tất nhiên mọi tình trạng trong báo cáo đều rất bình thường, lão giavừa ngồi nghe bác sĩ dặn dò vừa ngắm nghía thật kỹ tờ kết quả.

“Cha, cha hiểu trong đó nói gì sao?” Tang Tử Quan có chút tò mò.

Lão gia mỉm cười, “Mẹ chồng con... trước đây bà ấy là bác sĩ. Ta có thể hiểu được ít nhiều.” Lão gia tựa như rất hài lòng với kết quả kiểm tra bèn cười nói: “Lạc Lạc không sao là tốt rồi, những thứ khác không

quan trọng.”

Rồi ông thuận tay gỡ trang tiếp theo ra, chẳng biết thấy gì liền lật lại trang phía trước, nhìn kỹ hai lần, vẻ mặt hơi biến đổi.

Tang Tử Quan rón rén đắp chăn lên cho con gái, cũng không chú ý đến nét mặt lão gia, đến khi cô quay đầu lại thì lão gia đã rời khỏi bệnh từ bao giờ mà không nói với cô câu nào.

(To bạn nào đó hỏi mình số chương: Mình không biết có bao nhiêu chương vì không có bản ra sách của tác giả, chỉ biết là còn khá dài. Mình trả lời lần thứ N rồi đấy!!!! Cộng với 8 phần phiên ngoại nữa, các bạn cứ yên tâm là mình làm hết, khổ quá!!!!)

34. Chương 34: Chương 34 (1)

Tòa nhà Thượng Dục.

Tất cả mọi người đều trông thấy lão gia mặt mũi sa sầm đi thẳng vào phòng làm việc của tổng giám đốc, rầm một tiếng, đóng sập cánh cửa lại.

Tiêu Trí Viễn vừa mới kết thúc hội nghị, đáng vẻ mặt mệt mỏi rã rời, đang với tay lấy áo vest trên giá áo chuẩn bị đi tới bệnh viện thì bất ngờ nhìn thấy cha, liền kinh ngạc “Cha, sao cha đã về rồi?”

Lão gia nhìn anh, dù rất giận nhưng trên mặt ông chỉ thấy sự lạnh lùng mà thôi. Ông không có biểu cảm gì chỉ nắm chắc cây gậy của mình, hắt cằm về phía màn hình máy tính: “Con xem tin tức chưa?”

Tiêu Trí Viễn cười cười, “Tin về Đông Lâm ấy à? Việc làm giả cổ phiếu là do sơ suất của nhân viên nhưng không ảnh hưởng đến đại cục đâu ạ.”

Nhưng trang tab mới vừa mở ra, cái tit cũng là từ một trang báo giải trí:

Ảnh chụp vợ con Tiêu Trí Viễn.

Hôm nay, phóng viên đi theo xe người giúp việc của nữ minh tinh Lăng Yến tới bệnh viện nhi, trông thấy một đôi mẹ con trên xe, không ngờ đó không phải là mẹ con Lăng Yến. Với tính tò mò của mình, phóng viên đó túc trực ngoài cửa bệnh viện thật lâu, cuối cùng đã trông thấy chủ tịch của Tiêu thị đến bệnh viện nhi thăm cháu gái, cháu gái đó chính là cô bé vừa được nhập viện. Đến lúc này, cơ bản đã có thể xác định hai người đó đích thực là vợ và con gái mà Tiêu Trí Viễn vẫn luôn giấu giếm rất kỹ. Sau khi điều tra vài nhân chứng, sự thực là con gái Tiêu Trí Viễn và con gái Lăng Yến học cùng một lớp mẫu giáo, có lẽ là vì như vậy, nên hai nhà mới qua lại với nhau.

Bức ảnh Tang Tử Quan bế Lạc Lạc được chụp rất sắc nét, nhấn mạnh vào khuôn mặt của Lạc Lạc.

Tiêu Trí Viễn chậm rãi khoác áo vest lại trên giá, hai tay buông thõng lập tức nắm chặt thành nắm đấm, nét cười trên khóe môi càng ngày càng tối tăm. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt anh sáng ngời vô cùng sắc sảo, dường như đang điều chỉnh nhịp thở để cố gắng làm mọi chuyện được rõ ràng hơn, lát sau, anh nhấc ống nghe của điện thoại nội bộ lên, bấm số.

“Không cần gọi.” Vẻ mặt lạnh lùng của hai cha con anh giống hệt nhau, lão gia giơ tay ra ấn vào nút kết thúc cuộc gọi, “Tiêu Trí Viễn, tôi vẫn luôn không hiểu được vì sao anh lại kháng cự việc công bố tin tức của Tử Quan và Lạc Lạc ra ngoài đến vậy...mãi đến bây giờ, cuối cùng tôi đã hiểu rồi.”

Tiêu Trí Viễn nhìn cơn lốc đang xoáy tròn trong mắt cha mình, anh cảm thấy hơi hơi bất an.

Lão gia nói từng chữ thật rõ ràng: “Anh giải thích cho tôi, tại sao anh và Tử Quan đều là nhóm máu O, vậy mà Lạc Lạc lại là nhóm máu B?”

Tiêu Trí Viễn thu lại vẻ bất an ở sâu trong mắt mình rất nhanh, “Ai bảo vậy? Lạc Lạc là nhóm máu O.”

“Những xét nghiệm máu của Lạc Lạc từ lúc sinh ra đến giờ anh đều đã động tay vào hết rồi.” Mấy tờ giấy bị ông già hung dữ ném thẳng lên mặt Tiêu Trí Viễn, đương nhiên là ông đã bị thái độ này của anh làm cho giận dữ, “Đến giờ vẫn còn muốn lừa dối tôi ư? Nhìn cho kỹ đi, đây là xét nghiệm máu nó vừa mới kiểm tra xong!”

Tiêu Trí Viễn giữ im lặng, khí nén trong phòng đủ để cuồng phong có thể thổi bùng lên bất cứ lúc nào.

“Anh nói đi! Nói đi! Tiêu gia chúng ta bốn năm nay đang nuôi con thay ai?” Ông cười giận dữ, “Khi tin này bị tung ra ngoài! Cái tí tiếp theo chính là scandal vợ Tiêu Trí Viễn đi ngoại tình!!!”

Việc đã đến nước này, Tiêu Trí Viễn biết rằng có lừa dối thêm nữa cũng vô dụng. Anh giữ bình tĩnh cúi người nhặt tờ giấy xét nghiệm đó lên, bỏ vào máy hủy giấy, động tác rất ung dung bình thản. Đợi đến khi bốn tờ giấy đó thành bột giấy anh mới ngẩng đầu lên, nói với cha mình: “Bất luận Lạc Lạc do ai sinh ra thì nó đều là con của con. Cha, cha hãy coi như là không biết chuyện này được không? Con không muốn Tử Quan bị ảnh hưởng, ít nhất là... trong khoảng thời gian này.”

Cây gậy bị nhấc lên thật cao rồi rơi vào lưng Tiêu Trí Viễn, lúc chiếc gậy quét qua, ngay cả màn hình vi tính cũng rơi xuống mặt đất, loảng xoảng vỡ tan tành, có thể hình dung được động tác này của lão gia mạnh đến mức nào.

Nhưng Tiêu Trí Viễn vẫn đứng thẳng lưng, không tránh, cũng không kêu đau, chỉ nhắc lại một lần nữa, “Con không muốn bất cứ ai biết chuyện này.”

Lão gia giận sôi người, lại tiếp tục giơ gậy lên, bốp một tiếng, dường như muốn đánh gãy sống lưng Tiêu Trí Viễn.

Nhưng anh vẫn kiên cường như vậy, không hề nhúc nhích.

“Tại sao vậy?” Lão gia cuối cùng cũng nói ra ba tiếng này từ đôi môi hơi nhếch lên của mình.

Trầm mặc thật lâu, anh hơi ngẩng đầu lên, nói rất nhỏ: “Con không muốn ly hôn.”

Ánh tà dương chón thành thị thắm màu từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, khiến khuôn mặt Tiêu Trí Viễn nhìn qua có phần tái mét, rồi lại thêm chút hòa nhã. Về mặt này của nó... thật giống mình, cũng thật giống mẹ nó, ông già thờ hờn hển, cây gậy bị hạ thấp xuống dần. Ông vẫn còn nhớ rất rõ lúc con trai nói chuyện sắp kết hôn với ông... Về mặt anh khi đó dù bình tĩnh thản nhiên nhưng không thể che giấu được vẻ vui mừng chờ mong trong mắt. Nghe xong hoàn cảnh của cô gái đó, ông cũng chỉ nhủu mày một cái, có lẽ với xuất thân, tướng mạo, phẩm chất của con trai mình, vốn dĩ ông có thể tìm được cho anh một người phụ nữ môn đăng hộ đối hơn nhiều, ông khéo léo hỏi một câu: “Cô gái đó đã sẵn sàng chưa?”

Thực ra, ông không hề để tâm đến chuyện môn đăng hộ đối gì hết, chỉ cảm thấy nên nhắc nhở con trai quan tâm đến tương lai sự nghiệp của mình, ít nhất là cũng không được khác biệt nhau quá nhiều. Nhưng Tiêu Trí Viễn chỉ mỉm cười kín đáo, chậm chậm nói: “Không sao ạ, con đã chuẩn bị tốt rồi.”

Lần đầu tiên ông trông thấy con mình cười vui đến vậy, hết như một đứa trẻ vừa có được món đồ chơi mình yêu thích nhất, trong nét mặt vẫn còn ẩn dấu vài phần ngây thơ. Thôi được, chuyện nhân duyên này vốn dĩ đã là do trời định trước, chưa vợ mà đã có con... nghe cũng thấy không giống như loại chuyện mà con trai ông có thể làm ra. Vì vậy ông không khỏi tò mò về cô gái kia, “Đưa nó về nhà ăn bữa cơm đi, hơn nữa, cháu gái nhà họ Tiêu chúng ta không thể lưu lạc không danh không phận bên ngoài như vậy được.”

Như vậy coi như là đã đồng ý rồi. Lão gia chờ ngày đó thật lâu, ông tận mắt trông thấy Tang Tử Quan ôm một bé gái tới. Con bé đó dường như còn nhỏ hơn cả những đứa trẻ cùng tuổi, nhưng tóc đen tuyền, mắt to tròn nhìn chăm chăm ông rồi bật cười khanh khách, cười đến mức chảy cả nước dãi. Khoảnh khắc ấy, ông già không còn quan tâm đến chuyện gì nữa, luôn miệng nói: “Ủi chà, để ta bế một cái nào. Sao trông thấy ông nội lại vui vẻ như vậy hả cháu gái?”

Lạc Lạc... cháu gái bảo bối bốn năm nay của ông, đương nhiên đây không phải cháu ruột ông, nhưng tình cảm bốn năm trời lẽ nào lại là giả?

Lão gia nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt chợt nhả nhặn hơn một chút, dường như chưa bao giờ hung dữ như vừa này. Ông vẫn sa sầm như ban nãy, ngồi xuống sofa, lạnh băng nói: “Anh nói cho tôi nghe xem nào!”

Tiêu Trí Viễn ngồi xuống bên cạnh cha, xoa xoa thái dương theo thói quen.

Thư ký và trợ lý bên ngoài đã âm ỉ hết cả lên, đoán già đoán non không biết lão gia đến khởi binh vấn tội điều gì... Nhưng chẳng ai ngờ, hai cha con họ ngồi đối mặt thẳng thắn với nhau, đây đúng là một chuyện khó tin.

“Con bé cũng không phải là con của Tử Quan.” Tiêu Trí Viễn rầu rĩ nói, “Chúng con chỉ nuôi con họ người ta mà thôi.”

Lão gia giật mình, “Nếu như vậy sao lúc đầu không nói? Con tưởng ta cổ hủ đến mức sẽ không đồng ý với hai đứa ư?”

Đôi môi mỏng của Tiêu Trí Viễn khẽ nhếch lên, có lẽ câu hỏi này là một câu hỏi khó đối với anh, qua thật lâu sau anh mới gơ tay bẻ lại cổ áo sơ mi: “Tử Quan không biết.”

Lão gia nhướn đôi lông mày đã hoa râm của mình lên cao, kinh ngạc, “Gì cơ?”

“Cô ấy vẫn nghĩ Lạc Lạc là con của con.” Khi Tiêu Trí Viễn nói ra những từ này về mặt anh là vô cùng bất đắc dĩ, “Chuyện rất phức tạp, không thể nói rõ trong chốc lát được.”

Nhưng ông già từng trải qua bao sóng gió cuộc đời này có thể nhìn ra, mọi việc đã rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn nữa. Không cần đến hai giây, ông đã có thể lý giải được cách làm của con trai, nói thẳng: “Tử Quan cho rằng Lạc Lạc là con của con và chị gái nó. Con lại dùng chuyện này ép con bé ở lại bên cạnh mình. Vậy thì... chị gái nó đâu?”

“Lúc con vào công ty, cô ấy là thư ký của con, tên là Hạ Tử Mạn.” Tiêu Trí Viễn dừng lại một lát, “Sau khi sinh Lạc Lạc xong đã qua đời rồi.”

“Tiêu tổng, chủ tịch, xin lỗi đã quấy rầy.” Thư ký khúm núm tiến vào, “Trình tổng của Đông Lâm tới. Nói bất luận thế nào cũng phải gặp anh bằng được. Còn nữa, văn phòng tổng giám đốc đã nhận rất nhiều cuộc điện thoại gọi tới, tất cả đều là... hỏi việc riêng của anh.”

Cha con hai người đều thu tâm trạng lại, lão gia đứng lên trước, chậm rãi nói: “Con xử lý chuyện công ty đi đã.” Ông chậm rãi bước ra phía cửa rồi ngoảnh lại nhìn con trai một giây, ngữ khí vẫn khá lạnh lùng, “Chuyện vừa nói... Ta biết rồi.”

Tiêu Trí Viễn nhìn bóng lưng ông, cổ họng anh bỗng nghẹn lại, cho dù cha anh đối với anh không bao giờ có vẻ triu mến, lúc nào cũng nghiêm khắc nhưng ông vẫn luôn đáp ứng những yêu cầu của anh. Anh gật đầu, “Cha, con sẽ xử lý tốt.”

Lúc chủ tịch rời đi, văn phòng tổng giám đốc của Thượng Duy vô cùng rối loạn.

Chắc là vì tới vội quá nên Trình Hoành vừa tiến vào văn phòng đã ngồi sụp xuống rồi lau mồ hôi lấm tấm trên mặt, còn không kịp uống ngụm nước, “Tiêu tổng, cuối tuần là phải gửi tiền đặt cọc rồi, nhưng có vài cổ đông lại gọi điện tới, nói là không muốn tham gia nữa... Họ cảm thấy giá chúng ta đưa ra quá cao. Hơn nữa, việc làm giả cổ phiếu, họ nói là không có lửa làm sao có khói...”

Tiêu Trí Viễn chìa ra cho anh ta một chiếc khăn tay, mỉm cười: “Trình tổng, đừng hoảng hốt. Từ từ nói chuyện. Chuyện làm giả cổ phiếu không liên quan gì đến công ty đầu tư Đông Lâm, vấn đề là của nội bộ trong xí nghiệp đầu tư, người ngoài nghe nhầm đồn bậy, chuyện này không ảnh hưởng trực tiếp đến việc thu mua. Hơn nữa, lúc dùng danh nghĩa của Đông Lâm để tham gia vào vụ thu mua Quảng Xương tôi đã nói qua với mấy cổ đông, tương lai chúng ta sẽ sáp nhập dần dần, đến khi nào Đông Lâm thay đổi chế độ trở thành công ty con của Thượng Duy thì sẽ chia tiền lãi cho họ, tuyệt đối sẽ không để họ phải ân hận.”

Trình Hoành vẫn có đôi chút bất an, “Dù sao tôi vẫn cảm thấy chuyện này không phù hợp. Tên của những người góp vốn đều được giữ bí mật, giới truyền thông sao có thể biết được?”

Tiêu Trí Viễn gọi Trần Phán lên, dặn dò anh ta trước tiên hãy cùng Trình Hoành đi liên hệ với những người góp vốn vào Đông Lâm, cuối cùng nói với về ý này: “Con gái tôi phải vào viện, tôi đi xem nó thế nào đã.”

Anh đi ra gara lấy xe, vốn dĩ định bụng sẽ đi thẳng đến bệnh viện, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là nên về nhà, mang gấu bông nhỏ mà Lạc Lạc quấn quýt không rời tới cho con bé.

Tang Tử Quan vẫn đang ở bệnh viện, có lẽ đi giúp việc đã tới, phòng khách hỗn loạn buổi sáng giờ này đã được thu dọn gọn gàng. Tiêu Trí Viễn thấy trên bàn có một gói bưu phẩm, có lẽ là lúc đi giúp việc thu dọn nhà cửa đã mang từ dưới lầu lên cho. Người nhận là Tang Tử Quan. Anh liền quay lại, cầm bưu phẩm đó lên ngắm nhìn một hồi.

Xe chạy đến cửa bệnh viện, trên đường Tiêu Trí Viễn không luôn cảm thấy không yên tâm, dường như đã phát hiện ra điều gì đó kì quái. Mãi đến lúc xuống xe mới để ý thấy có hai ba người chạy về phía mình, vừa chụp ảnh, vừa hỏi to: “Tiêu tiên sinh tới bệnh viện thăm con gái sao?”

Càng ngày càng có nhiều phóng viên dồn tới đây, vì không có trợ lý hay thư ký nên Tiêu Trí Viễn đã bị vây quanh vòng vây chật kín.

“Công ty đầu tư Đông lâm bị nghi ngờ là làm giả cổ phiếu, anh làm như vậy là để cứu văn hình tượng ư?”

“Tiêu phu nhân là ai vậy?”

“Anh đã đọc tin tức chưa? Hai người đó thực sự là vợ và con gái của anh ư?”

...

Tiêu Trí Viễn không trả lời bất cứ câu hỏi nào, chỉ cố gắng đẩy vòng người ra để tiến thân về phía trước, trong lòng anh có một chút cảm giác sợ hãi, may mà anh là người gặp phải cảnh này, nếu như là Tang Tử Quan và Lạc Lạc thì... Vừa nghĩ vậy thì đám người bên cạnh lại ùn ùn kéo tới, túi tài liệu trong tay anh bị rơi hết xuống đất, gấu bông nhỏ và một tấm chăn lông cũng tung ra ngoài.

Tất thấy im lặng lại trong vài giây, Tiêu Trí Viễn không nói năng gì chỉ khom người xuống nhặt gấu bông và chăn lên, lại rất kĩ càng phủi sạch bụi bặm trong người con thú nhồi bông đó ôm vào ngực, tiếp tục đối diện với đám phóng viên.

Thần sắc anh đã hòa nhã đi vài phần, chỉ bình thản nói: “Về vấn đề của công ty đầu tư Đông Lâm, một thời gian nữa chúng tôi sẽ mở một cuộc họp báo công khai tin tức. Còn về việc riêng của tôi, xin lỗi, tôi không thể trả lời câu hỏi của mọi người.”

Vừa dứt lời thì bảo vệ của bệnh viện cũng xuất hiện, tiến tới gần che chở cho Tiêu Trí Viễn an toàn vào được đến trong thang máy. Đám nhà báo đã bị ngăn lại bên ngoài, tuy vẫn chưa có sự chứng thực từ chính miệng Tiêu Trí Viễn nhưng đa số họ đều đã cảm thấy thỏa mãn.. dù sao những thứ đó mà Tiêu Trí Viễn vừa cầm trên tay cũng phần nào chứng tỏ được đúng là anh đến thăm con gái. Người thì ngồi xồm chầu chực, người thì gửi tin tức đến tòa soạn, dần dần, người cũng tản đi gần hết.

Tiêu Trí Viễn tới cửa phòng bệnh đã nghe thấy Tang Tử Quan cố đè thấp giọng nói dỗ dành con gái, nghe qua cũng biết cô bé rõ ràng là đang làm nũng, anh mỉm cười bước vào tiến thẳng tới giường bệnh, thấy cái đầu trọc lóc của Lạc Lạc cũng rất ngạc nhiên, nhưng anh lại bật cười thật sảng khoái.

Tang Tử Quan vô cùng giận dữ: “Anh còn cười nữa à? Lạc Lạc của chúng ta đã buồn lắm rồi!”

Anh chớp chớp mắt nhìn Tang Tử Quan, rồi liếc sang nhìn Lạc Lạc, nhìn đôi mắt đỏ hồng vì khóc lóc của con bé, anh khẽ hỏi: “Thấy papa mà vẫn khóc cơ à?”

Thì ra là Lạc Lạc vừa đi WC, trong lúc vô tình thì đã trông thấy bộ dạng của mình trong gương, nhất thời bị dọa đến hoảng hốt, liền quay đầu rúc vào ngực mẹ khóc lóc, ngay cả ý tá tới dọa dẫm, khuyên bảo cũng vô dụng. Tang Tử Quan nói với cô bé là tóc vẫn có thể mọc dài, tiểu cô nương liền che tai lại, không muốn nghe rồi lắc đầu quầy quậy: “Ai cũng có, chỉ có Lạc Lạc không có...”

“Ai tới dỗ dành cũng không có tác dụng gì.” Tang Tử Quan bắt đắc dĩ, “Thôi thì cứ để nó khóc, khóc mệt rồi sẽ lăn ra ngủ ấy mà.”

Không ngờ Tiêu Trí Viễn lại lấy di động ra, không biết tìm kiếm cái gì, một lát sau đã dúi vào tay con gái.

Tang Tử Quan nghe thấy tiếng nhạc phát ra, lúc đó tiểu cô nương kia nước mắt vẫn lưng tròng nhưng đã nhìn chăm chăm vào màn hình, vắn sứt sứt nhưng nhìn vào di động chăm chú khác thường.

“Papa, cậu ta... cũng không có tóc.”

“Anh bạn nhỏ này tên là Ikkyu-san, chính vì không có tóc nên trong tất cả mọi người, cậu ta mới là người thông minh nhất.” Tiêu Trí Viễn ôm lấy con gái, nhỏ giọng giảng giải, cuối cùng cũng làm cho cô bé nín khóc, còn bắt chước tiểu hòa thượng trong phim hoạt hình giơ tay lên xoa xoa đầu mình. Tang Tử Quan đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, chỉ cách nhau hơn mười mét mà ai ai cũng chỉ nhỏ bé như một dấu chấm, nhưng nếu được phóng đại lên, không biết sẽ có biểu cảm hỷ, nộ, ái, ố như thế nào nữa.

Cô nặng nề quay trở lại, phòng bệnh đơn của trẻ em tách biệt hẳn với những tiếng động ồn ào bên ngoài kia. Lạc Lạc đang ôm gấu bông ngồi xem phim hoạt hình, cười lên lút cười khúc khích, cha nó thì đang ngồi bên cạnh rất hiền hòa mà xem cùng nó, thi thoảng anh liếc mắt nhìn cô, khi hai người nhìn nhau, cô chỉ cảm thấy năm tháng thật huyền diệu.

Dù chỉ là một biểu hiện giả dối nhưng thế nào cũng khiến ta lưu luyến.

“Tiêu Trí Viễn, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Khi cô mở miệng, trái tim vẫn luôn đập mạnh vì bất an bỗng dừng trầm tĩnh hẳn.

Bởi vì có một vài việc, nhất định là phải làm, giống như đi trên một con đường dài, dù thế nào cũng sẽ đến điểm kết thúc, dù sao cũng vẫn phải nói câu từ biệt.

Cô đã không còn đường lùi nữa.

(Bạn có cảm xúc gì sau khi đọc xong chương này?)

35. Chương 35

Trong bệnh viện rất im ắng.

Lạc Lạc đang ngủ. Tang Tử Quan vốn đang ôm nó, cùng nằm với nó nhưng lại cảm thấy không hề buồn ngủ, cầm di động ở tú đầu giường lên, màn hình vẫn dừng lại ở tin nhắn kia. Có vài tin nhắn chưa đọc, cô liếc nhìn qua loa một lần rồi không nhận được mà cười buồn.

Tiểu Trịnh: Sếp, người vợ của Tiêu Trí Viễn trong bức ảnh ngày hôm nay rất giống chị nha! Mau xem đi!

Tiểu Trịnh: Em đã xem đi xem lại mấy chục lần rồi, em cảm thấy người đó chính là chị... Chị không... phải là người vợ trong bí mật từ trước đến nay của Tiêu Trí Viễn đấy chứ?

Tiểu Trịnh: Trời ơi! Chuyện này đã lan truyền ra khắp công ty rồi...Chị đúng là... Trời ạ!

Những tin nhắn kiểu thế này được gửi từ các đồng nghiệp khác có rất nhiều, Tử Quan bấm đến tin nhắn cuối cùng, chính là tin nhắn mà Phương Gia Lăng gửi tới đầu tiên: “Dù là xảy ra chuyện gì, tôi đều sẽ giúp cô.”

Lúc này, những câu nói như vậy đều mang vẻ vô cùng chắc chắn.

Tang Tử Quan thoát khỏi hộp thư, bàn tay nhỏ bé của ai đó quàng lên cổ cô, còn cọ cọ lên người cô nữa. Tang Tử Quan cẩn thận nhắc tay chân con gái ra rồi bước xuống giường.

Vì sao lại cảm thấy bất an thế này? Đáng lẽ phải như trút được gánh nặng mới phải chứ?... Cuộc hôn nhân bốn năm, gông xiềng bốn năm, cuối cùng cũng đến lúc cô có thể thoát khỏi nó. Sau này, không còn Tiêu Trí Viễn, không còn có sự phản bội niềm tin, không còn chiến tranh lạnh, chỉ còn duy nhất chính mình và con gái mà thôi. Trong bốn năm qua, mỗi khi bị mất ngủ, cô thường dùng những điều này an ủi và chống đỡ cho bản thân... Thế nhưng tại sao giờ đây lòng cô lại nặng trĩu, giống như có một tảng đá vô duyên nào đó đè lên khiến ngay cả việc hít thở cũng khó nhọc?

Tang Tử Quan cứ như vậy dựa người lên sofa, rồi ngồi bất động đến tận hừng sáng. Cổ cũng đỡ ra, cứng ngắc. Cô cầm túi, nhẹ nhàng chỉnh lại góc chăn cho Lạc Lạc. Con bé thoải mái cọ cọ đầu vào tay cô, tiếp tục say giấc.

Dù có bao nhiêu bất an và ngờ vực thì cái cọ cọ đầy thân mật này cũng làm chúng biến mất tiêu. Tang Tử Quan ra khỏi phòng bệnh, nhờ y tá để ý Lạc Lạc hộ rồi rời khỏi bệnh viện.

Nhưng lúc đi khỏi, cô lại không hề biết rằng, một khoảng thời gian rất dài tiếp theo cô sẽ không được gặp lại cô con gái đầu trọc lóc này nữa.

Trời đã rạng sáng, vài đám mây lững thững trôi ở một nơi xa vời, giống như những sợi bông bay qua bay lại bất định, rất giống tâm trạng Tang Tử Quan lúc này, nói thẳng ra thì cô vẫn cảm thấy chính mình bất an và bất định.

Tang Tử Quan tắm rửa xong rồi thay quần áo, lúc sắp ra khỏi cửa mới phát hiện trên bàn có một bưu phẩm, chỗ người nhận là tên của cô. Có điều gói bưu phẩm này đã bị mở ra một nửa, làm lộ ra một chiếc hộp nhỏ có màu của gỗ đàn hương.

Cô có chút ngờ vực, nhìn qua thì thấy bên trong có rất nhiều phong thư. Nhìn chữ, Tang Tử Quan đoán bưu phẩm này đến từ Lăng Yên. Cô mở một bức ra, là thư Hạ Tử Mạn viết cho Lăng Yên, đại khái là nói về việc chị cô mới trở về nước làm việc, cuối thư còn nhắc tới cô em gái bị thất lạc, nói sẽ cố gắng dốc sức tìm em gái về.

Thật không ngờ Lăng Yên lại gửi những thứ này đến thật. Đáng tiếc giờ đây Tang Tử Quan không có thời gian nhìn kỹ, cô ổn định tâm trạng rồi quay lại phòng bệnh của Lạc Lạc. Y tá đang thu dọn, xoay người lại thấy cô liền mỉm cười, “Mẹ của Tiêu Tuyền Cẩn phải không? Con bé được cha đón đi rồi, vừa mới thôi, thủ tục cũng làm xong rồi.”

Cảm giác bất an lại càng rõ ràng hơn, Tang Tử Quan đứng trong phòng bệnh lạnh tanh bấm số gọi cho Tiêu Trí Viễn.

Không ngờ anh lại bắt máy khá nhanh, ngữ điệu rất bình thường: “Lạc Lạc ở chỗ tôi.”

“Sao lại mang Lạc Lạc đi?” Tang Tử Quan kiềm chế sự xúc động vội vàng trong lòng mình xuống, “Mấy ngày nay bên anh bận rộn như vậy còn phải lo chăm sóc nó nữa à? Suy cho cùng, anh... muốn làm gì?”

“Tang Tử Quan, tin tức đang sôi sùng sục, cô nghĩ giữ Lạc Lạc lại bên mình là chuyện tốt hay sao?” Anh dừng lại một chút rồi nói đầy ẩn ý: “Thôi nhé, tôi còn có việc.”

“Chờ đã...”

Giọng nói cô vang vọng lại, đối phương không cho cô cơ hội kiên trì thêm nữa.

Lúc không được nói chuyện với anh thế này, đáy lòng Tang Tử Quan đột nhiên xuất hiện một cảm giác sợ hãi... Người đàn ông này, có phải anh sẽ cứ như vậy cướp Lạc Lạc đi và không bao giờ trả con bé lại cho cô nữa hay không?

Cô không nghĩ gì thêm nữa mà lái xe đến thẳng tòa nhà Thượng Duy, có điều lúc này, cửa đại sảnh đã bị đóng chặt, hơn nữa cô cũng không phải nhân viên công ty nên ngay cả gara cũng không thể lái xe vào. Tang Tử Quan chỉ có thể dừng xe bên vỉa hè, sau đó tìm một cửa hàng tiện lợi mở cửa 24 giờ gần công ty, gọi một đĩa thịt xiên nướng và một tách cà phê, ngồi ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng cũng đã đến lúc thành phố bình tĩnh, dần dần trở nên náo nhiệt.

Cửa hàng không ngừng có các nhân viên văn phòng chạy vào mua đồ ăn, cửa tự động cũng liên tục bị đẩy ra, nhân viên đứng ngoài cửa đón khách cũng luôn miệng: “Chào mừng quý khách”. Khi tách cà phê trong tay Tang Tử Quan đã là tách thứ ba thì xe của Tiêu Trí Viễn cũng xuất hiện.

Tang Tử Quan cầm túi rồi lao ra ngoài, chờ đúng lúc anh xuống xe bèn chặn anh lại.

Anh mặc một bộ vest màu tro, không đeo cà vạt, nghiêng đầu đang nói chuyện với Trần Phán, bước chân ổn định, nhìn bộ dạng này không ai nghĩ anh là người đang phải đối diện với khó khăn, anh đến công ty với vẻ rất bình thường. Nhưng thật ra Trần Phán mới là người nhìn thấy Tang Tử Quan đầu tiên, anh ta hơi ngập ngừng mà dừng bước rồi ý bảo Tiêu Trí Viễn quay lại nhìn phía sau.

Ánh mắt Tiêu Trí Viễn rơi lên người Tang Tử Quan, giống hệt như đang nhìn một người xa lạ, chỉ hơi gật đầu: “Sao cô lại tới đây?”

Cô phải đè nén tâm trạng mình xuống: “Lạc Lạc đâu?”

“Tôi đã cho người chăm sóc nó rồi, cô cứ yên tâm.”

“Mỗi buổi sáng Lạc Lạc đều phải ăn bánh mì tôi nướng, nó thức dậy mà không thấy tôi sẽ quấy lắm...” Tang Tử Quan khẽ sịt mũi một cái, nhắc nhở bản thân không được khóc trước mặt Tiêu Trí Viễn, nên cố gắng nói thật chậm rãi: “Nó đang ở đâu?”

Tiêu Trí Viễn vẫn không nhìn cô, chỉ nói với Iris: “Nếu cô ấy chưa muốn đi, cô hãy đưa cô ấy đến phòng nghỉ ngơi tạm đã.” Nói đoạn, anh không quay đầu lại mà cứ thế tiến thẳng vào tòa nhà cùng Trần Phán.

“Tử Quan?” Iris nhìn cô với vẻ phức tạp, khẽ gọi tên cô.

Tang Tử Quan gơ tay xua xua, không chân chờ thêm nữa mà đi thẳng đến vỉa hè lấy xe, rồi đi không hề quay đầu lại.

Dường như là trong cùng khoảnh khắc ấy, Trần Phán phải nhắc nhở đến hai lần, Tiêu Trí Viễn mới lấy lại tinh thần từ trạng thái hốt hoảng mà đi vào thang máy.

“Chúng ta vừa nói đến đâu rồi?” Anh cười với vẻ ngại ngùng, đuôi mày hơi nhướn lên, khác hẳn với vẻ lãnh đạm ban nãy, trên vẻ mặt là sự buồn rầu không thể che giấu, “Xin lỗi, tôi qua tôi mất ngủ.”

“Tiêu tổng, anh không sao chứ?” Trần Phán hơi lo lắng, “Còn nữa, việc giải quyết như thế nào hoàn toàn phải dựa vào quyết định của Phương Gia Lăng... Chúng ta rất có thể sẽ rơi vào thế yếu. Chỉ còn một tuần nữa là phải giao thư đặt cọc rồi, còn có thể xoay chuyển tình thế được không?”

Nhưng Tiêu Trí Viễn không trả lời anh chỉ yên lặng nhìn con số trên màn hình điện tử trong thang máy liên tục chuyển, vẫn có vẻ hốt hoảng khó nắm bắt như trước.

Tròn ba ngày.

Tang Tử Quan không gặp lại Lạc Lạc lần nào. Cô chưa bao giờ giống như lúc này, điên cuồng gọi điện cho Tiêu Trí Viễn nhưng anh không hề bắt máy, cuối cùng chỉ nghe thấy lời nhắc nhở máy móc của tổng đài viên. Khoảnh khắc cúp máy xuống, cô đột nhiên hiểu ra rằng Tiêu Trí Viễn đã hạ quyết tâm là không để cô gặp lại Lạc Lạc nữa.

Cô lấy lại bình tĩnh, lái xe đến nhà cha chồng. Dì Vương ra đón cô vào nhà, cười nói: “Ồ, thật khéo quá, hai đứa con dâu cùng tới một lúc, lão gia đã ra ngoài chơi bóng rồi.”

Tang Tử Quan lúc này mới biết thì ra chị dâu cũng đang ở đây, đương nhiên cô không thể nào vô lễ mà xoay người bỏ đi được nên đành phải ngồi xuống bắt chuyện.

Ninh Phi trước nay là người vô cùng coi trọng hình tượng, trang điểm kỹ càng, hơn nữa quần áo và túi xách chị sử dụng luôn là hàng hiệu nổi tiếng, khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra khí chất thiếu phu nhân nhà danh môn trong con người chị. Thế nhưng hôm nay trông chị có vẻ tiêu tụy, chỉ liếc nhìn Tang Tử Quan một cái rồi “ừm” một tiếng, coi như là câu hỏi thăm.

“Chị dâu, chị sao thế?” Tang Tử Quan trông thấy vẻ mặt chị sừng đỏ, cuối cùng vẫn là không đành lòng mà hỏi như vậy

Ninh Phi lập tức đeo kính râm đang cầm trong tay lên mặt, rầu rĩ nói: “Không sao.”

“VẬY... em đi...” Tang Tử Quan cũng không muốn nhiều lời với chị ta nữa, nhưng khi cô đi tới bậc thềm thì Ninh Phi ngồi phía sau bỗng nhiên mở miệng, “Tử Quan, có thời gian không? Chúng ta cùng đi uống cà phê nhé?”

Tang Tử Quan dừng chân, suy nghĩ rồi trả lời: “Được ạ.”

Tang Tử Quan vốn dĩ định ngồi với chị ta ở trong hoa viên phía sau nhà họ Tiêu nhưng Ninh Phi không muốn nên đành tìm một quán cà phê ven đường, người vào trước kẻ vào sau. Đang là giờ làm việc buổi chiều nên trong quán không có nhiều người, âm nhạc rất dịu dàng êm ả, nhân viên cửa hàng thả lỏng dựa người vào quầy bar, chẳng biết đang buôn chuyện gì.

Ninh Phi cảm thấy Tang Tử Quan có chút hoảng loạn nên chị ta đành làm chủ gọi hai cốc caramen. Lúc nhân viên cửa hàng định đi thì Tang Tử Quan chợt nói: “Tôi muốn một ly Espresso.”

Lúc bưng cà phê lên, Tang Tử Quan nhìn chăm chăm vào cái ly nho nhỏ kia, đột nhiên nói: “Đúng là giá rất đắt.”

Ninh Phi có phần khó hiểu: “Cái gì?”

“À, không có gì.” Tang Tử Quan dùng chiếc muỗng bạc nhỏ khuấy đều chất lỏng màu nâu đậm nóng hổi trong ly, cười nói: “Chị, lâu rồi không gặp.”

Đúng là hai người lâu lắm rồi không gặp nhau. Trong khoảng thời gian rối ren, từ khi ảnh chụp con riêng của Tiêu Chính Bình bị tung ra, lão gia đã không còn triệu tập tất cả các con đến ăn bữa cơm gia đình lần nào nữa. Còn Tang Tử Quan và Tiêu Trí Viễn cũng rơi vào mâu thuẫn trầm trọng, dĩ nhiên không còn hơi đâu mà nghĩ đến việc khác.

“Tử Quan, sau này có thể không còn là người một nhà nữa, không biết khi gặp lại còn có thể coi nhau là bạn bè không?” Ninh Phi uống một ngụm cà phê, bình thản nói.

Tang Tử Quan giật mình, chuyện cô và Tiêu Trí Viễn sắp ly hôn đã đến tai chị ta rồi sao? Nghĩ lại, như thế cũng hay, không phải làm người một nhà nữa, tất nhiên cũng sẽ không phải chịu đựng lời châm chọc, khinh miệt của đối phương nữa.

“Không biết chị dâu tiếp theo của em, có xấu xa giống chị hay không nhỉ?” Ninh Phi tự nhạo báng bản thân khi nói ra câu này.

“Chị... và anh cả sắp ly hôn?” Tang Tử Quan càng ngạc nhiên hơn. Đương nhiên cô không phải không biết quan hệ giữa Ninh Phi và anh cả, nếu bảo việc Tiêu Trí Viễn lấy cô đã hoàn toàn loại bỏ chương ngại bối cảnh, thân phận thì liên hôn của hai nhà Tiêu-Ninh, càng mang nhiều sắc thái của sự hợp tác trên thương trường hơn. Một khi họ phải ly hôn thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của cả hai nhà. Cô thật sự không thể tưởng tượng nổi, một Ninh Phi từ nhỏ đã được nhận sự giáo dục của nhà danh môn sao có thể quyết định như vậy?

“Nếu em là chị, em sẽ ly hôn chứ? Chồng mình đã bị tung ra những bức ảnh như vậy rồi, thậm chí con riêng cũng có rồi, đối phương trắng trợn khiêu khích chị, em nói xem, có nên ly hôn hay không?” Ninh Phi cười tự giễu “Chị không phải là con rối trong tay hai nhà, không phải là thứ mà cha mẹ bắt nói gì thì phải nói cái đó. Chị cũng không muốn sau này khi con trai chị trưởng thành, sẽ có người nói với nó là... mẹ mày là một bình hoa di động, là một người đàn bà nhu nhược.”

Tang Tử Quan nhìn người phụ nữ trước mặt, bỗng nhiên cô cảm thấy có chút cảm thông. Trên đời này, ai cũng có những buồn phiền, đau khổ của riêng mình, xưa nay Ninh Phi cũng cỏi như vậy, kỳ thực trong cuộc hôn nhân sáu năm nay không phải đã phải chịu bao nhiêu cay đắng, thế mà vẫn phải kiên cường mỉm cười.

“Tử Quan, em có biết vì sao chị luôn nhắm vào em không?” Ninh Phi khê thờ dài, ngón tay được cắt tỉa cẩn thận bám chặt vào thành chén màu trắng sữa, có một sự mê hoặc khác thường: “Chị không phục, tại sao chú hai lại có thể đối với em tốt như vậy. Rõ ràng cùng do một cha một mẹ sinh ra, tại sao hai người con trai lại khác nhau đến thế?”

“Có lẽ em vẫn chưa biết, trước khi em được gả vào nhà, lúc trước không ít người mong chờ Tôn Minh và Trí Viễn có thể đến được với nhau, phụ huynh hai bên cũng cảm thấy rất vừa lòng. Em biết đó, ông ngoại của Tôn Minh chính là người sáng lập Quảng Xương, cộng với thực lực trong ngành công nghiệp nặng của Tôn gia, ảnh hưởng của cuộc liên hôn lần này sẽ không thua gì việc kết giao giữa Ninh gia nhà chị và Tiêu gia trước đó. Nếu như Trí Viễn gật đầu đồng ý một cái, nó sẽ không cần phải khổ cực như mấy năm gần đây, còn phải từng chút từng chút thu gom giang sơn của mình.

Anh trai nó vẫn cảm thấy nó ngu ngốc, việc giao dịch tốt như vậy mà không làm, rồi lại thậm chí cảm thấy may mắn, nếu như nó đồng ý thì tập đoàn Tiêu thị hiện nay nào sẽ có phần của anh ta. Sau đó Trí Viễn trăm phương ngàn kế đi châu Âu tìm khách hàng, đi nửa năm, cuối cùng nó cũng lôi kéo được một khách hàng béo bở. Sau đó nó liền đưa em về nhà, còn cả Lạc Lạc nữa. Mang em về là bởi vì còn giấu giấu giếm giếm như thế, nó rất sợ giới truyền thông ngoài kia làm ảnh hưởng đến cuộc sống của hai mẹ con em...

Chị vẫn luôn đợi chờ xem đến lúc nào nó sẽ ghét bỏ em, thế nhưng chờ mãi chờ mãi, chờ đến lúc bản thân mình sắp ly hôn mà hôn nhân của hai em vẫn vững chắc như bàn thạch, hai người đứng bên nhau rất hòa hợp” Ninh Phi nở một nụ cười châm chọc, “Bây giờ nghĩ lại những lời nói với em trước kia, thật cảm thấy xấu hổ quá.”

Vì sau Tiêu Trí Viễn chưa từng nói với cô những điều này? Tang Tử Quan á khẩu không biết nói lại thế nào, sâu trong lòng có một chút bất an lơ mơ nhưng cũng có vài điều buồn cười: nếu vài ngày nữa Ninh Phi biết bản thân cô cũng sắp ly hôn không biết chị ta sẽ cảm thấy thế nào?

“Chị dâu, chị đừng nói vậy...”

Thật lâu sau, Tang Tử Quan mới ý thức được mình nên nói gì đó nhưng Ninh Phi lại cắt ngang cô: “Không cần an ủi chị dâu. Chị thật sự là không có ai tâm sự nên mới làm phiền em thế này.” Chị ta nhìn đồng hồ rồi đứng lên, “Đi thôi, không còn sớm nữa, chị cũng phải về.”

“Chị hôm nay... phải đi gặp cha sao?” Tang Tử Quan hỏi câu này.

“Dù sao cũng phải tìm gặp ông ấy nói chuyện rõ ràng chứ.” Ninh Phi cười nói, “Vừa rồi đọc báo, vốn là định đi thăm Lạc Lạc nhưng dì Vương nói không có vấn đề gì nên chị không đến bệnh viện nữa.”

“Nó không sao.” Tang Tử Quan trả lời mất tự nhiên.

Hai người đi ra khỏi rồi tự lên xe của mình, Tang Tử Quan chợt hỏi: “Chị dâu, chị kiên trì muốn ly hôn, vậy anh cả thì sao?”

Ninh Phi cười không để tâm: “Đến giờ chị mới hiểu rằng, người đàn ông không ngừng giữ em lại bên mình mới là người đàn ông yêu em thật sự. Nhưng anh ta không phải.”

36. Chương 36

Kể từ sau đêm hôm đó, Tang Tử Quan không còn gặp lại Tiêu Trí Viễn lần nào nữa. Những thủ tục ly hôn có liên quan đều do luật sư giải quyết từ đầu đến cuối, ngày hẹn gặp mặt, luật sư giải thích cặn kẽ những tài sản cô được nhận sau khi ly hôn.

Anh rất hào phóng với cô, luật sư giảng giải về những phần bất động sản và cả phần tiền mặt khổng lồ mất tròn một buổi sáng. Tang Tử Quan chỉ cúi đầu, liên tục ký tên lên những giấy tờ đó, chẳng có bất cứ điều gì lọt vào tai cô.

Luật sư nói nhiều đến nỗi miệng đắng lưỡi khô nhưng không ngờ Tiêu phu nhân ngồi đối diện lại cười rất thần nhiên: “Tôi không hiểu lắm về mấy điều này, nhưng không phải tất cả những tài sản được tạo ra trong hôn nhân đều được chia làm đôi hay sao? Giá trị thực của Tiêu Trí Viễn chỉ có một chút thế thôi sao?”

Đối phương giật mình, lập tức trưng ra vẻ chuyên nghiệp đã được rèn giũa hàng ngày, “Tiêu phu nhân, xem ra cô cũng rất thông hiểu “luật hôn nhân và gia đình” mới... Là thế này...”

“Không cần giải thích nữa, anh cứ gọi điện hỏi xem anh ta có đồng ý hay không đi đã.” Chiếc ghế xoay vừa trượt đi, cô đã đưa lưng về phía người luật sư, rồi không chịu mở miệng nói thêm gì nữa.

Luật sư đi ra khỏi cửa hàng, Tang Tử Quan bất an nhìn ra bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, sau một trận mưa lớn tối qua, bầu trời bây giờ đặc biệt trong xanh. Cô đợi một lát thì luật sư đã tiến vào, đưa điện thoại đi động cho cô, “Tiêu tiên sinh muốn nói chuyện với cô.”

Cô nhận máy, giọng nói rất nhạt: “Cuối cùng anh cũng đồng ý nói chuyện với tôi.”

Giọng anh có vài phần mệt mỏi, cũng có vài phần không tự nhiên: “Bận quá.”

Có lẽ là không tìm được từ ngữ nào để ứng phó, Tang Tử Quan nhất thời im lặng.

Nhưng anh lại chủ động nói: “Luật sư đã nói với tôi rồi. Chủ yếu là vì trong nhà còn có liên quan đến một số ít cổ phần mà tôi đang nắm giữ, tình huống hơi phức tạp, tương đối khó phân chia, nhưng nếu cô muốn, tôi sẽ bảo họ lưu tâm.”

Tang Tử Quan mỉm cười tự giễu, cầm máy di động rồi đứng lên đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn cái bóng của chính mình được kéo ra thật dài.

“Chỉ nói đùa với anh mà thôi, tôi không cần những cái đó.” Cô dừng lại một chút, giọng nói có phần yếu đuối, “Tôi chỉ muốn hỏi một câu, sau này... có thể để tôi thỉnh thoảng được gặp Lạc Lạc không?”

Tiêu Trí Viễn có thể nghe ra được, tuy cô đã cố gắng kiềm chế ngữ điệu của mình, tuy là khá lạnh lùng nhưng vẫn mang theo vài phần bất an. Có điều anh đã quyết tâm rồi: “Bây giờ chỉ nói chuyện phân chia tài sản sau ly hôn, còn những chuyện khác tính sau.”

Sau khi cúp máy, cuộc đàm phán được tiến hành vô cùng thuận lợi. Người luật sư thường nhìn Tử Quan một cách lén lút, xem ra anh ta nghĩ, cô gái này vì sắp phải ly hôn nên thần chí có phần không ổn định, ban nãy thì đòi hỏi hết thứ này đến thứ khác, giờ thì lại có vẻ như không quan tâm đến bất cứ cái gì, chỉ vào nhóm điều khoản nào đó: “Tôi không cần những thứ này, cái này cũng không cần.”

Anh ta chỉ còn cách lại đi xin chỉ thị của Tiêu Trí Viễn mà thôi.

Giọng Tiêu Trí Viễn đã có phần không kiềm chế được, “Không cần nghe ý kiến của cô ấy làm gì.”

Đi đi lại lại, hệt như một đứa trẻ bị lạc đường. Những vụ ly hôn của mấy nhà giàu có qua tay anh ta không nhiều thì ít, nhưng kiểu ly hôn tốn công nhọc sức thế này thì đúng là rất hiếm. Sau cùng người luật sư đó rơi vào trạng thái kiệt sức, mệt mỏi nói với Tang Tử Quan: “Cô ký tên vào đây đi! Nếu không muốn những thứ này, chỉ bằng cô sang tay hay mang đi quỳn góp cũng được đấy! Tiêu tiên sinh nói, cô mà không nhận thì anh ấy sẽ không ký tên đâu.”

Tang Tử Quan lo lắng bồn chồn nửa ngày, cuối cùng cũng nhận lấy tập giấy tờ khá dày đó, đặt bút lên trang giấy, ký tên mình lên đó.

Luật sư thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gọi điện thoại báo cáo.

Trong căn phòng nhỏ chỉ còn lại mình Tử Quan, cô bỗng ý thức được một chuyện rất hoang đường...

Tốt nghiệp đại học đã bốn năm, trong lúc rất nhiều bạn học còn đang phải đau khổ mệt mỏi trong tìm việc, mua nhà... thì bản thân cô đã trải qua một cuộc hôn nhân ngắn ngủi, và đã có trong tay rất nhiều tiền.

Thế nhưng so với những thanh niên trẻ tuổi với hai bàn tay trắng, cô hiện tại lại trống trải và thiếu sinh khí đến mức này.

“Thật không ngờ cuối cùng Thượng Dục lại thắng.”

“Anh không thấy Thượng Dục ra giá cao thế nào à? Tiêu Trí Viễn quyết tâm muốn mua Quảng Xương bằng được.”

“Đúng vậy, nếu tôi là Phương Gia Lăng thì tôi cũng không sống mái với anh ta đến cùng! Lợi nhuận sau này có đạt được như mong muốn hay không vẫn còn là một vấn đề lớn...”

“Giá thu mua cao như vậy mà Phương Gia Lăng lại không theo đến cùng.” Người kia mỉm cười với ý tứ rất sâu xa, “Chưa nghe chuyện gì sao? Lão gia nhà họ Tiêu đang chuẩn bị chia tài sản, Thượng Dục lúc này đúng là có lợi thế rất lớn...”

Ngữ khí của người bình luận thoải mái nói: “Vụ này đủ để viết vào chuyên mục những cuộc đại chiến thu mua trong sách giáo khoa nhỉ?” Thế nhưng chỉ người trong cuộc mới biết quá trình gian khổ cỡ nào. Trước khi tiến vào vòng hai. Thượng Dục và Quang Khoa ngang hàng nhau, tới vòng cạnh tranh cuối cùng, chiến thắng của Thượng Dục bất ngờ biết bao!

Mặc dù Thượng Dục ra giá cao hơn Quang Khoa nhưng tập đoàn Quảng Xương vẫn có khuynh hướng hợp tác sâu rộng và nồng nàn với Quang Khoa hơn.

Giây phút cuối cùng, người chiến thắng trong vụ thu mua Quảng Xương là một người thanh niên còn rất trẻ, trong cuộc họp của hội đồng quản trị mọi người đều có vẻ tâm phục khẩu phục: “Vì sao Thượng Duyệt biết được cái giá 20% là đầu tư mạo hiểm hay là giá cao? Là vì cái mà họ nhìn trúng chính là giá trị chiến lược của Quảng Xương, họ hiểu rõ rằng nếu thu mua được Quảng Xương là thực hiện hóa mục đích làm vững chắc sản nghiệp của họ. Còn điều Quang Khoa nhìn trúng lại là giá trị vật chất, cho nên có thể nói mục đích của hai công ty này là hoàn toàn khác nhau!”

Có người lẩm bẩm: “Phương tổng của Quang Khoa cũng rất giỏi giang mà.”

“Không sai, sếp tổng của cả hai bên đều rất xuất sắc. Nhưng hai người hãy nhìn vào mức giá mà hai bên đặt ra đi, Tiêu Trí Viễn dám đưa ra mức giá này chứng tỏ thực lực mà Thượng Duyệt của anh ta nắm trong tay vượt xa Quang Khoa của Phương Gia Lăng. Trong tình thế như vậy, nếu là các anh, các anh sẽ tin vào lời hứa suông hay là hành động hàng thật giá thật?” Ngữ khí của người đó chậm lại, “Nói cách khác, bằng dấu chân vững vàng của Thượng Duyệt, Tiêu Trí Viễn anh ta phải can đảm lắm mới dám đưa ra cái giá này, còn Phương Gia Lăng của Quang Khoa có lẽ là không có được sự can đảm ấy. Chư vị, chọn ai, các anh hãy suy nghĩ cho thật kĩ đi.”

Kết quả cuối cùng là Quảng Xương đã thuộc về Thượng Duyệt.

Hoàn thành nghi thức ký kết, tham gia xong cuộc họp báo, lúc Tiêu Trí Viễn rời đi cũng không có gì gọi là “đắc chí đầy mình” như người ngoài vẫn tưởng, ngược lại anh mang theo vẻ mệt mỏi cùng cực, phảng phất như đã tới đích sau một màn chạy marathon đường trường, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

“Tiêu tổng, bây giờ là ba giờ, tiệc chúc mừng diễn ra lúc bảy giờ đúng. Chi bằng anh về nhà ngủ một giấc đi, tôi sẽ nhắc tài xế đến đón anh đúng giờ.”

Tiêu Trí Viễn nói lỏng nút thắt cà vạt, rồi cởi áo khoác để sang bên cạnh, nói thăm thì: “Không cần, để xe lại cho tôi, bữa tiệc tối nay tôi sẽ tự đến.”

Anh khởi động ô tô, nhưng lại không chạy về phía ngôi nhà ở ngoại ô mà lại quay đầu đi vào trung tâm thành phố, dừng lại bên lề đường, sau đó đi vào lối đi dành cho người đi bộ.

Trên bảng hiệu của phòng trà là ba chữ “thiên tại gia”, cánh cổng vẫn thấp bé, cũ kỹ như vậy, khoảnh sân xinh xắn, và một phòng thiền u ám, tĩnh mịch.

Người dọn dẹp mở cánh cửa ra, người pha trà đã chờ từ lâu đang gẩy mấy cây gõ anh đào vào bếp lò, ngoái đầu lại, mỉm cười: “Tiêu tiên sinh.”

Tiêu Trí Viễn ngồi xuống, ý bảo cô cứ tiếp tục. Người pha trà bèn chăm chú pha trà một bình trà, thi thoảng ngược đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Vẫn giống lần trước ạ?”

Nhưng anh không trả lời.

Cô buông ấm trà tinh xảo trong tay xuống, nhìn người đàn ông trẻ tuổi có vẻ như đang buồn ngủ, ý định rời đi của cô gián đoạn phần nào. Tiêu Trí Viễn... Cô lại một lần nữa đặt ánh mắt lên gương mặt anh. Khi anh tỉnh táo, khuôn mặt này rất có thần thái, đôi môi mỏng như dao; nhưng khi anh đang ngủ thế này thì anh chỉ còn là một người thanh niên hiền lành bình thường, lông mi dày và cong, nét mặt như một cậu bé.

Người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trên đỉnh cao huy hoàng, thực ra ngay cả khi tỉnh táo vẫn có vẻ rất mệt mỏi, chán nản.

Cô thở dài từ trong đáy lòng, rót một chén trà, không ngờ nước trà tràn cả ra bàn.

Lúc quyết định bái sư học nghề pha trà này, sư phụ đã từng nói với cô: “Học pha trà và học chơi cờ là một đạo lý, quý nhất là phải tĩnh tâm. Tâm tĩnh thì trà trong, tâm loạn thì trà đục.”

Nước trà cô pha hôm nay... Cô mỉm cười, buồn rầu đổ hết đi.

Lúc đang định rời đi, thì bỗng nhiên người đàn ông trẻ tuổi vẫn đang ngủ phía sau chột mở miệng, giọng nói có phần trầm khàn: “Cô vẫn là học sinh phải không? Tên là gì?”

“Làm sao mà anh biết được?” Tim cô bắt đầu đập nhanh, nhưng vẫn trả lời câu hỏi cuối cùng của anh một cách rất dẹt: “Trác Sam.”

Tiêu Trí Viễn hơi nheo mắt lại, “Trác Sam? Cô học trường nào?”

Trác Sam đọc ra tên một ngôi trường, ý cười trên khóe môi Tiêu Trí Viễn càng đậm hơn.

“Sau trường cô có quán thịt nướng rất ngon.” Anh dừng lại một hồi, “Có điều rất dễ bị đau bụng.”

Hai mắt Trác Sam sáng ngời, lại nói... chỉ cần rời khỏi chuẩn mực của người pha trà thì về mặt cô lại trở về giống y hệt một cô gái nhỏ, ngây thơ đáng yêu, hai mắt long lanh: “Anh cũng biết quán đó sao? Cửa hàng đó là quán quen của chúng tôi...”

“Trác tiểu thư, cô tan làm lúc mấy giờ?” Tiêu Trí Viễn bỗng nhiên ngắt lời cô.

“Sắp hết giờ rồi.” Câu trả lời của cô có phần hoảng hốt.

“Vậy buổi tối có thể cùng tôi tham gia một bữa tiệc không?” Anh hỏi với vẻ rất lịch sự.

Thực ra trong lòng có một đóa hoa đang nở bung ra, thế nhưng... Trác Sam vẫn trả lời là: “VẬY CÓ ĐƯỢC KHÔNG? Tiêu tiên sinh, bà xã của anh thì sao?”

Anh ngồi ngược nạng, toàn bộ biểu cảm của anh đều được cô thu lại trong đáy mắt. Trác Sam lặng yên nhìn anh, trên mặt người đàn ông trẻ tuổi này không có biểu cảm gì, có điều trên chóp mũi rất cao và thẳng đó hiện lên một chút ánh sáng và cả chút bóng tối.

Trác Sam nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh hơn mắt mấy nhịp, mãi đến khi anh ung dung trả lời cô: “Vợ tôi hả... Chúng tôi đã ly hôn rồi.”

“Ồ?” Trác Sam kinh ngạc hô lên một tiếng.

Anh vẫn rất nhã nhặn hỏi thêm câu nữa: “Vậy tối nay cô có rảnh không?”

“Có.” Cô đáp, lòng bỗng có chút lo lắng... có phải giọng nói của cô phần khởi quá không, anh liệu có nghe ra không? Vì vậy trong rối bời, cô vô thức nói thêm một từ nữa “Cũng được.”

Trên môi Tiêu Trí Viễn là nụ cười rất nhạt, khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.

Nhìn từ góc độ của anh, nụ cười của người pha trà còn rất trẻ này trong veo, giống như nụ cười mà anh đã từng quen thuộc.

Tiêu Trí Viễn lẳng lặng nhìn nó, bỗng dưng cảm thấy chói mắt vì thế ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ trên mái nhà nho nhỏ,

Thời tiết bây giờ đã là cuối thu, đầu đông, thỉnh thoảng còn có một đám mây lười biếng không chịu di chuyển, nhưng chỉ lười biếng trong một giây rồi lại bị gió đẩy đi ngay. Đám mây ấy giống như những người khách qua đường trong đời một người, không biết phải bao nhiêu lâu nữa, cô mới lại xuất hiện, hoặc cũng có thể là... cô sẽ mãi mãi không còn xuất hiện nữa.

37. Chương 37: Chương 37 (1)

“Sếp... Cái này...” Cô thư ký mới vào làm việc cầm tấm thiệp cưới màu vỏ quýt ấy hỏi sếp.

“Phương Gia Lăng?” Ngay cả cô thư ký đã làm việc rất lâu năm cũng có phần không chắc chắn, suy nghĩ một chút, cuối cùng đích thân cầm lấy, đi gõ cửa phòng.

“Tiêu tổng, Phương Gia Lăng gửi thiệp mời tới cho anh.”

“Đỡ ở đây đi.” Tiêu Trí Viễn không ngẩng đầu, chỉ nói một câu: “Ra tay nhanh vậy à?”

Anh đưa tay lên xoa trán, cuối cùng giải quyết xong tất cả mọi việc mới bóc phong bì, lấy chiếc thiệp cưới đó ra.

Hôn lễ của Phương Gia Lăng tiên sinh và Tang Tử Quan tiểu thư sẽ được tổ chức vào hồi X giờ ngày X tháng X năm X, mời Tiêu Trí Viễn tiên sinh vui lòng đến tham dự.

Địa điểm: Cổ trấn Ôn Đường.

Thời khắc “tâm tư rối bời” xuất hiện không nhiều trong đời Tiêu Trí Viễn, nhưng dường như tất cả đều có liên quan đến một người.

Ví dụ như lúc Tang Tử Quan giận mình, ví dụ như lúc Tang Tử Quan bị bệnh, ví dụ như... lúc Tang Tử Quan đòi ly hôn.

Tang Tử Quan

Tiêu Trí Viễn đứng bật dậy từ trên ghế, môi mím thật chặt, sắc mặt tối sầm... Sao cô ấy lại ngốc nghếch như vậy?

Vì Lạc Lạc, một chiếc thuyền trộm giống nhau, cô lại có thể trèo lên hai lần!

Vì sao... Đã bao năm qua đi mà cô đối với anh không hề có nửa chút thông hiểu và tin tưởng ... Lẽ nào cô thật sự cho rằng anh sẽ mặc kệ đứa con gái mình đã tự tay nuôi dưỡng bốn năm trời? Lẽ nào sau khi đã ly hôn, cô chưa từng nghĩ đến việc quay lại?

Điều đáng buồn chính là dù trong lòng giận dữ đến cực điểm, thậm chí muốn cãi nhau với cô nhưng động tác trong tay Tiêu Trí Viễn vẫn không hề ngừng lại, anh bỏ hết công việc, cầm lấy chìa khóa xe, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Gần đây, đường cao tốc đi từ Văn Thành đến Ôn Đường đã được thông suốt, chỉ mất hơn hai tiếng, Tiêu Trí Viễn đã tới làng du lịch ở ngoại thành Ôn Đường. Nơi này là công trình hạng nhất thuộc sự đầu tư trực tiếp của chính phủ. Khi đó, chính phủ đã mời kiến trúc sư nổi tiếng thế giới đến thiết kế toàn bộ, xung quanh làng du lịch là vườn chè, nhà hầm cổ, phong cảnh đúng là đẹp như trong tranh.

Anh lái chiếc xe nhãn hiệu này cũng không được ưu tiên, hiện nay tất cả mọi nơi đều hòa vào xu thế toàn cầu hóa, nhưng vì tiêu chuẩn của anh quá cao, nên anh kiên trì phải đi tìm những nhà trọ sạch sẽ, xa xỉ. Toàn thôn có khoảng 78 căn nhà trọ, nhưng đều đã có người ở hết rồi, muốn có phòng trọ phải đặt trước ít nhất là nửa tháng.

Nơi Tiêu Trí Viễn ở chính là nhà họ Vân, căn nhà tường trắng ngói đen chỉ có hai phòng. Trong tiết trời u ám tối tăm của ngày thu đông, có thể nhìn thấy khối xanh lơ mờ ở phía xa xa, chính nó đã làm cho không khí có vẻ ẩm áp lên một chút. Bức tường cao bằng nửa người được xây từ gạch nên thời tiết này còn mọc rêu xanh, cánh cửa gỗ sập hổng chỉ được khép hờ, người quản lý chào anh niềm nở.

Anh vội vàng đi về một nơi vắng vẻ: “Người đến chưa?”

“Phương tiên sinh không có ở đây, nhưng...”

Lời còn chưa dứt thì đã nghe thấy tiếng trẻ con nô đùa trong sân.

Âm lượng tuy không lớn nhưng lại khiến bước chân Tiêu Trí Viễn khựng lại, sắc mặt thay đổi.

Người quản lý rất thức thời lánh đi.

“Ồ kìa! Mẹ ơi, có người!” Đứa trẻ hiếu kỳ, hơi rướn người lên quan sát xung quanh.

Tang Tử Quan vẫn chưa kịp phản ứng thì bạn nhỏ Tiêu Tuyền Cẩn còn chưa kịp đi giày đã xông ra ngoài.

Trong nhà được trải thảm ẩm áp, nhưng ra khỏi cửa thì nền lại được lát bằng terrazzo, dưới nền vẫn còn hơi sương sớm lạnh lẽo chưa khô hẳn. Cô bé cũng chẳng quan tâm, đi chân trần lao tới trước mặt Tiêu Trí Viễn.

(Gạch Terrazzo là sản phẩm gạch không nung, dùng để lát vỉa hè, sân vườn.)

Tóc đã ngắn đi, dường như vẫn còn hơi gầy nhưng sự lanh lợi trong đôi mắt khá rõ ràng, tiếng “papa” kia nghe lại trong cổ họng, con bé đến gần sát anh thì lùi lại vài bước, không chịu mở miệng.

Tiêu Trí Viễn ngồi xổm xuống nhìn con gái, vươn hai tay ra “Lạc Lạc”

Lạc Lạc lại lùi về sau thêm vài bước nữa, không tự nhiên xoay lưng lại: “Papa không cần con nữa!”

Tiêu Trí Viễn im lặng hồi lâu rồi hơi cup mắt lại, xoay con gái lại đối diện với mình, giờ khắc này anh chỉ cảm thấy không biết nên nói gì.

Con bé thấy mẹ đang dựa lưng vào cửa bèn tiến về phía trước hai bước, sau đó dừng lại, nhìn chằm chằm vào cha mình vẫn đang ngồi xồm dưới đất với vẻ mặt rầu rĩ, bĩu môi: “Mặt đất lạnh quá đi!”

Tiêu Trí Viễn đứng lên, trên mặt là nụ cười tươi tắn, dịu dàng khom người xuống, nhìn con gái: “Để papa bế con nhé?”

Cô bé gật đầu thật mạnh, đồng ý để papa bế mình. Anh vội vàng bế con bé đi vào trong nhà, lướt qua Tang Tử Quan, mắt không hề nhìn cô.

“Sao anh biết chúng tôi ở đây?” Tang Tử Quan cảm thấy rất ngạc nhiên.

Anh vẫn không hề quay đầu lại mà chỉ ôm con gái thật chặt, giọng điệu lạnh đến cực điểm: “Không cho em kết hôn với Phương Gia Lăng!”

Tang Tử Quan đứng tại chỗ, dở khóc dở cười, cô thấy Tiêu Trí Viễn đặt con gái lên giường, cầm khăn lau chân cho nó, không thể không hỏi: “Anh nói gì?”

Tiêu Trí Viễn thuận tay cởi áo khoác ra, bên trong anh mặc một chiếc sơ mi trắng khá đơn giản, đường cong cơ thể hiện ra. Cho đến khi sắp xếp mọi thứ cho Lạc Lạc xong xuôi anh mới quay lại, vẻ mặt trầm ngâm: “Tang Tử Quan, dù lần này là em giận dữ anh nhưng cũng không nên kích động mà đồng ý lấy Phương Gia Lăng. Người như anh ta... Dù lần này có từ bỏ hôn lễ với Tô gia nhưng vì lập lại giang sơn, sớm muộn gì anh ta cũng kết hôn với người phụ nữ khác...”

Anh đúng là không lạ gì chuyện môn đăng hộ đối, nhưng anh cũng là người thay đổi bạn gái liên tục cơ mà, vì thế, anh không có tư cách chê Phương Gia Lăng không trong sạch! Tang Tử Quan cười lạnh: “Anh có tư cách gì mà trách anh ta? Hay là bởi vì anh ta có khả năng chọn được một cô vợ môn đăng hộ đối, còn anh thì không có hôn nhân làm hậu thuẫn? Tiêu Trí Viễn, tôi cảm thấy anh cũng chẳng cao quý hơn anh ta là bao đâu!”

“Tử Quan, em đừng kích động. Anh biết em nghĩ anh là đồ hạ lưu, vô liêm sỉ... nhưng anh chọn Trác Sam làm bạn gái... vì lúc ấy mấy ông chú trong hội đồng quản trị cứ muốn anh phải liên hôn với Tô gia, quá phiền phức...” Anh cười bất đắc dĩ, ngữ khí nhẹ nhàng, “Không phải em vẫn luôn không hiểu tại sao anh phải đuổi tận giết tuyệt Phương Gia Lăng sao? Nếu anh không làm vậy, anh ta sẽ không bị ép phải kết hôn với con gái Tô gia... chỉ khi anh ta lấy nhị tiểu thư ghê gớm của Tô gia kia thì Lạc Lạc mới có khả năng bị trả về. Bởi vì Tô gia không thể để cho con gái mình đi làm mẹ kế của người khác.”

Cho nên anh phải bay đi tìm Phương Gia Lăng, như có như không nói ra lối thoát này. Phương Gia Lăng mặc dù không nói năng gì nhưng anh biết anh ta đã động lòng, nhưng quay đi quay lại, anh trăm ngàn lần không thể ngờ rằng Phương Gia Lăng tình nguyện từ bỏ cơ hội tốt như vậy, mà lại muốn kết hôn với Tang Tử Quan.

Biểu cảm trên mặt Tiêu Trí Viễn đang dần thay đổi, dường như để cố lấp liếm vẻ thấp thòm trong lòng.

Tang Tử Quan đã đem tất cả biểu cảm của anh thu vào đáy mắt, một lát sau, cô nói: “Đi ra ngoài nói chuyện!”

Tiêu Trí Viễn hơi yên tâm, đi theo Tang Tử Quan đến đình nghỉ, đình nghỉ này được kết cấu từ gỗ thân cây, người ta đã chuẩn bị một ấm trà nhài nóng hổi và hai chiếc chén ngọc đặt ngay ngắn trên bàn, nổi bật là đường nét chạm trổ trang trí của chân bàn, phong cách cổ kính mà thuần phác.

“Rốt cuộc em nghĩ thế nào?” Rõ ràng tiết trời hơi lành lạnh nhưng Tiêu Trí Viễn lại cảm thấy nóng ran, thậm chí bàn tay không kiềm chế được mà tháo một cúc trên cổ áo ra, nhưng vẻ mặt Tang Tử Quan trước mặt vẫn khiến anh không thể hiểu được.

Dòng khói bốc lên từ chén trà nhỏ lượn lờ quanh chóp mũi, Tang Tử Quan nhướn mày: “Tôi biết chuyện Phương Gia Lăng sắp đính hôn, nhưng tôi không hiểu, anh muốn đến đây cần gì phải tìm một cái cớ tồi tệ như vậy?”

Một cơn giận bắt đầu hừng hực cháy trong lồng ngực, cô càng bình tĩnh anh lại càng táo bạo, dùng tay lôi tấm thiệp cưới đó ra, hỏi rõ ràng từng chữ: “Vậy đây là cái gì?”

Tang Tử Quan mở ra xem, cười nhạt: “Là trò đùa của ai đó, thế mà anh cũng tin sao?”

Cô nhướn mắt với vẻ khó tin, ánh mắt ấy rơi trên người Tiêu Trí Viễn, hiếm khi thấy được khuôn mặt hết đỏ lại trắng của anh lúc này, cuối cùng anh đã lấy lại được vẻ trấn tĩnh vốn có, ánh mắt trầm hẳn xuống: “Là anh ta trêu anh thôi sao?”

“Ân oán giữa các anh tôi không hiểu lắm. Tóm lại Lạc Lạc trở về bên tôi là tôi đã rất thỏa mãn rồi.” Đầu ngón tay Tang Tử Quan khẽ đặt lên thành chén trà: “Cảm ơn!”

Tiêu Trí Viễn chỉ cảm thấy bản thân thật nực cười, đối diện với cô vợ cũ ung dung bình thản, lạnh lùng mà không hề giận dữ trước mặt, anh ngừng lại một lát mới dờ dẩn nói: “Có gì mà phải cảm ơn, lúc đầu khi đưa nó cho nhà bên đó, anh đã nghĩ đến sẽ phải lấy nó lại bằng được. Hơn nữa, nó họ Tiêu, là con gái anh!”

Tang Tử Quan lại nhìn anh lần nữa.

Tiêu Trí Viễn ý thức được điều gì đó nên vội vàng giải thích: “Anh không phải muốn tranh quyền nuôi dưỡng với em đâu.”

“Vậy được rồi.” Tang Tử Quan thở phào, lại nghiêm nghị nói: “Nếu anh muốn, tôi vẫn sẵn sàng tranh giành với anh.”

Đôi môi mỏng của anh khẽ mím lại, dường như muốn nói gì đó, song lại thôi.

“Bây giờ tôi vẫn còn một điều chưa hiểu, vì sao... phải giấu tôi bốn năm?”

“Em để ý đến chị gái em như vậy, nếu anh nói với em rằng... cô ấy vẫn luôn biết quan hệ giữa chúng ta, lại lợi dụng mối quan hệ này để ngầm liên lạc với Quang Khoa, anh sợ em sẽ buồn lòng.” Có lẽ là chìm sâu trong hồi ức nên vẻ mặt Tiêu Trí Viễn thoáng trầm xuống, giọng nói mang theo ý tự giễu mơ hồ: “Hơn nữa, em cũng biết đấy, anh chẳng phải người tốt gì. Hiểu rõ đây chỉ là một màn lợi dụng nhau, anh sợ em quá đơn thuần nên vẫn luôn gạt em. Lúc đầu anh dùng máy tính của em là cố ý, bởi vì anh nghĩ rằng chị em nhất định sẽ dùng cách nào đó thông qua em để có được password. Vì thế anh tương kế tựu kế, tiếp tục làm đối phương sa vào trận địa của mình.”

“Buổi tối mà em trông thấy... anh hoàn toàn không say, anh biết cả quá trình, anh biết đó là Hạ Tử Mạn. Cô ấy đưa anh về nhà, thậm chí còn chủ động tiếp cận anh, chỉ vì lúc đó trong cặp sách của anh có một tập tài liệu. Em biết đấy... người chị em yêu là người khác, cần bản không thể xảy ra chuyện gì với anh... Ngày hôm sau anh mới phát hiện thì ra em ở trong nhà anh, thậm chí còn chứng kiến màn kịch đó. Nhưng vì anh phải lập tức ra nước ngoài bàn chuyện hợp tác với ESSE nên cũng không tiện giải thích nhiều.

Sau đó ở nước ngoài, hợp đồng đó đã nằm trong tay Thượng Duy, anh mới hoàn toàn ngã bài với chị em, cô ấy thừa nhận đã làm tất cả nhưng vẫn một mực không nói cho anh biết cha đứa trẻ là ai, anh... đương nhiên sẽ cho rằng đứa trẻ ấy là của tổng giám đốc Quang Khoa khi đó, cũng chính là chú ba của Phương Gia Lăng. Cô ấy nói họ đã chia tay, sau này sẽ không còn liên lạc với đối phương nữa, cô ấy chỉ muốn tìm một nơi an toàn, yên bình sinh đứa trẻ ra. Cô ấy... dù sao cũng là chị gái em, anh sợ cô ấy có chuyện nên đành đi kiểm tra, xét nghiệm, khám thai cùng cô ấy. Cô ấy cũng đã đồng ý với anh, sau khi về nước sẽ giải thích tất cả với em.”

Tiêu Trí Viễn bất giác cười khổ, “Sau đó xảy ra chuyện gì thì em đã biết rồi đấy, trước khi đến gặp em, cô ấy đã gặp tai nạn, đúng là ngoài tưởng tượng... có lẽ đó chính là số phận. Lúc anh chạy tới bệnh viện, em dường như đã trở thành người khác, thực sự... rất đáng sợ.”

Khi đó anh thực sự cảm thấy rất khó khăn. Phía trước là vực sâu vạn trượng, phía sau là vách đá dựng đứng.

Anh hiểu rằng, toàn bộ hy vọng của Tang Tử Quan lúc đó đều được ký thác lên đứa trẻ sơ sinh kia. Nếu như không có con bé, có lẽ cô sẽ bỏ đi, không còn một chút lưu luyến nào nữa.

Nếu như nói với cô tất cả, cô liệu có thể chung sống với đứa trẻ này được không?

Thế nhưng, nếu như giấu giếm tất cả, cô và anh... lại sẽ trở thành cái dạng gì?

“Tử Quan, thời gian đó, tha lỗi cho sự sợ hãi của anh. Anh không dám đánh cược, anh không dám nói ra khiến em phải thất vọng... Nhưng chỉ ít lắm vậy anh còn có thể giữ em lại bên mình.” Tiêu Trí Viễn thì thào, “Xin lỗi, lúc đó... anh thực sự rất sợ hãi.”

Tang Tử Quan nhìn cốc trà trong tay mình với vẻ kinh ngạc, dường như chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể trông thấy nó lạnh dần, mãi đến khi cả căn phòng đều lạnh như vậy. Cô biết anh đang đợi một câu nói từ phía cô, có thể là tha lỗi, có thể là an ủi nhưng bây giờ, cô không thể nói được bất cứ điều gì, cô chỉ có thể ngồi im ở đó, nghe tiếng chuông chùa từ phía xa xôi truyền đến qua một rừng chè.

Vành mắt cô hơi đỏ nhưng lại cố gắng kìm nén cảm giác muốn khóc này. Cô vội vàng đứng lên, chén trà trong tay cũng rơi xuống mặt bàn, còn bắn cả nước trà lên người anh, “Tôi không hiểu anh sợ hãi cái gì?”

Tiêu Trí Viễn không tránh né, trong đôi mắt sâu xa như đại dương chỉ phản chiếu hình ảnh duy nhất, đó là cô.

Anh sợ cái gì?

Anh sợ cô gái mà anh yêu sẽ vì anh mà biến thành một người khác, không còn tin vào tình yêu, tình thân... Anh còn sợ chính tay mình sẽ hủy diệt những điều tốt đẹp vốn có của cô.

Không thấy anh trả lời, Tang Tử Quan đặt lại chén trà ngay ngắn trên mặt bàn sau đó xoay người chạy vào trong nhà và không ra nữa.

Tiêu Trí Viễn đứng một mình trong đình nghỉ thật lâu, hơi cúi đầu, phần tóc mái ở trán rũ xuống che đi ánh mắt anh, gió đầu mùa đông thổi qua, chiếc áo mỏng manh càng khiến anh thấy lạnh lẽo hơn. Anh không biết chính mình còn đứng như vậy bao lâu nếu không có Lạc Lạc gõ vào cửa kính, mũi cũng dán chặt lên đó, từ khẩu hình miệng của con bé anh có thể hiểu là: “Papa, vào nhà đi.”

Anh lau nước trên mặt, cố gắng để vẻ mặt mình trông có vẻ tốt hơn mới đẩy cửa bước vào.

“Papa, mẹ vẫn ở trong đó từ nãy đến giờ... “ Lạc Lạc nói thật nhỏ, “Mẹ... hình như đang khóc.” Tiêu Trí Viễn ôm chầm lấy con gái, ấn cái đầu nhỏ bé của con vào hõm cổ mình, thì thào: “Là papa không tốt, khiến mẹ con giận.”

Con bé lập tức khẩn trương: “Vậy cha mẹ sẽ ly hôn à?”

Tiêu Trí Viễn không biết trả lời thế nào, đành rầu rĩ vuốt tóc con gái.

“Papa, papa đi nói gì đó với mẹ đi!” Lạc Lạc giẫy dụa trong lòng anh.

Tiêu Trí Viễn đặt con gái xuống đất, con bé túm chặt lấy góc áo anh, kéo anh đến gần cửa phòng ngủ. Mãi đến lúc tối thật sát, con bé mới giơ nắm tay nhỏ bé của mình gõ gõ lên đó, còn mình thì chạy biến ra ngoài phòng khách, còn bịt chặt tai lại: “Papa, con sẽ không nghe trộm đâu.”

Anh lặng lẽ đứng ngoài cửa, cách một lớp cửa gỗ rất dày anh vẫn mơ hồ nghe được tiếng động rất nhỏ bên trong.

Tiếng hít thở của cô nặng nề, có lẽ là khóc thật.

Tiêu Trí Viễn cụng đầu lên cửa gỗ, làn da anh có thể cảm nhận được cánh cửa này dày cỡ nào.

“Tử Quan, bây giờ nghĩ lại, anh cũng không biết rốt cuộc những việc mình đã làm là đúng hay sai nữa, nhưng nếu cho thời gian quay trở lại, anh vẫn sẽ làm như vậy. Em biết không... Khi còn bé, lớp anh và lớp anh cả luôn họp phụ huynh vào cùng một ngày, cha luôn đi họp cho anh cả... Có một lần anh được đứng đầu lớp, nên cố lấy dũng khí nói với cha, ông đã đồng ý... Khi đó anh thực sự rất vui, thậm chí cuối cùng thì cha cũng có thể đến chỗ anh.

Sáng hôm ấy, anh đứng ở cổng trường chờ mãi, anh thấy cha đi vào trường... sau đó đi vào phòng học của anh cả trên lầu, còn người đi họp phụ huynh cho anh lại chính là dì giúp việc.

Từ khoảnh khắc ấy, anh đã tự nói với chính mình, nếu như không chắc chắn thì đừng bao giờ đánh cược tình cảm của ai đó... Bởi vì chỉ cần là đánh cược sẽ luôn có khả năng bị thua. Anh thà đem nó nắm chắc trong tay.

Tử Quan, nếu như năm đó anh nói hết chân tướng cho em, nói rằng anh và chị em lợi dụng nhau, thậm chí còn vì chuyện đó mà hại chết cô ấy... Dù có thể em không oán trách anh nhưng em còn có thể ở bên anh không?

Bốn năm nay, anh biết em rất khổ cực. Nhưng em biết không? Anh cũng không thoải mái hơn em chút nào, điều duy nhất có thể làm anh vui lòng chính là em và Lạc Lạc vẫn còn ở bên anh...”

Nói xong tất cả mà vẫn không nghe thấy bên trong có bất cứ động tĩnh nào. Trong phòng có một luồng sáng mờ mờ, làm bóng dáng anh càng có vẻ cô đơn hơn. Nơi sâu nhất trong đáy mắt Tiêu Trí Viễn là buồn bã chất chứa, cuối cùng anh không chờ đợi nữa mà xoay người rời đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-anh-gap-em>